

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUGAR LAKE SERIES BOOK FOUR

Beneath The Surface

EMILY MCINTIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beneath the Surface

EMILY MCINTIRE

OceanofPDF.com

Yüzeyin Altında
(Sugarlake Serisi, Dördüncü
Kitap) Yazan: Emily McIntire

Copyright © 2021 by Emily McIntire

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Daha fazla bilgi için: emily@emilymcintire.com. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Clarise Tan (CT Creations)

Düzenleme: Ellie McLove (Kardeşimin Editörü)

Düzeltilme: Rosa Sharon (Kardeşimin Editörü)

Ciltless ISBN: [978-1-7349994-9-5](#) Ciltli

ISBN: [978-1-7375083-0-4](#) Ebook

ISBN: [978-1-7375083-1-1](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUNUN SAĞDUYUSU TAVSİYE EDİLİR

Beneath the Surface Çalma Listesi

Önsözü

1. Lily_
2. Mason
3. Lily_
4. Mason
5. Lily_
6. Mason
7. Lily_
8. Mason
9. Lily_
10. Mason
11. Lily_
12. Mason
13. Lily_
14. Mason
15. Lily_
16. Mason
17. Lily_
18. Lily_
19. Mason
20. Lily_
21. Mason
22. Lily_
23. Mason
24. Lily_
25. Mason

26. Lily.
27. Lily.
28. Mason
29. Lily.
30. Mason
31. Lily.
32. Mason
33. Lily.
34. Mason
35. Lily.
36. Mason
37. Mason
38. Lily.
39. Lily.
40. Mason
41. Lily.
42. Mason
43. Lily.
44. Mason
45. Lily.
46. Mason
47. Lily.
48. Mason
49. Lily.
50. Mason
51. Lily.
52. Mason
53. Lily.
54. Lily.
55. Lily.
56. Mason
57. Lily.
58. Mason
59. Mason

60. Lily.
61. Mason
62. Lily.

Epilog #1

Epilog #2

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Emily McIntire

tarafından da Arkadaş

Olalım!

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

OKUYUCUNUN SAĞDUYUSU TAVSİYE EDİLİR

Beneath the Surface sert bir dil, açık cinsel sahneler ve olgun durumlar içerir.

Ayrıntılı tetikleyici uyarıların hayranı değilim, ancak bu kitap aşırı durumlarla ilgileniyor. Körü körüne gitmenizi tercih ederim, ancak ayrıntılı bir içerik uyarı listesi isterseniz [BURADA](#) bulabilirsiniz

Beneath the Surface, Sugarlake serisinin birbiriyle bağlantılı dördüncü bağımsız kitabıdır. Gerekli birlikte, tam bir okuma deneyimi için birinci kitapla başlanması ve sırayla okunması ŞİDDETLE tavsiye edilir.

Her zaman olduğu gibi... Sürece Güvenin

Birinci Kitabı Okuyun: Yıldızların Altında

OceanofPDF.com

BENEATH THE SURFACE PLAYLIST

1. Sober - Demi Lovato
2. Kırık - Jonah Kagen
3. Closer - Nine Inch Nails
4. Use Somebody - Kings of Leon
5. Shallow - Lady Gaga, Bradley Cooper
6. Sen ve Ben - Lifehouse
7. As I Am - Justin Bieber (Feat. Khalid)
8. River of Tears- Alessia Cara
9. Fix You - Coldplay
10. Wonderwall - Oasis

OceanofPDF.com

Hayatta kalanlar için.

(Ve Sav için. Sen olmasan bu seri böyle olmazdı. Mason senindir.)

OceanofPDF.com

Siz katlandığınız karanlık değilsiniz. Siz teslim olmayı reddeden
ışıksınız.

- JOHN MARK GREEN

OceanofPDF.com

PROLOJE

OceanofPDF.com

I rüzgarı hatırla.
İçinde bulunduğumuz ev sağlamdı ama o gece yıkılabileceğini düşündüm. Fırtına yoktu, yağmur damlaları çatının kiremitlerine çarpmıyordu. Göğsümün ortasında açılan deliğe eşlik edecek bir gök gürültüsü de yoktu.

Ama rüzgar vardı.

Ve uğulduyordu.

Geriye dönüp baktığımda, bunun Toprak Ana'nın ağlama şekli olduğunu, tuğlaya karşı gırtlaktan inlediğimi, kurutulmuş et ve bayat sigara gibi kokan etli bir elin sesimi boğduğunu düşünmek istiyorum.

Zaten ses çıkaracak değildim. Ağabeyim Chase hemen yan odadaydı ve onu uyandırırsam içeri dalıp ikimizin de başını derde sokacağını biliyordum.

Ve her şeyden çok, ayrılmaktan korkuyordum. Chase bana hep dünyaya karşı biz olduğumuzu söylerdi. Sonsuza kadar. Ama sosyal hizmet uzmanımızın şanslı olanlardan biri olduğumuzu söylediğini duymuştum; genelde kardeşler birbirinden ayrılırdı.

Chase olmasaydı, kimsem olmazdı.

Bu yüzden, hıçkırarak ağlamak yerine, üvey babam masumiyetimi çalarken parmaklarım pelüş tavşanıma daha da gömüldü ve onu olabildiğince sıkı kavradı.

Dokuz yaşıyordum.

Bir yıldan fazla bir süre onlarla birlikteydik.

O döneme ait pek çok şeyi unuttum ve hatırladığım anıları da siyah katran ve likörle ıslattım

Yüzeyin altına kazınan, ruhunuzu damgalayacak kadar kazınan dövmeleer
silinir.

Ve rüzgarı hatırlıyorum.

OceanofPDF.com

"Johnny, az önce içeri giren birkaç adam var, bazı siparişler göndermek üzereyim," diye müdürüme sesleniyorum.

İç geçiriyor, köhne ofis koltuğunda arkasına yaslanıyor, normalde dikenli olan sarı saçları kafasına dökülmüş, Dina's Diner gömleği kırıışmış ve lekelenmiş. Aşçımız bugün hiç gelmedi, bu yüzden Johnny hatta sıkışıp kaldı, yumurtaları kızarttı ve uğrayan kamyon şoförleri için pastırmayı fazla pişirdi.

Her sabah saat gibi gelip kahvesini yudumlayan ve bulmacalarını çözmeye çalışan yetmişli yaşlarındaki Barrie dışında pek müdavimimiz yok.

Şehirde bir gece geçirmek için büyük şehre yeterince yakınız ve hiçliğin ortası sayılabilecek kadar da uzaktayız. Ancak Eyalet Yolu 60'ın hemen kenarındayız, bu nedenle Phoenix'e giderken buradan geçen çok sayıda insan oluyor.

Ayaklarıma muşamba zeminde kramplar giriyor ve kola tepsisi ellerimde hafifçe devriliyor. Bir gülümseme yapıştırarak ağırlığı yeniden dengeliyorum ve on beş dakika önce tökezleyerek içeri giren üç pasaklı adamın masasına doğru ilerliyorum. Köşeye sıkışmış arka kabindeki yalnız bir müşteri dışında burada sadece onlar var.

Gözlerim ona kayıyor. Üç saat önce içeri girdiğinden beri kahve içip *Savaş Sanatı*'nı okuyor ve ona hizmet ettiğim süre boyunca tek bir kelime bile etmedi.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Kolaları masaya bırakıyorum, önlüğümden not defterimi alıyorum ve tarçınlı sakızımı şapırdatıyorum.

"Duruma göre değişir, şekerim. Menüde sen de var mısın?" En yakınımdaki adam bana bakıyor, tel tel siyah saçları gür kaşlarının üzerine dökölüyor, çamurlu tırnakları dalgın dalgın ön kolunu kaşıyor.

Sırıtıyorum, şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum ve bu klişe cümlelerin bir varyasyonunu milyonlarca kez duymamışım gibi davranıyorum. "Geldiğın yerde kimse sana okumayı öğretilmedi mi?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Gülümsemesi azalıyor ve eli, uzanıp bileğimi saracak kadar uzun süre ham derisini kaşımayı bırakıyor.

Vücudum donuyor, karıncalar kolumdan yukarı sıçrayıp bağırsaklarıma düşüyor - binlerce minik bacak içimde geziniyor. Sadece dokunuşu bile kaşıntıyı geçirdi ve şimdi temizlenmesi gereken kişi *benim*.

"Ağzın iyi laf yapıyor, *sürtük*," diye tükürüyor. "Seni susturmak için güzel bir yöntemim var." Boştaki eliyle kasıklarını yokluyor, havayı müstehcen bir şekilde okşıyor. Arkadaşları gürültölü kahkahalar atıyor.

Yutkunuyorum, gözlerim etrafa bakıyor, olay çıkarmak istemiyorum. Hoşuma gitse de gitmese de, bu adam ve arkadaşlarının bırakacakları bahşişe ihtiyacım var.

Ayrıca, çekici olmayan birinin benden faydalanmayı düşünmesi ilk kez olmuyor.

Gözlerim köşedeki yalnız yabancıya kilitleniyor ve midem bulanıyor. *Korkutucu biri*. Ve içeri girdiğinden beri ilk kez doğrudan bana bakıyor. Bakışlarındaki yoğunluktan nefesim kesiliyor, gözleri neredeyse doğal olmayan altın sarısı bir kahverengiye dönüşüyor ve yağ tulumunun sümüksü parmaklarının bileğimi sardığı yere düşmelerini izliyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve dikkatimi geri çekiyor. Dudaklarım kulağına bir nefes kadar yaklaşana kadar ona doğru eğiliyorum. "Üzgünüm *şekerim*, ama ben özel bir hizmetim. Sadece beni nasıl yiyeceğini bilenler için."

Çamurlu kahverengi gözleri parlıyor, ağzı bir şey söylemek için açılıyor ama o daha söyleyemeden masanın üzerine bir gölge düşüyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve tepemizde kimin yükseldiğini görmek için boynumu uzatıyorum.

Köşedeki yabancı. Siyah deri ceketini çıkarmış, gözlerim bronz teninin her santimini kaplayan gökkuşağı renklerinde geziniyor.

Kim bu adam?

Hâlâ tek kelime etmiyor, kollarındaki damarlar çaprazlama geçerken patlıyor ve masaya bakmaya devam ediyor. Yavaşça, bileğimdeki tutuşun tamamen kaybolana kadar gevşediğini hissediyorum.

"Her neyse. Bunların hiçbirisi zahmete değmez. Yemek *ya da* kullanılmış amcık," diye homurdanıyor bilek kapıcı. Soluk kırmızı kabinden sarsılarak çıkıyor, yanımdan geçip tepinerek kapıdan çıkıyor. Arkadaşları da onu takip ediyor ve ben arkalarından bakarken aklımdan geçen tek düşünce kolaların parasını kimin ödeyeceği. Johnny'nin buna izin vermesine imkan yok, zaten buralarda yeterince para sıkıntısı var.

Tek kelimeyle harika.

Dönüyorum, gözlerim kısılıyor. "Onları ."

Dövmeli yabancı sırtıyor, altın rengi gözleri parlıyor ve bu bende yüzündeki güzelliği silip atma isteği - elimin acısıyla yanağının pembeleşmesini izliyorum.

"Sana bir iyilik yaptım," diye cevap verir.

Sesinin derin gürültüsünü beklemediğim için nefesim kesiliyor. Sanki dudaklarından geçmeden önce çakıl taşlarını kazıyormuş gibi, sert ama tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı bir ses yaratıyor.

Alay ediyorum. "Bir ömür boyu yetecek kadar *iyilik yaptım*."

"Teşekkür etme şeklin bu mu?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Kendi işine bak" demeye çalışıyorum. Kocaman gülümsedim.

Dişlerimin arasından tıslıyorum.

Başını eğiyor ve bakışları altında kıpırdanmayı reddederek çenemi kaldırıyorum.

Boyunun bu kadar uzun olması kesinlikle gülünç. Normal bir günde kendimi yeterince küçük hissediyorum - 1.80'i zar zor geçiyorum - ama onun boyuyla beni cebine koyabilir ya da hiç denemeden ikiye bölebilir.

"İçkilerini hesabınıza ekliyorum." Kağıdımı önlüğüme geri koyuyorum.

Yüzünden bir şey geçmeden önce hafifçe sırtıyor ve tüm tavrını değiştiriyor. Keskin bir baş hareketiyle dönüyor, masasına geri dönüyor ve kitabını alıyor.

Güzel. Hıyar.

Bir saat sonra nihayet gitti. Kabinine yürüyorum, kirli kupasını temizliyorum ve masayı siliyorum. Buradaki son kişiydi ama karşılaşmamızdan sonra tek kelime etmedi ve şimdi sinirim geçtiği için kendimi kaltak gibi hissediyorum. O sadece yardım etmeye çalışıyordu.

Kupasını kaldırıp altında yüz dolarlık bir banknot bulduğumda bu suçluluk üç katına çıkıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve belki de bunun açıkça bir sempati bahışı olduğu için kendimi suçlu hissetmeliyim, ama . Çünkü bu, eve yiyecek koyabileceğim anlamına geliyor.

Masa. *Gerçek* yemek.

Gerçekçi olmak gerekirse, o parayı doğrudan birikime yatırmalıyım. Bu kasabada üzerinde benim adım olmayan tek bir fatura bile yok. Ama kendimi yirmi dört saat açık olan markete uğrayıp bir şeyler almaktan alıkoyamıyorum. Ev yapımı krepler için malzemeler, Cool Whip ve çikolata parçaları. Sonra biraz da kurabiye hamurlu dondurma alıyorum.

Sırf bu yüzden.

Altı blok ötedeki evime yürürken bacaklarım ağrıyor, uzun çalışma saatleri ve uykusuzluk yüzünden boynum tutuluyor ama yan komşum Susan'ın kapısını çalarken bunu görmezden geliyorum.

"Selam Susan. Bu kadar geç olduğu için üzgünüm," diye alçak sesle konuşuyorum.

Susan esniyor ve gülümsüyor. "Merak etme, tatlım. İyi geceler mi?" Kolumdan sarkan birkaç çantaya bakarken kaşları kalkıyor.

Omuz silkiyorum, dudaklarımın kenarı seğiriyor. "Evet. Güzel bir geceydi."

"Her zamanki gibi bir melekti." Kaybolmadan önce tekrar esniyor.

O yeniden ortaya çıktığında kalbim normal boyutunun üç katına çıkıyor, bakışlarım küçük oğlumu ıslatıyor. Ben onu çok özleyorum. Küçük yumrukları kan çanağına dönmüş gözlerine sürtünüyor, benimkiyle aynı olan siyah saçları rastgele dağılıyor. Bakışları etrafımda dönüyor ve bana kilitleniyor.

"Anne!" diye bağırarak kollarıma atlıyor. Ellerimi ona sararken çantaları düşürmemeye çalışarak tökezliyorum.

"Selam, bebeğim." Alnından öpüyorum.

"Nedir o?" Kolumdaki poşetlere bakıyor.

"Bu bir sürpriz." Gözlerimi büyütüyorum. "Sadece dişlerini fırçalayıp doğruca yatağa giden üç yaşındaki iyi çocuklar bunun ne olduğunu öğrenebilir."

"*Ben thwee'yim!*" diye fısıldayarak bağırıyor.

Başımı sallıyorum, bir kolumda onu ve çantaları taşıırken diğer kolumla ön kapının kilidini açıyorum. "Doğru ya. Sanırım iyi olsan iyi olur."

"Tamam!" Ben daha mutfığa varmadan, o aşağıya doğru kayarak banyoya koşuyor ve suyu açıyor.

Dişlerini fırçaladıktan sonra onu yatağına yatırıyorum ve en sevdiğimiz gece masalını seçiyorum. Hastaneden eve döndüğümüzden beri her gün okuduğum masalı. Örümcek Adam altına sokuluyor, pofuduk kafasını yanıma yaslıyor. Daha beşinci sayfaya gelmeden uykuya dalıyor.

"Seni sonsuza dek seveceğim, seni sonsuza dek seveceğim. "Ben sürece, bebeğim, sen de ." Kitabın son satırlarını fısıldıyorum, sayfaları kapatıyorum

Yumuşak horultuları odayı doldururken nazikçe ve tıpkı bunun gibi, her şey akıp gidiyor.

Boğazım minnettarlıkla şişiyor. Yabancıya karşı bir sürtük gibi davranmış olabilirim ama yardım aldığımında bunu kabul edecek kadar gururlu değilim. Kim olduğunu bilmiyorum ama çocuğumun bu gece gülümsemesinin ve yarın karnı tok ve yüzünde çikolata parçacıklarıyla gülümseyecek nedeni o.

Hiç sahip olamadığımız bir muamele.

Böyle anlarda, gecenin derin karanlığında, bebeğimi uyuttuktan hemen sonra ve yalnızlığın acısını hissettiğimde - kardeşimi en çok o zaman özlüyorum. Yıllar önce yaptığım gibi kaçtığım için pişman olduğumda.

Düşünceler zihnimde ön plana çıkıyor ve nerede olduğunu, ne yaptığını... hala beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

onu suçlamazdım.

Elimi küçük oğlumun saçlarında gezdirirken eğilip alnından öpüyorum.

"İyi geceler, Chase. Tatlı rüyalar."

OceanofPDF.com

M A S O N

T *şapka aptalcaydı.*

Ve ben çok iyi gidiyordum. Mesafemi koruyarak. Onu izliyordum. Notlar alıyordum. Veri topluyordum. Gölgelede , yapmam gerektiği gibi. *Para aldığım* şekilde.

Ama bugün, bir şey mantığımı bulandırdı. İçimdeki bu aptalca ihtiyaç, Lily Adams'ı biraz daha yakından görmek istiyordu.

Altı ay önce onu bulmak için işe başladığımda, son demlerini yaşayan ve kurtarılmaya ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısı bekliyordum. En azından kardeşi Chase'in söylediği buydu. Ama aslında tamamen farklı birini buldum ve son iki aydır onu izledikten sonra, biraz karasevdaya kapıldım.

Ve *bu* lanet bir sorun.

Ama o beklediğimden çok farklı.

Çalıştığı pis lokantada yüzünde bir gülümsemeyle dolaşıyor, insanların kulaklarını çınlatıyor ve onu alaşağı edebilecek hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. Ama gecenin sonunda parasını sayarken onu görüyorum. Etrafta kimse yokken dünyanın onun omuzlarına çöküşünü izliyorum.

Gözlerinde sırlar var ve kollarındaki dövmelerin ardında saklı.

Chase'e onu bulduğumu söylemedim. Hiç profesyonelce değil ama açıkçası umurumda da değil. Bunun yerine, mümkün olduğunca çok bilgi topluyorum, böylece ona ilettikten sonra ayrılabilirim ve bir daha asla Batı Kıyısı'na bu kadar yaklaşmam.

İlk işi kabul ettiğim için şanslı.

Ama teninden umutsuzluk fıskırıyordu ve onu bulma ihtiyacının gerçek olduğunu söyleyebilirdim. Ve buna saygı duyuyorum. Ben diğer özel dedektifler gibi değilim. Çoğu yasal sınırlar içinde çalışır, kanunla birlikte hareket eder. Ama ben hayatımın çok uzun yıllarını sınırlar içinde yaşayarak ve bu sınırların dışında dans eden insanları izleyerek geçirdim.

Kurallar senin için, benim için değil.

Hepsi saçmalık.

Ben kötü bir adam değilim, sadece iki tarafın da nasıl çalıştığını bilen biriyim. Ve *biliyorum* ki kafesi görmüyor olmamız, içinde zincirlenmediğimiz anlamına gelmiyor.

Akıl hocam Don'la on yıl önce tanışmam tesadüfi oldu. Beni kanatları altına aldı ve bildiğim her şeyi öğretti. İnsanları nasıl bulacağımı. Lily gibi. Ve onları nasıl ortadan kaldıracağımı. Benim gibi.

Bana bir insanın ruhunu gözlerine bakarak görebileceğimi öğretti ve ben de sadece niyetlerinin saf olduğunu bildiğim kişilere yardım etme konusunda büyük bir inanca sahip oldum.

Chase'in niyeti dürüst. Ve onun küçük kız kardeşini izlerken içimi saran sıcaklık, benimkinin öyle olmadığını bilmemi sağlıyor. Ve normalde, onun yerini bırakıp yoluma devam edecek olsam da, ödeme yapan müşteriye olan sadakatim, içimde dönen bu şey tarafından çarpıtılıyor.

Ama içeri girip onunla buluşmak çok aptalcaydı.

Harley'imın üzerinde kambur durduğum yerden doğrulup koltuktan kayarak ayağa kalkıyorum, Lily dairesinin ön kapısından çıkarken elimdeki kahve soğuyor.

Oturduğu site bu hiçbir şey yapılmayan kasabanın en kötü yerinde; soluk sarı dış cephesi ve cıfcaflı kırmızı ön kapıları olan küçük, köhne bir bina. İkinci katta oturuyor, daireleri sıralayan beton koridorlar kirle ve binlerce farklı mücadelenin anılarıyla lekelenmiş.

Orası bok çukuru.

Ama küçük oğlunun elini tutarken güzel dudaklarında bir gülümseme var, sokakta ilerlerken oğlunun yüzü ona bakıyor. Çarşamba sabahı ve takip etmeden biliyorum ki oyun parkına gidiyorlar.

Arabası yok ve gerçekten hiç arkadaşı yok, bu yüzden evi ile evi arasındaki iki mil yarıçaplı alanın dışına nadiren çıkıyor.

Ama her arşamba sabahı, saat gibi işliyor, küçük çocuğunu kasabanın kenarındaki parka götürüyor. Devlet tarafından pek iyi bakılmıyor - bunda *şasılacak* bir şey yok - maymun demirlerinin renkli metalleri yontulmuş ve solmuş, salıncaklar pastan gıcırıyor, ama onlar gittiklerinde çocuğun yüzü aydınlanıyor. Sanki dünyadaki en güzel şeymiş gibi. Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğimiz basit bir neşe türü. Ya dünyaya belli bir mercekten bakmaya şartlandığımız için ya da hayatımızın acımasız gerçekleri tarafından içimizden sökölüp atıldığı için.

Belki de ikisinden de biraz.

Onları takip ederken göğsüm sıkışıyor, midem bulanıyor. Elim soğuk kahveyi daha sıkı kavırıyor, kafamın içinde kaybolurken dişlerim gıcırıyor, oyun parkında koşturan, *bana* bu çocuğun Lily'ye baktığı gibi bakan başka bir çocuk hayal ediyorum.

Kendime geldiğimde Lily bana bakıyordu.

Sikeyim.

İki gün içinde iki kez hata yaptım ve kaşları içeri çekilip gözlerinde tanıma titreşimleri belirlediğinde kendime lanet ettim. Tam olarak uyum sağlayamadım ama gölgede kalmaya niyetliydim.

Benim kim olduğumu asla bilmemesi gerekiyordu.

Bana doğru tereddütlü bir adım atmadan önce çocuğuna bakıyor. Kuyruğumu kısıtırıp gitmeli miyim, yoksa bunu bir tesadüf gibi mi göstermeliyim diye düşünürken aklım karışıyor.

Yetişkin bir adamın arşamba sabahı oyun parkını izlemesi olağan bir şey değil. Korkuyorum. *Bu hiç iyi görünmüyor.*

Elbette, gözleri kısılıyor, beni aşığıya doğru süzerken vücudu katılaşıyor.

Nefesimi üfleyerek ona doğru ilerliyorum ve onunla tekrar konuşmamam gerektiğini bilsem de, en kötüsünü düşündüğü düşüncesi orta yerime saplanan kör bir bıçak gibi.

Beni düşünüp iğrenmesini ya da korkmasını *istemiyorum*. Beni hiç düşünmesini istememeliyim.

Kahvemden yavaşça bir yudum alarak onlara doğru yürüyorum, vücudunu bana doğru çevirirken sırtının nasıl dikleştiğini, çenesinin nasıl dışarı çıktığını hemen fark ediyorum. Ufak tefek olmasına rağmen korkutucu görünüyor. Ama hayatımın çoğu korkutucu insanların bakışları altında geçti, bu yüzden amaçlanan etkiyi yaratmıyor.

Ona ulaşıyorum, bir adımdan biraz fazla duruyorum.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Gözleri yorgun, yüzü yukarıya doğru eğik ve ben altı yaşında olsam da, o bir buçuk metreden biraz fazla olamaz - yaydığı aura ile hayattan daha büyük hissettiriyor.

Başını eğiyor. "Merhaba."

"Seninle burada karşılaşmak komik." Sırıtiyorum.

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturuyor, gözleri arkasına bakıyor.

İçimden iç çekerek, bunun gerçekten ürkütücü olduğunu fark ettim. Sapıklık sınırında. Ve teknik olarak onu son iki aydır takip ediyor olsam da, görüldüğü gibi değil.

Ona bunları söyleyebileceğimden değil.

"Sabahları dışarı çıkıp kahve içmeyi severim." Fincanımı kaldırıyorum.

"Biraz temiz hava. Seni burada gördüm ve uğrayayım dedim. Dün için özür dilerim."

Dişlerini emiyor. "Temiz havayı oyun parklarında mı alıyorsun?"

Gözlerim çevremize hızla bakarken Motel Eight'e . Başımı ona doğru salladım. "Tam şurada kalıyorum."

Gözleri onu takip ediyor, sağ eli dalgın bir şekilde sol kolunun bileğini, dövmelelerinden birinin tam üzerine sürüyor. Sonunda gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor.

"Özür dileyecek bir şey yok," diye iç geçirdi. "Dün havamda değildim ve sen sadece yardım etmeye çalışıyordun. Kaltaklık ediyordum."

Botlarımın içinde arkama yaslanıp onu içime çekerken dudaklarım seğiriyor.

"Ben Lily, bu arada. Eğer beni takip edeceksen, adımları da bilmelisin." Sırıtiyor.

"Biliyorum. Dün kahvemi doldururken söylemiştin." Göz kırpiyorum.

"Ben Alex."

Lanet olsun. Ben durduramadan isim ağzımdan kaçıyor, beynim düşüncüyü tamamlamadan ağzım konuşuyor.

Parmaklarını ipeksi siyah saçlarında gezdiriyor. "Alex." Başını sallıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Alex. Belki seni tekrar buralarda görürüm." Yüzünde temkinli bir gülümsemeyle bana dönmeden önce motele bakıyor.

Az önce beni kovdu mu?

Bu düşünceden kurtulmaya çalışan eğlenceyi bastırıyorum. Bu kadın beklediğimden çok farklı ve yüzümü görmesine izin verdiğim için tam bir aptalım. Ama ben uyum sağlayabilen biriyim.

"Buralarda sıcak kahve ve iyi hizmet alabileceğiniz çok fazla yer var." Sırıtiyorum. "İyi günler dilerim."

Dönüyorum, caddenin karşısındaki, kesinlikle kalmayacağım Motel Eight'e doğru yürüyorum ve kendi kendime her şeyi berbat etmediğimi söylüyorum. Bu benim lehime olabilirdi. Chase basit bir konumla yetinmeyecek bir adama benziyor ve bu bana daha fazla yaklaşma, daha fazla bilgi toplama imkânı verecek.

Teknik olarak işim bitti. Onu buldum. Ve eğer akıllı olsaydım, Batı'yı ve onunla birlikte gelen her şeyi olabildiğince çabuk terk ederdim.

Nashville'e geri dön, güvenli bir yere.

Ama son bir kez geriye dönüp baktığımda içimde bir yanma olduğunu ve buradan ayrılmayacağımı biliyorum.

Henüz değil.

Lily Adams hala çok fazla gizemli. Ve ben onun sırlarını ortaya çıkarmak için çaresizim.

OceanofPDF.com

I Aynı yabancıнын oyun alanının karşısından bize baktığını gördüğümünden beri sırtıma yapışan üşümeyi fırçalıyorum.

Alex.

Alex'e benzemiyor.

Ona Raindale, Arizona'da ne işi olduğunu sormalıydım. Burası insanların kalmak için geldikleri bir yer değil. Otoyol kenarındaki birkaç benzin istasyonu ve fast-food restoranının yanı sıra kasabanın ortasındaki küçük bir kiliseden başka pek bir şey yok. İşte tam da bu yüzden burası benim için mükemmel bir yer.

Chase'in parmaklarını sıkıca kavrayarak birkaç blok ötedeki dairemize doğru yürüdük. Bu sabah ona krep verdikten sonra, enerjisini atmasının tek yolunun oyun parkı olduğunu biliyordum. İştten izin aldığım tek sabah olduğu için her Çarşamba gidiyoruz ve bu kasabada onun yaşlarında çok fazla çocuk olmamasına rağmen, kendimi sürekli bir gün oraya gideceğimizi ve bir arkadaş edinebileceğini umarken buluyorum. Henüz öyle bir şey olmadı.

Ama en azından birbirimize sahibiz.

Gülümseyen yüzüne baktığımda göğsümün ortasına bir sızı çarpıyor, sadece deneyim hayatınıza girip kafanıza vurmadığında var olan masumiyetle çiçek açıyor. Onun naifliğinin tadını çıkarıyorum, sıkıca tutunuyorum ve asla bırakmaması için dua ediyorum, çünkü bir kez gitti mi, geri dönüşü yok.

Ben kendiminkini çok erken kaybettim. Kardeşim de öyle.

Bu düşünceden sıyrılıp caddenin karşısına geçerken Chase'in parmaklarını daha sıkı kavriyorum.

"Anne, o adam kimdi?" diye soruyor.

Midem bulandı. Soracağını bilmeliydim. Üç yaşında bir çocuk için çevresinin çok farkında. Meraklı. Birine yaklaşmaktan ve daha tek kelime bile edemeden ona milyonlarca soru sormaktan çekinmiyor. Bunun yeni yürümeye başlayan çocuklar için normal bir şey mi yoksa benden geçen bir şey mi olduğunu bilecek kadar çocuklarla deneyimim yok.

Büyürken, yabancılara karşı her zaman çok iyi davranmakla ilgili bir sorunum vardı. Onun da benim gibi insanlara bu kadar kolay güveniyor olması çok korkutucu. Bugün verdiğim örneği düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Birinin oyun alanına girmesi ve benim sanki önemli bir şey değilmiş gibi konuşmaya başlamam.

Her zaman büyük bir .

"O annemin arkadaşıydı," diye söze giriyorum. "İş yerinden tanıdığım biri."

"Oh." Başını sallıyor. "Merhaba demek istemedi mi?" Ona bakıyorum. "Sana mı?"

Tekrar başını sallıyor.

"Şey..." Duraksıyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. "Seni korkutmak istemedi. Bazı insanlar cüssesi ve derisindeki çizimler yüzünden ondan korkuyor."

Yaya geçidinde durduğumuzda Chase'in göğsü şişti. "Ben değil." "Hayır mı?"

"Uh-uh. Cildi seninkine benziyor. Ve hoş görünüyordu. Bunu söyleyebilirim."

"Öyle mi?" Sırıtiyorum, ön kollarıma dağılmış dövmelelere bakarken göğsüm ısınıyor. Alex gibi kapalı değilim ama göstermek istemediklerimi saklayacak kadar dövmem var. "Oldukça cesursun."

O haklı. Alex iyi birine benziyor. Neredeyse fazla iyi. Ama her erkek istediğini elde etmek için dostça davranır.

Dairemize döndüğümüzde saate bakıyorum, bir çizgi film koyuyorum ve öğleden sonra atıştırması yapmaya gidiyorum. Çok fazla bir şey yok, sadece birkaç elma dilimi ve fıstık ezmesi, ama Chase'in öğle yemeğini hazırlayana kadar idare etmesine yetiyor.

Çocuk sahibi olmanın sizi ev ev yemeleri anlamına geldiğini hiç bilmiyordum. En eski anılarımı düşündüğümde midem sıkışıyor. Onları gölgelemek için kullandığım uyuşturucular yüzünden değil, ne kadar genç olduğum için sisli ve dağınık olanları.

Ağabeyimin sırf ben yiyebileyim diye dolapta olan tek şeyi bana verdiği ve kendisinin aç kaldığı o kadar çok gece oldu ki. Sayısız kez, annem oturma odasında bir adamla birlikteyken ya da koluna bir iğne batmışken beni kucağına alır ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz verirdi.

"Dünyaya karşı biz, Lil. Sonsuza kadar."

Boğazım şişiyor ve düşünceyi itiyorum ama fazla uzağa gitmiyor. Hiç gitmiyor. Chase her zaman aklımın bir köşesinde, benim de gölgelerde saklı tuttuğum suçluluk kuyusunda boğuluyor.

Onu görmeyeli neredeyse on yıl oldu. Onunla konuşmalı. Ondan ve her zaman birbirimize söz verdiğimiz hayattan .

Ama gençtim, aptaldım ve unutmak için yanıp tutuşuyordum. Boğazıma girip ciğerlerimi karartan, damarlarımda zehir saçan şeytanlar tarafından kör edilmişim. Şimdi bunu düşünmek bile mideme kramplar girmesine neden oluyor, tenimde rahatsız edici bir kaşıntı yayılıyor, bedenim zihnimi kandırmaya çalıştıkça göğsüm sıkışıyor ve sadece arzuma boyun eğmemi fısıldıyor.

Uyuşturucu düşüncesine karşı fiziksel bir tepki vermediğim bir gün olacağını hiç sanmıyorum. Ama küçük oğluma bir kez bakmak yetiyor ve bu his ona olan sevgimle alabora olup yok oluyor. Ona hak ettiği hayatı vermek için *her şeyi* yaparım. Benim hiç sahip olmadığım hayatı.

İlk etapta temizlenmemin sebebi o. Ve o yüzden asla eve geri dönemem.

Birkaç saat sonra duştan yeni çıkmıştım ve Chase'i uykusundan uyandırmak üzereydim. Onu yan taraftaki Susan'lara gitmeye hazırlamam gerekiyor, böylece gece vardiyası için işe gidebileceğim. Karnım çalıyor, keşke iptal etsem de onunla kanepeye kıvrılsam diye içimden geçiriyorum. Aptalca filmler izleyip onun kıkırdamaları arasında yuvarlanmayı, hayatımdan memnun olmam için bana serenat yapmalarına izin vermeyi.

Oyuncak rafından oyun hamurunu alıyorum, kapağına bakıyorum, üstünü açıyorum ve parmaklarımla sıkana kadar içine uzanıyorum. Tekrar tekrar hamuru şekillendiriyor, avuçlarımda arasında itilme hissinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Alex'i oyun parkında görmenin şokuyla sinirlerim yıpranmış ve gerilmiş durumda. Çocuğumun onu gördüğü gerçeği ve tek istediğim durağanlığı görmekken anılarımın bir TV programı gibi oynaması, zihnimi acıyı uyuşturmanın bir yolunu bulmaya zorluyor.

Ve böyle olduğunda -tarçınlı sakız ve olabileceğim en iyi anne olma düşüncesi aşermemi engellemeye yetmediğinde- oğlumun oyun hamuruna sarılıyorum ve ellerimin arasında sıkıyorum. Parmaklarımın altında şekillenirken ipeksi dokusuna odaklanmak bana her şeyin yeniden şekillendirilebilir olduğunu hatırlatıyor. Hiçbir şey kalıcı değildir. Her şey her zaman benim kontrolüm altında ve her şeyi istediğim gibi yapmayı *seçebilirim*.

Her şey bundan ibaret, gerçekten. Bir seçim.

Derin nefes alarak, kemiklerime kadar işleyen ve neredeyse dört yıl sonra bile kaslarımın sertleşmesine ve ciğerlerimin kilitlenmesine neden olacak kadar içten gelen bir isteği fısıldayan ağrıyı silkeliyorum.

Telefonumu elime alarak, acil durumlar için sahip olduğum tek numarayı açıyorum, bu his çok fazla geldiğinde ve ağırlığından boğulacakmışım gibi hissettiğimde.

Derek.

"Alo?"

İçimi çektim. "Merhaba, Derek. Aradığım için üzgünüm ama-"

"Lily," diye nefes alıyor. "Aradığın için sakın özür dileme. Konuş benimle."

Derek Andrews benim bir sponsorum. Hiç rehabilitasyona gitmedim. Ama ben

bir toplantıya katıldım. Sadece bir tanesine. Ve onunla orada tanıştım.

Beni sayısız kez derin, karanlık bir çıkıntıdan düşmekten kurtardı. Ayık kalmaya dayanamadığımda beni çürüten, uyuşturucunun istila ettiği evlerdeki kirli yatak odası zeminlerinden kaldırdı ve nüksetmek istediğim her seferinde beni ikna etti - bedenim zihnime yalanlar söylüyor, tükürdükleri kelimelerden kurtulacak kadar güçlü olmadığımı hissettiriyor.

Sweetwater, Tennessee'de yaşıyor. Ve nerede olduğumu bilen tek kişi o.

"Ben sadece..." Bir nefes veriyorum ve kırmızı kilin parmaklarımın arasından sızmasını izliyorum. "Zor bir gün," diye fısıldıyorum.

"Bu yüzden onu çukurdan çıkarın."

Gülerek, elden düşme oyuncakların bulunduğu rafa yaslanıyorum ve patlamış mısırlı tavana bakıyorum. "Saçmalıkları görebilme yeteneğin beni hayrete düşürüyor, Derek. Seni aramak, onu ortaya çıkarmak demek."

Kıkırdıyor. "Dinle, sen güçlü bir kadınsın. Ve çok iyi bir annesin. Şu anda içinde dönüp duran dürtüler var ya? Onlar yalancı ve senin gücünü test ediyorlar. Ama her seferinde yaptığın gibi, onların yanıldığını kanıtlayacaksın."

Gözlerimi kapatıp boğazıma düğümlenen düğümün etrafında yutkunuyorum. "Tamam." Başımı salladım.

"O kliniğe girdiğin ve uğruna yaşayacağın başka biri olduğunu fark ettiğin andan itibaren dün, önceki gün ve ondan önceki her gün yaptığın gibi bugün de güçlü olmayı seçeceksin."

Gözlerimi kapatıyorum, Derek'in dört yıl önce beni polikliniğe götürdüğü an aklımdan geçiyor. O noktada -başarısız bir şekilde- temizlenmeyi denemiştim. Ama o zamanki erkek arkadaşım Darryl beni her zaman geri çekmeyi başarmıştı. Ve sinekkapanın çamuru gibi, kötü alışkanlıklarım bacaklarıma dolanıyor ve beni kalın, ıslak kirlerine bulanıncaya kadar emiyor, kendimi dışarı çekemiyordum.

Korkmuştum, çaresizdim ve *kafam* iyiydi. Tennessee sokaklarında yaşıyor, göz önünde saklanıyor, ailemin ve arkadaşlarımin beni asla bulamayacağından emin oluyordum.

Ama o sabah uyandığımda midemi kaplayan safra ve asidi kustuğumu hatırlıyorum. Bunun yoksunluk olduğunu düşündüm. Genelde böyle uyanırdım - titremeler başlar, vücudumu ihtiyaç duyması için eğittiğim kimyasallara karşı çaresiz kalırdım. Bu yüzden biraz agresif görünse de acıyı dindirmek için *her zaman* yaptığım şeyi yaptım.

Ama iki saat sonra, damarlarımda yarım sekiz top kokain yüzerken ve ciğerlerime bir taş çekmişken, hala kendimi ölmüş gibi hissediyordum. Arkadaşım Amy elimizdeki tüm bozuk paraları topladı ve benimle birlikte ilaç almak için markete gitti. Oraya vardığımızda kadın reyonunun önünden geçerken bir şey beni durdurdu; içime bir balyoz iniyor ve her şeyi paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Daha sınava girmeden önce biliyordum. Damarlarımdan kar akarken bile sezgilerim nadiren yanılırdı.

Hamile.

Ve bir keş. Tıpkı annem gibi.

OceanofPDF.com

M A S O N

G Motel odasının etrafında dolanırken iç geçirdim. Lily'ye Motel Eight'te kaldığımı söyledikten sonra, *aslında* orada kalmadığımı için kendimi bok gibi hissettim, bu yüzden şehrin hemen dışındaki odadan ayrıldım ve onun yerine bu bok çukuruna.

Lily'nin sabah vardiyası iki saat önce başladı ve onu görmeye gitmeden önce ona birkaç saat vermek istiyorum. Bu noktada, onun garsonluk programını avucumun içi gibi biliyorum. Hiç değişmez. Perşembeden salıya kadar çalışıyor, çarşambaları kendine ayırıyor.

Üzerimi değiştirip hazırlanırken televizyonu açıp yerel haberleri izliyorum; dünyada neler olup bittiğini umursadığımdan değil, sessizlik boğucu olduğu için. Sessizlik geçmişimden gelen hayaletlerin kulağıma fısıldamasına izin veriyor ve gürültü hepsini alıp götürüyor.

Genellikle.

Tezgâhtan yüzüklerimi alıp parmaklarıma taktıktan sonra sert yatağa uzanıyorum ve vücudumun yarısı kadar olan bir yatakta asla düzgün bir uyku çekemeyeceğimi fark ettiğimde tekrar iç çekiyorum. Ama sorun değil, çok daha kötü yerlerde daha uzun süre uyudum.

Siyah botlarımı bağlamak için öne doğru eğilip dudaklarımin arasında bir kürdan yuvarlarken karyola ağırlığının altında gıcırıyor.

"Başkanlık haberlerinde birkaç sürpriz aday ismini ringe yazdırıyor."

Televizyonun sesi geliyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tabii ki bundan bahsediyorlar. Siktiğimin siyaseti. Başkan adaylarını neden başkan *olmadan* on dokuz ay önce duymaya başlamamız gerektiğini hiç anlamadım. Kimin umurunda?

Derin bir nefes üfleyerek midemde gezinen tiksintiyi bastırıyorum.

İşte bu yüzden hiç televizyon izlemiyorum.

Lokantaya gitmek üzere ayrılmadan önce telefonumu elime alıp e-postalarımı kontrol ediyorum ve Don'dan işlerin nasıl gittiğini soran bir e-posta görüyorum. Belirsiz, çünkü güvenli olmayan bir e-postada işle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşamayacağımızı herkesten daha iyi biliyor. Ayrıca, ona ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Hedefi bulduğumu ve bu bilgiyle hiçbir şey yapmadığımı, paramı toplayıp gitmek yerine burada kalıp onu tanımayı seçtiğimi bilmesine izin vermem mümkün değil.

Don bana bu işi öğreten kişidir ve her şeyimi ona borçluyum. İki yıl önce emekli oldu. Nashville'li bir kıza aşık oldu, onu Karayipler'deki küçük bir tropik adaya götürdü ve o zamandan beri geri dönmedi. Ama kırk yılda bir bir e-posta ya da telefon alıyorum. Hala umursadığını bilmek güzel, çünkü kabul etmek istesem de istemesem de bazen onu çok özliyorum. Bu hayat yalnız bir iş.

Ama yalnızlık benim için sorun değil.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı kaptığım gibi bacaklarımı bisikletimin selesinin üzerinde sallıyorum, motoru çalıştırıyorum ve lokantaya doğru yola çıkıyorum. Yolda giderken, Lily'nin durumunu nasıl idare edeceğime dair aklımda yeni bir plan şekilleniyor.

Ona adımın Alex olduğunu söylediğime inanamıyorum. Çok saçma.

Akıllı bir adam olsaydım, uzak dururdum. İşim -genel olarak hayatım-bunu gerektiriyor.

Motosikletimi park edip yukarı bakıyorum, *Dina'nın Lokantası* solmuş kireç yeşili tabelaya karşı sarı renkte parlıyor, yeni planım beynimde yerine oturuyor.

Bundan sonra Lily'yi gözümün önünden ayırmayacağım. Sadece bir süreliğine, böylece yerini söylemenin en iyisi olduğundan emin olabilirim. Normalde umurumda olmazdı. Sadakatim sadece bana ödeme yapan kişiye karşıdır ama bu kızda peşini bırakamayacağım bir şeyler var. Kardeşini aramanın onun burada yaptıklarına zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım.

Ve bu da rüzgarda uçuşan bir başka kırmızı bayrak. Don, işler dönüp dolaşıp başıma bela olmadan önce kendimi toparlamamı söylerdi. Ben kişisel ilişkiler kurmam. Kimse için bir şeyler *hissetmem*. Herkesin güvenliğini sağlamanın tek yolu bu. İsteyeceğim son şey, birini karanlık geçmişime sürüklemektir.

hiç işim yok. Son on yıldır aynı ağlara yakalanmamaya çalışıyorum.

Bu kızı tanımıyorum bile, ama yine de buradayım, kapıdan içeri girdiğimde göğsüm sıkışıyor ve o karşıma çıkıyor. Köşedeki kabine geçtiğimi fark edince gözleri kısılıyor, ceketimden cüzdanımı çıkarıp yanıma koyuyor.

Avucunda taze bir cezve kahve, siyah saçları *Dina's Diner* polo tişörtünün hardal sarısıyla canlı bir tezat oluşturarak yürüyor.

"Yine dönmüşsün, görüyorum." Elini kalçasına koyup ağzındaki sakızı şapırdatıyor.

Sırıtıyorum. "Bu bir sorun mu?"

Gözleri vücudumda geziniyor, açıkta kalan kollarımda oyalanıyor, bakışları bir iğne gibi, mürekkep kanayana kadar yaralarımı yeniden açıyor. Onun incelemesi altında aniden rahatsız olarak yer değiştiriyorum.

"Duruma göre değişir... Kahve?" Cezveyi kaldırıyor ve ben de başımı sallayarak masanın üzerinde ters duran fincanı çeviriyorum. Kahveyi doldururken mırıldanıyor ve ben de gözlerimi onun yerine sıvıdan çıkan buharda tutmaya .

Sonunda gözlerimi ayırıp tekrar yüzüne bakıyorum. Kıpırdanıyor ve sırtıyor. "Bugün yemek yiyecek misin yoksa köşeye çekilip o eski ciltsiz kitabı mı okuyacaksın?" Masanın üzerindeki kitabıma doğru başını sallıyor.

Savaş Sanatı. Evden ayrıldıktan sonra okuduğum ilk kitap ve yıllar sonra bile aklımda kalan tek kitap. "Belki de okumalısın. İyi bir kitaptır."

Omuz silkiyor. "Okumayı pek sevmem."

"Neyi çok seviyorsun?"

Dudakları seğiriyor ve ayak parmaklarının üzerinde biraz zıplıyor. "Pek çok şey."

Kaşlarını kalkıyor ve cebimden bir kürdan çıkarıp açarak dudaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Başını eğiyor, sakızıyla bir baloncuk üflüyor, ağzından burun deliklerime hafif bir tarçın kokusu yayılıyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayat hikayemi yabancılara anlatmam."

Kahvemden bir yudum alıyorum, sıcaklığı dilimi haşlıyor. "Ve biz hâlâ yabancı mıyız?"

Kaşlarını attı. "Evet, Alex. Öyleyiz."

Bu isim göğsümü yarıyor ve kalbimi çarpıtarak bana ne kadar haklı olduğunu gösteriyor.

Başımı salladım eğıldim. "Peki, yabancı olmamak için ne yapmam gerekiyor?" Gözleri kısıldı. "Bana asılıyor musun?" Sırıtiyorum, damarlarımda eğlence dolaşıyor. " tatlısın ama hayır, sana asılmıyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Benim bir arkadaşaya ihtiyacım yok." "Herkesin bir arkadaşaya ihtiyacı vardır."

"Ve o kişinin *sen* olduğunu mu düşünüyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Neden olmasın?"

"Lily. Sipariş hazır. Hadi gidelim." Sert ses anı böldü ve arkasına baktı, bana dönmeden önce yüzünü buruşturdu. "Gitmem gerek. Acıkırsan bana haber ver."

Ve bununla birlikte, adımlarında bir hafiflik ve yüzünde ailesinden kaçan birinin geçmişini gizleyen bir sırıtışla zıplayarak uzaklaşıyor.

Aniden bilmek için can attığım bir geçmiş. Merakımı giderdikten *sonra* kardeşine söyleyip buradan defolup gideceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Dina's Diner'da benimle birlikte çalışan Annabelle'i saymazsanız, pek arkadaşım yok. Ama biz her şeyden çok tanıdık sayılırız ve dürüst olmak gerekirse aynı kasabada yaşamak ve memlekette tanıdığımız herkesten kaçmak dışında hiçbir ortak noktamız yok. Gerçi onun kaçmaktan anladığı Phoenix'otuz dakika dışında bir yer, Benimki de temelli ortadan kaybolmak ve öldüğümü sanmalarını ummak.

Onun dışında yapayalnızım. Büyürken etrafım insanlarla ve partilerle çevrili olsa da, yalnızlığı takdir etmeye başladım. Ayrıca, evime ekmek götürmek için boğaz tokluğuna çalışmak, dışarı çıkıp insanlarla tanışmak gibi şeylere pek yer bırakmıyor.

Ve benim için sorun yok.

Zaten arkadaşların buna beni ikna etmek için söyleyebileceğiniz pek bir şey yok. Bu yüzden Alex arkadaşım olmak istediğine karar verdiğinde şaşırdım. Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir anlamı yok. Arkadaşa ihtiyacım yok ve bana bakarak tüylerimi diken diken etmeyen ilk erkek olması dışında gerçekten de özel bir yanı yok.

Bu farkındalıkla ne yapmam gerektiğinden emin değilim, bunu kabullenmekten ve boş vermekten başka. Ama o, hakkında böyle hissettiğim ilk erkek. Darryl'le çıkarken bile, yakışıklılığı ya da cazibesi yüzünden değildi.

Onun tarafından yetiştirildim.

Çaresiz ve aptal olan on dört yaşında saf bir kız. Darryl ise yirmi yaşında uyuşturucu satıcısı bir sübyancıydı ve beni dibe çekip zincire vurabileceğini biliyordu. Nasıl tanıştığımızı ve ondan sonraki tüm yılları düşündükçe midem bulanıyor. *Ondan önceki tüm yılları.*

Zayıflığımı bir zırh gibi kuşanmalıyım; kalkanım bir mıknatıs gibi, yaklaştırmaya cüret eden herkesin içinde gizlenen kötülüğü kendine çekiyor.

Ve bu sadece erkekler için geçerli değil. Çocukluğumdaki en iyi arkadaşımın açgözlülüğü ve bencilliği ben etrafındayken de kanatlanıp uçuyordu. Ben sadece kördüm, onun komşu kızı rolüyle kasabanın geri kalanı gibi kandırılmışım.

Ama bana sadık olmak yerine, kardeşime ulaşmak için beni *kullandı*. Beni onun kalbinin odalarından dışarı itti, büyürken bana söylediği tüm sözleri unutturdu. Onun benim evim olduğunu unutturdu. Ta ki aniden beni hiç görmeyene kadar.

Sadece *onu* gördü.

Arkadaş edinmenin canı cehenneme. O yollardan geçtim. Yaptım bunu. Kaçış biletini aldım. Alex'in ölümcül özelliklerini ortaya çıkarmakla hiç ilgilenmiyorum.

Birkaç saat sonra şeker kutularını yeniden doldururken, gece vardiyasından çıkmaya hazırlanırken duyuyorum.

Köşedeki kulübeden Annabelle'in çınlayan kahkahaları geliyor.

Onu Alex'in yanında, bir eli kalçasında ve Maybelline'e bulanmış yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle görünce başımı kaldırıyorum, göğsüm sıkışıyor.

İyi olur. Belki dikkati benden ayrılıp onun üzerinde toplanır ve ben de onun beni ne kadar rahatsız ettiğine odaklanmak zorunda kalmam.

Geniş kollarını kabinin arkasına doğru uzatarak ona sırtıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, gözlerim aralarında gidip gelirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Elini uzatıyor, parlak pembe tırnakları lamine bir menünün etrafını sarıyor, göğüsleri neredeyse adamın yüzünü sıyrıyor, birden gözleri bana kayıyor.

Sarsılıyorum, şeker paketleri elimden masanın üzerine düşüyor. Boğazımı temizleyip aşağıya bakarken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor, pembe ve mavi paketleri toplayıp caddie'ye yerleştirmek için çabalıyorum.

Ugh. Harika. Bakmayı bırak, Lily.

Ama birkaç saniye sonra, tekrar yukarı bakmaktan kendimi alamıyorum. Annabelle masaya doğru eğilip menüdeki bir şeyi işaret ederken eli ön koluna yapışmış durumda.

Demek şimdi acıktı.

Masanın geri kalanını doldurmayı bitirdikten sonra Annabelle'in durduğu yere doğru ilerliyorum, araya girmemem gerektiğini biliyorum. Umursamamam gerektiğini. Ama umursuyorum.

Yine de. Birkaç dakikadan fazla bir şey paylaşmadığım bu yabancıya karşı garip bir şekilde sahiplenici hissediyorum.

Ama onlar *benim* anlarımdı ve belki onun da bu anlara sahip olabileceği fikri göğsümü sıkıştırıyor.

"Annabelle, bu gecelik gidiyorum. Üçüncü masadakiler hariç herkes parasını çekti ama onları transfer edeceğim."

Bana dönüyor, kumral saçları yüksek bir at kuyruğunda sallanıyor, yüzünü içten bir gülümseme kaplıyor. "Bahşış istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum, Alex'in gözlerinin yüzümün yan tarafında delikler açtığını hissediyorum. "Eve gitmeyi daha çok istiyorum."

Başını sallıyor. "Anladım. Sorun değil."

"*Beni* hiç nakde çevirmedin," diye araya giriyor Alex'in sesi.

Annabelle ona bakar. "Seni devralmakla ilgili hiçbir sorunum yok."

Gözleri benimkilerle buluşmak için geri gelmeden önce onunkilere kayıyor. "Bu pek adil olmazdı. Önce ben onunkiydim." Dalga geçer gibi sırtıyor ve karnımda gergin bir sancı beliriyor.

Yanağımın içini ısııyorum ve kocaman gülümsüyorum. "Benim için sorun değil." Sırtışı biraz soluyor. "Emin misin?"

"Dün bana bir ömür yetecek kadar bahşış verdin."

Bu doğru değil. O para çoktan gitti, asla çıkamayacağım bir çukura çekildi, ama benimle başarmaya çalıştığı her ne ise, gerçekleşeceğini *düşündüğü* her ne ise, gerçekleşmeyeceğini anlamasına ihtiyacım var.

Birinin Raindale'e gelmesinin tek sebebi ortadan kaybolmaktır. Ve istese de ortadan kaybolamaz, bu yüzden neden burada olduğu konusunda bile temkinliyim.

Kaşları içeri çekiliyor, bir kürdan dudaklarının üzerinde ileri geri hareket ediyor ve yanaklarım gergin bir yüzü yerinde tutmanın zorluğundan acıyor.

"Tamam, Lily." Annabelle'in gözleri bana bakarken genişliyor. "İyi geceler."

Başımı sallıyorum, midemde oluşan düğüm gevşeyip rahatlıyor ve çıkışı yapıp önemli olan eve dönmek için arkamı dönüyorum. Tam arka ofisten çantamı alıyordum ki kapı kırılarak açıldı ve Annabelle yanakları kızarmış, dudaklarında bir gülümsemeyle aceleyle içeri girdi.

"Aman *Tanrım*, Lily, bu kadar iyi birinin burada olduğuna inanabiliyor musun?"

Gülüyorum, önlüğümün iplerini kıvrıp çantama tıktırıyorum. "O farklı, bu kesin."

"O bir sanat eseri. Muhteşem." Bayıldı. "Acaba Phoenix'te mi yaşıyor? Çok uzak değil, hafta sonu gelmeme izin vermesi için onu kesinlikle ikna edebilirim."

Omuz silkiyorum, göğsümdeki sıkışmayı görmezden geliyorum. "Şehirdeki Motel Eight'te kaldığını söylüyor."

"Oh, *gerçekten* mi? Bu daha da iyi." Duraksıyor. "Hey, Phoenix'ten bahsetmişken, ben ve memleketimden bazı kızlar bu hafta sonu dışarı çıkıyoruz. Sen de gelmelisin."

. "Uhh... hayır teşekkürler, Chase'e bakacak kimsem yok."

Surat asıyor. "Komşun yapamaz mı? Sadece bir gece, Lily. Kocaman bir enerji toposun ama hiç eğlenceli bir şey yapmıyorsun."

Gülüyorum, kaşlarım kalkıyor. "Hiç üç yaşında bir çocukla yaşadın mı?" Başını sallarken burnu kırışıyor.

"Aynen öyle. Önce bunu dene, sonra geri gel ve bana enerjimin bir çıkışı olmadığını söyle."

"Peki, her neyse. Sen pes edene kadar zorlamaya devam edeceğim." "İyi şanslar." Arkamdan ona el sallayarak kapıdan çıkıyorum.

Eve dönerken bir hüznün dalgası kalbimin etrafını sarıyor, çünkü Annabelle haksız değil. Artık hiç dışarı çıkmıyorum. Ne param ne de buna ayıracak zamanım var. Eski hayatımdan kareler gözümün önünden geçiyor, eskiden partilerin neşesi olduğum zamanlar. İşler bu kadar kötüye gitmeden önce numara yapamazdım.

Bazen o hayatı özliyorum.

Ama sonra başımı sallıyorum, kendime ne kadar kat ettiğimi hatırlatıyorum ve eve gidip Chase'i kucağıma alıyorum, eski bir Disney filmi izlerken kanepede ona sarılıyorum ve uykuya dalıyorum.

Tek ihtiyacım
olan bu.

Tam burada.

Arkadaşlar abartılıyor.

OceanofPDF.com

M A S O N

I Lily'nin gidişini izlerken biftek ve hindi sopasıyla dolu bir tabak kondu. Burada yemeyi planlamıyordum, ama bu Yeni garson Annabelle ısrarcı ve ben de sadece sade kahve ve damarlarımda dolaşan nikotin arzusuyla hayatta kalamıyorum.

Kürdanlar bu alışkanlığı engellemek için yaptığım yarım yamalak bir girişim ama dürüst olacağım, pek işe yaramıyorlar. Her zaman kötü alışkanlıklarına boyun eğen biri olmuştumdur. Bunlardan biri de bana çok bariz bir şekilde gümüş bir tepside sunuluyor; yoldan geçerken gördüğüm ama o ana kadar hiç dikkat etmediğim kıvrımlı, kızıl saçlı bir kız.

Kızılara karşı hep bir ilgim olmuştur.

"Peki, ne için buradasın?" Annabelle kalçasını karşıdaki kabinin kenarına yaslayarak soruyor.

"İş," diye homurdanıyorum, sandviçime dalıyorum ve bir ısırık alıyorum.

Yüzü buruşuyor ve başı öne eğiliyor. "Raindale'de ne tür bir iş var?"

Kaşlarımı çatıyorum. "İş türünden."

"Oh. Tamam o zaman." Ağzı inceliyor. "Şey..." Eğiliyor, polosu göğsünü sımsıkı sarıyor ve gözlerim düşüyor, aletim bu manzara karşısında seğiriyor. "Buradayken bir arkadaşına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sesi alçak ve soluk soluğa, kan sikime hücum ediyor ve onu daha da sertleştiriyor. *Siktir, sevişmem lazım.*

Sandviçimi bırakıp ellerimi peçeteye silerken, gözlerim onun kıvrımlarında geziniyor ve teklifini değerlendiriyor.

Sırıyorum. "Bunu düşüneceğim."

Ön kapının üstündeki zil çalıyor ve müşterilerin içeri girdiğini haber veriyor. Boğazını temizleyip doğruldu ve bir elini at kuyruğunun üzerinde gezdirdi.

Sonraki birkaç dakika boyunca meşguldü ve yemeğini bitirdikten sonra hesabımı yatırmak için geri geldi.

Gerektiğinden çok daha fazla eğiliyor, göğüsleri ön koluma sürtünüyor. "Çok fazla düşünme yakışıklı. Altın bir fırsatı kaçırmak yazık olur."

Ona göz kırpiyorum ve masaya biraz para bırakıyorum.

Motele döndüğümde dizüstü bilgisayarımı çalıştırıp Lily hakkında tuttuğum dosyayı açıyorum. Çektiğim fotoğrafları -oğluyla yürürken ve lokantada çalışırken- atlayarak notlarımın en altına iniyor ve yeni bilgileri yazıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve bakmadan açıyorum. "Evet," diye bağıyorum.

"Naber evlat?"

Dudaklarımda bir sırıtiş seğiriyor. "Don, seni koca piç."

"Sadece önemli olan yerlerde büyük." Sesinde eğlence çizgileri var. Kıkırdıyorum. "Emekli hayatı nasıl?"

"Bok gibi sıkıcı." İç çekiyor. "Ama hanımefendi seviyor ve o mutluydu ben de mutluyum."

Gözlerimi devirerek sandalyede arkama yaslanıyorum. "Kulağa *heyecan verici* geliyor."

Gülüyor. "Hala gençsin, Mase. Öğreneceksin. Orada işler nasıl?"

Gözlerim genç Lily'nin siyah-beyaz fotoğraflarında geziniyor. Kardeşinin bana gönderdiği fotoğraflara. "Her şey yolunda."

"Her şey yolunda mı?"

Midem sıkışıyor. "Her şey *yolunda*."

"Mmhm." Homurdanıyor. "şeyi buldun mu?" Çenem sıkıştı.

"Evet."

"Eve mi gidiyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor. "Hayır."

Hatta uzun, gergin anlar boyunca sessizlik var. "Ne demek 'hayır'?"

"*Yani* hâlâ çözmem gereken bazı yarım kalmış işler var. Biraz daha bilgi."

"Ah, anlıyorum. Bunun için ekstra para mı ödüyor?"

Kalbim duracak gibi oluyor ve ilk kez Don'a yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama *neden*?

Emekli oldu. İşleri istediğim gibi yönetebilirim.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır. Bu sadece onun ilk etapta nerede olduğunu bilmeyi hak ettiğinden emin olmak için."

Don iç çeker. "Evlat, bu senin sorunun değil."

"Bunu kendi sorunum *haline* getiriyorum," diye karşılık veriyorum.

"Tanrım. İyi." Kıkırdıyor. "Bilmen gereken ve henüz çözemediğin şey nedir?"

Savunmaya geçiyorum. "Bilseydim hala burada öğrenmeye çalışıyor olmazdım."

Tekrar kıkırdıyor ve sinirle sırtıma vuruyor. Büyük olasılıkla bana cevabını bilmediğim geçerli sorular yönelttiği için ve ikimiz de bunu bildiğimiz için. Kalmam için *gerçek* bir neden yok. Gitmem için milyonlarca neden var. Aptal gibi davranıyorum.

Başımı tavana doğru kaldırarak inliyorum. "Onunla tanıştım." "Evet, ve..."

"Hayır." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sanki... Onunla *tanıştım*, Don.

Kim olduğumu biliyor. Yüzümü tanıyor. Lanet olası çocuğu beni gördü."

"Ne?" Sesi alçak ve şaşkıncı. "Bu nasıl oldu Mason?"

Göğsüm çekiliyor. "Bilmiyorum sadece... oldu."

"Gitmeniz gerekiyor." Sesi derinleşiyor, ciddi bir nota tınıyı ele geçiriyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, saç tellerimi çekiştiriyorum. "Evet, bilmiyorum."

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Daha dik oturuyorum. "Hayır, neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü bu sen değilsin Mason. Sen *her zaman* bilirsin. *Her zaman* bir eylem planın vardır. Duygularının yoluna çıkmasına asla izin vermezsin. Dürüst olmak gerekirse, duygularının olmasına şaşıyorum. Yaptığın işte seni bu kadar iyi yapan da bu duygularının olmaması."

Dişlerim gıcırıyor. Duygulara sahip olmamakla onları göstermemek arasında bir fark var ama bunu ona söylememe gerek yok.

"Her zaman çok titizdin," diye devam ediyor. "Ama onun hakkında daha ne kadar şey öğrenebilirsin ki? Ve şimdi o senin kim olduğunu biliyor mu? Bu felaket için bir reçete ve sen de bunu biliyorsun." Tereddüt ediyor. "Batı Yakası'na bu kadar yaklaşmalı ne kadar oldu?"

Bedenim kaskatı kesiliyor, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. "Seninle tanıştığımndan beri."

Mırıldanıyor. "Son zamanlarda haberleri izledin mi?" Gözlerim televizyona kayıyor.

"gelirse hayır." "Hmm."

Bir uyarı ürpertisi tenimden aşağı kayıyor. "Neden, yapmalı mıyım?"

Sessiz ve parmaklarını gür kaşlarının üzerinde gezdirerek benimle nasıl konuşacağını anlamaya çalıştığını hayal edebiliyorum. "Bence o kasabadan gitmeli ve evine dönmelisin."

"Haklısın," diye iç geçirdim.

"Her zaman öyleyim. Burada akıllı davranmalısın Mason. Dalga geçme. Bu kızla konuşmaktan iyi bir şey çıkmaz, tamam mı? Ne yapacaksın, onu gözetlemek için kiralandığını mı söyleyeceksin?" Bir kahkaha attı ve midem bulandı. *Ben ne yapıyorum ki?*

"Dinle, gitmem gerek. Ama akıllı ol. Ve güvende ol." Homurdanarak cevap verdim.

"Sonra konuşuruz, Mase."

Telefonu kapatıyor ve ben bir nefes veriyorum, gözlerim hala Lily'nin grenli fotoğraflarına kilitlenmiş durumda. Don haklı. Burada kalmak için uydurduğum uyduruk bahaneler dışında hiçbir nedenim yok. Peki ne için? Merakımı haklı çıkarmak için mi?

Ama artık beni *tanıyor*. Ve bu iyi bir şey değil, nasıl çevirmeye çalışırsam çalışayım. Bu sadece benim işimde boktan olmam.

Sabah Chase'i arayacağım ve sonra gideceğim.

Cebime uzanıp lokantadan aldığım fişi çıkarıyorum, başparmağım aceleyle mürekkeple yazılmış telefon numarasının üzerinde geziniyor. *Annabelle*.

Nasıl olsa gideceğim, biraz eğleneyim bari.

OceanofPDF.com

L I L Y

I Annabelle beni dışarı çıkmaya nasıl ikna etti bilmiyorum. Tek bildiğim, bugün cuma gecesi ve evde bebeğimle kucak kucağa olmak yerine Phoenix şehir merkezinde yabancılarla kucaklaşıyorum.

Rahatsızım.

Artık dışarı çıkmamamın bir nedeni var. Kendimi günaha sokmadığım sürece ondan kaçınmanın çok daha kolay olduğunu fark ettim. Ama neredeyse dört yıl oldu ve kendimi bir gece dışarı çıkmanın zarar vermeyeceğine ikna ediyorum. Alex'e onlara ihtiyacım olmadığını söylesem de, gerçek şu ki, öyle olmadığımı inanmak için kendimi ne kadar kandırmaya çalışsam da, bazı arkadaşlar için çaresizim. Ve Annabelle bu yeni hayatımda olabildiğince iyi.

"Sana ne kadar *harika* görüldüğünü söylemiş miydim?" diye soruyor yüksek masanın karşısından, gözleri vücudumda geziniyor. Yüzümde bir sırtıma belirliyor, baktığı için değil, giyinip süslenmeyeli çok uzun zaman olduğu ve bundan ne kadar keyif aldığımı unuttuğum için.

Ailem Sam ve Anna bizi evlat edinmeden önce kaldığım son koruyucu ailede Fashion Weeklys'i sehpadan çalıp yatağımın altına sakladığımı hatırlıyorum. Ne zaman bir kaçışa ihtiyacım olsa, o dergileri çıkarır, kumaşlara bakar ve farklı bir hayatın hayalini kurardım. Etiketleri süsleyen isim olabileceğim, kimsenin benden bir daha yararlanamayacağı kadar önemli ve güçlü bir hayat.

Ama harika şeyler harika insanlara aittir. Ve ben asla o kalıba uymadım.

Hayalimden sıyrılıp etrafıma bakıyorum, barı inceliyorum. Yalan söylemeyeceğim ve iş dışında bir şey için evden çıkmanın iyi hissettirmediyi söylemeyeceğim. Chasei ne kadar özlesem de Susan'la emin ellerde olduğunu biliyorum.

Dışarıda bir gece geçirmeyeli yıllar oldu. Ruhum sosyalleşmek için can atıyor.

Eskiden partilerin vazgeçilmezi olurdu, kalabalıktan kafayı bulur ve tuvaletlerde uyuşturucu çekerdim. O zamanlar gizlice kaçmak zorundaydım çünkü kimse ne yaptığımı bilmiyordu.

Tabii ki yapmadılar.

Görünmek için çok çabaladığım zamanlarda bile hep görünmez oldum.

Ama sonra Darryl çıkageldi ve bana daha iyi hissetmem için bir yol gösterdi. İğrenç içimi, ısıltılı dışımla uyumlu hale getirmenin bir yolunu.

Ve numara çok *yorulmuştum*.

En iyi arkadaşlarım Alina May ya da Rebecca Jean'in hiçbiri bunu anlamazdı. En fazla Becca'nın annesinin gizli dolabından bir yudum likör çalmışlardır. Ve Chase kesinlikle almazdı. Evlatlık sistemine atılıp çürümeye terk edildiğimizden beri uyuşturucuya hep karşı olmuştur.

Ve çürüdüm. Ortası boş, içten dışa doğru küflenmiş güzel bir kabuk.

Ama kardeşimin aksine, ondan kaçmak yerine ona doğru eğildim. Ne de olsa, annemizin onu bizim yerimize seçmesi için özel bir şey olmalıydı ve anıları uyuşturacak bir şey için çaresizdim.

Chase'in en büyük şeytanı annemizle yaşamaktı.

Benimki ise o gittikten sonraydı.

"Orada bu kadar çok ne düşünüyorsun?" Annabelle'in arkadaşı Natalie sorar.

Başımı sallıyorum, düşünceleri derinlere itiyorum ve hayatım boyunca üzerimde taşıdığım mutluluk kabuğunu yukarı çekiyorum.

"Hiçbir şey." Başımı sallayarak gülümsedim. "Sadece dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu."

Annabelle ön kapıya doğru bakarken ciyaklıyor ve yüzü ısıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Başardı!"

Gözleri heyecanla parlıyor, elmacık kemiklerinin üzerinde bir allık süzülüyor. Tam ağzımı açıp bunu *kimin* yaptığını soracaktım ki sırtımdan aşağı bir sıcaklık süzülüyor ve kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sadece içinde bulunarak havayı değiştiren tek bir kişi var ve onu üç gündür görmedim.

Gittiğini düşünmüştüm.

Alex masaya yaklaştığında Annabelle'in sırtışı genişliyor ve ayağa kalkarak kendini Alex'in vücuduna atmak için neredeyse havaya zıplıyor. "Buradasın!"

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, midem alışılmadık bir hisle çalkalanıyor. Annabelle'in etrafını bir dekorasyon gibi gevşekçe sarmış; damarlı ellerinin üzerinde renk ve sanattan oluşan bir çelenk dönüyor, uzun kollu Henley'sinin kollarının altında kayboluyor. Ama karanlık bakışları benim üzerimde.

Göğsüm sıkışıyor ama sırtarak . "Merhaba *dostum*."

Annabelle'i serbest bırakıp oturur, uzun bacakları masanın altında kalan boş alanın tamamını kaplar. "Hey, küçük kuş."

Burnum kırıştı. "*Küçük kuş*?" Cevap vermiyor, sadece sırtıyor.

"Seni bir süredir görmedim," diye devam ediyorum. "Gittiğini sanıyordum."

Gözleri parlıyor. "Beni böyle mi görüyorsun? Veda etmeden çekip gidecek biri olarak mı?"

Midem bulanıyor, kalbim sıkışıyor. "*Neye benzediğini bilmiyorum. Biz yabancıyız, unuttun mu?*"

Yüzünün sol tarafını bir sırtış kaplıyor. "Az önce bize arkadaş dedin. Bunu geri alamazsın."

Kaşlarım çatıldı. "Kim diyor?"

"İkinizin birbirinizi tanıdığı *çok açık*," diye araya giriyor Natalie. "Bu arada ben Natalie'yim."

Çenesiyle başını sallıyor ve Annabelle bir kahkaha atıyor. Eli onun koluna bastırırken gözlerim aralarında gidip geliyor. "Gitmeyi planlıyordu ama onu bir süre daha kalmaya ikna ettim."

Göğsümdeki ani sıkışmayı görmezden geliyorum ve gülmeye zorluyorum. "Sen her zaman iyi bir satıcı oldun."

Alex boğazını temizleyip yer değiştiriyor, baldırı masanın altından hafifçe benimkine geliyor. Elektrik bacağımda hızla yükseliyor.

Suyumdan bir yudum aldım. "O zaman bizim lokantaya gelmeye başlaman iyi oldu, değil mi Alex?"

"*Kesinlikle* öyle." Annabelle ona hayranlıkla bakarken parmakları kolunda sıkılaşıyor. "Geldiğin için teşekkürler, gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Bu hafta sonu Phoenix'te bazı işlerim vardı zaten."

Ne iş yaptığını merak ettiğimde kaşlarım içeri çekiliyor. Restoranıma girip oturduğundan beri bininci kez merak ediyorum.

neden burada olduğunu.

Annabelle eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, bu da onun sırtmasına neden oluyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum, onların birlikte görüntüsünün neden midemi bulandırdığından emin değilim.

Natalie masanın karşısından beni izlerken sırtıyor. "Bara gidip bir şeyler içmek ister misin?"

Kalbim kaburgalarımın daha hızlı çarpıyor ve ellerim nemli hale geliyor. "Ben içki içmem."

Gülümsemesi duraksıyor. "Ne gibi? Yani... hiç mi?" Nefesimi tutarak dişlerimi sıkıyorum. " de değil."

Dışarı çıkmamamın bir diğer nedeni de *bu*. Çünkü insanların benden toplumsal normlara boyun eğmemi beklediği bu gibi durumlara sokulmaktan özellikle hoşlanmıyorum. Onlara basit bir gece eğlencesi sunan, ancak beni çökmekte olan bir uçurumun kenarında sallanmaya bırakan bir eğlenceyi yaşamak ve solumak.

"Bu... sıkıcı." Kaşlarını çatıyor.

Göğsümü yaran ağrıyı bastırırken yüzümdeki gülümseme büyüyor. *Bu gece gelmemeliydim.*

"Ah, bilmiyorum." İçimi çekiyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve daha dik oturuyorum. "Doğuştan eğlenceli bir insan olduğumu düşünmeyi seviyorum."

Yüzünü buruşturuyor ama konuşmayı sürdürmeye çalışmıyor ve midemde ekşi bir his dönüyor. Bu çok garip. Uzun zamandır *insanlarla* konuşmamıştım ve eskiden doğallıkla yapardım, şimdi zorlama geliyor.

Belki de pratik yapmıyorumdur.

"İçki içmiyor musun?" Annabelle soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, yıllardır yok."

"Nasıl olur?" Başını eğiyor.

Parmaklarım bileğimi kaşıyor.

"Kimin umurunda?" Alex araya giriyor. "Ben de içmiyorum."

Nefesim kesildi ve Annabelle'in kafası ona doğru döndü. "Ne?" Kaşları kalktı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye kekeliyor. "Sadece tahmin ettim, sanırım. Çoğu insan öyle yapar ve-" "Yani *çoğu* bunu yapıyor diye *herkes* yapmalı mı?" diye soruyor.

Göğsümden bir sıcaklık yayılıyor ve bakışları ona takılı kalırken onu açgözlülükle içime çekiyorum.

Kesinlikle bir içiciye benziyor, ama ilk izlenimlerin asla gerçek hikayeyi anlatmadığını uzun zaman önce öğrendim. Hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum.

Kenarlarımın etrafında.

Annabelle başını sallar. "Hayır, ben-"

"İkiniz de içki içmiyorsanız neden Cuma gecesi bara geldiniz ki?" Natalie araya giriyor.

"Çünkü davet edildik," diyorum. "Ve dediğim gibi... Ben partinin hayatıyım. Kim beni burada istemez ki?" Alex'in bakışlarının sıcaklığından kaçınmaya çalışarak göz kırpmıyorum, ama yine de gözlerim ona dönüyor.

Konuşmak zorunda değildi ve belki de bu bir tesadüftü, ama benim için işleri daha rahat hale getirmeye çalıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Bakışlarını üzerimde tuttuğumda derimden iğne uçları gibi enerji fışkırıyor ve omurgamdan aşağıya iniyor. Rahatsız edici ve gözlerimi kaçırmak istiyorum ama... yapamıyorum.

göre, ihtiyacım yokmuş.

Çünkü o biliyor.

Ve sonra büyük eli , Annabelle'in üst uyluğunu kavrarken ışıklar mücevherlerinden yansıyor. İşte böyle, vücudumdaki tüm elektrik boşalıyor ve kendimi üşümüş ve eve gitmek ister halde buluyorum.

OceanofPDF.com

M A S O N

S Tanrı'ya şükür ki şehri terk etmeyi planlıyordum. Don'un söylediği her şeyi ciddiye aldım ve kendime kalmanın neden muazzam bir zaman kaybı olduğunu hatırlattım. *Aptalca* bir karar. Arabayı almaya kadar geldim. Chase'i arayıp ona her şeyi anlatmaya hazırdı.

Onu buldum. Bum. Bitti. Bu kadar. Paramı alıp gitme zamanı, her işte yaptığım gibi.

Ama Chase cevap vermedi ve sesli mesajı çaldığında dikkatim televizyona takılmıştı, ekranda önceki hayatımın görüntüleri oynarken boğazımın arkasındaki safra yanıyordu. Tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim bir hayat. Bu da Lily ve çocuğunu beynimde dolaştırıyor, onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Ben de kaldım. Çünkü bazı nedenlerden dolayı, neden kaçtığını bilmeden onu öylece teslim *edemezdim*.

Bir el kalçamda geziniyor ve Annabelle'in parmakları masanın altında sikime sürtündüğünde sırtıyorum. Çok küstah ve açıkçası biraz da sinir bozucu ama genel anlamda zararsız biri. Sikimin üzerinde bedava bir gezintiden başka bir şey beklememesi gerektiğini biliyor.

Ayrıca Annabelle'e yakın olmak, Lily'ye nedenini sorgulamadan yakın olmak anlamına geliyor.

Eğilip dudaklarımı Annabelle'in kulağına değdiriyorum. "O ellere dikkat et."

Kızarır ama elini bırakır.

Pek çok şeyle ilgileniyorum ama röntgencilik benim sapkınlığım değil. Öyle olsa bile, takip ettiğim kız masanın karşısında otururken bir bağlantının bana mastürbasyon yapması bana hitap eden bir şey değil.

Ama bunun için para alıyorsanız bu gerçekten takip etmek midir?

Bakışlarım Lily'ninkilere takılıyor. Başını eğmiş bana bakıyor, gözlerinden merak fışkırıyor ama hâlâ temkinli olduğunu söyleyebilirim. Bana karşı temkinli *olmalı*. Bu senaryodaki iyi adam ben değilim.

Uzun zamandır iyi adam değildim.

Göğsüm sıkışıyor ve bir kürdan almak için cebime uzanıyorum, plastiği açıp dudaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Lanet nikotin krizleri.

Bu gece gelme konusunda emin değildim, Phoenix Raindale'den yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, ama Annabelle Lily'yi gitmeye ikna ettiğini söylediğinde... gerisi tarih oldu.

Lily suyundan bir yudum alıyor, kalın gümüş bilezikleri hareket ettikçe birbirine çarpıyor. Kız olsaydım moda için uygun derdim ama gerçekten neden taktığını biliyorum.

Bazen geçmişimizdeki günahları gizlemek için derimizi örteriz.

Koltuğunda adeta titriyor, siyah saçları omuzlarından dökülüyor, gözeneklerinden endişeli bir enerji sızıyor. Kendimi hep böyle enerjik miydi yoksa bu yeni bir gelişme mi diye merak ederken buluyorum. Kendi kafesinde çırpınan, kanatlarını açıp uçmak isteyen ama uçamayacağını bilen bir kuş gibi.

Gözlerim tekrar bileziklerine kayıyor. Kollarını kaplayan dövmelere.

Belki de çoktan yapmıştır.

Annabelle'in arkadaşı Natalie, "Bu düşündüğümde çok daha sıkıcı," diye yakınıyor. "Bir kulüpte olacağımızı sanıyordum, bu dandik barda değil."

Annabelle omuz silkiyor, kumral saçlarını omzundan itiyor. "Kulüpleri sevmiyorum."

"Eskiden öyleydi," diye karşılık verir Natalie.

"Evet, ben on dokuz yaşındayken ve onlara katılmak için bile çok gençken." Annabelle alay ediyor. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyım."

Lily, Annabelle'e gülümseyerek, "Ben de kulüplerden hiç hoşlanmadım," diye araya girdi.

Aralarındaki ilişkiden ne anlamam gerektiğinden emin değilim. Yeterince arkadaş canlısı görünüyorlar ama burada bulunduğum iki ay boyunca ilk kez etkileşime girdiklerini gördüm. Dürüst olmak gerekirse, Lily'nin çocuğu ya da lokantadaki müşteriler dışında kimseyle vakit geçirdiğini görmedim.

Natalie bir kahkaha atar. "Bu şaşırtıcı değil, Bayan 'Ben içki içmem'."

Lily'nin başı öne eğilir. "Ve bunda bir sorun mu var?"
Annabelle kıkırdar ama sesi kısık çıkar. "Hadi çocuklar."
Natalie martinisinden bir yudum alır. "Yani... hiç *eğlenmek* istemez misin?"
Lily gülüyor, ses havada çınlarken içi boş. "Hayatım boyunca yetecek kadar eğlendim."
"Evet, eminim." Natalie gözlerini devirir.
Midem bulanıyor. "Annabelle, *bütün* arkadaşların devasa amcıklar mı?"
Natalie'nin kafası bana doğru savruldu. "*Pardon?*"
"Sen bir sürtüksün." Omuz silkiyorum. "Sadece onun tarafından tehdit edildiğini hissettiğin için mi böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum." Başımı Lily'ye doğru sallıyorum. "Ya da bu senin kişiliğinin bir parçası mı?" Dirseklerimi masaya dayadım. "Sana bir konuda ipucu vereyim. *Eğlenmiyor* olmamızın tek nedeni senin burada olman."
Natalie'nin çenesi düşer ve Annabelle'e bakar. "Bugünlerde böyle mi arkadaşlık ediyorsun Belle?"
Annabelle önce Lily'ye, sonra bana ve tekrar Natalie'ye bakıyor. "Onlar benim arkadaşlarım," diyor yavaşça.
Natalie'nin dudakları inceldi. "*Tanrım*, ne zaman bu kadar sıkıcı biri oldun?" Ayağa kalkıp çantasını almadan önce içkisinin kalanını çarparak içiyor.
Annabelle yavaş bir nefes vererek başını sallar. "Gitmeden önce... tekrar gündeme gelirse diye sorusunun cevabını bilmen adil olur. Sen kesinlikle *her zaman* bir sürtüksün."
Natalie'nin gözleri yarıklara dönüşür. "Acınacak haldesin. Beni bir daha arama."
O gidiyor ve birkaç dakika boyunca masa sessiz kalıyor. Sonra Lily başını ellerinin arasına alıyor, omuzları titriyor, kabarcıklı bir ses havada süzülüyor ve içimi sarıyor. Başını kaldırıyor, *gülmekten* yaşlar akıyor.
Yüzümde bir sırıtma belirliyor ve ağzımdaki kürdanı alıp ona doğrultuyorum. "Hep böyle sorun mu çıkarıyorsun?"
"Ben mi?" Göğsünü işaret ediyor, kıkırdarak konuşuyor. "Ne yaptı *Ben* mi? Ona amcık diyen sendin."
Annabelle kıkırdıyor ve masanın öbür ucundan uzanıp Lily'nin elini tutuyor. "Sana böyle davrandığı için özür dilerim." Kapıya doğru bir bakış attı. "Eskiden iyiydi. Onu bu kadar acımasız yapan ne oldu bilmiyorum."
Lily iç geçiriyor, ellerinin tersiyle yüzünü siliyor, kahkahaları . "değil. Eminim benden çok onunla ilgilidir."

içinde acı var."

Başım eğiliyor, meraktan içimde alev alev yanan bir cehennem yükseliyor.

"Bu gece tam bir fiyaskoydu, ha? Buraya kadar geldiğimiz için üzgünüm." Annabelle iç geçirdi. "İsterseniz benim eve gidip film falan izleyebiliriz?"

"Bana uyar," diyorum.

Lily'nin bakışları daralır. "Phoenix'te işin olduğunu söylediğini sanıyordum." Omuz silktim. "Ve?"

"Ve zaten buradayken o bisiklete atlayıp bizi Raindale'e kadar takip mi edeceksin?"

Yüzüğümü parmağımın etrafında döndürüyorum. "Arkadaşlığımı istemediğini mi söylüyorsun, küçük kuş?"

Dudakları seğiriyor. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"... zor iş." Omuz silkiyorum, sırtışı bastırıyorum. "Belki ben de seninkini isterim." Sırtışı yumuşayıp küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hesap geldi ve ben herkesten önce hesabı alıp Annabelle ve arkadaşının içtiği iki Cosmos'un parasını ödedim.

Motorumun üzerindeyken, altımda gürleyen motorun titreşimiyle ne halt ettiğimi sorguluyorum. Damarlarımda yabancı bir şey dolaşıyor. Lily ile daha fazla zaman geçirme arzusu, onu bu kadar farklı hissettiren şeyin ne olduğunu anlayana kadar katmanlarını tek tek açma arzusu.

Ama Annabelle'e gittiğimde orada değildi.

Ve o gece motele döndüğümde, neden Annabelle'in kahverengi gözleri yerine bana bakan ela gözleri hayal ettiğimi merak ediyorum.

L I L Y

L Phoenix'teki ast gecesi beklediğim gibi değildi, ama tam bir fiyasko da değildi. Annabelle'de öyle bir dostluk buldum ki Bu noktaya kadar kendime izin vermedim. İki yıl boyunca birlikte çalıştık ve sürekli olarak arkadaşım olmaya çalıştım, ancak ben onu bir kenara ittim.

Yalnız olmak daha güvenlidir.

Daha akıllıca. Hala öyle, bu değişmedi.

Hiçbir zaman brunch'lara giden ve gazlı içecekleri yudumlayan bir kız olacağımdan şüpheliyim ama dün geceden sonra, karanlık ve ağır havamdan süzülen bir ışık kırıntısı var.

"Çocuğunla işler nasıl gidiyor? Chase, değil mi?" Annabelle biz çatal bıçakları toplarken soruyor.

"Durumu iyi." Boğazımı temizliyorum. "İyi. Sadece... neredeyse dört yaşına geldi ve anaokuluna başlaması gerekiyor, ama onu nereye koyacağımı ya da parasını nasıl ödeyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Dişlerini emiyor. "60. Yol'da onu götürebileceğin bir KinderCare var. Anaokulu yapmıyorlar mı?"

Öyle, ama onun bütün gün yabancıların yanında olması ve yeni bir yere alışmak zorunda kalması - *benim* de ona güvenebileceğim yeni insanlara alışmak zorunda kalmam - nasıl yutacağımı bilemediğim acı bir hap. Bunun yerine, dilimin arkasında duruyor ve tebeşir gibi yavaşça eriyor.

Onu bir anaokuluna kaydettirmek için elimden gelen her kuruşu kenara koyuyorum. Buradaki seçenekler sınırlı ama elli yaşındaki komşumdan başka biriyle sosyalleşmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ona oynaması için başka çocuklar vermeli ve kanatlarını açmasına izin vermeliyim.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Evet, belki."

İç çekiyorum.

Bir motorun derin homurtusu dikkatimi dağıtıyor ve Alex'in Harley'sinin otoparka girdiğini, deri ceketinin boynuna kadar uzanan dövmeleleri çerçevelediğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Adamın burada." Ona doğru başımı salladım.

Annabelle sırtarak tel sepete bir gümüş tabak yerleştiriyor. "Bunu söylediğini duymasına izin verme. Etrafta dolaşıp 'ona sahip çıkmaya' çalıştığımı düşünecek."

Ondan bahsederken kullandığı kelimeler tanıdık geliyor ve bu nedense göğsümü yakıyor. "Siz ikiniz *takılmıyor* musunuz?"

Sırtışı genişler. "Ben öyle bir şey demedim." "Şey..."

Omuz silkiyor. "Şey, o sadece... bir ilişki için burada değil, anlıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, onu bir ilişki içinde göremiyorum."

"Hayır mı?"

Dudağını ısırp başını sallarken gözleri ona kayıyor. "Hayır, o gerçekten *duyguları* olan bir adam değil."

"Yani siz sadece ne yapıyorsunuz? Çıkar ilişkisi olan arkadaşlar mı?"

"Biz sadece..." Ön kapının zili çaldığında arkasını döner. Alex elinde bir kitapla girişe doğru eğilir, köşedeki kabine oturmadan önce gözleriyle restoranı tarar.

"Bugün için ayrılmak üzere olduğunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "Muhtemelen işimi bitirmemi bekliyordur. Geri döneceğim."

"İyi eğlenceler." Ona doğru yürürken içimin nasıl burkulduğunu görmezden gelerek el sallıyorum.

Derisini çıkarıp yanındaki kabine koyuyor ve kitabını masanın üzerine koyuyor. Annabelle yaklaşırken sırtıyor ama Annabelle konuştuğunda başını sallıyor. Annabelle dönüp geri yürürken duruşu birazcık bozuluyor.

"Hey, kızım. Ben çıkıyorum, burada iyi misin?"

Etraftaki boş kabinlere bakıyorum. "Evet. Yemeğe ihtiyacı var mı?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kapalı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Sanırım öyle. Benim için burada olmadığı kesin."

Burnumu kıvırıyorum.

"yok." Elini havada sallıyor. "Dediğim gibi, bir ilişkimiz varmış gibi değil. Sadece iyi vakit geçiriyoruz. Zaten sıradan olması en iyisi."

Burada yaşamıyor bile."

Ona dönüp bakıyorum, gözlerimiz buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Nerede? yaşıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Siz konuşmuyor musunuz?" Sırıttıyor. "O pek *konuskan* biri değil."

Göğsüm sıkışıyor ve aynı fikirde olmasam da sırtıma zorluyorum. Benim yanımdayken hiç susmuyor.

Gülümsüyor. "Vardiyanın tadını çıkar. Umarım bir milyon dolar kazanırsın. Johnny bugün tam bir sürtük, bu yüzden onu çalışın."

Başımı sallayarak, sunucu podyumunun arkasına eğilmesini ve ön kapıdan çıkmadan önce çantasını almasını izliyorum. Gözlerim tekrar köşedeki kabine kayıyor. İç çekerek ayağa kalkıyorum, önlüğümü fırçalıyorum ve onun masasına doğru ilerliyorum, içimin derinliklerinde sinir bozucu bir vızıltı kaynıyor.

"Yine mi döndün?" Ben soruyorum.

Elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirerek sırtıttıyor. "Beni özledin mi?"

"Kafamda bir delik varmış gibi."

Bakarken mırıldanıyor, bakışları altında ısınana kadar sessizlik etrafımı sarıyor.

Parmaklarım bileğimin içini kaşıyor. "Aç mısın?" Başını sallıyor. "Beni kesinlikle özlemişsin."

Midem bulanıyor. "Seni *tanımıyorum* bile. Aç mısın, değil misin?" "Henüz değil. Ama yapacak işlerim var, muhtemelen bir şeyler yemek isteyeceğim.

biraz."

Kaşlarım kalktı. "Şeyler mi?"

"Evet... işle ilgili şeyler." Kabinde yer değiştiriyor.

Kitabına bakıyorum. "Peki ne iş yapıyorsun?" "Bağımsız bir müteahhidim."

"Hmm..." Kalçamı kabinin kenarına yaslıyorum. "Peki sen ne 'sözleşmesi' yapıyorsun?"

"Bana ne için ihtiyaç duyulursa."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu son derece belirsiz." Omuz silkiyor. "Gizlilik Sözleşmeleri."

Bir ürperti omurgamdan yukarı doğru kayıyor ve geri adım atıyorum, aniden onun yanında gerginleşiyorum. Sorularıma cevap vermekten kaçınması beni şaşırtıyor.

sanki onda çözmek istediğimden emin olmadığım sırlar varmış gibi.

"Lily?" Johnny'nin sesi arkadan bağırıyor.

Tekrar Alex'e bakmadan önce arkama bakıyorum. "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver *dostum*."

Çenesini salladı ve sonra dikkati dağıldı, gözleri ciltless kitabının sayfalarına kilitlendi.

Cumartesi öğleden sonraları en yoğun zamanlarımızdır, birçok gezgin daha büyük ve daha iyi bir yere giderken bir şeyler atıştırmak için uğrar. Bu yüzden nefes almak için bir saniye bulana kadar - vardiyam sona erdiğinde - Alex'in *hala* burada olduğunu, aynı kabinde oturduğunu ve onu gören herkesin bakışlarını topladığını fark ediyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve ben gürültüye doğru dönüyorum, akşam dokuzda, kapatmak üzereyken burada kimin olabileceğini merak ediyorum. Susan gözlerinde vahşi bir bakışla hızla içeri giriyor. Kollarında, doldurulmuş Örümcek Adam'ını sıkıca kavrayan uykulu Chase'i gördüğümde kalbim duruyor, serbest düşüşle yere iniyor. Elimdeki ıslak bezi bırakıp yanına koşuyorum.

"Susan, sorun ne?"

"Tatlım, ben... Çok üzgünüm ama kız kardeşim Phoenix'te hastanede. Aptalın biri ona çarptı ve sahip olduğu en yakın aile benim. Önce aramaya çalıştım ama Johnny meşgul olduğunu söyledi, ben de Chase'i bırakmaya geldim."

Başımı sallıyorum, içim içimi yiyor. "Tamam, elbette. Sorun değil, onu getirdiğin için teşekkürler. Kız kardeşin için çok üzgünüm."

Başını sallıyor, Chase'i kollarıma bırakıp aceleyle kapıdan çıkarken gözleri yaşıyor. Chase mırıldanıyor, uykulu gözlerini açıp bana bakıyor. "Anne?"

Elimi alnında gezdiriyorum. "Evet, bebeğim. Ben buradayım. Bir süre annenin iş yerinde takılman gerekecek, tamam mı?"

Alt dudağı aşağı bakıyor. "Neden?"

"Çünkü Susan gitmek zorunda kaldı ve sen yalnız kalamazsın." "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Burnuna vuruyorum.

Chase'in burnu kırılıyor ve ben geceyi bitirirken onu nereye yerleştirebileceğimi merak ederek etrafıma bakıyorum. Bakışlarım Alex'e kilitlenince göğsüm sıkışıyor.

Başı öne eğik ve etrafında olup bitenlerden tamamen habersiz görünüyor. Chase'i onun yanına koyma düşüncesi beni rahatsız ediyor ama onu yalnız bırakmak kadar değil.

Biraz gururlu olma zamanı.

Chase kıpırdanıyor, ben onu yere bırakana kadar vücudu bana karşı kıpırdanıyor, onun yerine elini tutarak bizi arka kabine doğru yürütüyorum.

Biz yaklaşırken Alex başını kaldırıyor, gözleri gidip geliyor.

"Merhaba," diyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, floresan ışıkları mücevherlerinde parıltıyor.

İç çekiyorum. "Seninle oturabilir mi?"

Alex'in çenesi geriliyor ve bir an için hayır diyeceğini düşünüyorum, ama sonra gözleri benimkilerden ayrılıp Chase'inkilere takılıyor ve yüzünü kör edici bir gülümseme aydınlatıyor. Beni hazırlıksız yakalayan ve göğsümden vuran bir gülümseme.

"Elbette," diyor. "Burada senin tarafından görmezden gelindiğim için yalnızım zaten."

"Seni görmezden gelmiyorum." Alay ediyorum. "Çalışıyorum."

Chase'in önünde çömeliyorum. "Ben işimi bitirirken sen de annenin arkadaşıyla oturacaksın, tamam mı? Onu sorduğunu hatırlıyor musun?"

Chase'in gözleri Alex'e kayıyor ve o da başını sallıyor. "Ne kadar cesur olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Göğsü kabarırken parmakları sıkıyor. "Evet." "Bu doğru. Sen tanıdığım en cesur çocuksun."

"Biliyorum." Kabine girip Örümcek Adam havlusunu masanın üzerine koymadan ve Alex'e bakmadan önce bana gülümsüyor.

"Merhaba," diyor.

Alex sırtıyor. "Tekrar merhaba."

"Ben Chase. Ben thwee'yim ve tıpkı annem gibi senin de teninde cwayon var."

Göğsüm ısınıyor ve sırtışıma geri alıyorum.

Alex dövmelerine bakar ve kahkahayı patlatır. "Ben Ma-" Boğazını temizliyor. "Uh... Alex. Yirmi dokuz yaşımdayım. Ve haklısın, biliyorum. Görmek ister misin?" Kollarını uzatıyor.

Chase başını sallayıp masanın üzerine eğilirken gözleri açılıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacak gibi oluyorum, suçluluk duygusu kan dolaşıma pompalanıyor. Bu, Chase'in bir erkekle yaşadığı ilk büyük etkileşimlerden biri. Onu, içinde bulunabileceği tüm güçlü erkek etkilerinden uzak tuttum.

onun hayatı. Ama bunun için iyi bir sebep var. Ve eğer bu onu, varlığından asla haberdar olmamasını umduğum bir adamdan kurtarmak anlamına gelseydi, bunu binlerce kez yapardım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

"W Bu ne?" Yapışkan bir parmak ön kolumun iç kısmına bastırıyor. Son bir saattir bunu yapıyoruz, Lily'nin çocuğu sanatımı gösterip her biri hakkında sorular sordular.

Havalı bir çocuk. Kibar, dinliyor ve ağzından çıkanların yaklaşık yüzde altmışını anlayabiliyorum.

Gözlerim açıldı. "Bu mu?" Abartılı bir nefes üflüyorum, yanaklarım hareketten şişiyor. "Bu ilk ejderhamla tanıştığım zamandan kalma."

Nefesini içine çekiyor. "Bir *dwagon mu?*"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, dostum. Büyük bir tane. Bir anne. İspanya seyahat ediyordum ve uçurum dalışı yaptım."

Burnu kırışıyor. "da ne?"

Başımı eğiyorum. "Uçurum dalışı mı? Yüksek bir kayanın kenarında durup atladığınız yer."

Gözleri açılıyor.

"Her neyse, aşağıdaki kristal sulara daldıktan sonra bir açıklık gördüm."

"Gördün mü?"

Başımı sallıyorum. "Mmhm. Gizli bir tane..." Çevremdeki bir hareket gözüme çarpıyor ve Lily'nin karşımızdaki kabine yaslandığı yere bakıyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme var, çantasını koluna doğru itiyor ve sabırla hikâyemi bitirmemi bekliyor.

"Doğal olarak gidip keşfetmem gerekiyordu," diyorum, kabine yaslanıp kolumu uzatarak. "Ve tahmin edin neydi?"

"Neydi o?" Chase, kolumu süsleyen ateş püskürten ejderhaya bakarak fısıldıyor.

Eğiliyorum. "Bir *mağara.*"

Nefesini içine çekiyor.

"Bu doğru. Ve içinde güzel bir ejderha vardı. Muhteşemdi."

"Ejderhalar çirkin ama."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bunu sana kim söyledi? Ejderhalar güzeldir." Gözlerim tekrar Lily'ninkilere kayıyor. "Güçlü. Bağımsız. *Vahşi*. Özellikle de bu. O bir anne ejderhaydı ve annelerde özel bir şey vardır."

"Benimki gibi mi?" Chase soruyor.

Lily sırtıyor, gözlerinde parlak bir parıltı var.

Tekrar başımı sallıyorum. "*Aynen* seninki gibi."

Chase'in parmağı kolumda ilerliyor ve başka bir parmağın üzerinde durup bastırıyor. "Thwee. Bir. Bir." Gözlerim düşüyor, ama bakmadan önce hangi dövmeyle okuduğunu zaten biliyorum. İçime bir ağırlık çöküyor, acı yemek borumdan geçip boğazımı sarıyor. Başka bir şey soruyor ama yeni yürümeye başlayan çocuk konuşmasını çözecek kadar odaklanamıyorum.

"Ne?" Törpüledim.

Lily'nin çevremden yaklaşp karşı taraftaki kabine girdiğini görüyorum. "Sayıların ne anlama geldiğini soruyor."

Kalbim tekliyor. "Onlar..." Boğazımı temizliyorum. "Onlar bir şey ifade etmiyor."

Ağzı açılıp kapanıyor, gözleri kolumdaki mürekkebi yakıyor. Ama başını sallıyor ve dikkatini çocuğuna veriyor.

Chase.

Ona kardeşinin adını vermesi tesadüf değil, ki bu da onları yeniden bir araya getirmek yerine neden hâlâ buralarda dolaştığımı merak etmeme neden oluyor. Ama neden gittiğini ve geri dönmediğini bilmem *gerek*.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Sırtıyorum. "Yabancından evcil hayvan ismine çok çabuk geçtik ama sen ne zaman istersen ben hazırım."

Kaşlarını çatıyor ama dudaklarının kenarında bir seğirme var. "Oğlumla konuşuyordum, aptal."

Sırtışım büyüyor. "Nasıl istersen, küçük kuş." "Evcil hayvan isimlerinden bahsetmişken... bana neden öyle diyorsun?" Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Yanımdan gelen kocaman bir iç çekiş konuşmamızı bölüyor ve ikimiz de dikkatimizi esneyen ve küçük yumruklarını gözlerine süren Chase'e çeviriyoruz.

"Tamam, uykucu," diyor Lily. "Yatma vaktin çoktan geçti. Hadi seni eve götürelim."

"Yürüyemeyecek kadar terliyim."

Ayağa kalkıyor, eğiliyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Seni ben taşıyacağım."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Onu evine kadar taşıyacak mısınız? Yarım mil falan var."

"Yani?" Başını eğiyor. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun ki?"

Kahretsin. "Sadece bir tahmin. Bu kasabada çok fazla kare blok var." "Bu doğru." Gözleri hesapçı. "Neden burada olduğunu söyledin?"

Yine mi?"

"İ-"

Bir esneme daha beni böldü ve elini Chase'in sırtında gezdirdi. "Boş ver." Uzaklaşmak için dönüyor ama sonra geri dönüyor. "Benimle gelmek zorundasın, biliyorsun. Kapalıyız."

"Kahretsin, *benim* hatam." Kabinden fırladım ve onu takip ettim.

Kaldırımında durup bana bakıyor ve dudaklarını büzüyor. "Sanırım seni gördüğümde görüşürüz."

"Ben beni özleme." Sırıttıyorum.

Gözlerini devirir ve caddede yürümeye başlar.

Bisikletime doğru ilerliyorum ama son anda içimi kemiren bir şeyle geri dönüyorum. Ona yetişmek için koşarken "Hey, bekle," diye homurdanıyorum. , *çok hızlı yürüyor.*

Etrafında dönüyor, Chase çoktan omzunda uyuyor.

"Telefonun var mı?"

Başını sallıyor, çenesi geriliyor.

"Tamam, şey... . Sadece... bir dakika bekle." Aceleyle bisikletime dönüp yan çantayı karıştırdım, defterimden yedek bir kâğıt parçası ve bir kalem buldum, numaramı karaladım ve sonra ona geri götürüp eline sıkıştırdım. "İşte numaram."

Buruşturulmuş kâğıda bakıyor. "Peki buna ne için ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"Her karşı." "Ne olur ne olmaz diye?"

Omuz silkiyorum. "Ne istersen."

Başını sallayıp gidiyor ve ben de lokantanın köşesinde durup o köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izliyorum. O gittikten sonra içimi garip bir his kaplıyor.

Daha önce sadece bir kez hissettiğim bir şey.

Kalın, çalkantılı bir koruma dalgası içime çarpıyor.

Onda herkes gibi davranmama izin vermeyen bir şeyler var. Ve şimdi onun çocuğuyla tanıştım, şey.

Arkamı dönüp motoruma atlıyorum, motorun gürültüsü havanın durgunluğuna karşı duyularımı sakinleştiriyor ve aşinalığa gömülmeme izin veriyor - ki şu anda ihtiyacım olan şey de bu, çünkü Lily ve oğlunun bana hissettirdikleri hiç de öyle *değil*. Eskiden olduğum kişiyi ve içindeki herkesi terk ettiğimde gömdüğümü sandığım duygularımı ortaya çıkarıyorlar.

Otoparktan ayrılmadan önce birkaç dakika daha bekledim, Lily'nin dairesinin önünden geçebilmek ve o beni görmeden eve sağ salım vardıklarından emin olmak istiyordum. Dairesinin penceresinden ışığın yandığını görünce motele geri dönüyorum, doğruca odama gidiyorum ve bilgisayarımı açıp onun dosyasını açıyorum.

Sonra da bu gece olan her şeyi not ettim. Ne de olsa hâlâ yapacak bir işim var.

OceanofPDF.com

L I L Y

T Ertesi sabah vardiyamı alması için Annabelle'i aradım.

Johnny'nin kızacağını biliyorum ama başka seçeneğim yok. Susan hala şehre dönmedi, kız kardeşi kaza yüzünden kötü durumda, bu yüzden bir haftalığına Phoenix'te kalıyor. Anlıyorum ama ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Chase için hiç yedek planım olmamıştı.

Annelik suçluluğu beni derinden etkiliyor, göğsümü daraltıyor ve her şeyi daha farklı yapmam gerektiğini düşündürüyor. Bir anne olarak yaptığım her seçimi yeniden sorgulamama neden oluyor.

Ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Önümüzdeki hafta gelmezsem Johnny beni kesinlikle kovacak ama burada güvенеbileceğim başka kimse yok. Güvensen bile karşılayabileceğim kimse yok.

Ön kapım yüksek sesle çalınıyor ve Chase'in uyumak için yattığı yere dönüp bakıyorum, umarım ses onu uyandırmaz.

Bu kim olabilir?

Nerede yaşadığımı bilen tek insanlar Annabelle ve Johnny, bu kasabada başka kimse adımı sormaya bile tenezzül etmiyor. Kapıyı açtığımda nefesim göğsümden dışarı fırlıyor. Alex orada duruyor, girişte yükseliyor, kolu çerçevenin üst kenarına yaslanmış.

"Ne-" demeye başladım.

Parmağı aşağı iniyor ve dudaklarıma bastırıyor. "Sssh. Cevabını istemediğin soruları sorma."

Kaşları çatıldı. "Ama cevabı istiyorum." Başını sallıyor. "Gerçekten istemiyorsun."

Beni atlatarak içeri girdi, oturma odasının ortasında durdu ve etrafına bakındı. "Yardım etmek için buradayım."

"Neye yardım edeyim?"

"Sen, tabii ki." Dönüyor, elleri kalçalarında. "Övünmek istemem ama sanırım oğlunuz bana biraz aşık olabilir ve gözeneklerimden sızan cazibeye engel olamadığım için sanırım etrafta takılıp onu eğlendirmeye devam etmem gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum, midem sıkıca kenetleniyor. Alex kanepeye doğru yürüdü ve oturdu.

"Hayır, lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin" diye tersliyorum.

Gülümsüyor. "Chase'e bakacak birine ihtiyacın var mı, yok mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl-?" Başımı sallıyorum. "Ben *biliyorum* ama sen bilmiyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Neden ben *değil*?"

Kaşlarım gerildi. "Seni tanımadığım için mi? Son birkaç haftadır gittiğim *her yerde* karşıma çıkman ve şimdi birdenbire çocuğuma göz kulak olmak istemen çok tuhaf olduğu için mi? Güvenemeyeceğim bir adam olduğun için mi?"

Alex'in yüzü her kelimede biraz daha çöküyor ve iç çekerek kürdanı ağzından çıkarıyor. "Annabelle odamdan çıkarken bana nerede yaşadığını söyledi... *senin* vardiyanı devralmak için. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Annabelle'in adresimi bu kadar kolay verdiğini bilmek midemi bulandırıyor ve onları bir arada, benim sorunlarım hakkında yastık sohbeti yaparken görmek içimi sızlatıyor.

"Oh." Omuzlarım çöktü.

Ağzının köşesi kalktı. "Evet, *oh*."

Küçük mutfağımı yaşam alanımdan ayıran yüksek tezgâha doğru yürürken parmaklarım bileğimin içini kaşıyor ve bir parça tarçınlı sakız alıp ağzıma atıyorum. "Uğradığın için teşekkürler Alex, ama sorun değil."

"Tamam." Başını sallıyor. "Peki yarın ya da ertesi gün ne yapmayı planlıyorsun?"

Yaltaklanıyorum.

"Doğru." Ayağa kalkarken elleriyle dizlerine vuruyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ben buradayım. İşimi her yerden yapabilirim. Bırak yardım edeyim."

Ona güvenme düşüncesiyle mide kaslarım tutuldu. Bu sanal yabancıyı yürümeye başlayan çocuğumla yalnız bırakmak.

Başımı salladım. "Seni *tanımıyorum* bile."

"Öyleyse beni tanıyın." Kollarını iki yana açıyor.

"Ne, şimdi mi?"

Omuz silkiyor. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Sessizim, sakızın tarçın tadı damağımı yakıyor. "Pekâlâ. Nerelisin?"

"Aslen mi? Oregon." Ağzı gerildi. "Sıradaki."

Oregon'da mı? "Şimdi nerede yaşıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Rüzgar beni nereye götürürse."

Alay ediyorum. "Gördün mü? Demek istediğim bu. Bana hiçbir şey *vermiyorsun*. Tanrım, kafamda seninle ilgili tam bir imaj oluşturmaya çalışmak dış çekmek gibi bir şey."

"Peki, tamam. Colorado'da yaşıyorum. Ama dediğim gibi, iş için buradayım. Çok seyahat ederim."

Kaşlarım kalkıyor. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim zaten. Müşteri kabul ettiğimde birden fazla sözleşme imzalıyorum."

Nefesimi üfleyerek endişemi üzerimden atmaya çalışıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Bana doğru ilerliyor. "Bugün herhangi bir karar vermeden önce biraz sakinleşelim." Tam önüme gelene kadar yürümeye devam ediyor, gözlerim göğsünün hemen altındaki boşlukla buluşuyor.

Tanrım, çok uzun.

"Benimle biraz zaman geçir. Chase'in biraz zaman geçirmesine izin ver."

Yere bakarken dilim tarçınlı sakızın etrafında dönüyor, huzursuzluk sırtımı kemiriyor. Parmağı çenemin altına bastırıyor, yüzümü ona doğru kaldırıyor, yüzüğünün soğuk metali omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bana güvenmemeni anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, güvenmemelisin."

Ben huff.

Kıkırdıyor. "Sadece akıllıca olduğunu söylüyorum. Bu seni iyi bir anne yapar. Ama Lily, diğer seçeneklerin neler?"

Onun haklı olduğunu kendime itiraf ederken umutsuzluk göğsümün ortasına doğru uzanıyor. Hiçbir seçeneğim yok - bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış durumdayım. Sadece Susan'a güvenerek kendimi köşeye sıkıştırdım, çünkü artık yardıma ihtiyacım olduğunda arayabileceğim kimse yok. Bu çok aptalca.

Yanlış gidebilecek bu kadar çok şey varken tek bir kişiye bağımlı olmak.

Ama hep yanlış insanlara güveniyorum.

Nefes veriyorum, endişem her saniye daha da artıyor. "Bak, gelmeni takdir etmediğimden değil. Ama her ne kadar göz kırpsan, flört etsen ve düşüncelerime cazibeni katsan da seni tanımıyorum. Sen... gizemli ve mesafelisin ve sana ne zaman *bir şey* sormaya çalışsam soruyu geçiştiriyorsun, bu da bana cevaplardan kaçma konusunda pratik yaptığını gösteriyor."

Sırıttırıyor, parmağı çenemin altından avucunun tamamı çenemin etrafını sarana kadar hareket ediyor. Bu pozisyon değişikliğiyle içimde bir sıcaklık patlaması yaşanıyor.

"Lanet bir politikacı gibisin."

Gülümsemesi azalıyor, vücudu sertçe içime giriyor. Tökezliyorum, kalçaları belimi sıkıştırırken tezgah belime batıyor.

"Geri al," diye gürlüyor, gözleri parlıyor.

"Hangi kısmını?" Nefes alıyorum.

Vücut ağırlığını bana daha fazla yaslıyor ve midem boğazıma kaçıyor. Ağzı kulağımı sıyrıyor, eli çenemi acıtana kadar sıkıyor, deri ve huş ağacı kokusu duyularımı aydınlatıyor. Beni ne kadar kabaca tuttuğundan bacaklarımın arasına bir ağrı yerleşiyor.

Beni eden şey iğrenç.

Başını aşağı eğiyor, burnu boynumu zar zor sıyrıyor ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Kalbim hızla çarptığı için nefesimi kesiyor.

"Ben pek çok şeyim, küçük kuş..." Sesi tenimde titreşiyor. "Ama ben bir politikacı *değilim*."

"Tamam," diye kekeliyorum, dokunuşuyla içime yayılan sıcaklığı engellemeye çalışıyorum. Vücudu beni tezgâha karşı tamamen hareketsiz bırakmıştı.

Ellerim onu itmek için kalkıyor ama yerinden kıpırdamıyor.

"Söyle," diye mırıldanıyor.

"Sen bir politikacı değilsin," diye fısıldadım.

Birkaç uzun, işkence dolu saniye boyunca kıpırdamadan duruyor, nefesi boğazımda düğümleniyor, sonra kendini toparlayıp bir elini karmakarışık saçlarında gezdiriyor.

"Güzel." Kocaman gülümsüyor. "Ben senin yeni bebek bakıcınım." Göz kırıyor.

Az önce olanlardan sıyrılmaya çalışırken ağzımın kenarı seğiriyor.
Bu berbat bir fikir. Ona güvenmiyorum ve kesinlikle onun yanında
kendime de güvenmiyorum... ama o haklı.
Başka seçeneğim yok.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

T *Bu hayatımda yaptığım en aptalca şey.*

Don bu sabah beni yine aradı ve on yıldır ilk kez aramasını reddettim. Benimle mantıklı bir şekilde konuşacağını biliyorum, ama aptalca davrandığım tüm yolları dinlemek istemiyorum.

Hala bu şehirde olmamalıydım.

Lily ile en başta konuşmamalıydım.

Ve *kesinlikle* onun daracık oturma odasında oturup, erkek arkadaşı gibi davranarak, zor bir dönemden geçtiğinde ona göz kulak olmak istememeliyim.

Ama işte buradayız.

Annabelle hiç düşünmeden Lily'nin kişisel sorunlarını anlattı, sikime binmeden gitmek zorunda kaldığı için özür diledi ama vardiyayı geri çeviremeyeceğini söyledi.

Binlerce kez kendimi bundan vazgeçirmeye çalışsam da - Don'un çağrısının evrenden gelen bir işaret olduğuna ve akıllı olmam için bana yalvardığına emin olsam da - bunu görmezden geldim. Görünüşe göre, Lily ve çocuğuna yardım etme ihtiyacı beynimdeki mantık ve sağduyuyu bastırıyor.

Daha önce de söylediğim gibi, kötü alışkanlıklarımdan uzak durma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

Sabahımın en şaşırtıcı kısmı Lily'nin benim yardımım fikrine karşı ne kadar sert mücadele ettiğiydi. Dürüst olmak gerekirse, arayacak başka kimsesi olmadığı için minnettar olacağını düşünmüştüm. Ama belli ki bana güvenmiyor. Güvenmesi de gerekmiyor.

Burada olmamalıydım.

Kelimeler bininci kez beynimden süzülüyor ve onun direnişinin mükemmel bir çıkış olduğunu biliyorum - tüm kayıştan aşağı inmeden önce inişimi durdurmanın bir yolu - ama dinlemiyorum.

"Chase," diyor.

Kalbim tekliyor. *Kardeşinden mi bahsediyor?* "Ne olmuş ona?"

Lily'nin kaşları çatıldı ve ben iki saniye geç fark ettim ki onun hakkında konuşuyor. *Çocuğu* hakkında konuşuyor.

"Ne demek istiyorsun, ya o? Her an uyanabilir ve o uyandığında evde hiç kimse olmadı..." Parmakları bileğini kaşıyor ve gözlerim hareketi takip ediyor. "Belki de gitmelisin."

"Burada *hiç* başkası olmadı mı?" Bunun midemi neden sıkıldığını bilmiyorum ama sıkıyor. Üç yaşındaki bir çocuğun yaşlı bakıcısı ve annesinden başka kimsesi olmadığını düşünmek üzücü bir gerçek. Tekrar gideceğim hayatlarına girerek daha iyi hale getiremeyeceğim bir gerçek.

Ama eğer yapmazsam, o zaman hiç kimsesi olmadığı günlere geri dönecek. Ve bence bu daha kötü.

"Hayır, pek sayılmaz... biz-" diye

başlıyor. Başımı salladım. "Anladım."

Gözleri vücudumu tarıyor. "Bundan oldukça şüpheliyim."

Sırıtarak duvara yaslanıyorum. " ol, küçük kuş. Bugün sadece takılacağız. Bırak sana yardım edeyim."

Koridorun aşağısından bir ses geliyor ve o yöne bakıyorum. "Hangi oda onun?"

"Oradaki tek oda. Soldaki kapı."

Gözlerimi tekrar onunkilere kilitliyorum. "Ne demek tek oda? Nerede uyuyorsun?"

Kanepeye doğru başını sallarken yanakları pembeleşiyor.

"*Kanepede* mi uyuyorsun?"

"O kadar da kötü değil." Omuz silkiyor.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum, maddi durumunu biliyorum ve çok daha kötü koşullarda yaşayan insanlar gördüm. Ama odadan vazgeçmesi bana çok özverili geldi. Umarım bir gün çocuğu geriye bakar ve bu dünyaya gelirken iyi bir anne seçtiğini fark eder.

"Bana öyle bakma," diye . "Ne gibi?"

Kaşlarım kalkıyor.

Elleri kalçalarına gidiyor ve ben bir gülümsemeyi ısıyorum. *Çok* alingan. Tam 1.80 boyunda.

"Sanki yaşam koşullarımızı onaylamıyormuşsun gibi."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Sırtışım genişliyor.

"Sana bir şey söyleyeyim, *bu-*" Kollarını odanın içinde sallıyor. "Bunun pek bir şey gibi görünmediğini biliyorum. Ama bu benim için inanılmaz bir şey." Her kelimedede bir adım daha yaklaşıyor, ta ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınıma gelene kadar. Yüzümü görebilmek için boynunu büküyor. "Donmuş sokak köşelerinde uyudum ve pis zeminlerde yaşadım. O yüzden buraya gelip bizi yargılayamazsın. *Beni* yargıla."

Kalbim mideme dalıyor, bir kaya gibi batıyor. *Böyle mi düşünüyor?*

Elimi uzatıp gevşek bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımla çenesini sıyrıyorum. "İnan bana küçük kuş, yapacağım son şey seni yargılamak olur." Gözlerim vücudunda geziniyor, büyük boy Nirvana tişörtünün altında göğsü kabarıyor. "Bence sen inanılmazsın."

Nefesini içine çekiyor.

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "Bugünün gündeminde ne var?"

Vücudu kayıyor ve birkaç adım geri gidiyor. "Kesinlikle hiçbir şey."

Başımı sallıyorum. "Bunu anlayabilirim."

Sırtıyor. "musun?"

Göğsümden hafif bir şey akıyor. "Konuşma tarzımla dalga mı geçiyorsun?"

"Anne." Ses beni ürkütüyor ve sarsılarak dönüyorum, gözlerim Chase'le yüz yüze geliyor.

Gözleri aramızda gidip geliyor, bakışlarında kafa karışıklığı yüzüyor ve Lily koşarak gelip onu kucağına alıyor ve kalçasına koyuyor. "Hey, bebeğim. Alex'i hatırlıyor musun?"

Bu ismi her söylediğinde olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. *Alex.*

Chase başını onun omzuna yaslıyor, başını sallarken küçük bacakları onun vücudundan aşağı sarkıyor.

"Bugün bizimle takılsa olur mu?" diye soruyor, eli siyah saçlarının üzerinde gezinirken.

Birkaç uzun, gergin saniye boyunca sessizce bana bakıyor ve sonunda başını sallıyor, tombul kolları onu sıkıca kavırıyor. "Otay," diye fısıldıyor. "Krep yiyebilir miyiz?"

Kadın başını sallıyor ve adam devam ediyor: "İyi olanlardan ama, kutudan çıkanlardan değil."

Gözleri kararıyor, yüzündeki kaslar geriliyor. Midem bulanıyor çünkü daha o söylemeden krep yemenin bir seçenek olmadığını biliyorum.

Ve bu kalbimi ikiye böldü.

"İstersen IHOP'a gidebiliriz. Ben ısmarlıyorum,"

diyorum. Lily'nin ağzı kapanıyor, bakışları benimkilere kayıyor. "IHOP nedir?" Chase soruyor.

Gülümsüyorum. "Krem şanti ve hiç bitmeyen kreplerle dolu büyülü bir yer."

Gözleri büyür. "Kulağa *harika* geliyor."

Lily gülüyor. "Oraya nasıl gideceğiz Einstein? Bizi bisikletin arkasına mı yükleyeceksin?"

Omuz silkerek telefonumu çıkardım. "Bir taksi çağıracağım. Sen sadece söyle." Chase'in küçük yumrukları gömleğinin önünü çekene kadar bana bakıyor.

"Anne, lütfen. Krep istiyorum."

"Evet, anne," diyorum. "Ve şanti istiyorum."

Gözlerini bana dikti ama Chase'in sırtını sıvazlayarak onu yere bıraktı.

"Git hazırlanmaya başla, ben de dişlerini fırçalamaya yardım etmek için geleceğim."

"EVET!" diye bağırarak koridordan aşağı koşuyor.

izlerken yüzümde bir sırıtma belirliyor. *O havalı bir çocuk.*

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" Sesi alçak. Kaşlarım çatılıyor. "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Onun sevgisini satın al... ya da benimkini."

Sözleriyle midem sıkışıyor ve ona doğru adım atarak duvara yaslanana kadar onu geri itiyorum. Vücutlarımız birbirine değdiği anda, sıcaklık damarlarımda dolaşmaya başlıyor.

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu küçük kuş?"

Nefesi kesiliyor, avuç içleri gömleğimin pamuğuna dayanıyor. "Öyle değil mi?"

"Eğer senin sevgini isteseydim..." Elim vücudunun yan tarafına doğru kayıyor, büyük boy gömleğinin altında gizlenen dar kıvrımlara doğru kayıyor. "Ben alırdım."

Alay ediyor. "Sevgiyi zorlayamazsın."

Avuç içim parmaklarım boynuna dolanana kadar yukarı doğru devam ediyor, başparmağım çenesinin altında duruyor. Sıkıca sıkarak başını geriye doğru eğiyorum. "Zorlamam gerektiğini kim söyledi?"

Gözleri parlıyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor. Karnım dönüyor, sikim kotuma dayanıyor. *Tanrım, çok seksi.* Kalçalarının arasına girebilmek için bacaklarını belime dolamama üç saniye kalmıştı ama yumrukları bana baskı yapıyor ve beni itmesine izin veriyorum.

"Chase'i kontrol etmem gerek."

Ve bununla birlikte koridorda koşuşturmaya başladı.

Hay sikeyim. Başım belada.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

M Chase yüzünü çikolata parçacıklı krep ve çikolatalı sütle doldururken göğsüm ısınıyor. Korkunç bir şeker geçirmek üzere, ama ben umurumda bile değil.

Böyle şeylerden asla zevk alamaz.

Böyle şeylere *sahip olmasına* izin vermekten hiç zevk alamıyorum.

Minnettarlık musluktan taşıyor, iliklerime kadar işliyor, çünkü bu dev dövmeli yabancı bir kez daha hayatıma girdi ve çocuğumu gülümsetti. Nereden geldiğini ya da neden burada olduğunu bilmiyorum ama bu noktada kalmasına izin vereceğimi biliyorum çünkü o sadece böyle şeyler yapıyor... bu inanılmaz güzel şeyler.

"Nefes al, dostum." Alex'in sesi masanın öbür ucundan süzülürken, Chase'e tiksiniş bir ifadeyle bakıyor.

Chase gülümsüyor, dişlerinin arasından krep parçaları görünüyor ve Alex kıkırdarak sırtıyor. "Bu şeyin tadını çıkarman gerekiyor."

Öfkelendim. "Sırf senden farklı yiyor diye öyle *olmadığını* varsaymak biraz kabalık olur."

Bana bakarken gözleri parlıyor. "değil. Bunu söyleyebilirim." "Nasıl yani?" Midem bulanıyor.

"Çünkü bir şeyin *tadını* çıkardığında, acele etmezsin." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor, gözleri öyle derin bakıyor ki ruhumu . "Tek görebildiğin, düşünebildiğin... *hissedebildiğin* şey, ilk etapta ağzına değdiği için ne kadar şanslı olduğun olana kadar dilinin üzerinde dinlenmesine izin verirsin."

Kalbim göğsüme çarpıyor, vücuduma bir uyarılma dalgası yayılıyor. Bacaklarımı masanın altından geçiriyorum, ağrıyı durdurmak için uyluklarımı sıkıyorum. *Tanrım*.

"Tadını çıkarıyorum," diye cevap veriyor Chase. Yanakları yemeğin oturduğu yerden şişiyor ve kıkırdıyorum, Alex'in bana hissettirdiklerini bir kenara bırakıp çocuğuma odaklanmaya çalışıyorum.

"İstediğin kadar tadını çıkarabilirsin ama biz ağzımız doluyken konuşmayız." Chase başını sallıyor, yüzü kızarıyor.

Alex, "böyle, adamım," diye giriyor. "Acele etmeye gerek yok. Gidecek hiçbir yerimiz yok."

Alex kolunu kabinin arkasına doğru sarkıtıyor. Onu izlerken gülümsüyorum, kahvemden bir yudum alıyorum ve sıcaklığın ellerime geçmesine izin veriyorum. Bu... güzel. "Annabelle ile işler nasıl gidiyor?" Soru ben durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Dudağını ısıyor. "Neden?"

Çünkü hiçbir nedenim olmamasına rağmen birlikte olmanızdan nefret ediyorum.

"Sadece merak ettim. İkiniz iyi gibiydiniz."

Omuz silkiyor. "O iyi bir kız. Ama o sadece stres giderici."

Kahvemi yudumlarken yavaşça başımı sallıyorum. "Kulağa bir serserinin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Sırıttırıyor. "Bir serseri mi?"

"Evet." Gözlerim Chase'e kayıyor ve tekrar ona dönüyor. "Bana söyletme, ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Sanırım beni aşağılamaya çalışıyorsun, küçük kuş. Kıskandın mı?"

Göğsüm yanıyor.

"Annem bir kuş mu?" Chase araya giriyor.

Alex gülümsüyor, bakışları benimkilerden ayrılıyor. "Annen pek çok şeydir."

Odanın etrafına bakarken gözleri titriyor, arkamızdaki bir şeye odaklanıyor.

Ve aynı anda tüm vücudu kaskatı kesiliyor, yüzü sert bir maskeye dönüşüyor. Bu ani değişim çok çarpıcı ve sonuç olarak vücudum savaş ya da kaç moduna geçiyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Sorun ne?"

Çenesi her saniye daha da sıkılıyor ama beni görmezden geliyor. Ya da belki de beni hiç duymuyor.

Neye görmek için etrafımda dönüyorum. BİR TELEVIZYON. *Bu da ne ?*

"Alex."

"Bana öyle deme," diye .

Kaşlarım çatılıyor, ses tonu içimi ürpertiyor. "Ne? Bu senin adın, deli."

Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, gözleri buğulu.

Doğru olmayan bir şeyler .

Bir an bile düşünmeden elimi masaya uzatıp onunkini kapattım. "Hey... iyi misin?"

Birdenbire sersemlemiş halinden sıyrılır, geri çekilir ve cebinden bir kürdan çıkarır. "Ben iyiyim, küçük kuş. Özür dilerim, bir an için annem gibi konuştun." Kafasına vuruyor. "Flashbackler."

Sırıttıyor ama gözlerine ulaşmıyor. Ben de sormak istemediğim için bırakıyorum.

ALEX ASLA TERK ETMEDİ ve Chase ona bir ördeğin suya girdiği gibi girdi. Ondan gerçekten hoşlandığı için mi yoksa bir erkek rol modele aç olduğu için mi karar veremiyorum. Suçluluk duygusu boğazımı sarıyor ve sıkıyor.

"Neyin var?" Alex'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor, ama midemde kaynayan ve dokunduğu her şeyi haşlamakla tehdit eden his olduğu yerde kalıyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarım bileğimi kaşıyor. "Sadece düşünüyordum."

Saçlarımı yüzümden iterek dolaptan bir bardak alıyorum ve musluk suyuyla dolduruyorum. Bardağı dudaklarıma götürürken elim titriyor ve bardak parmaklarımdan kayıyor.

Alex'in eli yanımdan fırlıyor ve tezgâha çarpmadan önce onu yakalıyor. "Dikkatli ol." Sesi alçak ve hırıltılı, vücudunun sıcaklığı omuzlarımin arkasında geziniyor.

"Neden titriyorsun?" Nefesi boynumu gıdıklıyor.

Ağzım parçalanıyor ve parmaklarım bileğimi karıştırıyor, hissettiklerimden başka *bir şeye* odaklanmaya çalışıyorum. Bana *hissettirdiklerine*. Vücudu sırtıma baskı yapıyor, elleri omuzlarımda duruyor, tüylerim diken diken oluyor. "Lily," diye fısıldıyor. "Rahatla."

Parmaklarım tezgahın kenarını kavırıyor ve gözlerimi kapatıyorum, uyarılmışlık bir sıcak hava dalgası gibi içimde yükseliyor, tenimi kavuruyor. Sıkıyor ve başım düşüyor, ellerinin kaslarıma yaptığı baskı beni inletiyor. Biri bana dokunmayalı yıllar olmuştu. Gerçekten dokunulmayı *istemeyeli* uzun zaman olmuştu.

"Konuş benimle. Neyin ?"

Yüzümü ona dönüyorum, elleri omuzlarımdan ayrılıp başımın arkasındaki dolaplara dayanıyor. Beni içine hapsetme şekli ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor. "Bir şey yok."

Çenemi kavırıyor, başparmağı alt dudağıma sürtünüyor. "Bu ağız bana yalan söylerken çok güzel görünüyor." Diğer eli dolabı terk ediyor, parmakları gözümün köşesinde geziniyor. "Ama gözlerin gerçeği gösteriyor."

Bedenim olduğu yerde donup kalıyor, dokunuşuyla tenimden kıvılcımlar saçılıyor. Yutkunuyorum, kalbim göğsüme öyle sert çarpıyor ki kırılmasından korkuyorum.

Mırıldanıyor, yüzümün yan tarafında desenler çiziyor. "Benden korkuyor musun, Lily?"

Korkmalıyım. Hayatımdaki neredeyse her erkekten bir noktada korkmuşumdur. Ama nedense korkmuyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

İleri doğru hareket ettiğinde nefesim kesiliyor, beni tezgâha doğru iterken vücudu aniden benimkiyle aynı hizaya geliyor. Eli saçlarımdan arasına giriyor, sıkıca kavırıyor ve sırtım eğilmeye başlayana kadar başımı geriye doğru sürüklüyor. Dudakları yanağımda geziniyor. "Bir sır için bir sır ne dersin küçük kuş? Gerçek bir şey bilmek ister misin?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama eli tellerimi sıkıyor, kökü çekiştiriyor. Karıncalanmalar içime akıyor, kalçalarımdan arasında birikiyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Dudakları yanağımdan dudaklarımdan hemen üzerine gelene kadar hareket ediyor. "Öpüşmekten hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman bana göre olmadı."

Midem boğazıma kaçıyor, parmak eklemlerim tezgahı kavradığımdan yerden sıkılıyor.

"Ama yemin ederim, dudaklarının tadına bakabilmek için dünyanın yanmasına izin verirdim."

Kalbim serbestçe mideme düşüyor, beynim bedenime karşı savaş açıyor. Ellerim göğsüne bastırmak için kalkıyor ama o kıpırdamıyor. Başını sallıyor. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?" Dilim dışarı fırlıyor, ağzımın içinde geziniyor.

"Beni itme." Kalçaları benimkine bastırıyor, ereksiyonunun dış hatları kalın ve sert bir şekilde karnıma değiyor. "Bana seni öpmemi istemediğini söyle," diye konuşuyor dudaklarıma karşı. "Bana bunu hissetmediğini söyle."

Derin bir nefes alıyorum. Beni öpmesini istiyorum. Gerçek şu ki, pek çok erkek öpmedi. Seviştiğin kişi sadece bir dekorken öpüşmek gibi samimi bir eyleme gerek yok.

Nefesimizden çıkan enerji kıvılcımları bizi birbirimize çekiyor, teslim olmam için yalvarıyor. İlerlemem ve bana hissettirdiği her şeyi tatmasına izin vermem için. Ama sonra Annabelle'i hatırlıyorum. Hayatımda *neredeyse* bir arkadaş olarak görebileceğim tek kişi ve geri çekiliyorum.

Göğsüm sıkışıyor, neredeyse yaptığım şeyin üzücü gerçekliği midemi ağırlaştırıyor.

"Beni öpmeni istemiyorum."

Aynen böyle, dokunuşu kaybolur ve gecenin geri kalanında bir daha denemez.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

I Chase'i izlemekle geçen iki hafta oldu. Vardiyadan eve döndüğünde Lily ile vakit geçiriyorum, onun rahatlamasına ve bana gününü izin veriyorum. Garip bir şekilde evcilleştirilmiş hissettiriyor ve yıllardır bu duygudan kaçarken, bu ortamda, nedense beni rahatsız etmiyor. Ve Günler geçtikçe kendimi küçük anları dört gözle beklerken buluyorum.

Sadece bir tane ciddi ilişkim oldu. Olivia adında bir kızla ve bir ömür önceydi. Geçmişimin, bilinçaltımın bile erişemeyeceği derinlere gömülü, saklı tutmayı sevdiğim bir parçası. Ancak son zamanlarda tekrar gün ışığına çıkmaya başladı ve bana o zamanlar kaçırdığım her şeyi gösterdi. Olivia'nın sonsuza dek yaşayacağım yer olduğunu düşündüğüm zamanlar. Çünkü yıllarca onunla birlikte olmama rağmen, tek bir bakışıyla göğsümde havai fişekler patlatmadı. Onun yüzünü bir saniyeliğine bile olsa görebilme düşüncesiyle midem beklentiyle dönüp durmadı.

Ve neredeyse onunla *evleniyordum*.

Bu arada Lily arkadaşlık aşamasını geçmeme bile izin vermiyor. Bana sürekli Chase konusunda ona yardım ettiğimi hatırlatıyor. Bu doğru, ediyorum. Ve Raindale'e geldiğimden beri yaptığım diğer her şey gibi, büyük bir hata yaptım.

Çünkü artık bu çocuğu seviyorum.

Zeki biri. Ve kıbar. Ve sadece... Bir zamanlar sahip olacağımı düşündüğüm her şey o.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Bu surat ne için?" Lily kanepeye çökerek soruyor. İç geçiriyor, parmakları ayak tabanlarını kavramak için aşağı uzanıyor, büyük olasılıkla

yorgun olduğunu söyledi.

"Yok bir şey." Bacaklarını tutup kucağıma çekiyorum ve sürtündüğü yerden devralıyorum. Karşı koymayıp minderlere yaslandığında içimi heyecan kaplıyor ve ben vücudundaki stresi alırken inliyor.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." Esniyor.

Gülümsüyorum, başparmağım kemerine bastırıyor. "Bana teşekkür etmeyi bırakmalısın. İhtiyacın olduğu sürece bunu yapacağımı söylemiştim."

Başını eğiyor. "Oh, öyle mi? Buraya taşınıp sonsuza kadar bebek bakıcılığı mı yapacaksın?"

Sırıyorum. "Buraya kalıcı olarak taşınmaya karar verebileceğimi sanmıyorum. Chase uyuduktan sonra benimle film izlemeni bile sağlayamazken olmaz."

Gözlerini deviriyor. "Birkaç Disney filmi dışında hiç filmim bile yok."

"Yani diyorsun ki eğer bir tane olsaydı, o zaman

yapardın?" Kaşlarını çatıyor. "Sanırım."

Göğsüm ısınıyor. Son iki haftadır yanımda rahatlamaını sağlamaya çalışıyordum - mutfak tezgâhına yaslayıp onu becermeme iki saniye kala beni ittiğinden beri. "Şanslısın, biraz getirdim."

Bir kakhaha attı. "Tabii ki yaptın."

"Ne tür bir film tutkunu olduğundan emin değildim, bu yüzden seçenekler getirdim." Kaşlarımı oynatıyorum. "Korku. Romantik komedi. Aksiyon. Sen seç, biz izleriz."

Dudağını ısıyor. "Romantik komedi türünde bir adama benzemiyorsun, alınma."

Başparmağım hassas bir noktaya bastırdığında bacağı sarsılıyor. "Yani, kesinlikle alındım ama sorun değil."

Kıkırdıyor. "*Ben* romantik komedi tarzında bir kız değilim, o yüzden aksiyon yapalım."

Başımı sallayıp gülümsüyorum, filmi almaya gitmem gerektiğini biliyorum. Ama yerimden kıpırdamıyorum, kıpırdarsam ona bir daha dokunmama izin vermeyeceğinden korkuyorum.

Ellerimin ayaklarından baldırlarına kadar çalışmasını izliyor. Kalbim hızlanıyor, kaburgalarım çarpıyor.

"Nasıl oluyor da romantik komedileri sevmiyorsun?" Ben soruyorum. "Nasıl oluyor da seviyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bazen hafif bir şeye ihtiyaç duyarsınız. Saçma ve kabarık bir şey, böylece dünyanın çok ağır olduğunu unutabilirsiniz."

Başını sallıyor. "Bu biraz gerçekçi değil, sence de öyle değil mi?"

"Filmlerin amacı bu değil mi? Gerçeklikten bir süreliğine kaçmak mı?"

"Belki." Saçlarını at kuyruğundan çıkarıp parmaklarını saç tellerinde gezdiriyor. "Ama asla yaşayamayacağım aşk hikâyelerini hatırlatacak daha fazla şeye ihtiyacım yok."

Bacakları kucagımda kayıyor ve ciddi bir konuşma yapıyor olmamıza rağmen vücudum onu fark ediyor. Onu *her zaman* fark eder.

"Kötü bir ilişki mi?" Soruyorum, kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ki kulaklarım duyuyor. Bu benim için bir fırsat. Bana zaten bildiğim her şeyi ve umarım bilmediğim parçaları söylemesi için bir şans, böylece vicdan azabımı hafifletebilir ve işler çok karmaşık hale gelmeden ayrılabilirim.

Çok bağlanmadan önce.

Zaten tehlikeli bir ipte yürüyorum, uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Evet." Gülüyor. "Sanırım öyle de diyebilirsin." Başını kanepenin minderine yaslıyor, bana bakarken gözleri yumuşuyor, sessizlik uzuyor. Oyalanmasına izin veriyorum. Aramızdaki boşluktaki tüm çatlakları doldurmasına, anı beklentilere gebe bırakmasına izin veriyorum.

"Sadece bir tanesinde bulundum..." diyor sonunda. "Tabii buna öyle denebilirse. Darryl. Onunla Florida'dan ailemle birlikte dönerken havaalanında tanıştım."

Darryl'i zaten biliyorum elbette, ama "poker suratlılığın" doğuştan gelen bir hak olduğu bir ailede doğdum, bu yüzden göğsüm bilgiden yanıyor olsa da, tarafsız bakışta kolaylıkla ustalaşıyorum.

Yüzü buruşuyor. "O yirmi yaşındaydı. Ben on dört yaşındaydım. Değildi-" Başını sallıyor. "Gençtim, aptaldım ve kötü durumlar için yetiştirilmiştim. Zihnim bunun normal olduğunu düşünecek kadar çarpıtılmıştı. Bu benim istediğim bir şeydi."

Mide bulantısı içimde dönüp duruyor. Açılmasını istiyordum ama vücudunun her kelimedede daha da sıkılaşması, gerginliğin tenimi boyamasına ve sıkıca çekmesine neden oluyor.

"Ailen bunu yapmana nasıl izin verdi?"

Ailesinden bahsedince gözleri parlıyor ve suçluluk duygusu içime bir kaya gibi düşüyor. Bu sorunun onu rahatsız edeceğini biliyordum ama bunu bilmemem *gerekliyordu*, bu yüzden devam ettim.

"Asla bilmediler. Birkaç kişi dışında hiç kimse bilmedi-" duraksıyor, boğazını temizliyor. "Arkadaşlarım. Ailem..." İç çekiyor. "Evlat edinildim ve çocuk *sahibi oldukları* için bile o kadar mutluydular ki bizi uzaklaştıracak hiçbir şey yapmak istemediler. Ben de bundan faydalandım."

Duraklıyor, parmakları bileğine atlıyor ve deriyi kaşıyor.

"Onlar... istediğim *her şeydi*," diye devam ediyor. "Ve ben kocaman bir gülümsemenin ve sahte bir kişiliğin arkasına saklanan berbat bir çocuktum." Omuz silkiyor. "Ben *iyi* çocuktum. Ben-" tekrar tereddüt ediyor, kelimeleri yutuyor. "Tüm sorunlara neden olacağını düşündükleri kişi kardeşimdi."

Kalbim küt küt atıyor, parmaklarım bacağına masaj yaptığım yerde kekeleyor. "Bir erkek kardeşin var mı?"

"Evet." Çenesi geriliyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

Midemin bu kadar hızlı dönmesi başımı döndürüyor, mide bulantısı yemek borumdan yukarı fırlıyor ve boğazımın arkasını yakıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır. Kardeş yok."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya ilişkiler? Yani, Annabelle'i biliyorum, ama ondan önce. Ciddi bir şey var mı?"

Bacaklarını sıkıca kavıyorum. "Annabelle'le bir ilişkimiz olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bir unvan koymasın hala onunla *birliktesin* o."

Başımı sallıyorum, ağır bir şey oturuyor. "Hayır, değilim. I Chase'i izlemeye başladığımdan beri onu *görmedim* bile."

"Hmm," diye mırıldanıyor. Gözleri eleştirel, sanki bana inanıp inanmayacağını tartışıyor. Ve nedense bana inanmasına *ihtiyacım var*. Hızlı hareket ediyorum, bacaklarını sarsıyorum, böylece vücudu daha yakına kayıyor, onu kucağıma yerleştirirken elim kalçalarını sıkıca kavıyorum. Avuç içim ensesine dolanıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyor, burunlarımız hareketten dolayı sürtünüyor.

"Bir ilişkim olsaydı bunu yapmazdım," diye fısıldıyorum.

Dudaklarım onunkilerle sertçe buluşuyor, dilim ağzındaki nefesi yalıyor ve ben onun tadında boğuluyorum.

Hemen eriyor, parmakları saçlarımın tellerine dolanıyor. İnliyorum, avucum boynunda sıkılaşıyor. Ve sonra... beni ısırdı. Dişleri alt dudağıma batıyor ve çekiyor, acı keskin ve ani, aletim onun altında sarsılıyor. Bakır tat alma tomurcuklarımı dolduruyor ve onu yırtıyorum

Elim çenemden aşağı damlayan kanı temizlemek için kalçasından ayrılıyor.

"Bu hiç hoş değildi."

Sırıtıyor. "Belki de güzelden hoşlanmıyorumdur."

Uyarılmışlık içime duman gibi yayılıyor, mantığımı boğuyor. Tekrar eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, kanın tadı nefesinin tatlılığıyla karışıyor. Dudaklarını ayırıyor ve inliyor, bu ses aletime doğrudan vuruyor ve acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

"Tanrım, Lily."

Vücudu donuyor ve buzlu dallar ondan göğsüme saplanıyor. Ayağa fırlıyor ve her santimim onu geri çekmek için yalvarsa da ona izin veriyorum.

Parmakları ağzına bastırıyor. "Yapamazsın... yapamazsın... ugh!" Saçlarını tutuyor, teller parmaklarına çarpıyor. "Bunu neden *yaptın* ki?"

Sırıtıyorum, eğlence göğsümde dans ediyor. "Oldukça istekli bir katılımcıydın, küçük kuş."

"Ama sen *benim* değilsin. Şimdi Annabelle'i gördüğümde kendimi yuva yıkan biri gibi hissedeceğim. Senden hoşlanmadığını düşünebilirsin ama *hoşlanıyor* Alex."

Alex. Gerçeklik bu isimle tekrar yüzüme çarpıyor.

"Beni *tanımıyor* bile," diye çıkışıyorum.

"Oh, ve ben mi?"

Sinir damarlarımda akıyor.

Onun sorularından.

Kendimi onun içinde kaybettiğim gerçeğinden.

Kendimi onun içinde kaybetmeye *devam* etmek istediğim gerçeğinden.

Kanepeden fırladım ve doğruca ona doğru yürüdüm, duvara yaslanana kadar ittim.

Ellerim yukarı kalkıyor ve yüzünü sıkıca kavrayarak onu gözlerimle buluşmaya zorluyor. Bedenim onunkiyle aynı hızda ve yemin ederim kalbinin hızla çarptığını duyabiliyorum. Acaba benimkinin de aynı hızla attığını anlayabiliyor mu?

"Ben. Değilim. değilim. Annabelle." Bir elimi çenesinden çekip parmaklarını tutuyorum ve göğsüme bastırıyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Gözlerini hızla kırıştırıyor, başını sallarken nefesleri kısa kesiliyor.

"Bunu bana daha *önce* kimse yapmamıştı. Sanki bedenim bana karşı isyan ediyor

Sadece senin yanında olmaktan. Sadece sana dokunmayı *düşünmekten*." Başparmağım yanağına sürtünüyor. "Yani, hayır, Lily. Belki de beni tanıyorsun.

Ama *bunu* biliyorsun." Elini kendime doğru daha sert bastırıyorum. "Ve sen de bunu hissettiğini biliyorsun."

Onu bırakıp kapıdan çıkmak için arkamı dönmeden önce tekrar dudaklarımı son bir kez onunkilere değdiriyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

CHase'nin çınlayan kıkırdaması havada süzülüp kulaklarıma düşüyor, göğsüm sestten ısınıyor. İki haftadan biraz fazla oldu Alex onu izlemeye başladı ve ben gergin olsam da işler beklediğimden daha iyi gitti.

Birinin içeri girmesine izin vermek benim için zor. Ama Chase... onu *seviyor*. Etrafında çok fazla erkek ya da genel olarak çok fazla insan olmadı. Göğsümün ortasındaki sabit düğüm onu dolaştırıyor ve beni onu yakın tutmaya zorluyor.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bu, sessiz anlarda pişmanlığın bana çarpmasını engellemiyor.

Bu onun için iyi.

Alex onun için iyi.

Ve bu beni korkutuyor, çünkü Alex burada yaşamıyor.

"Çocuğuna göz kulak olduğunu neden bana hiç söylemedin?" Annabelle soruyor, gözleri köşedeki kabine ve bizim yan iş yaptığımız yere kayıyor.

Boğazımın ortası suçluluk duygusuyla şişiyor, dudaklarım Alex'in dudaklarının benimkiler üzerindeki anısı yüzünden karıncalanıyor. Bunu istedim, ki bu en hafif tabirle şaşırtıcı. Seks benim için hiçbir zaman çok önemli olmadı. Gençken insanların sekse neden bu kadar değer verdiğini anlamazdım. Efsanevi "bekaretlerini" sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi koruyorlardı. Sanki ona sahip *olmamak* utanç verici bir şeymiş gibi.

Ama yıllardır benimkini almamıştım ve bir şey siz onu saklamanız gerektiğini bile bilmeden elinizden alınırsa ne olur? Bu, görüşünüzü biraz bozabilir. Yukarı aşağı ve sol sağ olana kadar her şeyi çarpıtıyor. Bekaretimi hiç "kaybetmedim", çünkü en başta onu aramayı hiç bilmiyordum.

Darryl ile birlikte olduğumda, orada yatmaya ve kafamın içindeki karanlık köşeye o kadar alışmışım ki, ikinci bir düşünce bile değildi. Ama hiçbir zaman iyi duygular söz konusu olmadı. Birlikte olduğum adamlar *benim* zevkimle hiç ilgilenmediler.

Ama nedense Alex farklı. O karanlık köşe hala var, ama bana dokunduğunda, vücudum saklanmak için sinmek yerine canlanıyor. Her şey vızıldıyor, patlamayı bekleyen canlı bir tel gibi.

Bu Alex'in benim olmadığı gerçeğini değiştirmiyor ve Annabelle'in de olmadığını söylese de... şu anda ona bakışı öyleymiş gibi hissettiriyor. Ve ona hiçbir şey borçlu olmasam da, yine de boktan bir arkadaşmışım gibi hissediyorum.

Ruhumdan sızan suçluluk duygusunu görebileceğinden endişelenerek göz temasından kaçınarak lahana salatasını ramekinlere doldurmayı bitiriyorum. "Bildiğini düşündüm."

"Hayır. Senin vardiyayı aldığım sabahtan beri onu görmedim bile. Birkaç kez aradım ve mesaj attım ama genellikle cevap bile vermiyor." Omuz silkiyor, başını sallıyor. "Erkekler. Haksız mıyım?"

Gözlerimi devirip aynı fikirde olsam da sözlerinden içime bir memnuniyet akıyor.

İç çekiyor. "Yine de sorun değil. Ben sadece onun özledim." Göğsümü sıkarak kıkırdamaya zorluyorum.

"Ricky şehre döndü zaten," diye devam ediyor.

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Sanırım değil." Yaptığı işi bırakıp tamamen bana doğru dönüyor, kalçası yan iş yaptığımız metal masaya yerleşiyor. "Nasıl oluyor da bu kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz ve daha yeni arkadaş oluyoruz, ha?"

"Ben... uh... bilmiyorum." Sorusu beni rahatsız etti.

Cevap verebileceğim pek çok farklı yol var.

Çünkü arkadaş edinmeyi sevmiyorum. Çünkü yalnız olmak daha güvenli. Çünkü hakkımda ne kadar az şey bilen insan olursa, *onun* beni bulma ihtimali de o kadar azalır.

"Şey... Ricky benim büyüdüğüm banliyöde yaşıyor. Liseden beri ara sıra görüşüyoruz."

"Madem aileniz ve arkadaşlarınız bu kadar yakın, neden Raindale'de yaşıyorsunuz?"

Burada yaşamak isteyecek kimseyi tanımıyorum. Raindale'i seçmemin bir sebebi var ve bu sebep güzelliği ya da sunduğu olanaklar değil.

Omuz silkiyor. "Bazen uzaklaşmanız gerekir. *Benim* de uzaklaşmam gerekiyordu, insanların bakmayacağı bir yere ama... Ben biraz korkağım. Kendimi çok uzağa gitmeye zorlayamadım." Gülümsüyor. "Ve tabii ki artık herkes biliyor, çünkü geçen yıl kuyruğumu kıstırıp ailemin yanına gittim. Ama şimdilik burada kalmak daha uygun. Bana biraz ayrılık hissi veriyor." Bana bakıyor. "Peki ya sen?"

Midem, ona söylemek istememekle sırrımı açabileceğim birinin olmasını dilemek arasında gidip geliyor. Ama ona yeterince güvenmiyorum. Bakışlarım Alex'e kayıyor, tenindeki renkli mürekkep gömleğinin siyahıyla tezat oluşturuyor, oğlumla renklenirken geniş omuzları geriliyor.

Dikkatimi tekrar Annabelle'e verirken bileğimdeki yara izleri kaşınıyor. "Hepimizin kaçması gereken şeyler var."

Dudakları eğildi. "Gerçek bu."

Chase yine kıkırdıyor, ses hafif ve titreşimli bir şekilde restoranın üzerinde süzülüp göğsümün ortasına gömülüyor.

Annabelle hafifçe gülümser. "Neden siz gidip çocuklarınızı eve götürmüyorsunuz? Ben burada işimi bitiririm."

Onun imaları karşısında vücudum kaskatı kesiliyor. "Ben-biz..."

Gülüyor, eli koluma doğru uzanıyor. Ellerini üzerimde hissetmekten hoşlanmadığım için irkiliyorum.

"Sorun yok, kızım. Sana söylediğim gibi, Alex'le aramızdaki şeyler sadece iyi vakit geçirmek içindi."

Gözlerimi kısıyorum. "Ondan *çok* hoşlanıyor gibiydin."

Omuz silkiyor, gözleri ona doğru kayıyor ve sonra tekrar benimkilere takılıyor. "Bana sana baktığı gibi bakmıyor."

Ramekinlere bakıp başımı sallarken midem boğazıma doğru fırlıyor. "Bana bakmıyor."

Annabelle bir kakhaha atar. "Şu anda sana bakıyor. Kendine yalan söylemeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Arka kabine doğru bakıyorum, gözlerim göğsümü delip geçerken ve en derin yerimden baş döndürücü hisler çıkarırken onun altın bakışlarıyla çarpışıyor.

Göz kırpıyor ve yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bakışmamızı keserek dikkatimi tekrar Annabelle'e veriyorum.

"Sadece beni güvende tuttuğu zaman."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

"N O, böyle yap."

Chase'in sesi gözlerimi Lily'den ayırmamı sağlıyor ve yarım saat önce buraya geldiğimizden beri beşincisini yediğimiz çocuk menüsünün üzerindeki dinozorlara bakıyorum.

İyi bir gün değildi. Chase ile hiç sorun yaşamadım; her zaman rahat ve sakin bir çocuk olmuştur ama bugün uyanır uyanmaz Lily için ağlıyordu. Canavar kamyonlarla oynadık ve "Baby Shark" şarkısını söyledik. Legolar yaptık ve oyun hamurundan kaleler inşa ettik ama yine de sadece annesini istiyordu.

Anlayabiliyorum.

Ben de onu topladım ve *Dina's Diner*'a doğru yola çıktık. Onu buraya daha önce getirmeliydim. Bu bir kazan-kazan durumu. Onu görebildiği için mutlu, *ben* de her bakışını yakaladığımda kızarmasını izlediğim için mutluyum.

O andan beri dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi düşünmeden edemiyorum. Tanrım, lanet olası aklımdan çıkaramıyorum. Son yirmi dört saat, iğrenç şeylerin canlı görüntüleriyle doluydu.

Yapmama izin vereceğinden emin olmadığım şeyler.

Yapmak *istemeyeceğimi* daha iyi bilmem gereken şeyler.

Gözlerim masanın üzerindeki cep telefonuma kayıyor, cevapsız arama kaydı Don'dan gelen mesajlarla dolu. Genelde bu kadar ısrarcı değildir ama ondan hiç bu kadar kaçmamıştım. Cevap verirsem, temel kuralı çiğnediğimi kabul etmek zorunda kalacağım.

Hedefle asla etkileşime girmeyin.

Ve kesinlikle onları yalnız , bir duvara yaslamayın ve dilinizi ağızlarına sokmayın. Hatırladıkça midem sıkışıyor.

Lily köşeden fırlayıp zıplayarak yanıma geliyor, pantolonumu sıkıyor ve kalbim aşık bir okul çocuğu gibi çarpıyor. Bugün hafif görünüyor ve kendimi durduramadan yüzümde bir gülümseme beliriyor. Yüksek sesle itiraf etmek istesem de istemesem de, Don'dan kaçmamın nedeni *bu*. Çünkü buradayken tek odaklanabildiğim şey onunla birlikte olmanın ne kadar güzel olduğu. Onun çocuğuyla birlikte olmanın. Bu kadar gerçek hissettiren bir şeyin parçası olmak. Ve bu beni korkak yapıyor, çünkü bu düşünmem gereken bir şey değil. Ya da dilemem. Bu hayattan uzun zaman önce vazgeçtim ve o zamandan beri arkama bakmadım.

Geriyeye bakmama *izin vermedim*.

Ama aniden, geçmişimle ilgili düşüncelerimi şu anki duygularımdan nasıl ayıracağımı bulamıyorum ve Lily'nin etrafında olduğum her seferinde onlar tekrar içeri girmeye başlıyor.

İyi bir baba olabilir miydim?

"Anne!" Chase elindeki mor pastel boyayı bırakıp kendini Lily'nin kollarına atıyor. Parçalanmış göğsüm ağrıyor.

"Hey, bebeğim." Onun sırtını okşuyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, gözleri benim yüzüm dışında her yeri tarıyor.

Kolumu kabinin arkasından geçirerek ona genişçe sırtıyorum ve bakışlarımın oyalanmasına izin veriyorum. Eğer bana bakmayacaksa, en azından beni *hissettiğinden* emin olabilirim. Lezzetli vücudunun her santimini kendime bastırdığımı hissettiğimden beri patlamaya hazırım ve şimdi önümde durduğuna göre, yardım edemem ama onu bütünüyle yemek istiyorum. Yukarıdan aşağıya, soldan sağa anlamayana kadar onu yiyip bitirmek.

Ona bir erkek tarafından tapılmanın nasıl bir şey olduğunu göster. Hiç öyle olduğunu sanmıyorum.

Rahatsızlığı sikimi sertleştiriyor, ulaşamayacağım bir yer yerine altımda kıvranışını görmek için yanıp tutuşuyorum. Cebimden bir kürdan çıkarıp dudaklarımın arasından geçiriyorum, aniden gelen nikotin arzusu damarlarımda yüzüyor ve her sinirimi sıkıyor.

Chase'e doğru başımı sallıyorum. "Seni özledi."

"Kötü bir gece geçirdim," diye fısıldıyor Chase, başını onun omzuna yaslayarak. "Ve uyandığında sen orada değildin."

Parmaklarını adamın siyah saçlarının arkasında gezdiriyor ve onu kendine daha sıkı bastırıyor.

"Artık buradayım bebeğim. Gitmeye hazır mısınız?"

Başını sallıyor, başını onun boynuna doğru daha da itiyor. İzliyorum, büyüleniyorum ve garip bir şekilde yakınlıklarını biraz kıskanıyorum. Kör bir adam bile ikisinin dünyaya karşı olduğunu görebilir ve birbirleriyle böyle bir şey yaşadıklarını bilmek göğsümü ısıtırken aynı zamanda kendimi bok gibi hissetmememe neden oluyor.

Çünkü işte buradayım, sırf kardeşine nerede olduğunu söyleyerek dünyalarını başlarına yıkmak için içeri giriyorum.

Ama ödevlerimi her zaman bitiririm. Yani bu kızı ne kadar seversem seveyim, çocuğunu ne kadar önemsersem önemseyeyim, bağlanamıyorum. Bu düşünce midemin ortasını kesen bir taş gibi, içimi ağırlştırıyor.

"İyi misin?" Lily soruyor.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Artık burada olduğuna göre her şey harika." Ayağa kalkarak yaklaşıyorum ve elimi Chase'in saçlarının tepesinde gezdiriyorum. "O annesini istedi, ben de öyle."

Gözleri , yanaklarının elmaları kızardığında göğsümde elektrik çarpıyor. *Kahretsin*, kontrolüm yok, ama ondan bir yanıt almak çok tatmin edici.

Chase onun kollarında kıpırdanıyor ve o da sırtı bize dönük bir şekilde durup gözleriyle odayı tarayana kadar onu bırakıyor.

Bedenim Lily'nin sırtına yaslanıyor, her nefes alışımında kıcı bana sürtünüyor. "Seni özledik," diye nefes alıyorum boynuna karşı.

Titriyor ve bu benim omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan gönderiyor.

"Onu getirdiğin için teşekkürler," diyor Lily, yüzünü bana dönerek.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda midem bulanıyor. "Seni geri götüreceğim." Başını sallıyor. "Biz iyiyiz." Elini uzatıyor ve Chase'in elini. "Öyle değil mi, bebeğim? İhtiyacım olan tek erkek sensin." Dışlek bir sırıtışla ona bakan Chase'e bakıyor.

"Awex'le pway yapmak istiyorum."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Duydun mu? *Benimle* oynamak istiyor." Kendimi işaret ederek göz kırpmıyorum.

Ön kapıya doğru ilerliyorum ama daha fazla uzaklaşmadan küçük bir avuç uzanıyor ve beni olduğum yerde durduruyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Chase'in minik eli benimkini kavırıyor, yapışkan parmakları beni yerimde tutuyor. Beni bu mükemmel ana bağlıyor - iki insan arasında masum bir çocuk, eve yürümek gibi basit bir şey yapmak için çok heyecanlı.

Bir zamanlar böyle bir anı hayal ederek harcadığım saatleri düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Sonsuza dek ruhunuza işleyen basit saniyeleri dört gözle bekliyorum. Geleceğin anıları, onları görme şansım bile olmadan benden çalındı.

Yanık her yerime yayılana kadar kalbim tekliyor ve çarpıyor. Başımı iki yana sallıyorum ve kürdanı dilimle çevirerek sigara içme isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Bu bir ömür önceydi ve ben geçmişî düşünmüyorum. Bu çok tehlikeli.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

W Bu olduğuunda benim kanepemde oturuyorsun. Gemişim, bugünüme musallat olmak için geri geliyor.

Geç oldu, Chase çoktan yattı ve ben burada Alex'le birlikteyim, karnım Chase'in ona ne kadar bağlı olduğu yüzünden iyice sıkışıyor. Alex burada *yaşamıyor* bile. Soyadını ya da nereli olduğunu bilmiyorum. O henüz çözemediğim bir gizem çünkü özdüğümde bulacağım şeyden hoşlanmayacağımdan korkuyorum.

Ve birinden hoşlanmayalı çok uzun zaman oldu.

Ayrıca gitmeyi planladığından ve gittiğinde ocuğumun yerde kırık dökük kalacağından korkuyorum. Bu düşünce kalbimi parçalıyor.

"Orada bu kadar sert ne düşünüyorsun?" Alex uzanıp bacağımı tutuyor ama ben onu geri çekiyorum, midem boğazıma kaçıyor.

Dokunuşunu umursadığımdan değil, umursamıyorum.

İşte sorun da bu.

Başka birinin dokunuşuna içėüdüsel bir tepki vermemek alışılmadık bir durumdur. Onları tenimde hissetmek *istemek* daha da sıra dışı. Geçmiş deneyimler beynimi yeniden yapılandırdı. Birinin bana yaklaştığını düşünmek bile kusacakmışım gibi hissetmeme neden olana kadar tüm kabloları ve nöronları çaprazladı. Ama savaşmanın ya da kaçmanın işe yaramadığını genç yaşta öğrendim, bu yüzden bunun yerine beynim güvende olacağımı bildiği bir köşeye saklanıyor. Bazen kendime geldiğimde, size kim ya da ne olduğunu söyleyemiyorum.

Bu, vücudumun travmayı ikinci bir deri gibi giyme şeklini değiştirmiyor. Omuz silkiyorum. "Sadece düşünüyordum."

Alex daha da yaklaşarak tekrar bana uzanıyor. Bu kez kolumu kucağına çekmesine ve parmaklarını yüzeyimde gezdirmesine izin veriyorum, içimde zevkten iğne uçları uçuşuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bu hissin beni yıkamasına izin veriyorum. Gözeneklerime işlemesine ve beni bir erkeğin dokunuşundan... hiç hissetmediğim bir enerjiyle doldurmasına izin veriyorum.

"Bunları nasıl aldın?" Parmakları yaralı etin üzerinde gezinirken sesi yumuşak, ama avucunun içinde kaskatı kesiliyorum.

Kolumu hareket ettirmeye çalışıyorum ama bileğimi sıkıca kavırıyor ve beni geri getiriyor. "Benden saklanma, küçük kuş."

Dudaklarım aralanıyor ve yavaş bir nefes veriyorum, ruhumdaki çürükleri yansıtan izleri kabul eden biri yüzünden midem düğümleniyor.

"Dövmelerimi mi kastediyorsun?" Zorla sırtıyorum.

Kaşları içeri çekiliyor, başparmağı mürekkebin üzerinde daireler çiziyor, başparmağının her geçişinde içim daha da daralıyor.

"Elbette. Başlamak için iyi bir yer." Sırtıyorum.

Bakışlarımı indiriyorum, kolumdaki yırtık pırtık gri tavşana bakıyorum; yanlardan dolgular çıkıyor ve kalbin olması gereken yerde kara bir delik var. Boğazımın ortasında bir yanık oluşuyor ve hassas dokunun etrafında yutkunuyorum.

", doldurulmuş bir hayvanım vardı." Kelimelerim takılıyor. "Tavşan mı?" diye tahmin ediyor.

"Evet." Başımı salladım. "Çok uzun süre sakladım ama her zaman rahatlık oldu. Kardeşim ve ben çok fazla yer değiştirdik. Wiggles beni cezalandırdı." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama sonunda onu kaybettim."

Alex gülümsüyor, beyaz dişleri bronz teninde göz kamaştırıyor. "Peki neden mürekkep?"

"Güvende hissetmek için, sanırım?" Omuzlarım kalkıyor. "Ne zaman düşünmek istemediğim bir şey olsa, koluma dokunabiliyorum ve bilmiyorum..." Konuşurken içimi bir utanç kaplıyor, pelüş bir hayvanı bu kadar önemseydiğim için aptal olduğumu düşüneceğinden endişeleniyorum.

"Seni güvende hissettiriyor." Başparmağı tenime bastırıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Daha derine inmesini, mürekkebin altında buruşmuş ve kabarmış derimin pürüzlerini sormasını bekliyorum ama o sadece başını sallayarak ve sonra gözlerini benimkilerle buluşturarak beni şaşırtıyor. Bakışlarında bir derinlik var.

Daha önce hiç görmediğim bir şey. Sanki beni çırılçıplak soyuyor ve kullanılmış her parçama bakıyor.

Baş döndürücü ve sarhoş
edici. *Korkutucu*.

Büyük bir parçam sinip kaçmak istese de, başka bir parçam onu içeri almamı fısıldıyor. Bırak *görsün*. Ama daha önce hiç benden bir parçamı paylaşmam istenmemişi ve giderken bunu da yanında götüreceğinden endişeleniyorum.

Alex hareket ediyor, kalçalarımız birbirine değene kadar kanepeye yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı benimkinin yanında alev alev yanıyor.

İçine batıyorum, *içine* batıyorum.

Parmaklarımı tutuyor ve teninin her santimini kaplayan parlak renkler boyunca takip ediyor. Hareket etmeyi bıraktığımızda, elim kabarık ete değdiğinde içim titriyor. Kaşlarım içeri çekiliyor, şaşkınlık damarlarımda dolaşıyor ve daha da yaklaşıyorum, gözlerim ne hissettiğimi görmek için zorlanıyor.

Kabarık, pürüzlü bir çizgi.

"İlk kez kestiğimde on bir yaşındaydım."

Kalbim boğazıma kaçıyor ve yumrunun etrafında yutkunuyorum.

"Benim ailem..." Boğazını temizliyor. "Çoğundan farklı. Kontrolcüydü. İmaj kesinlikle her şeydi ve bu nedenle benimkinin ne olacağı konusunda hiçbir zaman bir seçeneğim olmadı."

O konuştukça midem bulanıyor ama sesiyle mest oluyorum. Hikayesiyle. Daha önce hiç kimse yaralarını paylaşarak kendi yaralarımla teselli bulmama yardımcı olmamıştı.

"Bunu ilk kez yapmama neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum. Bununla ilgili bir şey gördüğümü ya da... önceden düşündüğümü hatırlamıyorum. Sadece güzel bir gün olduğunu hatırlıyorum." Başını sallıyor. "Sanat en sevdiğim dersti ve o ay boyunca eve getireceğim bir eser üzerinde çalıştım. Babamın resmiydi." Sesi titriyor. "En azından o zamanlar onu nasıl görüyorsam öyle."

Ailesinin kim olduğuna dair merak, musluktan taşan su gibi içimde kaynıyor.

"Resim öğretmenim Bayan Mayberry," diye devam ediyor. "Bana ne kadar yetenekli olduğumu söyledi. Ne kadar gurur duyacaklarını söyledi. Çizimimi yaklaşan bir topluluk sanat sergisinde öne çıkarmak istedi. Eve gittim ve *çok* heyecanlandım. Ailemdeki herkesin bir yolu vardı, anlıyor musunuz? Ve ben bunun bana ait olduğunu iliklerime kadar hissediyordum."

"On bir yaşında mı?" Ben soruyorum.

"Bildiğin zaman, bilirsin." Omuz silkiyor. "Ama babam aynı fikirde değildi." Çenesi sıkıştı. "Gözümün önünde tuvali yırttı. Zaman kaybı olduğunu söyledi."

Alay ediyorum, Alex'e hayallerinin bir önemi olmadığını söyledikleri için göğsümün ortasında bir sızı oluşuyor. "Kulağa tam bir pislik gibi geliyor."

"Kesinlikle öyleydi," diye kıkırdıyor Alex. "Her neyse, üzgündüm ve ağlamaya başladım. Babam *da* bundan hoşlanmazdı." Elimi kendi eline götürüyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor. "Söylemem yeterli, geldiğim aile duygulara değer vermiyordu. Ayrıca benim de aykırı davranmamı hoş karşılamadılar. *Beklenenin* aksine. Arabayı süren ustalar onlardı ve dizginleri sıkıca tutuyorlardı. Bu yüzden kimsenin görmeyeceği bir yere saklandım.

- "Koluna doğru başını sallıyor. "Ve yapabildiğim kadarını kontrol ettim." İç çekerek başını sallıyor. "Ve bu kontrol bağımlılık yapıyordu."

Hikâyesini dinlerken gözlerim doluyor. Küçük oğlumdan sadece birkaç yaş büyük birinin bir köşeye çömeldiğini ve derisine bir bıçak dayadığını hayal ederken.

Alex'in boştaki eli yukarı kalkıyor, çenemi kavıyor ve göz göze gelene kadar çeviriyor. Ta ki ben onun bakışlarına *takılana* kadar.

"Demek istediğim, küçük kuş, geçmişini yüzeyin altında saklamayı anlıyorum - güzel renklerin ve mürekkepli tenin altında."

Eğiliyor, ağzı boynuma sürtünüyor. Midem bulanıyor. "Bana tüm sırlarını anlatabilirsin Lily," diye fısıldıyor tenime. "Onları güvende tutacağıma söz veriyorum."

Kalbim göğsümde tekliyor, ona inanma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Birinin bir şeyler söylemesi kolay, neler yaşadığımı bilmek istediğini düşünmek kolay. Ama *ben* bile bilmek istemiyorum. *Ben* bile unutmak için acı çekiyorum. Benim hayatım sadece bir kez izlediğiniz ve sonra başkalarını zamanlarını boşa harcamamaları için uyardığınız türden bir film.

Bu yüzden Alex'e tüm sırlarımı anlatmayacağım. Ama yine de onun güvenliğini sağlayacağım.

OceanofPDF.com

L I L Y

S Bazı yaralar gösterilemeyecek kadar derindir.

En ufak bir çekiştirme onları tekrar yırtıyor, iltihaplandırıyor ve sızlatıyor ve ben yıllar boyunca kanamayı durdurmak ve acıyı uyuşturmak için çok çalıştım. Yine de Alex bana kendinden bir şeyler verdi ve ona *daha fazlasını* geri vermek istediğim için midem bulanıyor.

"Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım." Sözlerim durgun havada sert geliyor ve gözlerim ondan mutfak tezgahındaki sakıza kayıyor - içim ihtiyaçla cızırdıyor, bedenim artık sahip olmasına izin vermeyeceğim bir şey için fiziksel olarak yalvarıyor.

Hiç sanmıyorum. Özlem. Zamanla kolaylaşıyor elbette, ama her zaman arka planda, avını avlayan bir aslan gibi, saldırmak için uygun anı bekliyor.

Ve her zaman saldırır.

Bazen ocaktaki tavanın kokusu, yanan folyonun kokusuna çok benzer. Kokain ve kabartma tozu buharını metal bir pipetten ya da kirli bir dolar banknotundan emerek serbest bıraktığım türden.

Diğer zamanlarda, bunu yapan basit bir düşüncedir. İçten içe, bir gün Chase'e olan sevgimin ve irademin yeterli olmayacağından endişeleniyorum.

Alex'in parmakları kolum boyunca dağılmış, gözle görülmeyen ama biraz daha derine bastırınca kolayca hissedilen izleri okşuyor. Eroin, evden kaçtıktan sonra, ailemi kaybetmenin acısı iltihaplı yaralarımın tuz basıp acıyı dayanılmaz hale getirdiğinde içine düştüğüm bir şeydi.

"O kız olacağımı hiç düşünmemiştim, biliyor musun?"

Devam ediyorum. Başını sallıyor. "*Hangi* kız?"

Sinirlerim geriliyor ve ses tonum sertleşiyor. "Lanet bir keş. Ne düşünüyorsun?"

Tiksinti boğazımdan yukarı tırmanıyor, yemek borumu bir ilmik gibi sarıyor. "Ailenin kontrolcü olduğundan ve imajına önem verdiğinden bahsetmiştin..." Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçıyor, anılar yüzünden göğsüm çatlıyor. "Benim öz annem bunun tam tersiydi."

"Uyuşturucu sorunu mu vardı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Onunla ilgili anılarım soluklaştı. Ama kardeşime ne yaptığını hatırlıyorum. Ona ne yaptığını. Ne..." Sesim kayboluyor ama söylenmemiş kelimeler havada asılı kalıyor.

Ona ne yaptığımı.

Kardeşimi düşünmek, bir fırtına dalgası gibi yükselen ve boğulana kadar beni altına çeken bir keder dalgası.

"Chase yüzünden mi ayık kaldın?"

Midem bulanıyor, ama sonra duraklıyorum, *bunu* bilmediğini fark ediyorum.

Chase. Belli ki oğlumu soruyor.

Başımı sallarken dilim damağıma yapışıyor. "Düşünce-" Sesim kelimelerimin pürüzlü kenarlarına takılıyor ve tekrar denemek için derin bir nefes alıyorum. "Benim yüzümden Chase'in başına benzer bir şey gelebileceği düşüncesi kalbimin ikiye bölünmesine neden oluyor."

Mırıldanıyor. "Sen iyi bir annesin."

Bir nefes çekiyorum ve diğer bileğimi ovmak için uzanıyorum. Onun yerine Alex'in eline vuruyorum ve o da tutup parmaklarımızı kenetliyor.

"Sence?" Boğazım şişiyor. "Bazen kötü biri olmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum."

Elimi sıkıyor ve belki yargılamadığı için, belki de *sonunda* bu konuda konuşmak iyi hissettirdiği için, ama ağzımdan çıkan sonraki kelimelere engel olamıyorum. "Başlarda sadece kokain kullanıyordum. Biraz rahatlamak için şurada burada bir miktar. Ama sonra... nasıl gittiğini bilirsin." Omuz silktim.

Başını eğiyor. "Neden bana söylemiyorsun ki?"

Konuşurken gözlerinin içine bakmak istemediğimden, göreceklerimden çok korktuğumdan, birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum. "Böyle hissetmek hoşuma gitti. Birdenbire rol yapmama gerek kalmadı, anlıyor musun? Adımlarıma bilinçli olarak ekstra bir sıçrama ya da yüzüme devasa bir gülümseme koymak zorunda değildim, çünkü o sadece oradaydı. Ve yıllarca rol yaptıktan sonra, bu devasa enerji balonu olduktan sonra,

Maskeyi yerinde tutan başka bir şeyin olması rahatlatıcıydı. Acıyı benim bile ulaşamayacağım bir yere saklamak."

"Neyin acısı?" Alex fısıldar.

Ağzımı açıyorum ama duygular nefes yolumu tıkıyor, hayali bir acı göğsümde dalgalanıyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Başımı sallıyorum.

"*Konuşamam.*" Elimi ağzına götürerek başımı sallıyor.

Dudakları tenime değdiğinde şaşırtıcı derecede yumuşak ama etkisi şimdiye kadar hissettiklerimin en sert. Damarlarımda öfkeli bir ateş cehennemi yaratıyor, kırılganlıklarımı kilitleyen, onları karanlıkta tutan zincirleri eritiyor.

Alex'in dudakları bileğimde gezinerek daha uzağa gidiyor ve öpücüklerini şeker gibi biriktiriyorum. Her yara için bir tane. Her iz için bir tane.

Yaptığı çok minimal ama gerçekten *her şey*.

Bedenim titriyor, zayıflığımdan duyduğum pişmanlık ve onun ilgisinden duyduğum tahrik içimde çarpık, hastalıklı bir ağ örüyor, midemi bulandırıyor ve kalçalarımın arasında bir ağrı yaratıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum. "Seni

öpüyorum," diye cevap veriyor, sesi

derinden geliyor. "Neden?" Boğuluyorum.

Duraklıyor, nefesi bileğimin üzerinde gezinirken sıcak, gözleri kirpiklerinin altından bana . "Çünkü öpülmeyi hak ediyorsun."

Kalbim fırlıyor, aşağı inerken sahip olduğum tüm kısıtlamaları parçalıyor. Kolumu çekip kurtarıyorum ve yüzünü kavriyorum, vücudunun üst yarısı benimkinin önünde durana kadar çekiyorum, ellerim çenesini çerçevesiyor.

Serbest eli yukarı kalkıyor, başparmağı alt dudağıma sıkıca bastırıyor. "*Her yerini öpmeyi planlıyorum, küçük kuş.*"

Bir nefes çekiyorum, o an gergin ve gergin, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, sözlerindeki gerçeği arıyorum. Bulup bulmadığımdan emin değilim ama içimde bir şeyler kopuyor -haftalardır çatlayan bir baraj- kopuşun arkasındaki suçlu Alex. Ve su sistemimden taşıp çekincelerimi bastırırken, ileri atılıyorum, dudaklarımız çılgınca buluşuyor.

İnliyor, sesi derin ve çakıllı, içimi kazıyor ve sinirlerimi ateşliyor. Parmaklarım ensesindeki saçların arasından geçiyor, tutunacak *bir şeye* ihtiyaç duyuyorum.

Kollarını ortama doluyor, nasırlı avuç içleri gömleğimin altından kayıyor, yüzüklerinin soğuk metali ısınmış tenimde bir şok etkisi yaratıyor. Bedenlerimiz birbirine yapışana, göğüslerimiz ağır nefeslerle dans edene kadar beni kabaca sarsıyor. Dili dışarı fırlıyor, alt dudağıma sürtünüyor ve ben inliyorum, onu ağzımın içine çekip kendi dudağımın etrafında döndürüyorum, midemin tabanı vücuduma şok dalgaları gönderen kıvılcımlarla çatırdıyor.

Bana doğru daha fazla eğiliyor, beni kanepeye uzanmaya zorluyor, eli başımın etrafında dolaşüyor ve parmakları saçlarımın tellerinden geçiyor.

Ve sonra... çeker.

Keskin acı sistemimi sarsıyor ve ağzımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor. Sert çekiştirme, damarlarımda ve bacaklarımın arasındaki havuzda bir arzu seline neden oluyor.

"Nasıl buldun küçük kuş?" diye kulağımı tırmalıyor.

"Sert." Ben daha düşünmeden kelime ağzımdan dökülüyor ve belki de fantezilerimi itiraf etmekten utanmam gerekirken, umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Sırıttırıyor ve bu içimde bir heyecan yaratıyor. Kendi zevkimin doruğundayken ne düşündüğümü kimseye söylemedim ve biliyorum ki o yüksekliğin etkisi geçtikten sonra dünyaya geri döneceğim ve kendimden iğreneceğim. Bir zamanlar olan bir şeyden kaynaklanan hastalıklı düşüncelerimden.

Benim neyim var böyle?

Yine de Alex beni güvende hissettiriyor. Ona güvenebileceğimi hissettiriyor. Klitorisimin titreşimi ve rahmimin zonklaması, aramızdaki boşluğa dökmeyi planladığımdan daha fazla sır fısıldamama neden oluyor.

Geri çekiliyor, bana bakıyor, gözleri öyle bir ateşle parlıyor ki ruhumu yakıyor.

Kalçaları benimkine bastırıyor, sikinin kalın hatları merkezime doğru mükemmel bir şekilde hizalanıyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve kalan azıcık mantığım da kaçıyor, yerini bana istediğimi vereceği beklentisi alıyor.

İhtiyacım olan şey.

Dudakları tekrar aşağı iniyor, dişleri köprücük kemiğimi çürütecek kadar sert ısıyor ve itiyor.

"Oh, *Tanrım*," diye nefes alıyorum.

"Burada Tanrı yok, küçük kuş. Sadece sen ve ben varız."

Avuç içi uyluğumun dış kısmında geziniyor, tüylerim diken diken oluyor. Bacağımın üst kısmındaki gezintisine devam ediyor, pantolonumun hemen üstündeki çizgiyi sıyrıyor ve sonra kumaşın üzerinden amımı kavrayana kadar aşağı doğru ilerliyor. "Beni burada mı istiyorsun?"

havasızlıktan başım dönene kadar sıkışıyor ve başımı sallıyorum.

"Kelimelerini kullan. Bana sikimi istediğini söyle yoksa alamazsın."

"Senden..." Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve başımı yana çeviriyorum.

Elini yüzüme götürüyor, yüzümü kendine doğru çevirirken sıkıca kavıyor. "Benden saklanma, Lily." Vücudunun ağırlığını tamamen benimkine yaslanana kadar azaltıyor, yakınıma eğilirken nefesi boynumdaki tüyleri gıdıklıyor.

"Bana tüm sırlarını anlat küçük kuş," diye fısıldıyor kulağıma.

Daha önce de aynı şeyi söylemişti ve ona her şeyi anlatmayacak olsam da belki bunu söyleyebilirim.

Midem boğazıma doğru fırlıyor, ellerim aniden nemli, endişe içimi sıkıyor. Ama sonra parmakları çenemi sıkarak beni bakışlarına kilitlenmeye zorluyor ve üzerime bir sakinlik çöküyor.

Bu da kelimelerin dilimden dökülmesini sağlıyor. "Senin istiyorum."

Bir şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde tavrı değişiyor, eli yüzümden ayrılıp aşağı inerken vücudu bir şekilde büyüyor. Parmakları boynuma dolanıyor, nabzım avucunun altında zıplıyor.

Sıkıyor.

Ortamımdan keskin bir uyarılma atışı geçiyor ve ağzım bir solukta açılıyor.

"Çok duyarlı." Gülümsüyor.

"Beni sen yarattın." Gülüyorum.

Kavrayışı tekrar sıkılaşıyor ve kıkırdamam baskı yüzünden

kesiliyor. "Benim için yaratıldığını düşünmeye başlıyorum," diyor.

Sonra eğildi ve şok olmuş nefesimi bir öpücükle çaldı.

OceanofPDF.com

M A S O N

SO çok seksi.

Eğer şehvet damarlarımda dolaşıp mantığımı alt üst etmeseydi, belki de olan biteni durdurur ve ne sorduğunu düşünürdüm. Ama düşünmemem şaşırtıcı değil, çünkü doğrusu, onu gördüğüm andan beri -o beni tanımadan çok önce- doğru düzgün düşünmüyorum.

Ağzının tadı beni sersemletiyor ve dilim daha derine bastırıyor, vücudunun içine dalmaya ve onun hissinin beni topraklamasına izin vermeye çalışıyorum. Kalçalarım bacaklarının arasındaki boşluğa bastırarak yavaşça sürtünmeye başlıyorum, karnımdaki gerginlik her itişte eşofmanının ince malzemesine daha sıkı sarılıyor.

Elim boğazına dolanıyor, nabızı başparmağımın altında düzensiz bir şekilde atıyor.

Ne kadar sert sıkarsam, o kadar duyarlı oluyor.

"Senin almanı istiyorum."

Avuç içim geriye doğru hareket ediyor, saç tellerinin arasına giriyor, dudakları öpüşmenin ortasında benimkilerden ayrılana kadar sertçe çekiyorum. Başını yana doğru çekerken dişlerim boynunu sıyrıyor, serbest kalan elim göğsünün üst kısmına ulaşana kadar boğazının sütununda ilerliyor.

Altımda kıpırdanıyor ve saçlarını tutuşum sıkılaşıp dudaklarından bir inilti kaçmasına neden oluyor. Gözlerim onunkilere kayıyor, göğsümde aniden bir sıkışma oluyor ve beni hâlâ benimle olduğundan emin olmaya itiyor. Sert davranmamı istediğinde ciddiye.

Suyu test ediyorum, ne kadar *sert* olabileceğimi anladığından emin değilim. al.

Gözleri ağırlaşmış ve yanakları kızarmış.

Çok güzel.

Parmaklarım vücudunun küçük çerçevesinden aşağı kaymaya devam ediyor, büyük boy bant tişörtünün eteklerini kavıyor ve yukarı itiyor. O inleyip kendini bana sürttükçe zaten sert olan sikim daha da sertleşiyor.

Bakışlarım göğsüne düştüğünde ciğerlerim . Göğüsleri çıplak, meme uçları çakıllı, onları istismardan şişmiş ve hassas hale getirmem için bana yalvarıyor. Eğilip tepe noktasını ağzıma alıyorum, dişlerim hafifçe kenetlenmeden önce dilimi tomurcuğun etrafında döndürüyorum, bir nefese neden olacak kadar çekiştiriyorum. Midem geriliyor ve bir iniltiyi yutuyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor.

"Sana bunu söylemen konusunda ne demiştin?" Cevap veriyorum, parmaklarım diğer meme ucuna geliyor ve çimdikliyor.

Nefes nefese kalıyor, sırtı eğiliyor, elleri omuzlarıma gömülmek için havaya kalkıyor.

Göğsünü bırakarak aşağı doğru iniyorum, elim ağzımın izini takip ederek eşofmanının üstüne ulaşıyor. Bacaklarından çekip çıkararak yana doğru fırlatıyorum. Çıplak amını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama yemin ederim ölürsem böyle ölmek istiyorum. Tam burada, Lily'ye tüm güzelliğiyle bakarken -dilimde tadı, vücudunda bir hayal, teni kızarmış ve parlıyor, hayal ettiğim her şeyi yapmam için bana yalvarıyor.

Kıpırdanıyor ve kolum orta kısmına doğru atlıyor, onu yerinde sabitlemek için sıkıca bastırıyor.

Duygusal bağlantı konusunda uzman olmayabilirim ama bildiğim bir şey varsa o da nasıl sevişileceğidir. İçinizde yaşayan gizli sapkınlığı nasıl ortaya çıkaracağınız, böylece en karanlık arzularınıza dalmanın keyfini çıkarabilirsiniz.

Ve Lily Adams karanlık şeyleri sever.

Boştaki elim aşağıya inip kalçasını itiyor. Direniyor, bacakları geriliyor ve gözlerim yüzüne bakıyor. Sırıttıyorum, reddetmesi üzerine aletim zıplıyor. Daha fazla baskı uyguluyorum, bacaklarını ayırıyorum, zorla açıldıktan sonra uyluğunun iç kısmına vuruyorum, amı parlıyor ve sergileniyor.

Geride bıraktığı kırmızı izi görünce sikimin ucundan precum sızıyor ve boxerımı ıslatıyor. "Dilimi amında istemiyormuş gibi davranma."

Parmakları uzanıyor ve saçlarımı öyle sıkı kavıyor ki kökünde bir acı hissediyorum. "Hiç kimse-"

Kalbim tekliyor, ağzım sulanıyor; içimde gelgit dalgası gibi bir heyecan kabarıyor.

Yaklaşıyorum, kolum hala onu karnından tutuyor, nefesimi zaten şişmiş klitorisinin üstüne üflüyorum. "Onlar için utanç o zaman. Benim için büyük bir zevk."

Sonra amını okşuyorum, uyarılmışlığının misk kokulu tadıyla inliyorum. Dilim şişmiş memesinin etrafında dönüyor, bacakları omuzlarımin üzerinde kenetlenmek için kalkarken aniden titremesinden zevk alıyorum.

"Oh, *lanet olsun*." Sesi yüksek çıkıyor. Elim yan tarafımdaki gerginliği hissedene kadar yukarı uzanıyor, ağzını boğuyor, çocuğu uyandırıp yaptığımız şeyi mahvetmemesi için sertçe bastırıyor. Ellerimin altında bu kadar yumuşak olması içimde bir heyecan dalgası yaratıyor -gücün karıncalanması- ve aletim daha da kalınlaşıyor, kotuma doğru geriliyor, serbest bırakılmak için çaresizce çırpınıyor.

Bir avucum hâlâ ağzına dayalıyken, diğer elim deliğinin dışına ulaşana kadar aşağı iniyor ve ıslaklığın içinde oynuyor.

Siktir, çok seksi.

İki parmağım hiçbir uyarıda bulunmadan içeri dalıyor ve o da sarsılarak parmaklarımı daha derine sokmaya zorluyor. Onları yukarı doğru kıvrıyorum, duvarlarının süngerimsi iç kısımlarını buluyorum, ağzım hızlı fiskeler ve uzun, durgun hareketler arasında değişiyor, vücudunun nasıl tepki verdiğine çok dikkat ediyorum, böylece nasıl sevdiğini tam olarak belirleyebiliyorum. Klitorisini tekrar daire içine alıp ağzıma aldığımında vücudu kasılıyor ve inliyor, sesi avucumda titreşiyor, doğrudan sikime bir uyarılma atışı gönderiyor.

burada.

Parmaklarım sıırıslıklam, suları kelimenin tam anlamıyla elime ve bileğime sızıyor. Yaklaştığını söyleyebilirim.

Durdum ve arkama yaslandım.

İnliyor, başı kanepenin minderine çarpıyor. "Gelmeyi hak ediyor musun, küçük kuş?"

Bir şey söylüyor ama elimin altında boğuklaşıyor. Ona doğru eğildim. "Neydi o? Duyamıyorum."

Gözleri parlıyor.

"Bunun için seni yalvartmam mı gerekiyor?"

Hâlâ kalçalarının yanında duran serbest elim geri çekiliyor ve onu öne doğru getirerek amının üst kısmına vuruyorum. Gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyor, ya çok fazla olduğunu söylemesini ya da bundan hoşlanmadığına dair bir işaret vermesini bekliyorum.

İnliyor, kalçaları avuçlarıma çarpıyor.

Göğsüm genişliyor, sikim hiç olmadığı kadar sertleşiyor ve elim tekrar aşağı iniyor.

Bir inilti daha, gözleri kafasının içinde geri dönüyor.

Yavaş ve istikrarlı bir ritim tutturuyorum, amının dudakları şişiyor, elimin sert darbeleriyle pembenin güzel bir tonuna bürünüyor. Avuç içimi onun tümseğine şefkatle sürterek tokatları değiştiriyorum.

Tanrım, çok duyarlı. Çok yakın, bunu hissedebiliyorum.

Öne doğru eğilerek göğsümü onunkine bastırıyorum. Boynu hafif bir ter pırlıtsıyla parlıyor ve dudaklarımın kulağının üzerinden geçmesine izin vermeden önce boğazının genişliği boyunca yalamaktan kendimi alamıyorum.

"Ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?" Parmaklarım klitorisinin üzerinde yavaş, dairesel hareketlerle yuvarlanırken soruyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor.

Heyecandan karnım zangır zangır titriyor.

"Seni pis küçük yalancı." *Şaplak.* "Sana dokunmamı istemiyormuş gibi davranabilirsin, ama bu-" parmaklarım girişine kadar iniyor, ağzına götürmeden önce sularına bulanıncaya kadar içeri daldırıyor. Başını çevirmeye çalışıyor ama çenesini kavrayıp onu yerinde kilitliyorum ve kremi dudaklarına bulaştırıyorum. "Bu bana farklı bir şey söylüyor."

Parmaklarım yüzüne o kadar sıkı bastırıyor ki dişlerinin izini teninde hissedebiliyorum ve dilim dudaklarının kenarındaki ıslaklığı yalıyor. Ağzını kendiminkiyle zorla açıyorum, uyarılmışlığını aramızda döndürüyorum, iniltisinin vücudumda yankılanma şeklinden taşaklarım geriliyor. Elim amına doğru iniyor, sürtünmenin yavaş işkencesini başlatıyor ve bacakları kalçalarımın etrafında titrediğinde geriye yaslanıyorum, avucumu kaldırıyorum ve üç hızlı tokatla keskin bir şekilde aşağı indiriyorum.

Ve hepsi bu kadar. Sarsılırken vücudu bir simit gibi bükülüyor, ağzı açık kalıyor. Aşağıya dalıyorum, dudaklarım onunkilere dolanıyor ve çığlığını emiyorum, patlamayı sürerken onu olabildiğince sessiz tutuyorum.

Yavaşça yeryüzüne geri dönüyor, vücudu kollarımda titriyor ve benimki rahatlama ihtiyacıyla ağrıyor. Ama bu gece benimle ilgili değil. Eğer *almamı* istiyorsa, bana güvendiğinden emin olmalıyım.

Yine de, *sonunda* beni içeri almasından duyduğum memnuniyetin içimi kemirmesine engel olamıyorum. Bu düşünce suçluluk duygusunu omurgamın etrafında dolaştırıyor, bir daraltıcı gibi sıkıyor.

Senin kim olduğunu bile bilmiyor.

Kendime onun bildiğini söyleyerek bu hissi hafifletiyorum. Gerçekte kim olduğumu ya da ne için burada olduğumu bilmiyor olabilir ama şu anda beni herkesten daha iyi tanıyor. Sanki tek bir bakışıyla içimin en derin noktalarını ortaya çıkarabilirmiş gibi. Hobileriniz ya da en sevdiğiniz renkler gibi yüzeysel saçmalıkları değil. Geçmiş deneyimler ya da şimdiki mücadeleler bile değil. Ruhunuzun derinliklerinden bahsediyorum. Enerjinizin onlarınkiyle birleştiği ve aynı titreşimi sürerek birlikte sarmalandığınız yer. Aynı frekansa ayarlı.

Bu çok nadirdir.

Bu hikaye kitaplarında olan bir şey.

Ve bu gerçekten var olmadığına inandığım bir şeydi. Ama şimdi, bunu onda buluyorum.

Geri çekilip aklımı başıma toplamam gerektiğini bilsem de. Ya işe alındığım şeyi yapmalıyım ya da ona neden burada olduğumu anlatmalıyım... Yapmıyorum.

Yapamam.

Ve hiç yapacağımdan emin değilim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

I Hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Bu çok şey ifade ediyor, çünkü hayatımda zayıf olduğum ve birinin merhametine sığındığım sayısız zaman oldu. Ama bu... bu *farklı* hissettiriyor. Bir maratonda koşmak gibi - bitkin ve tükenmiş - ama tamamen tatmin olmuş.

Alex kanepede arkama geçti, ikimiz de yayıldık, kollarını bana doladı, vücudunun sıcaklığı sırtımdan yukarı tırmanmaya çalışan tiksinti ürpertisiyle savaşıyor.

"Neden durdun?" Onunla yüzleşmek için dönerek soruyorum.

Kaşı kalkıyor. "Çünkü sana sarılmak istedim."

"Ama ya iyiliğine karşılık vermek istersem?" Gözlerim onun kucağına kayıyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun için ne enerjim ne de midem var. Hayatımda daha önce hiç *isteyerek* başımı vermemiştim. Düşüncesi bile hatıralarımı canlandırıyor.

Alex, "Benden " da istedin," diyor.

Yanaklarım kızarıyor, midem tiksintiyle bulanıyor.

Hiçbir şey söylememeliydim.

Parmaklarım bileğimi kaşıyor.

Alex'in eli yukarı kalkıyor, ben gözlerinin içine bakana kadar parmak eklemleri çenemi eğiyor. "Sana istediğini vermek istiyorum küçük kuş, ama bunu yapmadan önce daha fazla konuşmamız gerekiyor. Bu yüzden durduk."

Gözlerimi deviriyorum, alay ediyorum, yüzüm onun avuçlarından kurtuluyor. "Konuşmak tüm amacı boşa çıkarıyor. Zaten aptalcaydı. Hiçbir şey söylememeliydim." Kelimeler ağızımdan dökülüyor, utanç vücudumdaki her bir hücreyi dolduruyor, ta ki pişmanlık beni ağırlaştırana kadar.

Bir şey söylediğim için pişmanlık.
Söyleyecek bir şeyim olduğu için
pişmanlık.

En başıma gelenlere izin verdiğim için pişmanlık. Kalbim
sıkışıyor, midem kabarıyor.

"Hayır." Sesi keskin. "Bunu yapma. Benimleyken olmaz." Yüzümü tekrar
geriye çekiyor, dudakları her nefes verişimde yüzümü sıyrıyor. "Saklanmanı
istemiyorum. Korkup kaçmanı istemiyorum. Gözlerimin içine bakmanı ve
bana neye ihtiyacın olduğunu söylemeni istiyorum."

Bedenim titriyor, keskin bir acı boğazımı şişiriyor.

"Bunu sana vermek *istiyorum*." Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Bir nefes çekiyorum, zaten aşırı hassaslaşmış bedenim onun dokunuşuyla
cızırdıyor.

"Rol yapmanın yanlış bir tarafı yok Lily. Bir şeylerden hoşlanmanın yanlış
bir tarafı yok. Bazı şeylere *ihtiyaç duymakta*."

Göğsüm yanıyor, bir şeye duyduğum ani ihtiyaç içgüdüsel bir kaşıntı gibi
damarlarımda yüzüyor, derimin altında sürünüyor, kaşınamıyor.

Nefesi yanağımın derisinde geziniyor ama bir sonraki kısmı söylemeden
önce tereddüt ediyor. "Tecavüz fantezin var."

Tecavüz kelimesi başımı döndürüyor, savunma prangalarım yukarı
kalkıyor ve tekrar aşağı iniyor. Tiksinti ve utanç damarlarımdan geçerek yere
akıyor, ta ki ne kadar acınası durumda olduğumu görebildiğinden emin olana
kadar. "Hayır, ben -"

Alex'in bedenimi kavrayışı sıkılaşıyor. "Bunda yanlış bir şey yok. Çok
ateşli." Bir öpücük daha. "Sadece başlamadan önce bazı şeyleri netleştirmemiz
gerekıyor." Gözleri vücudumda süzüldükten sonra tekrar benimkilerle
buluşuyor, bakışlarındaki ateş karnımın derinliklerinde yatan kibriti yeniden
ateşlemeye yetiyor.

"Şu anda senin içine girmek için bin kere ölürüm," diye devam ediyor.
"Ama işleri doğru yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Seninle
ilgilenildiğinden emin olmalıyım."

Yutkunarak, aniden kavrulan boğazımın etrafında kelimeler oluşturmaya
çalışıyorum. "Öyle demekten hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, gözleri içime dikiliyor. "Tamam, ama..." Duraklıyor,
başparmağı çenemin alt tarafını tekrarlayan bir okşayışla fırçalıyor ve beni
rahatlatıyor. "Öyle değil mi? Hoşlandığın şey bu mu?"

Başımı sallıyorum, ama sonra panik göğsümü ele geçiriyor, boşluktan
keskin bir ağrı yayılıyor. "Ben şey değilim... Emin değilim. Ben hiç-"

Kavrayışı tekrar sıkılaşıyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. "Bunu gerçekten hiç yapmadın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Ama istiyorsun." Gözleri teması hiç kaybetmiyor, *hep* benimkilere kilitli kalıyor. Her şeyi ele alışında, durumu kontrol edişinde ve bana en karanlık, en derin sırlarımı ona anlatabileceğimi hissettirmesinde ona *her şeyi* anlatmak istememe neden olan bir şey var.

Ama yapmayacağım.

Çoğu gün bunları kendime bile itiraf edemiyorum. "Evet." Başımı salladım.

Dudaklarını emiyor, siki bacağımın arkasına bastırdığı yerden seğiriyor. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var."

Burnum kırışıyor. O kadar doğrudan ve rahat ki, sanki alışveriş listesi yapmak gibi tamamen sıradan bir şey yapıyormuşuz gibi davranıyor. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi.

Belki de öyledir. Aklımın bir köşesinde onu gerçekten tanımadığımı hatırlatan bir düşünce hayaleti belirdiğinde midem sarsılıyor.

"Sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum ama durumun kontrolünün *her zaman* sende olduğunu bilmeni istiyorum, tamam mı?" Onun sesi beynimdeki ihtiyat fısıltısını bastırıyor.

Duygular boğazımı tıkıyor ve yumrunun etrafında yutkunuyorum. Kontrolün bende olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Parmaklarım bileğimi yırtıyor, zihnim o kadar hızlı dönüyor ki, denesem de bir kelime seçemiyorum.

"Tavşana ne dersin?" diye soruyor.

Bu kelimeyle birlikte vücuduma memnuniyet yerleşiyor ve başımı sallıyorum. "Tamam." Yüzüm ısınıyor ve bakışmamızı kesiyorum.

Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyor?

Parmakları tekrar çenemi kaldırıyor. "Hey, yapma bunu. Bir şeyler hakkında konuşmak önemlidir." Eğiliyor ve yanağıma öpücükler konduruyor. "Susadın mı? Aç mısın?"

Başımı sallıyorum, içim bilinmeyen bir hisle dolup taşıyor. Kendimi güvende hissediyorum. Sakin.

Korumalı.

Değerli.

Alex ayağa kalkıp üzerime eğiliyor, avuç içiyle boynumun arkasını sarıyor. Vücudumun üst yarısı kanepeden kalkana kadar beni çekiyor, sadece onun kavrayışıyla ayakta duruyor. Burnu benimkine değiyor. "Bir şeyi *son derece* açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Kalbim kaburgalarima çarpıyor.

"Artık sana sahip olduğuma göre. Artık seni *tattığıma* göre, başka kimse sana dokunamaz." Dilini ağzıma sokuyor, beni sahiplenerek damgalıyor. Bu hissi sevmemeliydim.

Ama ben biliyorum.

"Sen *benimsin*."

Sonra beni bırakıyor, mutfağa doğru yürürken bedenim kanepenin minderlerine çarpıyor.

Arkasından bakıyorum, parmaklarım dudaklarımda geziniyor, hangi cehennemden geldiğini ve o gidince ne halt edeceğimi merak ediyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

"W lan sen?" Don'un sesi hırçın ve ilk içgüdüm ona karşılık vermek, lanet olası bir çocuk olmadığımı hatırlatmak Ama kızmaya hakkı olduğunu bildiğim buna direniyorum.

Ne de teknik olarak hâlâ benim patronum. "Benim hatam, ihtiyar. Meşguldüm."

Bir duraksama oluyor, satır o kadar sessiz ki sandalyemde kayıyorum. Don'u arkaya taranmış ağarmış saçlarıyla, muhtemelen sahildeki bir tiki barda, sevgilisi yıllarca hukukun kıyısında çalışmanın ona sağladığı lüksün tadını çıkarırken hayal edebiliyorum.

"Meşgul'ü tanımla."

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Otel odamdaki masanın üzerinde duran kürdanlardan birini alıp ağzıma atıyorum, kenarı dudağıma batıyor. "Sadece meşguldüm. Çalışıyorum. Bilirsin işte."

"Mmhm," diye . "Hâlâ işaretin etrafında mı takılıyorsun?"

"Lily."

Adını söyler söylemez, dilimin sürçmesinin Don'un yüzünün önünde dalgalanan dev bir kırmızı bayrağa eşdeğer olduğunu bildiğim için utanıyorum.

İnliyor. "Adını biliyorum. Tanrı aşkına, Mase. Ne halt ediyorsun sen? Onu beceriyor musun?"

Çenem sıkıştı, midem döndü. "Bana saçma sapan şeylerle gelme. Ben sadece... Kötü görüldüğünü biliyorum, tamam mı?"

"Kötü görünüyor. *Beni* kötü gösteriyor. İşleri yürütmek için bizzat orada olmayabilirim ama yine de *benim* adımı temsil ediyorsunuz. Çeklerinizi bozduran benim şirketim. İşler yolunda gitmediğinde dönüp dolaşıp *bana* geliyorlar."

Dişlerim gıcırıyor.

"Biliyorum." "O zaman lanet

işini yap."

Kızgınlık köpekbalığı dişleri gibi sırtıma saplanıyor, savunmam kırılana kadar içimi deliyor. Onun haklı olduğunu biliyorum. İşimi yapmıyorum. Onu gördüğüm andan beri -onu bulduğum andan beri- işimi yapmıyorum ve işleri hemen bitirip kardeşine nerede olduğunu haber vermedim.

"Benim işimi yapmadığımı ne zaman gördün, Don?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Beni endişelendiren de bu. Şimdiye kadar hep endişeliydin."

"Doğru. Her zaman yaptım. Ve *her zaman* da yapacağım, o yüzden bırak işleri kendi bildiğim gibi yapayım." Suçluluk duygusu mideme çarpıyor. "Bu kız... o farklı. Sadece onu ve çocuğunu kötü bir duruma geri göndermediğimizden emin olmak istiyorum."

Öfkelendi. "Daha önce hiç umursamamıştın."

"Evet, şey..." Göğsüm sıkışıyor. "Artık umursuyorum." "*Umursamak* için para almıyoruz, Mason."

Başımı sallayarak kürdanı ağzımın bir tarafından diğer tarafına yuvarlıyorum, içimde hayal kırıklığı kabarıyor. Lily hakkında bu şekilde konuşmak neredeyse ayıp geliyor, sanki benim için hâlâ hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Sanki bir için araçmış gibi.

Bu işi bitirmem gerektiğini *biliyorum*. Ne yapmayı planladığım hakkında bir karar vermeliyim.

"Burada ne olacağını düşünüyorsun Mason?" Don devam ediyor. "Kardeşine nerede olduğunu söyleyecek ve sonra da burada mı kalacaksın? Benim için çalışmayı bırakıp, bunca yıldır kaçtığın hayatından yirmi dört saat uzakta yepyeni, taze bir hayata mı başlayacaksın?"

Elimi saçlarımda gezdirip köklerini çekiştiriyorum. "Hayır, *lanet olsun*." "O zaman ona itiraf edecek misin?"

Midem boğazıma doğru fırlıyor. "Bunu hiç düşünmedim." "Senin yerine ben cevap vereceğim. Ona söylemeyeceksin. Ona söyleyeceksin.

Kafanı kıcından çıkar ve lanet olası işini yap, yoksa ben gelip senin yerine yaparım." Saniyeler saatler gibi gelene kadar uzuyor, sözleri tenime batıyor ve damarlarıma karışıyor, istiladan midemi bulandırıyor.

"Haberleri izledin mi?" diye soruyor.

Sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. Bu ikinci konuşmamız ve ikisinde de haberlerden bahsetti. "Hayır, yapmalı mıyım?"

"Evet, Mase... yapmalısın." Duraksıyor. "Dinle, kendine çeki düzen ver, tamam mı? Bir saniyeliğine işi unut ve verdiğin kararları ve bunların geleceğin üzerindeki etkilerini düşün. Eğer bunu yapamıyorsan, o zaman onun ve çocuklarının geleceğini düşün."

"Evet." Karnım dönüyor.

"On yıl önce bana gelmenin bir nedeni vardı."

Vedalaşırken mide bulantısı boğazımı sıkıyor, çünkü o haklı. Boktan kararlar veriyorum. Ama onu daha yeni aldım. Henüz onu kaybetmeye hazır değilim. Yine de, bu yalanı yaşamaya devam edemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyor. İtiraf etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bu düşünce midemi bulandırıyor, kaygı sinirlerimin kenarlarında geziniyor ve onları yıpratıyor.

Belki beni affeder.

Belki kalmama izin verir.

Sandalyemde arkama yaslanırken beynim Don'un sözlerini tekrarlıyor, Lily'nin az önceki tadı hala dilimde, gözlerim onun dosyalarının olduğu bilgisayardan şifonyerin üzerindeki televizyona sıçırıyor.

Haberleri izlemelisin.

Sırtımda bir şey esiyor, ürperiyorum ve orada her ne varsa görmek istemeyeceğim bir şey olduğunu zaten biliyorum. Ama önemli olmasaydı Don bu konuyu açmazdı. Elimi uzatıp kumandayı alıyorum, ekranın titreşim sesi sessiz odada yüksek sesle duyuluyor.

Vücudum gergin, her kasım sınıksız sarılmış, kendimi uzun zamandır beklediğim bir şeye hazırlıyorum. Geçtiğimiz on yıl bir bekleme oyunundan başka bir şey değildi ve bakmadan bile bunun o olduğunu biliyorum.

Korktuğum an.

Fırsatım varken bu lanet ülkeden taşınmalıydım. Kanallar arasında gezinirken, gece haberlerine geldiğimde duraksıyorum, Kalbim bir bomba gibi mideme düşüyor.

"Başkanlık yarışı kızışıyor ve her ne kadar partilerin resmi adaylarını bu yılın sonundaki ulusal kongrelere kadar duymayacak olsak da, diğerlerinin üzerinde duran ve açık ara önde gidenler olarak lanse edilen iki isim var. Kongre üyesi Ron Damoigne Demokratların adayı. Ve Cumhuriyetçilerin muhtemel adayı olarak Senatör Thomas Wells."

"Bu doğru, Diana. Senatör Wells Iowa'daki parti seçimlerinden güçlü bir şekilde çıktı ve insanlar onun aile, inanç ve anayasacılık temellerinin ihtiyaç duyulan oyları kolayca kazanacağına inanıyor."

Uzaktan kumandayı fırlatarak televizyonu kapatıyorum, siyah ekrana çarparken çıkan çatırtı sesi kulaklarımdaki gümbürtüyü bastırıyor. Damarlarımda kaynayan öfkeyi dizginlemeye çalışırken yumruklarımı sıkıp açıyorum. Bedenim fiziksel olarak titriyor ve ağızımdaki kürdan sıkılı çenemin gücüyle ikiye ayrılıyor.

Aile.

İnanç.

Thomas Wells, ailesi gelip onu kışından ısırsa bile umurunda olmazdı.

Bilmem gerekirdi.

Ben onun

oğluyum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

I Alex'e karşı bir şeyler hissettiğim gerçeğini kabullenmiş durumdayım ve bu hislerin geldiğini bilmiyorum. Yıllardır kimseye karşı bir şey hissetmedim.

On dört yaşında etkilenebilir bir kız olduğumdan beri, kafa karıştırıcı bir narsistin manipülasyonunu gerçek aşk olarak görüyorsun.

Ama Alex'le... Onunla hissettiğim güvenlik ve emniyet duygusunu hiç hissetmedim. Güven seviyesi - kazanılan türden değil - ama içsel olan türden, sanki ruhum uzanıyor ve onunkile sarmaş dolaş oluyor.

Karanlık yönlerimi hiç paylaşamadım. Onları görmek isteyen biri hiç olmadı.

Ama soruyor. Soruyor ve bu bana her şeyi hissettiriyor.

Ve *her şey* korkutucu. Yıllarca duygularla yüzleşmekten kaçınmak için mümkün olan her taktiği kullandıktan sonra, bu duygu bunaltıcı. Eski alışkanlıklar bir gök gürültüsü bulutu gibi tehdit ediyor, fırtınadan sonra bir gökkuşağı vaat etmeden mavi gökyüzümün üzerinde belirliyor.

Bu yüzden Derek'le telefonda konuşuyorum.

"Ee. Alex, ha?"

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Evet," diye iç geçirdim. "Alex."

Chase'in kafası oturma odasının zemininde Lego inşa ettiği yerden fırlıyor ve ben bu kadar kısa sürede ne kadar bağlandığını fark ederek mutlu anıma sızan endişeyle irkiliyorum.

"Ama... Bilmiyorum, Derek."

Derek mırıldanıyor. "Neyi ?"

Bir kahkaha attım. "Alex konusu olduğunda mı? Aslında çok fazla."

"Öyleyse sor."

Alay ediyorum. "Sanki o kadar kolaymış gibi."

"Lily... o kadar kolay."

Endişe midemin ortasından girdaplar çizerek göğsümü sarıyor ve sıkıyor. "Ya cevabını beğenmezsem?"

Derek mırıldanır. "En azından bileceksin. İleride öğrenmektense şimdi öğrenmek daha iyi, değil mi?"

Burnumu , içim burkuluyor. "Evet, sanırım."

Birkaç gergin an boyunca sessiz kaldı. "Lily, sen mutluluğu hak ediyorsun. Hayatının geri kalanında kendini cezalandırmana gerek yok. Böyle yaşanmaz."

Boğazım şişiyor. "Ben değilim."

Kıkırdıyor ama boş bir ses. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

Ağzıma taze bir parça tarçınlı sakız atıyorum, telefonu omzumla kulağım arasında tutuyorum, parmaklarım bileğime sürtünüyor.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor. "Bulunduğun noktaya gelmek için çok çalıştın. Eğer bu Alex adam seni mutlu ediyorsa, o zaman ne yapman gerekiyorsa yap ve devam et."

Dudağımı çiğniyorum.

"Bilmiyorum." "Bırak mutlu ol, Lily."

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüyor musun? Çünkü öyle hissettiriyor. Sanki o, Harley'i ve IHOP gezileriyle donatılmış, parlak zırhlı gizemli bir şövalye ve ben burada, düşük gelirli dairemde oturmuş, göz önünde saklanıyor, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

Derek gülüyor. "Her durumda kötüyü bulmaya çalışmayı bırakmalısın. Yeterince dikkatli bakarsan, her zaman bulursun."

Küçük oğlumun oyuncaklarıyla oynadığı oturma odasına doğru baktığımda kalbim duracak gibi oluyor. "Peki Chase bağlandığında ve işler yolunda gitmediğinde ne olacak? O burada *yaşamıyor* bile, Derek."

"Öyleyse nerede yaşadığını öğrenin. Eğer açık ve dürüst bir iletişim kuramıyorsanız, zaten elinizde pek bir şey yok demektir." Duraksıyor. "Ona bir şey söyledin mi?"

Vücudum geriliyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Peki." Nefesini dışarı üflüyor. "Sen ona kendinden bahsedemiyorsan, o da sana ondan bahsetmiyorsa... ikinizin gerçekten neyi var ki?"

Göğsüm sıkışıyor çünkü her ne kadar Derek'i beni sakinleştirmesi ve olaylara bir perspektiften bakması için çağırırsam da, bu onun söyleyeceklerini her zaman duymak istediğim anlamına gelmiyor. "Evet, haklısın."

"Kendine biraz izin ver, Lily. Ve işler çığırından çıktığında aramayı bil."

Ön kapımın çalınması bizi böldü. "Hey, kapımda biri var."

Ama teşekkür . Beni nasıl doğru yola getireceğini her zaman biliyorsun."

"Evet, evet. Tam bir baş belasısın ama nedense yine de seni seviyorum."

Gülümseyerek telefonu , ön kapıya doğru giderken gözüm oturma odasındaki Chase'in üzerinde oluyor. Diğer tarafta Alex'i hayal ederken midem geriliyor. Derek haklıydı. Onunla konuşmam gerekiyor. İyi bir karakter yargıcı olmadığımı uzun zaman önce öğrendim. Ve aklımın bir köşesinde, ne zaman tüm hayatımı bir kenara bırakmayı düşünsem bana bunu hatırlatan bir kıpırtı var.

rezervasyonlar ve yüzde yüz dalış.

Kapıyı açtığımda nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü diğer taraftaki Alex değil, Susan.

"Vay canına, Susan! Merhaba." Göğsüme çöken hayal kırıklığının ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak gülümsüyorum.

"Selam, tatlım." El sallıyor. "Sadece uğrayıp şehre döndüğümü haber vereyim dedim."

"Kız kardeşin nasıl? İçeri gelmek ister misin?" Yan tarafa geçip arkamı işaret ediyorum ama o başını sallıyor, bir elini ağarmış saçlarında gezdiriyor. "Hayır şekerim, ben iyiyim, Tanrı'ya şükür kız kardeşim de öyle." Ellerini iki yana açtı.

Gülümsüyorum. "Daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim." Aklıma bir düşünce düştüğünde midem sıkışıyor. "Yani Chase'i tekrar izleyebilecek misin?"

"O çocuğu özledim." Kıkırdayarak başını sallıyor. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bakmanın yetişkin bir kadına bakmaktan daha kolay olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Vay canına, kız kardeşin çok olmalı," diye şaka yapıyorum.

Susan'ı gördüğüm için mutluyum, ama damarlarımda rahatlama akarken bile içim daralıyor, çünkü o buradaysa Alex'in burada olmasına gerek yok. Ve onun burada kalıp kalmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Derek'in daha önce söylediği sözler beynimden akıp gidiyor ve bana sadece "mutlu olmama izin vermemi" söylüyor, ama her ne kadar teslim olmanın ve sadece *olmanın bu* kadar kolay olmasını istesem de, öyle değil. Beyninizin kablolarını ya da kanınızı zehirleyen tedbiri değiştirecek sihirli bir düğme yok. Ve ben uzun zaman önce

mutlu son diye bir şey yoktur. Sadece geçici sahtelikler vardır; uçurumdan itildiğinizde paramparça olan, gözlerinizi açıp düşüşünüzü izlediğiniz yanılısamalar.

Ama Derek bir konuda haklı. Konuşmazsak hiçbir yere varamayacağım. Ve eğer Alex sahipliğini dudaklarıma kondurduğu bir öpücükle damgalayacaksa, o zaman uzun vadede bu işin içinde olduğundan emin olmalıyım.

Benim ve küçük oğlumun iyiliği için.

"Hey, bu gece birkaç saat Chase'e bakabilir misin?" Susan'a sordum.

Susan'ın kaşları kalkıyor ama başını sallıyor. "Elbette. Temelli döndüm tatlım, ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Sadece onu buraya getir." Eli uzanıyor ve ön kolumu sıkıyor.

Gitmek için dönüyor ve ben de kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek kapıyı kapatıyorum. Susan'ın geri gelmesi bir işaret, Alex'le ilgili bir karar vermem gerektiğini bana bildiriyor. Ya yaptığımız bu *şeyin* devam etmesine izin vereceğim ya da uzaklaşmak daha da zorlaşmadan buna bir son vereceğim.

Midemde patlayan kelekler bana hangi yöne *gitmek istediğimi* söylüyor. Gidecek şeyler.

Ama bu olacaksa, bazı cevaplara ihtiyacım var. Ve bu gece, onları alacağım.

OceanofPDF.com

M A S O N

I bugün Lily'yi görmeye gitmeyi planlıyordum. Bana ihtiyacı yok, bugün onun izin günü, ama içimde bir beklenti var, her boş saniyemi onunla geçirmek istiyorum. Garip bir duygu, onun yanında olmak istemek. Birinin sadece varlığını hissetmek için.

Ama bu, bok çuvalı babamı televizyonda görmeden önceydi, koyun postuna bürünmüş bir yılan değilmiş gibi kameralara gülümsüyordu. Herkesin olduğu tek şey bu, değil mi? Milyonlarca insan sahte gülümsemelerin ve mutlu yüzlerin ardında gerçekte kim olduklarını saklıyor. Hiç kimse gerçeği söylemez. Gördüğünüz şey neredeyse hiçbir zaman elde ettiğiniz şey değildir.

Sanırım sonuçta hepimizin sırları var.

Saate bakarak ayağa fırlıyorum, açılmamış Parliaments paketini ve bir çakmağı kapıyorum, vücudum volatilité ile titreyiyor, beni sadece nikotinin sağlayabileceği uyuşuk vızıltıya teslim olmak için kapıdan dışarı itiyor.

Ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım var. *Nereye gideceğimi.* Tam parmaklarım kapı kolunu kavrarken, diğer taraftan bir kapı çalınıyor, ses o kadar sarsıcı ki birkaç adım geri atmama neden oluyor, göğsüm sarsılıyor.

Kaşlarım içeri çekildi. *Kim lan bu?*

Kapıyı açıp Lily ile yüz yüze geldiğimde karnım iyice sıkışıyor. İçimdeki öfke, sadece onun sağladığı bir sakinlikle bastırılıyor.

"Hey, küçük kuş." Gözlerim onu içine çekiyor, onun görüntüsünün geçmişimdeki endişelerimi yok etmesine izin veriyorum.

"Merhaba." Elleri arka ceplerinde, sırtıyor. "Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur. Yapmak zorundaydım..." Etrafına bakınıyor, elini uzatıp

saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Resepsiyona hangi odanın size ait olduğunu sormak zorunda kaldım." Kaşlarını çatıldı. "Ve sana öylece verdiler mi?"

"Yaptılar." Gülümsemesi büyüyor. "Pek uyum sağlayamıyorsun."

"Uğradığına sevindim." Kapının pervazına yaslanıyorum, gözlerim onun arkasına bakıyor. "Chase nerede?"

"Susan'la birlikte."

Kalbim tekliyor. "Susan, bebek bakıcısı mı?"

Başını sallıyor ve işte o anda -onayının göğsüme doğru bir atış gibi olduğu o anda- ne kadar bağlandığımı fark ediyorum. Susan geri döndüğü için üzülmemeliydim.

Ama ben öyleyim.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimin ucuna takılıyor, beynim onun sözlerini kaydediyor. Sadece o. Aletim seğiriyor ve çerçeveden doğrulup ona doğru adım atıyorum, küçük bedeninin sıcaklığı tenimde parlıyor, boynu göz temasını sürdürmek için kıvrılıyor.

"Bana buraya yalnız geldiğini mi söylüyorsun?" Sesim derinden geliyor, uyuyan bir çocuk ya da görmemesi gereken birinin görmesi endişesi olmadan sonunda onunla baş başa kalmanın ne kadar cazip olduğunu ortaya koyan bir törpü.

"Yaptım." Gözleri gülümsemesiyle parlıyor.

İtiraz edemeden kolum beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir nefes üflüyor ve sonra ağzım onunkinin üzerinde, havayı kendim için çalışıyorum. Yeni favori mengenem ortaya çıkmışken kimin nikotine ihtiyacı var ki?

Odaya girene kadar geriye doğru yürüyorum, kapıyı kapatıp onu kapıya doğru itiyorum, üzerindeki hafif ceket çarpmanın etkisiyle omzundan kayıyor. Ellerim kışının altına girip kaldırıyor, bacakları kalçalarımın etrafını sarıyor, sıcak merkezi büyüyen ereksiyonuma bastırıyor. Bir elim göğsünün ortasına doğru ilerliyor, arkaya uzanıyor ve saç tellerine dolanıyor, diğeri onu belime kilitliyor, dudaklarım onunkileri hiç bırakmıyor.

Öpüşmemiz dağınık. Isıran dişler ve kayan dudaklar. Ama daha önce hiç yumuşak ve tatlı öpüşmemiştik. Dilimi emdiği gibi ağzının da sikimi şapırdatarak emdiğini hayal ettikçe sikim büyüyor.

Sikeyim.

Bu hatunun yanında kendimi kaybediyorum ama elimde değil. Ona *ihtiyacım var*. Bu mantıkla ilgili değil, cinsel bir arzuyu doyumakla bile ilgili değil. Bu, onun içine derinlemesine dalmak ve asla hava almak için çıkmamakla ilgili. Bir bağımlılık

tekmeleyemiyorum. Tek yapabildiğim o ana teslim olmak. Kendimi onun içinde o kadar kaybetmeme izin veriyorum ki, bulunacak bir neden olduğunu unutuyorum.

Geri çekiliyorum, gözlerim onun her bir nefis santimini içine çekiyor. Dudakları kabarık ve kırmızı, göğsü derin nefeslerle kabarıyor. Seks, günah ve *her şey* gibi görünüyor.

"Öpücüğüm sana çok yakışıyor, küçük kuş." Eğiliyorum, burnumu boynunun genişliğinde gezdiriyorum, tenini koklamak ve hafızama kaydetmek istiyorum. Yağmurlu günler için bir fotoğraf karesi gibi onun her parçasını biriktirmek.

Kıkırdıyor, göğsüme vuruyor ve beni geri itiyor. Ona izin veriyorum, odaya getirdiği kaygısız enerjinin tadını çıkarıyorum, iki saat önce beni yaratan adamın Birleşik Devletler Başkanlığı'na aday olduğunu öğrendiğimde tam tezat oluşturuyor.

"Aslında buraya konuşmak için geldim," diyor.

İnleyerek ereksiyonumu düzeltiyorum, yüzümde bir sırıtma belirliyor. "Kulağa uğursuz geliyor. Sikime binmeye geldiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Tanrım, böyle bir tavırla kim hayır diyebilir ki?"

Sırıtişım genişliyor. "Sanki böyle bir seçeneğin varmış gibi."

Gülümsemesi biraz olsun azalıyor, gözlerinden ateş fışkırıyor.

Yatağın önünde volta atarken, "Ne biz?" diye geveliyor.

"Bunun oldukça açık olduğunu sanıyordum." Kaşlarım

kıpırdıyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor. "Yani... birlikte miyiz?"

Kalbim göğsümü bir koçbaşı gibi dövüyor olsa da bedenimi rahat olmaya zorluyorum ve köşeye doğru yürüyüp masa sandalyesine oturuyorum. "Olmak istiyor musun?"

"Yani... Bilmiyorum." Parmakları bileğini kaşır. ", ama Alex. Ne iş yaptığını bile bilmiyorum. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Ne kadar kalacağını bilmiyorum ya da..." Sözüünü yarıda kesiyor, kolları çaresizce yanlarına düşmeden önce kalkıyor.

Kalbim, göğsümde ağırlaşan yalanların etrafında dönüp dolaşıyor ve bunun o an olduğunu biliyorum. Bu benim itiraf etme fırsatım. Onu hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır tanıdığımı söyleyeceğim. Kardeşi tarafından onu avlamak için kiralandığımı. her şeyi de, önemli olan tüm parçaları ortaya çıkarıyor. Onun varlığında geçirdiğim her saniye, olmak istemediğim yerden bir saniye daha uzaklaşmak demek.

Ama ona söylersem, onu kaybederim. Ve bu düşünce tırtıklı bir bıçak gibi ortamı kesiyor, kanayan kalbime bir delik açıyor.

yerde kırılır.

Onun yerine dilimi ısırıyorum.

"Ben sadece... sana güvenmemi söyleyip duruyorsun." Yaklaşıyor. "Seni içeri almamı, sırlarımı saklamana izin vermemi. Ama Alex, bilmeden bu işe atlayamam. Atlayacak bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Burada daha ne kadar kalacaksın?" Gözleri motelin etrafını taradı.

Omuz silkiyorum, zihnim ikisinin arasında bir şey bulmaya çalışıyor. "Yaptığım işi her yerden yapabilirim," diyorum dikkatlice.

"Ugh!" Saçını çekiştiriyor, sonra titrek bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Gördün mü? Bu gerçek bir cevap değil. Ve *bu*-" Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu benim için adil değil ve Chase için de kesinlikle adil değil ve... bak, ben hayal kırıklığına uğramaya alışkınım. Kalp kırıklığına alışkınım." Gözleri parlıyor ve göğsüm sıkışıyor. "Bildiğim tek şey bu. Ama *Chase*, o... o seni seviyor, tamam mı? Sen onun kalbine girdin ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı." Sesi çatlıyor. "Ve işte buradayım, senin hakkında hiçbir şey bilmediğim halde hayatımıza girmene izin veriyorum ve bu *korkutucu*." Eli göğsüne vuruyor. "Korkunç. Kendimi boktan bir anne ve kötü bir karakter yargıcı gibi hissettiriyor."

Volta atıyor, o kadar yakın ki kolayca uzanıp onu yakalayabilirim. Ben de öyle yapıyorum. Hiç düşünmeden tepki veriyorum, kollarımla onu sıkıca kavıyorum, bacakları etrafımı sarana ve yüzü doğrudan benimkinin önüne gelene kadar kucağıma çekiyorum.

Elim ensesini kavıyor ve alnımız birbirine değecek şekilde onu kendime çekiyorum. "Boktan bir anne değilsin."

Bu sözleri söylerken ciddiym ama sırlarımın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor ve beni milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ediyor.

Bir sürü yüzüstü kadını becerdim. Onlara güzel sözler ve anlamsız gerçekler söyledim. Ama Lily ile, bu daha fazlası. Daha derin bir şey. Kendime karşı dürüst olursam, aylar önce onu gördüğüm andan beri hissettiğim bir şey, uzaktan fotoğraflarını çekerken ve onu erkek kardeşine vermeyi planlarken.

Belki de bu yüzden bulduğum şeyi asla başkasına vermedim. Belki de bu yüzden burada kaldım, asla geri dönmeyeceğime söz verdiğim yerden arabayla bir günden daha az bir mesafede.

Belki de bu yüzden gitmek istemiyorum.

Çünkü Lily'de boğulmak, onsuz bir hayatta boğulmaktan daha iyidir.

Onu henüz kaybedemem.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Y *"Sen boktan bir anne değilsin."*

"Senin için söylemesi kolay." Ellerim yukarı uzanıyor, Alex'in saat beş yönündeki gölgesinin kenarlarını tırmalıyor, tenimin solgunluğu onun koyu ten rengiyle tezat oluşturuyor. "Ama cevap almadan hayatımıza girip çıkmaya izin verirsem ben de öyle olacağım. Her zaman çok kaçamak cevaplar veriyorsun ve artık bunun olmasına izin veremem."

Çenesi avuçlarımın altında kenetleniyor, kasları o kadar gergin ki gerginlik parmak uçlarıma sızıyor.

Kolları belimi sıktığında kalçalarım ona doğru daha da sarsılıyor. "Cevabım *evet*, minik kuş. Birlikteyiz. Dün sana benim olduğunu söylemiştim. Ama burada benimle çalışman gerekecek." Nefesini dışarı üflüyor. "Hesap vereceğim birinin olmasına alışık değilim. I..."

Bu konuşmanın verdiği endişeyle midem alçalıp bükülüyor, düğümleniyor ama neler olduğunu anlayana kadar gitmiyorum. İleriye dönük hangi kararları almam gerektiğinden emin olana kadar. Bu yüzden burada oturacağım, kenarlarımın çatlamaya devam etmesine izin ve onun cevaplarının onları tekrar birbirine bağlayan tutkal olmasını umacağım.

Bakışlarım arkamızdaki masaya kayıyor. Pahalı görünümlü bir dizüstü bilgisayar, kablosuz kulaklıklar ve küçük bir kürdan yığını var. Dudaklarım seğiriyor, bunun ne kadar tamamen *Alex* olduğunu fark ediyorum, ama sonra bakışlarım yanındaki bir şeye takılıyor ve bu fark ediş bağırsaklarıma saatte yüz mil hızla fırlatılan bir kaya gibi oluyor, o kadar hızlı yumrukluyor ki nefesim kesiliyor.

Bir silah.

Gördüğüm tek şey şimdiki zamanıma karışan anılar olana kadar görüşüm dönüyor, dönüyor ve dönüyor.

Şehirde araba kullanırken, Darryl telefonuyla konuşurken gözleri tembelleşiyor. "Evet, orada olacağım. Dışarıdayım, kız arkadaşım la ayak işlerini hallediyorum."

Eli dizimi kavlıyor, çürük oluşacağını bildiğim kadar sıkı. Yüzümü buruşturuyorum ama ona acıdığını söylemiyorum. Onu itmemden hoşlanmıyor. Gözlerim kucağında gelişigüzel duran silahına takılıyor. Gördüğümde karnımın derinliklerinde iğrenç bir his yüzüyor ve bu his hiç hoşuma gitmiyor.

Orta konsola uzanan elim, piponun soğuk camının parmaklarıma çarptığını hissedene kadar uğraşıyor. Çıkarıp arabanın camlarından bakıyorum ve bir fırt çekmek için güvenli bir yer olduğundan emin oluyorum. Çakmağın pürüzlü kenarları ve tutuşan alevin çıkardığı sesler neredeyse sakinleştirici bir his yaratıyor - dakikalar sonra vücudumu ele geçiren ve beni endişeden uzaklaştıran vızıltının habercisi.

Ellerim nemli, ciğerlerim o kadar sıkışık ki bir andan diğerine fırlatılırken nefes nefese kalıyorum.

"Neye bakıyorsun lan sen?"

Midem boğazıma kaçıyor, gözlerim kafamın bulanık kenarlarına odaklanmak için çok uğraşıyor. Sanırım Amy'lerdeyim ama emin olamıyorum. Etrafta Darryl'i arıyorum ama oturma odası boş, kirli puflar ve uyumsuz sandalyeler lekeli halının üzerine serilmiş. O kadar kendimde ki, beni bu dangalak arkadaşıyla burada bıraktığını fark etmedim bile. Şimdi kanepede bana yaklaşan, bakışları genişlemiş ve göz bebekleri büyümüş, gözlerinin rengini gizleyen kişi.

Beynim bulanık, ama gözlerimin arasındaki metalin soğuk baskısı onu sisten çekip çıkarıyor. "Lanet gözlerine dikkat et, kaltak. Bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

Zihnim şimdiki zamana geri dönüyor, bacaklarım Alex'in kucağından kalkmak için çabalıyor. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Evime kimin girmesine izin verdim ben?

Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor, hareket etmeme izin vermiyor. "Az önce ne oldu?"

İçim burkuluyor, başım ileri geri sallanıyor, bedenim onun tutuşuna karşı isyan ediyor.

Geri dönemem. Geri dönmeyeceğim.

Ona karşı koyuyorum, gözyaşlarım göz kapaklarımda yanarken kollarım çırpınıyor, midem o kadar sert kalkıyor ki safra boğazımın arkasını rahatsız ediyor. "Dur, dur, bırak gideyim, lütfen."

Kötü bir karakter yargıcıyım. Belli ki karanlık canavarlarla geçirdiğim yıllar, bir manipülatörün sizi kandırarak kendisini aydınlık sanmanızı sağlayabileceği tüm yolları göstermeye yetmemiş. Çenem kavranıyor, boynum bükülüyor ve aniden gözlerim altın bir bakışla çarpışıyor. Kalbim hafifçe sakinleşiyor.

"Lily. Benimle kal, bebeğim. Konuş benimle." Sesi de tutuşu kadar sertti ve paniğimi daha fazla bastırdım.

Alex, Darryl değil.

O burada değil. Seni bulamayacak.

"Al-Alex," diye kekeliyorum. "Komodinin üzerinde neden bir silah var?"

Gözleri hafifçe açılıyor ama vücudumdaki sabit tutuşunu hiç bırakmıyor. "Ben bir dedektifim." Sesi güçlü ve hızlı, sanki beni sakinleştirmek için lafi dolandırmaması gerektiğini biliyor.

Sanki *bunun önemli* olduğunu fark etmiş gibi.

Kalbim duraksıyor, beynim onun sözlerini anlamaya çalışıyor. "A Ne?"

Parmakları çenemde seğiriyor. "Bir araştırmacı."

"Polis gibi mi?" Burnum kırışıyor, korku karanlık köşesine geri çekiliyor, silmek için çok uğraştığım anıların içinde saklanıyor.

Alex kıkırdıyor, eli bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak için hareket ediyor. "Hayır küçük kuş, kesinlikle polis değilsin." Duraksıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, belki bana ne söyleyeceğine karar verdiğinden, belki de biraz anlayış aradığından.

Damarlarımdan rahatlama akıyor ve kendimi merkezleyerek birkaç derin nefes alıyorum.

O burada değil.

Alnımı Alex'inkine yaslıyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor, sıcak ve tatlı, kendimi onun kucağına bırakıyorum. Kollarının güvenliğini hissedene kadar sıkı sarılışının beni çevrelemesine izin veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, eli başımın arkasına gidiyor ve saç tellerimi düzeltiyor.

Başımı sallıyorum, ağzımın gerisinde bir açıklama var ama dilimin ucuna getirecek cesareti bulamıyorum. Bu yüzden odağı ona çeviriyorum.

"Bana tüm sırlarını ver. Onları güvende tutacağıma söz veriyorum," diye fısıldıyorum, her zaman söylediği şeyi yineliyorum, vücudum geçmişime fırlatılmanın etkilerinden titriyor.

Titrek bir nefes veriyor, uzun süre durakladıktan sonra pes ediyor, beni takip ediyor ve konuyu değiştirmeme izin veriyor. "Sana söyleyemem

Neden buradayım? İstemediğim için değil, *yapamadığım* için. Gizlilik anlaşmaları imzalıyorum. Sözleşmeler imzalıyorum. Bunu yaparsam her şeyimi kaybedebilirim."

Başımı sallayarak gözlerimi tekrar etrafa dikiyorum, bana söylediklerini ve söylemediklerini düşünürken parmaklarım gömleğinin kumaşını sıkıyor.

Bir araştırmacı.

Kelimenin içimden akıp gitmesine, zihnime yerleşmesine izin veriyorum ve şehre geldiğinden beri her anı tekrar ediyorum. "Tamam, tamam. Tamam, bu mantıklı."

Dudakları köşede kıpırdıyor, gözlerine ulaşmayan küçük bir sırtış ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. O anın içine dalıyorum, onun tadına varmak için çaresizim -sadece onun sağlayabileceği bir his için.

Aklıma başka bir düşünce gelince aniden duruyorum. "Nerede yaşıyordun?"

"Colorado," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ama her yerden çalışabilirim. Seyahat ediyorum... *çok fazla*, bu yüzden evim diyebileceğin bir yer değil."

Raindale'in onun başka bir yere giderken uğradığı kısa bir durak olduğunu hatırlayarak sözleri içime bir tutkal gibi yapışıyor. "Peki... daha ne kadar *buradasın*?"

Nefes veriyor, burnu alevleniyor, bakışları bir kez daha benimkileri yakıyor. An gergin ve kalbim ağrıyor, içimden çıkıp ona batmak, göstermeyeceği sırları emmek için çaresizce çırpınıyor.

"Emin değilim," diye itiraf ediyor. Midem bulanıyor.

Her iki avucu da yüzümü kavramak için yukarı kalkıyor, başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor. "Ama biliyorum ki sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum."

Göğsüm ısınıyor. "Ben buradayım."

Elleri daha da sıkılaşıyor, her nefes alışta burunlarımız sıyrılıyor. "Ve ben de buradayım, Lily."

"Ama ne kadar için?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Beni istediğin sürece."

Sonra eğiliyor ve kelimelerimi ağızıyla alıyor. Bu duyguya teslim oluyorum, bana hissettirdiği her şey tarafından sürükleniyorum. Dili benimkine dolanırken içimden bir inilti dökülüyor ve ben de daha derine gömülüp onun altımda sertleştiğini hissediyorum.

Kalçalarımı öne doğru hareket ettiriyorum, vücut ağırlığımı aşağıya doğru bastırıyorum ve o inliyor, parmakları çenemi morartıyor. Bedenimi şekillendirdiğini, kollarında olduğum sürece beni dünyadan koruyacakmış gibi hissettirmesini seviyorum.

Bu düşünce beni bir tepeye tırmanan rollercoaster gibi yukarı kaldırıyor, her yükselen santimde manzara daha da güzelleşiyor.

Ve sonra, hayatımda ilk kez, gerçekten teslim oldum.

Düşmeme *izin verdim*.

Umarım indiğimde beni yakalamak için oradadır.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

T Tadı ağızıma geldiği anda kendimi kaybediyorum.

Belki de geri çekilmeliyim, belki de yapılacak *en doğru* şey her neyse onu durdurmak ve silahımı görüp neden bu kadar anlamaya çalışmak. Ama gerçek şu ki, bu tekrar açmak istemiyorum. Benden ya da nasıl paniklediğinden tekrar bahsetmek istemiyorum, gerçeklerden başka hiçbir şeyin onu sakinleştiremeyeceğini biliyordum.

Suçluluk duygusu o anın içine sızmakla tehdit ediyor ama ben onu geri itiyorum. Bana bencil diyebilirsin.

Bana hıyar diyebilirsin.

Bunların ikisi de doğru. İkisi de konu Lily olunca zayıf olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Her zaman olduğum gibi kötü alışkanlıklarımın kölesiyim.

Kalçalarım onu itiyor, o kucağımda debelenirken tüm kan beynimi terk edip sikime hücum ediyor. Sabit sürtünme beni fiziksel olarak zonklatıyor, aletim kumaşın altında geriliyor, onun içine kaymanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için çaresizim.

Bir elim belinde, diğer elim ceketini omuzlarından indiriyor, yere çarptığında çıkan hafif gümbürtünün sesi kalbimin kulaklarımda attığı gümbürtüden boğuklaşıyor. Parmaklarım atletinin eteklerini okşuyor, ipeksi tenini ortaya çıkarıyor ve onu çıplak görme ihtiyacıyla başımı döndürüyor. Onu güneş ışığı gibi içime çekmek ve gelecek kaçınılmaz karanlık günleri atlatmamı sağlayacağını umarak ışınlarını depolamak istiyorum.

Kollarını kaldırıyor ve ben de kumaşı yukarı doğru itip yere düşmesine izin vererek onu sütyensiz ve güzel bir şekilde önümde bırakıyorum.

Çıplak göğüslerini daha önce görmüştüm, dilimde tatları vardı.
-Ama yine de beni hazırlamıyor. Onun yarı çıplak ve nefes nefese üstümde olması içgüdüsel bir deneyim. Onu içime çekiyorum, nasıl bu kadar şanslı *olduğumu* ve onu nasıl elimde tutacağımı düşünürken göğsüm sıkışıyor.

Göğsünü avuçluyorum, elimdeki ağırlığı ağzımı sulandırıyor. Kolum tekrar beline dolanıyor ve eğilerek areolasını ağzıma alıyorum. İnliyor, parmakları saçlarımın kısa tellerine dolanıyor, kalçaları kucağımda işkenceli bir ritimle hareket ediyor.

Omurgamın dibinde ısı toplanıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Dudaklarım göğsünde geziniyor, göğüslerinin arasındaki vadiye dalıyor ve diğer meme ucuna ulaşana kadar göğüs kemiğinin çıkıntıları boyunca öpücükler bırakıyorum, dilimi sertleşmiş tepenin etrafında döndürüyorum, parmakları saçlarımı sıkıyor.

"Alex," diye inliyor.

Dudaklarından dökülen bu isim bir düğmeyi çeviriyor, çaresizlik hareketlerimden sızıyor, daha yakın olmak istiyorum. Ciğerlerimi kaplayana kadar onu içime çekmeye, kalbimi onun özüyle doldurmaya *ihtiyaç duyuyorum*. Ağzım bir patlamayla meme ucunu bırakıyor ve elim boynunun arkasını kavrayarak yukarı fırlıyorum, ağızlarımız çarpışana kadar onu kendime doğru çekiyorum.

Öpücük sert ve açgözlü, dilim dudaklarını aralıyor, ona ruhumla hissettiklerimi hareketlerimle göstermek için çaresizim.

Hareket ediyor, avuç içleri gömleğimin ulaşana kadar göğsümden aşağı kayıyor ve kumaşı kaldırıyor. Dudaklarım ona yardım etmek için kopuyor ve kumaşı başımın üzerinden yırtıyor. Arkasına yaslanıp hareketlerini durduruyor, omzumdan göğsüme doğru kıvrılan ve neredeyse her santim serbest teni kaplayan renkli desenlere bakarken gözleri açılıyor.

Bakışlarından vücudum yanıyor.

Yavaşça uzanıyor ve desenlerin izini sürüyor, dokunuşunun altında tüyler diken diken oluyor, parmak uçlarının her kayışı sikime doğru düz bir atış yapıyor.

"Bunların hepsinin bir anlamı var mı?" diye soruyor, sesi kısık ve hırıltılı.

Kalbim duraksıyor ve sorarak anı mahvetmemesini umarak başımı sallıyorum. O bunu yapmıyor, bunun yerine eğilip göğsüme yumuşak öpücükler kondurmayı tercih ediyor. Bir ürperti omurgamdan yukarı doğru ilerleyip vücudumu sarıyor, dudakları kalbimin üzerindeki bölgede oyalandığında boğazımı bir düğüm tıkıyor. Sıcak nefesi tenimde gezinerek karın kaslarımın sıkışmasına neden oluyor ve ben yutkunarak duygularımı geri çekmeye zorluyorum.

Parmakları pantolonumun düğmesine ulaşana kadar aşağıya doğru ilerliyor. Düğmeyi açıyor, ellerini altından geçirip çekiştiriyor. Kalçalarım ona daha fazla erişim sağlamak için kalkıyor ve pantolonumu vücudumdan kaydırıyor, sikim serbest kalıyor. Eli aletimin etrafını sardığında gözlerim geri dönüyor, içimde zevk çılgınlıkları atıyorum. Avucunu kökten uca kaydırırken bir nefes emiyorum.

"Siktir, Lily."

Ellerim kıvrımlarından aşağı kayıyor, kotunu karıştırıyor, çaresizlik sinirlerimi tahrik ediyor ve beni sakarlaştırıyor. O da yardım ediyor, kalçalarını havaya kaldırıyor ve kötü çıkardığımda yüzümün önünde sadece pembe, külotla kaplı amı kalıyor. kafamdan prekum fişkırıyor ve parmakları sıvının üzerinde geziniyor, avucunu kaplıyor, kolaylıkla aşağı kaydırıyor ve tabana geldiğinde dönüyor.

İnliyorum, iç çamaşırının önünü kavıyorum ve çürük kumaşın açıldığını hissedene kadar çekiyorum. Ağzını ayırıyor ve kalçalarında kalan kırmızı izleri görmek midemi ateşle çalkalıyor.

Pembe kumaş onun sularıyla sırlıslam olmuş durumda ve ben de bu fırsattan yararlanarak onları onun ayrılmış ağzına sokuyorum. "Tadına bak bebeğim."

Boştaki elinin parmakları bileğimi sarıyor ve pamuğun içinden inliyor.

Tanrım.

Kalçaları tekrar aşağı iniyor, kucağımda daha önceki ritmine devam ediyor, ancak şimdi kedi dudaklarının yarıldığını, klitorisinin horozumun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydığını görüyorum. Bu çok erotik bir şey ve taşaklarım gerilerek içimde sarmal bir his yaratıyor.

Eğilip dişlerimle külotu ağzından alıyorum, yere tükürüyorum ve dudaklarımla değiştiriyorum. Eli sikimi bırakıyor, dilimi emerken başımın arkasını tutmak için hareket ediyor. Ve sonra uzunluğumu girişine yerleştiren o oluyor ve kör edici zevkten önümü göremeyene kadar santim santim aşağı iten o oluyor.

Tamamen üstüme çöktüğünde başım geriye düşüyor, amının sıcaklığı beni bir mengene gibi kavıyor, karın kaslarım içindeyken ne kadar mükemmel hissettirdiğinden geriliyor.

Miyavlıyor, kendini yukarı kaldırıyor ve *sert* bir şekilde geri çarpıyor, işlemi tekrarlamadan önce kalçalarını sekiz şeklinde hareket ettiriyor ve ben...

Her şeyiyle kaybolmuş durumda. İnanmadığım bir Tanrı'ya, bir şekilde onu elimde tutabilmem için dua ediyorum.

Ama bir değişim hissedene kadar uzun sürmüyor. Hareketleri katılaşıyor - robotikleşiyor - ani bir soğukluk tarafından sıcaklığı emiliyor. Gözlerimi açıyorum ve arkamdaki duvara boş boş baktığını fark ediyorum.

Tekrar ensesinden tutup gözlerine bakabilmek için yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. Ama sanki orada değil.

Ne oluyor lan?

Onu sertçe iterek hareketlerini durduruyorum, gözleri duvardan bana kayarken yüz ifadesi neredeyse hiç değişmediğinde kalbim tekliyor.

O artık benimle değil.

Ve bu benim için işe yaramıyor.

İki avucumu kalçalarına götürerek onu üzerimden çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve yatağa fırlatıyorum. Nefes nefese kalıyor, gözlerinde bir parça hayat parlıyor. Elim boğazını kavıyor, parmaklarım yanlarını öyle sıkıyor ki tendonları baskıdan bükülüyor. Sonra sırtı yatağa doğru eğilip burnu benimkine değene kadar çekiyorum.

"Bana geri dön, küçük kuş." Gözleri titriyor ve odaklanıyor ve göğsüm gevşiyor, rahatlama endişeyi bastırıyor.

"İyi misin?" Tutuşumu

gevşetiyorum. Nefes nefese

kalıyor, başını sallıyor. "Durmak

istiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

Tekrar başını sallıyor.

"Güzel."

Aşağıya dalıyorum, dişlerim alt dudağına batıyor ve keskin bakır tadı damağıma doluyor. "Sikime binebileceğini ve bunu yaparken yanımda *olmayacağını* mı sanıyorsun?"

İnliyor, kalçaları yataktan kalkıyor, kaygan amcığı şişmiş sikime sürtünüyor. Serbest elim meme ucunun etrafında dönüyor, tomurcuğu parmaklarımın arasında yuvarlıyor ve çimdikliyor. Nefes nefese kalıyor, göğsü avucumun içine doğru bastırıyor.

"Cevap ver bana."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Üzgünüm, ben-"

Kıkırdıyorum. " *olacaksın*." Şaftımı kavrayarak yukarı aşağı vuruyorum, ıslaklığa bulanıncaya kadar amının suyunu yayıyorum. "Bana istediğim şekilde vermek istemiyorsun." Parmaklarım ona karşı seğiriyor

Boynu, nabzı başparmağımın altında düzensiz bir şekilde atıyor. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum. "O zaman ihtiyacım olan şekilde alacağım."

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve belirsizlik uçup gidiyor, memnuniyet bir yapboz parçası gibi yerine oturuyor. *İhtiyacı olan şey bu.*

"Hayır," diye fısıldıyor.

Sırıtarak içine girdim, sikimi o kadar derine soktum ki yıldızlar gördüm.

"Hayır," diyor tekrar, göğsüme doğru bastırarak. Tırnakları göğüs kaslarıma batıyor, sanki onun küçük bedeni benim 1.80'lik bedenimi hareket ettirmeye yetiyormuş gibi. Uyarılma içime saplanıyor, uzuvlarıma yayılıyor, o kadar keskin ki iğneler gibi hissettiriyor. Boynundan kalkıp ellerini tutuyorum, onları benden koparıp başının üzerinde sabitliyorum.

"Bunu istemiyormuş gibi davranabilirsin." Sözcüğün üzerine daha sert bastırıyorum, gözlerim yüzünü katalogluyor, her hareketine uyum sağlıyor, verdiğim şeyi sevdiğinden emin oluyorum. "Ama amcığın pis ağzın gibi yalan ."

Sikim o kadar sert ki onu ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum. "Bunu kanıtlamak için seni boşaltmalı mıyım?" Her iki bileğini de bir elime alıyorum, diğer elimi parmaklarım şişmiş klitorisine ulaşana kadar vücudundan aşağı kaydırıyorum. Vücudu sarsılıyor ve nefesi kesiliyor, dizleri karnıma bastırıyor, beni geri itmeye çalışıyor. Kalçalarım onun içine girip çıkıyor, bana bu kadar çok şey *hissettirdiği* için onu cezalandırıyor.

Tekrar inliyor, ben amını okşarken vücudu kamburlaşıyor ve taşaklarım sıkılaşıyor, etrafımda çırpınan duvarlarının hissinden bayılacağımdan endişelenene kadar içimde zevk dalları dolaşıyor.

Ve sonra... patlıyor, sikimi kremlerken ağzından bir çığlık çıkıyor. Ritmik masaj ihtiyacım olan tek şey ve beni uçurumun kenarına itiyor, toplarım sıkılaşıyor, onun içinde çok derinlere boşalıyor, neredeyse rahmini boyadığını hissedebiliyorum.

Yüce İsa.

Üstüne çöküp başımı boynunun kıvrımına koyuyorum ve parmaklarımın pembe izlerinin bıraktığı boğazının kenarına yumuşak öpücükler konduruyorum. Bulanıklığımdan çıkıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm inip kalkıyor, elim başının arkasındaki saçları düzeltiyor.

Bana bakıyor, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade var ve ancak o zaman vücudunun titrediğini fark ediyorum. Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Benimle misin, bebeğim?"

Dişlerini emerek başını sallıyor.

Kollarımdan biri beline dolanıyor, diğeri başında kalıyor ve onu daha yakına çekiyorum, bacağı benimkinin arasına sıkışıyor.

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor ve göğsüm sıkışıyor. Yüzünü avuçlayıp başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama ne *söyleyeceğimden* emin değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum, duygularını işlerken onu kucaklıyorum. Az önce yaptıklarımızdan sonra bu duygulara sahip olmasına şaşırmadım.

Eminim öyledir.

Her türlü şeyi hissediyorum.

Ve burada yatarken, beni daha fazlası için acıtan tek kadına sarılırken, göğsüm ikiye bölünüyor, bir gün gerçeği öğreneceğini ve o zaman onu ve tüm bu *duyguları* geride bırakmak zorunda kalacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

Iutaniyorum. Damarlarımdan lav gibi akıyor, içimi ısıtıyor ve her uzvuma yayılıyor.

Alex beni uçurumun kenarından döndürelili yirmi dakika oldu ve yerinden kıpırdamadı. Bir kolu belime sıkıca sarılmış, diğeri başımın arkasını kucaklıyor, ben onun kollarında parçalanırken çıplak bedenlerimiz iç içe geçmiş durumda. Ve şimdi en ağır hıçkırıklar bedenimi sarmışken, kendimi... tükenmiş hissediyorum. İğrenç. Savunmasız.

Gördüm.

Başımı kaldırıp Alex'e bakıyorum, kalbim her kırık atışta ham kenarlarıma sürtünüyor. Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Normal olabileceğimi. Onunla her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm, çünkü kendimi çok farklı hissediyordum. Meğer her zaman olduğum kadar kırılmışım.

Sadece, beni *önemseyen* biri hiç olmadı. İhtiyacım olanı vermek için beni karanlıktan çekip çıkaran biri hiç olmadı. Ve şimdi bana değerliymişim gibi bakıyor. Beni *önemliymişim* gibi tutuyor. İçime kramplar giriyor, eski yaralarım ağrıyor, çünkü bilmiyordum. Böyle hissedebileceğimi hiç fark etmemiştim. Başından beri böyle hissetmeliydim.

Alex kaybolduğumu hissetti ve beni geri getirdi. Aletinin içimi yaran keskin acısı ve nefes alamayana kadar boğazımı sıkı eli beni sisten kurtardı.

Bana istediğimi verdi ve bunu yaparak bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey verdi. *Ona.*

Ama kendimi hasta hissediyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Eli başımın arkasını yumuşatıyor, parmak uçları çenemin kenarını izleyene kadar devam ediyor. Dokunuşuyla vücudum ürperiyor. "Ne için?" diye soruyor.

Boğazım şişiyor ve kelimeleri boğuk boğuk çıkarıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bilmiyorum."

"Daha önce orgazm sonra ağlayan kimsem olmamıştı," diye şaka yapıyor.

İçimden bir kıkırtı kopuyor, utancımın küçük parçalarını koparıp toz haline getiriyor.

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Şimdi mi yoksa sonra mı konuşmak istersin?"

Ciğerlerim sıkışıyor, çünkü gerçek şu ki, bu konuda hiç konuşmamayı tercih ederim. Ama söz konusu Alex olduğunda, kaçınma konusunun onun eğlenmeye istekli olduğu bir konu olmadığını fark ediyorum. Ve işte o anda tam olarak farkına varıyorum.

Ona güveniyorum.

En karanlık yanlarımı ortaya çıkarıyor ve onları ışıldayana kadar seviyor. "Asla bir seçenek değil mi?" Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Kıkırdıyor. "Sana bir daha dokunmamı istiyorsan hayır."

Neden böyle olduğumu açıklamak için derinlere inmeye ve güç bulmaya çalışırken midem şekerleme gibi çekiliyor, bükülüyor ve yırtılıyor. "Seks..." Yutkunuyorum. "Benim için zor."

Başını sallıyor, eli tekrar başıma gidiyor ve beni kucağına daha da çekiyor. Yanağımı göğsüne yaslıyorum, kalp atışlarının sesi damarlarıma cesaret pompalıyor.

"Daha önce hiç kimse umursamadı." İçim alev alev yanıyor, alevler boğazımı yalıyor ve kelimeleri durdurmak istememe neden oluyor. Ama ateşi bastırıyorum, yanmayı hissetmeme izin veriyorum. Çünkü Alex tüm gerçeği bilmeyi hak ediyor. Çünkü ilk kez, yükün bir kısmını paylaşmanın, ağırlığının kemiklerimi ezmesini engelleyip engellemeyeceğini merak ediyorum. "Aklımı kaçırdım."

Vücudu kayıyor, avuç içleri vücudumda gezinirken rahatlıyor. "Benimki de öyle."

Başımı ona doğru sallarken parmaklarım gövdesinde gergin bir ritim tutturuyor. "Hayır, demek istediğim... Başıma unutmayı tercih ettiğim pek çok şey geldi. Ve ben... bazen seks o anıları yeniden canlandırıyor ve beynim bir şalter gibi kapanıyor."

Elleri okşamayı bırakıyor ve gergin bir anın ardından soruyor: "Hatırlamaman için mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım. Gerçekten bilmiyorum." "Peki ya rol yapma?"

Tekrar omuz silkiyorum, utancın pençeleri eski yaraları deşmek ve beni kanlarında boğmakla tehdit ediyor. "Bilmiyorum. Ben sadece... gelebilmemin tek yolu bu, o yüzden..."

"Bana bunu hiç yapmadığını söylediğini sanıyordum."

Mide bulantısı midemin derinliklerinde yuvarlanıyor, boğazımı bir silah sesi gibi vuruyor, ağzımı ekşitiyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Yapmadım," diye fısıldıyorum.

Vücudu geriliyor ama onun dışında hiçbir tepki göstermiyor. Benim verebileceğimden fazlasını istemiyor ve bu da göğsümün sıcaklıkla kabarmasına neden oluyor, o kadar minnettarım ki ben konuşmak zorunda kalmadan ihtiyacım olanı alıyor.

"Ve yaptığımız şey," diye devam ediyor, sesi göğsünde gümbürdüyor ve kemiklerime işliyor. "Bu iyi miydi?"

Yanaklarım kızarıyor, hatırladıkça rahmimde bir uyarılma hissi oluşuyor. "Bu iyiden de *öteydi*. İnanılmazdı." Duraklıyorum, endişe kafamda bir düşünce oluşturuyor ve sızdıran bir musluk gibi vücuduma damlıyor. "Ama bu senin için çok fazlaysa, o zaman diğer türlüsünü de sevmek için daha fazla çaba gösterebiliriz. Anladığım kadarıyla bu-"

Ağzı benimkine bastırıyor ve sözlerimi kesiyor. "Konuşmayı kes," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Üstüme çıkana kadar dönüyor ve diliyle bizi birbirimize bağlı tutuyor.

Nadiren öpüldüm, ama birkaç kez öpüldüğümde yanında sönük kaldı.

Alex beni göğsümün içine uzanıp kendi nefesi için nefesimi çalıyormuş gibi öpüyor. Sanki ondan külleri istesem dünyanın yanmasına izin verecekmiş gibi.

Sonunda kopuyor, gözleri yüzümde geziniyor, bedeninin ağırlığı beni yere bağlayan tek şey.

"Bir şey söyleyeceğim ve beni dinlemeni istiyorum." Avuç içi tekrar saçlarımda geziniyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Diğer eli çenemi kavırıyor, başparmağı alt dudağıma bastırıyor. "Seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Nasıl . Nasıl istersen. Seni boşaltmak *beni* azdırıyor. Seni hissetmek... senin tüm farklı yönlerini öğrenmek-" Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Bu lanet bir hediye. Ne olmamı istersen o olurum."

Göğsüm kasılıyor, midem ısınıyor. Duygular içimde bir sis gibi dönüyor, vücuduma yayılıyor ve boşluğu dolduruyor. Elim kalkıyor, parmaklarım onun kirli sakalını kaşıyor. "Peki *senin* ihtiyacın olan şey kim olacak?"

Gözleri ateşle parlıyor, dudakları köşede yukarı kalkıyor. Eli çenemden yanağıma doğru kayıyor ve boynumun arkasına dolanıyor. Eğilip burnunu benimkine değdiriyor, o an şefkatli bir enerjiyle dolup taşıyor.

"İhtiyacım olan tek şey sensin, küçük kuş."

Bunu bir söz verir gibi söylüyor ve bir öpücükle mühürlüyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

Masadan masaya geçerken canım acıyor - en lezzetli zonklama türü - bana bu ağrıyı oraya kimin koyduğunu hatırlatan türden İlk sırada. Alex'le geçirdiğim o gecenin üzerinden üç gün geçti ve hâlâ bedenim her sancıda onun dokunuşunun fısıltısını hissediyor.

Sevmediğimi söylersem yalan söylemiş .

Yol boyunca bir yerlerde, bunun olmasına izin vermeme niyetime rağmen, bağlandım. Bu, seksten önce oldu, aptalca bir şekilde sabahları onu görmenin rahatlığına kendimi kaptırdım ve gece işten çıktığımda tekrar oldu.

Artık her şey "normale" döndüğüne göre, kendimle ne yapacağımdan pek emin değilim. Çoğu gün lokantaya geliyor, kendine özgü köşesindeki kabinde oturuyor, yüzüklerle kaplı ellerinde bir not defteri ya da *Savaş Sanatı*'nın yıpranmış bir kopyası var. Vücudumun üzerinde kayan ve tenimde iz bırakan eller.

Ama bugün burada değildi ve ben nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederek ruhumu saran endişenin içinde kayboldum. *Geri dönüp dönmeyeceğini.*

"Lily."

Müdürümün sesiyle sığıyorum, çalkalayıcıya döktüğüm tuzdan bir parça döküyorum. Elim göğsüme gitti. "Tanrım, Johnny, beni korkuttun."

Sırıttırıyor. "Bugün biraz kendinde değildin. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Ona el salladım. "Bugün her zamankinden daha yoğundu, değil mi?" "Evet, ne oldu bilmiyorum ama çok yoruludum. Cehennem."

Başımı sallayarak onaylıyorum, tuzu alıyorum, taneler avucumu gıdıklıyor.

"Dinle, kilitlemek için anahtarlar hâlâ sende mi?" Johnny başının arkasındaki saçları kaşıyarak .

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, neden? Gidiyor musun?"

Gülümsüyor, yere bakarken eli ensesini kavıyor. "Evet, kapatmamda bir sakınca yoksa gitmem gereken yerler var."

Yalnız kalma fikri beni huzursuz etse de başımı sallıyorum. Ama Johnny görevlerini hangi garson daha yakınsa ona devretmekle ünlüdür ve ben koca bir kıyım. Gece vakti olan şeylere yabancı değilim.

Yirmi dakika sonra nihayet işimi bitiriyor, kasadan çekmeceyi alıyor ve sabah Johnny'nin teraziye koyması için kasaya kilitliyorum. Ofisin kapısını kapatıp mutfaktan geçerek arka çıkışa doğru ilerliyorum. Hissettiğimde neredeyse varmışım.

Sırtımdaki sıcaklık.

Etrafımda dönüyorum, gözlerim karanlığı süzüyor ama içimi kaplayan ani ürpertiden başka bir şey yok. Kapıya doğru dönüp, başka bir ses duyduğumda tekrar hareket etmeye başlıyorum, kalbim göğsümde bir çentik atıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

Lanet Johnny, beni burada yalnız bırakıyorsun.

Savaş ya da kaç tepkisi devreye giriyor, zihnimin en derin girintileri açık bir yara gibi genişliyor ve damarlarıma korku akıyor. Kim olabileceğine dair hayaller zihnimden geçiyor ve birdenbire o olduğu için dehşete . Dört yıl önce ortadan kaybolmama, geçmişimden hiç kimseye ulaşmamama rağmen bir şekilde beni buldu.

Ve eğer beni bulduysa, *Chase'i* de bulmuştur.

Saf ve buz gibi korku beni olduğum yerde donduruyor, en kötü kabuslarım kafamın içinde bir ön izleme gibi oynuyor. Ama bir bedenın sırtına baskı yaptığını hissettiğim anda kaslarım gevşiyor, nefesim ciğerlerimden rahatlayarak çıkıyor çünkü o olmadığını biliyorum.

Farkı hissedebiliyorum.

"Böyle bir yerde tek başına olman çok aptalca." Alex'in gürleyen sesi kemiklerimi titretiyor ve hâlâ vücudumda dolaşan adrenalinle karışıyor.

"Al-"

Nasırlı avucu ağzıma çarparak kelimelerimi boğuyor. Acı yanaklarımın altından yayılıyor. Vücudu bana daha fazla baskı yapıyor. "Kapa çeneni."

Amım zonkluyor, parmaklarım kalçalarım gömülürken korkudan titriyor.

"Ağzına almamı istemediğin sürece konuşamazsın, anladın mı?"

Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor.

Boştaki eli belime dolanıyor ve göğsümün ortasından yukarı doğru kayıyor, karnım beklentiyle geriliyor. "*Günlerdir* benimle alay ediyorsun. Bu göğüslerin hayalini kuruyordum." Avucunun içinde bir göğsümü sıkarken kavrayışı sertleşiyor ve orta yerime doğru bir uyarılma atışı gönderiyor.

"Ale-" diye mırıldanıyorum eline karşı.

Parmakları çenemi sıkıyor. "Buraya ağzın için gelmedim. Buraya bunun için geldim." Dokunuşu gömleğimin kumaşını tenimde hışırdatıyor, eli göğsümünden karnıma ve bacaklarımın arasından aşağıya kayıyor, siyah pantolonumun içinden amımı avuçluyor.

Diğer avucu ağzımdan uzaklaşıp boğazımın ön tarafına dayanıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ayak bileğime tekme attığında kalp atışlarım hızlanıyor, dizim yerinden oynayıp bacaklarım açılana kadar sarsılıyor.

"Ellerini buzdolabına koy."

Başımı sallıyorum, içimdeki beklenti nabzım damarlarımdan sızan uyarılmayla aynı anda atana kadar gümbürdüyor. "Hayır."

Kulağıma doğru kıkırdıyor, alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde, iri gövdesi beni paslanmaz çeliğin soğuk metaline bastırmadan önce. Hareket etmeye çalışıyorum ama beni kıstırmış durumda - tamamen hareketsiz. Nefesimi tutuyorum, onu durduramayacağım düşüncesiyle serbest kalmaya çalışan iniltiyi ısıriyorum. İznim olsun ya da olmasın, lokantanın ortasında benimle ne isterse yapabileceğini.

Eğilip kulağıma fısıldarken nefesi tenimde sıcak. "Burada başka kimse var mı?"

Kalçamı sıkıyor, kavrayışının şiddeti neredeyse morartıcı. Heyecan içime işliyor.

"Evet," dedim. "Arka ofiste biri var."

"Seni pis küçük yalancı," diye bağırır. "Yalnız olduğunu *biliyorum*. Son kişi de gidene kadar dışarıda bekledim. Sonra seni sokağın karşısından izledim, bu küçük pantolon ve bu daracık tişörtle hoplayıp zıplıyordun." İçime giriyor, ereksiyonu kıcıma baskı yapıyor. İniltimi bastırmak için yanağımı ısıyorum.

"Gerçekten burada birinin olmasının beni durduracağını mı düşünüyorsun?" diye hırlıyor, parmakları pantolonumun düğmesini açıyor ve kalçalarımın itiyor. "Seni bir oda dolusu insanın içinde sikerdim, sikimin etrafında boşalırken seni onların gözlerinin içine bakmaya zorlardım."

Tutuşuna karşı çırpınıyorum, ellerim arkamda savruluyor, tırnaklarım onun ulaşabildiğim her parçasına batıyor. Bir nefes çekiyor ve sonra bileklerim kavranıyor, kollarım arkamdan bükülüyor ve morartıcı tutuşuyla yerimde kilitleniyor.

"Devam et," diye kulağıma şarkı söylüyor, eli karnımdan aşağı iniyor ve külotumun altından kayarak şişmiş klitorisimi okşuyor. "Kaçmaya çalış. Kavga etmen hoşuma gidiyor."

Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor ve başımı geriye atarak tüm vücut ağırlığımı harekete veriyorum. Ama işe yaramıyor çünkü yerinden bile kıvıldamıyor. Benim iki metrelik boyum onunkinin yanında bir hiç. Sadece cüssesi bile beni etkisiz hale getiriyor.

Bileklerimi sıkıca kavırıyor, dişleri tenime batmadan önce dudakları köprücük kemiğimde geziniyor, içime bir silah sesi gibi bir sıcaklık yayılıyor.

Acıdan nefesim kesildi. *Beni işaretliyor mu?*

"Lütfen, Aman Tanrım," diye ağlıyorum.

"Tanrı seni duyamaz." Kemer tokası şingirdiyor. "Ve ben dinlemiyorum."

Külotumu ortadan yırtıp kendini içime öyle bir sokuyor ki çığlık atıyorum.

"Tanrım, *lanet olsun*," diye inliyor, kollarımdaki tutuşu gevşiyor. Önemli değil. Tenimi tırmaladıkça zevkten deliye dönüyorum. Onun kontrolü altında olmak hoşuma gidiyor.

Cezalandırıcı bir tempoya başlıyor, horozu kolayca kayıyor, çünkü direncime ve sahte hayır çığlıklarına rağmen, amım sıırılsıklam, tacizinden gelen meyve suları bacaklarımdan aşağı damlıyor.

Onu istemiyormuşum gibi davranarak geri ittiğimde klitorisim zonkluyor. Bu sadece onun beni daha sıkı tutmasına, kalçalarını pistonlamasına neden oluyor.

göğüslerim buzdolabının acımasız metaline çarptı.

Bileklerimi serbest bırakıyor, kan parmaklarıma geri akarken parmaklarımda karıncalanmalar oluşuyor ve kollarını ortama dolayarak bedenlerimizi birbirine bastırıyor. Ellerim kollarına gömülüyor, vücudumun sarsıntılarına teslim olurken artık savaşıyorum, zevk içimde dönüyor. Her itişinde ağzımdan yumuşak inilti dökülüyor, siki o kadar derine giriyor ki yemin ederim rahmimi zedelediğini hissediyorum.

"Ne oldu?" diye kulağıma gürlüyor. "Artık ağlamak yok mu? Artık yardım çığlıkları yok mu?" İçimden kayıp gidiyor ve ben kaybın etkisiyle dudağımı ısıyorum, vücudum o kadar uğulduyor ki sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Eli çenemi kavırıyor, yüzümü ona doğru çeviriyor. "Tekrar hayır de. Bana *yalan söyle*. O kıcı kırılana kadar avuçlamam için bana bir sebep ver."

Beni döndürüyor, ani hareketle ciğerlerimdeki nefesi zorluyor ve beni salata barı tezgahının üstüne çarpıyor, dirseklerim paslanmaz çeliğe çarpıyor. Bir çığlığı yutuyorum, amım acıdan zonklasa bile ağrı koluma yayılıyor.

Acının ısırması, genellikle çöken sisten bir kurtuluştur.

Bu, bana doğru bastırıldığı, saçlarımı yumruğunun etrafına sararken vücudumu yerinde sabitlediği hissiyle birleştiğinde, beni kör edecek kadar hızlı döndürüyor.

Sonra tekrar içime giriyor, sikini o kadar derine sokuyor ki taşakları klitorisime çarpıyor. Saçlarımın kökü yanana kadar çekiliyor, yumruğunun etrafına sarılıyor, diğer eli omzumu sıkıyor, beni çiğ çiğ sikmek için vücudumu kaldıraç olarak kullanıyor.

Isı bağırsaklarımın derinliklerinde sarmallar oluşturarak yukarı doğru yükseliyor, içime doğru yayılıyor ve parmak uçlarım bile cızırdayana kadar her bir uzvuma ulaşıyor.

Omzumdaki baskı hafifliyor ve aniden keskin bir sızı ve ardından gelen sıcaklık, kıç yanağıma yayılıyor ve amımın onun etrafında kasılmasına neden oluyor.

Şaplak.

Nefesim kesildi, beni tokatlarken karnım sıkıştı.

"Seni pis sürük."

Şaplak.

Bana ilk kez sürük denmiyor. kelimedden her zaman iğrenmişimdir, ama söyleyiş şekli, sanki çamurdan çıkarmış ve

Sadece onun için parlattı, beni sersemletti. Sanki alçalmayı benden alıp gücü bana vermiş gibi.

Çünkü biliyorum ki söylemem gereken tek bir kelime var ve her şey duracak.

Kontrol bende.

"İçine boşalacağım," diye homurdanıyor boynumun derisine karşı. "Beni günlerce hissetmeni sağlayacağım, böylece her nefeste kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Gözlerim onun iğrenç sözleri karşısında geri yuvarlanıyor, içimde, benim yüzümden çözüleceği düşüncesiyle içim daralıyor ve hepsi bu kadar. Binlerce parçaya bölünüyorum, vücudum şiddetli bir şekilde titriyor, mutfak tezgahının soğuk metaline yığılırken boğazım çılgılığımın dolayısı çığ kalıyor. Belli belirsiz, arkamda bir inilti duyuyorum, aleti içime girebildiği kadar girerken titriyor.

Kendime geldiğimde, yumuşak öpücüklerin omurgamda aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum. Kıpırdamadan yatıyorum, utancın uzanıp beni pençelerine almasını bekliyorum. Yolda olduğunu biliyorum, beni asla tamamen terk etmiyor.

Ancak yıllarınızı vücudunuzu belli bir şekilde kullanarak geçirdiğinizde, şartlanırsınız.

Başka yol bilmiyorum. Ben

hastayım.

Kırıldım.

Ve ben çok rahatsızım.

Ama Alex bu parçaları *görüyor* ve onlara değer veriyormuş gibi bakıyor. Sanki *onunmuş* gibi. Ve bir daha asla bütün olamayacağımı bilsem de, ilk kez pürüzlü kenarlara aşık olmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Tanrım, Lily, inanılmazsın. Neye ihtiyacın var bebeğim? Susadın mı? Canını mı yaktım?" Sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve doğruluyorum, vücudum ağrıyor ve doyuyor, onun tarafından işlenmenin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Etrafıma bakıyorum, ayrılmadan önce alanı sterilize etmemiz gerektiğini fark ediyorum ama o anda kendimi o kadar savunmasız hissediyorum ki çaba sarf etmek istemiyorum. Asıl istediğim, gecenin geri kalanında bana sarılması, kâbusları uzak tutması ve az önce yaptığımız şeyin beni daha az insan yapmadığını hatırlatması.

Boğazıma dolan duygularımı geri çekiyorum.

"Burayı tekrar temizlememiz gerekiyor." Arkamı dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Bu arada merhaba."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözleri parlıyor. "Merhaba küçük kuş."

Beni tekrar öpüyor, kalbimdeki düğümü hissedene kadar dili benimkiyle karışıyor. Göz kırparak geri çekiliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tamam, şimdi temizlik pisiği nerede? Bunu yapalım ve sonra gidip oğlumuzu alalım."

Bizim oğlan.

Havai fişekler içimde dördüncü Temmuz gibi dans ediyor ve bu his korkutucu da, kıvılcımlar içimi sinirden zıplatsa da, manzara geri adım atılamayacak kadar güzel.

Bu yüzden duşlarında durup yanma riskini göze alacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

I Boku yedim.

Bunu söylemenin başka bir yolu yok. Ama Lily ile birlikteyken aklıma çılgın fikirler geliyor. Belki de ciddi bir şey yapmama gerek olmadığını düşündüren fikirler. Belki de özel dedektif olduğumu bilmesi yeterlidir. Belki "bir gün" asla gelmek zorunda değildir.

Chase'e parasını iade edebilir, şansımın yaver gitmediğini söyleyip kalabilirdim. Temelli olarak. Don bana cehennemi yaşatırdı, ama bunu atlatırdı. Eninde sonunda. Sanırım.

Bu fikirle ne kadar uzun süre oturursam, kafamda ona o kadar değer veriyorum, Lily ve oğluyla burada yeni bir gelecek kurma hayalleri kök salıyor ve ruhumun etrafında dallar yetiştiriyor.

Ait olabileceğim bir yer. Bir aile.

Sorunlarınızdan kaçmanın dünyadaki en sağlıklı şey olmadığını biliyorum, ancak son on yıldır yeterince işe yaradı.

Beynim bir tahterevalli gibiydi, kararlarımın ağırlığı bir ileri bir geri sallanıyordu; tıpkı Lily ile birlikte durup Chase'in çılgınlar gibi koşuşturmasını izlediğim bu oyun alanındaki gibi.

Gerçek şu ki buna alışabilirim ve bu, son on yılımı vebadan kaçır gibi kaçarak geçirdiğim bir kavram. Ama yine de oldu. Lily'ye olan çekimim görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü ve bu beni çok korkutsa da, onları terk etme düşüncesi beni daha çok korkutuyor.

Sanırım bu, neyle yaşamak istediğime ve neyi kaybetmek istediğime bağlı.

Bir zamanlar hayatımın farklı bir şekilde sonlanacağını düşünüyordum. Hala genç bir çocukken, büyüdüğümü düşünürken.

insan yapımı bulanık sulara. Aile ve inanç hakkında papağan gibi cıvıladığım zamanlar. Ama o zamanlar bile içten içe bunun gerçek olmadığını biliyordum. Hayatımı tanrı olarak tapılan yılanları izleyerek geçirmişken nasıl bilebilirdim ki?

Chase maymun demirlerinden atlayıp kaydırağa doğru koşuyor ve onu izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Boş bir anımda Lily'nin yanına sokuluyorum ve onu eksik bir uzuv gibi yanımda şekillenene kadar kendime doğru çekiyorum. Sadece iyi bir günde göğsümün ortasına kadar geliyor ama yine de bir şekilde bana herkesten daha iyi uyuyor. Bu düşünce ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor.

"Merhaba." Lily gülümsüyor.

"Tekrar merhaba." Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Dikkatli ol." Kolları belimi sıkıca sarıyor. "Bir kız buna alışabilir."

Kalbim küt küt atarken kaslarım geriliyor ve başına bir öpücük daha konduruyorum.

"Anne, Awex, izliyor musunuz?" Chase'in küçük sesi havada yükseliyor ve önce kulaklarıma çarpsa da, göğsümün derinliklerine yerleşiyor ve ısıtılmış bir battaniye gibi içime sıcaklık yayıyor.

İkimiz de kaydırağa doğru dönüyoruz ve Lily'yi önüme çekiyorum, bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyorum, kollarım belini sarıyor. Parmakları kollarımı sıkıyor ve yemin ederim bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Bunu nasıl bırakabilirim?

Telefonum cebimde titriyor ve o da hızla dönüp bana bakıyor. "Açman gerekiyor mu?" diye soruyor.

Biliyorum, ama onun önünde cevap verme yok. Yine de, görmezden gelinen her vızıltıyla, sert gerçekliğimiz geri dönüyor ve bana onun bir iş olduğunu hatırlatıyor. Bir işaret.

Maaş çeki.

Başımı sallıyorum, karnına doğru sıkıca sarılıyorum. "Hayır."

Gülümsüyor, bana yaslanıyor ve öğleden sonrasının geri kalanında, Chase o kadar yorgun düşüyor ki evlerine yürürken uyuyakalana kadar orada kalıyoruz.

Ancak daha sonra, moteldeyken cevapsız aramalarımı ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Çoğu Don'dan. Kaşlarım çatılıyor, *az önce* o orospu çocuğuyla konuştuğum için içim içimi yiyor.

Lily'nin kardeşi Chase'den de cevapsız bir arama var.

Onun adı, beni para aldığım işe bağlayan zincirleri çekiştiriyor ve bana burada oturup lanet bir yalanı yaşadığımı hatırlatıyor. Belki bir plan yapmama yetecek kadar sabreder diye aptalca bir umutla ondan kaçıyordum.

Sesli mesajımı açıp oynat tuşuna basıyorum, Chase'in keskin sesi geliyor.

"Mason. Ben Chase Adams. Bak... senden haber almalı bir dakika oldu ve bu işlerin zaman aldığını anlıyorum ama *lanet olsun* dostum. Bir güncelleme alabilir miyim? Burada kendimi deli ediyorum. Kız arkadaşım benimle aklını kaybediyor ve ben..." Nefes alıp veriyor ve sesinden sızan çaresizlik karşısında suçluluk duygusu içime işliyor. "Umudumu kaybetmeye başlıyorum. Ben sadece... Neredeyse bir yıl oldu ve eğer gerçekten en iyisiysen - eğer *gerçekten* en iyisiysen ve sen bile onu bulamıyorsan, o zaman."

Boğazını temizliyor. "Belki de bulacak bir şey kalmamıştır."

Tekrar konuşmadan önce daha tiz bir ses, ne olduğunu anlayamadığım kelimeler fısıldıyor. "Her neyse, beni ara. *Lütfen*. Sadece bana *bir şey* ver."

Tıklayın.

Yatağında arkama yaslanıyorum ve göğsümde açılan kraterin yakıcılığını yutkunarak bastırıyorum. Chase kardeşini tanımayı hak ediyor ama Lily belli ki bulunmak istemiyor.

Ve hala nedenini bilmiyorum.

Nefesimi üfleterek Don'u geri çağırıyorum, içimde fırtına gibi esmeye başlayan endişeyi görmezden geliyorum.

"Mase. *Tanrım*, sonunda. Bu 'aramalarımдан kaçma' olayını hiç sevmediğimi biliyorsun. Ben hâlâ senin patronunum."

Sırıttıyorum, dudaklarımı eğlence kaplıyor. "Bu sadece teknik bir ayrıntı." "Teknik detayların var olmasının bir sebebi var," diye homurdanıyor.

Gülerek bir kürdan açıyorum ve dudaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Sen öyle diyorsan, ihtiyar."

"Orada hala ne halt ediyorsun, Mase?"

Parmak uçlarımı masanın üstüne vurarak yüzümü buruşturuyorum. "Cevabı beğenmeyeceksin."

"O zaman bana söyleme. Kendini topla ve hallet, tamam mı? Sana zaman tanıyordum ama artık bitmek üzere evlat." İç çekiyor. "Baban hakkında konuşmak ister misin?"

Tüm vücudum geriliyor. "Söyleyecek ne var ki? Bugünün geleceğini biliyorduk ve benim aptal kığımın bunu izliyor olması gerekirdi."

"Planın nedir?"

Kaşlarım saç çizgime doğru kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama Mason. Aptal değilsin, öyleymişsin gibi davranmayı bırak. Yüzünün tarafa sıvanmaması mümkün değil." "Bu

kadar uzun süre saklandım," diye homurdanıyorum.

"İstediğin kadar kas ve dövme ekleyebilirsin evlat, ama eninde sonunda biri seni tanıyacak. Burası senato değil. Bu lanet olası başkanlık. Hoşuna gitse de gitmese de hayaletin yine ilgi odağı olacakOyları kapmak için senin hikayeni *kullanacaklar*. Şu anda her ne halt ediyorsan onu yaparken bunu düşünmeni tavsiye ederim." Duraklıyor. "*Kimi* dahil ettiğinizi düşünün."

İçim daralıyor, sigara içme ihtiyacı bir izdiham gibi sistemime hücum ediyor. "Evet..." Çenemi sıkıyorum, dişlerim kürdanın ısıyor.

"Bunun yanı sıra, yapman gereken bir iş var ve eğer yapamıyorsan, bunu bana hemen söylemen gerekiyor. Yemin ederim orada olsaydım o kalın kafana sokana kadar kafanı duvara vururdum."

"Don, gerçekçi ol." Gülüyorum. "İkimiz de beni bir kavgada asla yenemeyeceğini biliyoruz." "Siktir git."

Gülümsüyorum. "Acımasız olma."

"Aptal olma," diye karşılık verir. "Eylemlerin sonuçları vardır. O kazanırsa ne olacak Mason? Bu böyle gitmeyecek."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve tekliyor. "Biliyorum."

"O zaman *akıllı ol*. Bu işi bitir ve ülkeden defol git. Sahile gel ve benimle kal."

Gözlerimi deviriyorum, midem bulanıyor. "İşi kim devam ettirecek?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

İçim burkularak arkama yaslanıyorum ve Lily'yi ilk gördüğümde, evinin karşısındaki sokakta, tenimi ısıran keskin çalıların arkasına saklanmış halde çektiğim fotoğraflarını çıkarıyorum.

Mide bulantısı içimde çalkalanıyor. *Lanet olsun*.

"Beni duyuyor musun, Mason? Bu ciddi bir mesele."

"Evet..." Elimini saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Seni anlıyorum. Ben ilgileneceğim o."

"Yaptığından emin ol."

Telefonu kapatıyor ve ben başımı ellerimin arasına alıyorum, sözleri tenime batıyor ve kemiklerime işliyor, asla geçmeyeceğini bildiğim bir ağrıya neden oluyor. Masadan kalkıp küfür ederek ayağa kalkıyorum ve hâlâ açılmamış sigara paketini alıp ön kapıdan çıkıyorum.

Çakmağı çakmak, kâğıdı yakmak ve derin bir nefes almak bedenimin kaskatı kesilmesi, nikotinin damarlarımdan akıp beni kucaklaması, pişmanlığın fısıltısını ve içimi kemiren kalp ağrısını dindirmesi için tek gereken şey.

Telefonumu çıkarıp Senatör Wells'i Google'da aratıyorum, kanım damarlarımda donuyor.

Senatör Wells'in kampanyası Phoenix'e doğru ilerlerken güçlü bir şekilde devam ediyor.

Arizona'ya geliyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

"I "Bu hafta sonu seni kaçırıyorum."

Gözlerim açılıyor ve Annabelle'e bakıp başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Deneyebilirsin ama başaramayacaksın."

"Hadi kızım," diye sızlanıyor. "Bana bulaşık ver! *Seninle* takılmaya yeni başladım ve sonra haftanın aleti gemiden atladı ve vajinanda kayboldu, bu yüzden en azından benimle çıkabilirsin."

Alex'i becerdiğinden bu kadar rahat bahsettiğinde midem sıkışıyor. *Benim Alex'imi*.

Bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Rahatsız ediyor ama kendime hepimizin bir geçmişi olduğunu hatırlatıyorum ve onu kendi geçmişi için suçlayamasam da, diğer herkesin onu benimle aynı şekilde deneyimleyip deneyimlemediğini merak etmemek zor.

Eğer herkes onun tarafından tüketilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenirse.

Annabelle elindeki strafor bardağı yudumlayarak içecek istasyonunun üzerine koyar. "Oh, hayır, bana öyle bakma. Sana zaten söyledim, *sorun* yok. İnkâr etmene gerek yok. Ayrıca, inkar etsen bile sana inanmam. O adam ne zaman buraya gelse, bir gün öncesine göre daha da kırbaçlanmış görünüyor."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve dönüp Alex'in kendine özgü köşedeki standında oturduğu, ilk tanıştığımız zamanı hatırlatan *Savaş Sanatı*'nın yıpranmış kopyasını okuduğu yere bakıyorum.

Kim derdi ki sadece birkaç ay sonra kendimi, kafamın olasılıklarla dolu olduğu berbat bir gerçekliğe isteyerek düşerken bulacağım.

Geçmişimde pek çok hata yaptım, kaçamayacağım bir acının peşinde ailemi geride bıraktım, ama Alex ile belki başlayabilirim

Taze. Geçmişteki yaralarımın yerini tutmayacak. Kırık ruhumu iyileştirmeyecek, ama belki bir merhem olabilir ve onun sağladığı mutlulukta biraz huzur bulabilirim.

Derek haklı, kendimi sonsuza kadar cezalandıramam.

"Bilmiyorum, sanırım planlarım var." Gözlerim tekrar Alex'e kayıyor.

Gözlerini deviriyor ama yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Olur. Ama erteleme çeki alıyorum. Bana borçlusun."

Gülümseyerek Alex'in masasına doğru ilerliyorum ve onun karşısındaki kabine oturuyorum. Kitabından başını kaldırıp sırtıyor. Bakışlarının ağırlığı baş döndürücü, kalçalarımın arasında bir ağrının alevlenmesine ve kalbimin her iki atışta bir atlamasına neden oluyor. Tezghta beni nasıl çiğ çiğ siktini hatırlamadan işe gelmek imkânsız ve şimdi onun burada olması, bana böyle bakması...

Karnım sıkışıyor, hatırladıkça tahrik oluyorum, ardından ihtiyacım olanı sunduğunu ve asla verebileceğimden fazlasını istemediğini bilmenin verdiği rahatlık geliyor. Duyguların karışımı bir kasırğa gibi dönüp duruyor. Fırtına geçtiğinde ve geriye sadece toz kaldığında, onun etrafına yerleşiyor. Çünkü Alex'le birlikte, kaçtığım her şey biraz daha az karanlık geliyor. Biraz daha az korkutucu. Biraz daha az boğucu. Çünkü nefes almama yardım edeceğini biliyorum.

Tabağındaki soğuk kızartmalardan birini ağzıma attım. "Senin için kızlar gecesini geri evirdiğimi isterim."

Sırtıyor. "Oh?"

Başımı sallıyorum, yavaşça iğniyorum. "Evet, doğru. Peki Cuma günü ne yapıyoruz?" Başını yana eğdi. "alışmıyor musun?"

Başımı sallarken yanaklarıma bir gülümseme yayılıyor, atkuyruğım sırtımın st kısmına sürtünüyor. "Hayır. Eğer beni istiyorsan tamamen seninim."

Gözleri parlıyor. "Seni her zaman

istiyorum." Damarlarım onun

sözleriyle ısınıyor. "Güzel."

Birkaç dakika sessizce beni izliyor. "Seni dışarı çıkaracağım."

"Randevu gibi mi?" diye soruyorum, heyecandan karnıma ağrılar giriyor.

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Bu senin için sorun değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bu mkemmел. Daha önce hiç ."

Gülümsemesi azalıyor ve yaptığı o şeyi yapıyor - gülümsememi yok eden ve derimin altına işleyen o delici bakışı.

"Bana yle bakma," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor, cebinden bir kürdan çıkarıp aēzına atıyor. "Ne gibi?"

"zgn gözlü ve seksi."

Kıkırdıyor. "Sana bakmanın baēka bir yolunu bilmiyorum, küçük kuē." Ellerin masaya dayayarak yaklaēıyor. "seksisin."

Nefesimi içime çekiyorum, midemde kelebekler uuēuyor.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve kimsenin beni baēka bir mēteriyle göz göze gelirken görmesini istemediēim için hızla ayaēa fırlıyorum. Ama yzmdaki gülümsemeyle silemiyorum.

Bir randevu.

CUMA GECESİ. Chase Susan'la birlikte ve ben... *gerginim*. Hayatımda pek çok ēey yaptım ama randevu bunlardan biri olmamıētı.

Tam bluzumu düzeltmeyi bitirmiē, aynada kendime son bir kez bakıyor ve grdēim ēey karēısında irkiliyordum ki kapım alındı.

Her zaman olmayı hayal ettiēim modacıdan çok uzaktayım, ancak bir araya getirecek iki sentiniz olmadıēında, elinizdekilerle yetinmeye alıēıyorsunuz. Ve güzel bir kıyafete en yakın olan ēey, dantelli siyah askılı bir üst ve Goodwill'den aldıēım en güzel kot pantolonum. Nefesimi üfleyerek n tarafa doēru ilerlerken parmaklarım diēer bileēime çarpıyor.

Kapıyı atıēımda sıcaklık yanaklarıma hücum ediyor, sinirlerim içimde dans ediyor. Alex'in koyu renk saçları geriye taranmıē, diēleri verandamın ıēıēında gülümsemeyle parlıyor. Elinde kocaman bir buket kırmızı gl tutuyor.

Beni içine çekerken gözleri deēiēiyor, bakıēları beni diri diri yakıyor ve aniden bu kıyafet o kadar da eski püskü gelmiyor. Beni bütünüyle yutmak ister gibi bakarken deēil.

"Merhaba," diye nefes alıyorum. "Bunlar benim için mi?" iekleri gösteriyorum.

Boēazını temizliyor ve kapının çerçevesinin altına hafıēe eēilmek zorunda kalarak bana doēru adım atıyor. Buketi bana uzatırken dudakları yanaēımı okēuyor. "Büyüleyici bir kız için güzel iekler."

Onları kavrıyorum, parmaklarım onunkilere sürtünüyor, basit bir dokunuē midemin boēazıma kaçmasına neden oluyor. "Teēekkr ederim, çok güzeller," diyorum ve onları burnuma götürüp tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Çok güzelsin," diye geveliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Ben de onu öperken yüzümde bir gülümseme beliriyor ve aniden bir kıkırdama koparak bizi birbirimizden ayırıyor ve o anı tamamen mahvediyor.

Arkasına yaslanıyor, yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diye gülüyorum. "Bunların hepsi çok klişe."

Dudakları gücenmiş gibi aşağıya doğru dönüyor ve ben yüzüne doğru çekiyorum, parmaklarım çenesini kaşıyor. "Bu mükemmel." Kabarık dudaklarını öpmek için ayağa kalkıyorum. "Daha önce hiç klişe yaşamamıştım."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor ve ben onun içine gömülüyorum, onun tadında kayboluyorum, onun ilgisinde. Kolları arkamda kilitleniyor ve parmaklarımı pazılarında gezdirirken bakışlarımı onunkilere kilitleyerek ayrılıyorum. "Bu gece beni nereye götürüyorsun?"

"Bu bir sürpriz." Sırıttıyor, gözleri parlıyor.

İçim olasılıklarla titriyor ve ilk kez bilinmeyene karşı heyecan duyuyorum.

Ve biraz daha derine düşüyorum.

OceanofPDF.com

M A S O N

I Hiçbir zaman biriyle çıkan biri olmadım. Hiçbir zaman bir kadına kur yapan ve ona dünyaları vaat eden biri olmadım. Biriyle çıkmak umut verir ve umut

Hiçbir zaman verme dürtüm olmadı. Benim dediğim sadece bir kişi daha oldu ama o zaman bile ona değer verildiğini hissettirme *ihtiyacı duymadım*. Lily'de olduğu gibi değil.

Şimdiye kadar kimsenin onunla ilgilenmemiş olması beni çok kızdırıyor. Her hafta alışveriş için gittiği bakkaldan aldığım bir buket gülle evine gittiğimde, sanki bu şimdiye kadar aldığı en güzel hediyeymiş gibi gözleri parlıyor.

Hayatımın geri kalanında her gün onun yüzüne o bakışı yerleştirmek istiyorum ve bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla korkutuyor, çünkü hala bir bok çözemedim ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona sordum.

Başını sallıyor ve ben de elini tutup onu arkamdan Harley'imın bulunduğu otoparka çekiyorum.

"Buna mı bineceğiz?" Elini bisikletime doğru sallıyor.

"Evet, neden?" Onun kıpırdanışları göğsümde bir eğlence yaratıyor. "Hiç binmedin mi?"

Başını sallıyor, yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Hayır, . Sadece onları pek sevmiyorum."

Arkadan bir kask alıp ona doğru yürüdüm ve kaskı eline tutuşturdum. "O zaman doğru sürmüyorsun." Göz kırıyorum.

Nefes alırken göğsü karnıma değiyor ve ben gözlerimi kapatıp aletimin biz dönene kadar sakinleşmesini istiyorum. Ona hatırlayacağı bir gece yaşatmaya kararlıyım. *Klişeler dahil*.

Doğrusu, planladığım olağanüstü bir şey yok, sadece onun üzerine titremek istiyorum. Onu dışarı çıkarmak ve nasıl davranılmayı hak ettiğini göstermek.

Phoenix'in hemen dışında, küçük bir gölün yanındaki küçük bir Fransız restoranında bize bir masa ayırttım, daha sonra onu dışarıda su kenarında oturup konuşmak için götürmeyi planlıyorum. Her zaman omuzlarında taşıdığı ağırlıktan kurtulabileceği ve benimle geçirdiği zamanın tadını çıkarabileceği güzel, normal bir gece. *Umarım.*

Motosikletimin arkasına tırmanıyor ve bana yaslanan vücudunun sıcaklığı içimde bir arzu dalgası yaratıyor. Arkama bakıyorum ve sırtıyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor, siyah kaskı gözlerini görüş alanımdan gizliyor.

Otuz dakikalık bir yolculuk ve o sessiz, sadece kollarının belime dolanması bana ilk orada olduğunu hatırlatıyor. Otoparka girip park ediyorum ve motoru kapatıyorum, ellerim onunkilerin üzerine inip sıkıyor.

Motosikletimden iniyor ve ben onun görüntüsünden etkileniyorum, onun varlığında geçirdiğim her anın neden biraz daha derine dalma isteği uyandırdığından emin değilim. Nasıl oluyor da ben baktıkça o *daha* çekici oluyor? Kaskını çıkarıyor, koyu renk saçları karışmış ve sırtından aşağıya dökülüyor, ona karnımı döndüren ve sikime kan hücum ettiren yeni becerilmiş bir görünüm veriyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Ellerini gömleğinin önünde ve koyu renk kot pantolonunun altında gezdirerek kıyafetine bakıyor.

Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum ve onu kendime çekiyorum, dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve tadından zevk alıyorum. "Sen, küçük kuş. Hep sana bakıyorum."

Ağzıma karşı gülümsüyor, elleri yukarı uzanıyor ve boynuma dolanıyor. "Biliyor musun, sana verdiğim değerden çok daha romantiksin."

Kaşlarımı çattım. "Ben romantik değilim, Lily. Ben sadece-" Kelimeler dilimin ucuna takılıyor ve ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde boğazımı temizliyorum.

Aşık oldum.

Başını eğiyor, gözleri meraklı bir parlaklık kazanıyor ve kalbim göğsümde spazm geçiriyor. Başparmağım çenesinin alt tarafına sürtünüyor, teninin pürüzsüzlüğü ağzımı sulandırıyor, dilimin altında hissetmek istiyorum.

Gülümsüyorum, ellerimi kollarında gezdiriyorum ve avucunu kavrayıp parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Elini ağzıma götürüp arkasına bir öpücük konduruyorum. "Onu benden çıkarmalısın."

Gözleri kararıyor ve yüzüne bir sırtış yapıştırıp restorana bakmak için dönmeden önce derin bir nefes alıyor. "Vay canına Alex, burası gerçekten güzel görünüyor." Bizi kapıdan geçirirken kıpırdanıyor. "Burada *kot pantolon* giymemin bir sakıncası var mı?"

Sırıtiyorum ve burnunun üst kısmına dokunuyorum, dikkatimi sarışın hostese çeviriyorum, kafasını kocaman bir sırtışla standından kaldırıyor. Az giyinmişiz ama açıkçası umurumda bile değil. Böyle yerlerin önemseydiği tek şey paradır. Eğer buraya aitmiş gibi davranırsan, ait olursun. Bu tür bir ortamda yaşayarak ve nefes alarak büyüdüm ve ona hatırlanacak bir gece yaşatmak için geçmişimin havasını benimsemem gerekiyorsa, o zaman yapacağım şey budur.

Ayrıca, siktir et bu insanları. Bu onların ne düşündüğü ile ilgili değil, benim kadınımla ilgili. Ve Lily de öyle.

Benimkini.

"Alex Calhoun. Rezervasyonumuz var."

Hostes başıyla onaylıyor ve bizi masamıza götürüyor. Oturduğumuzda Lily'nin bakışlarının göğsümün ortasında bir delik açtığını hissedebiliyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Birkaç kez göz kırptıyor ve sonra başını sallıyor. "Yok bir şey, soyadını hiç bilmiyordum, hepsi bu. Çılgınca çünkü sormak aklımın ucundan bile geçmedi." Gözleri buğulanıyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorlarken midem geriliyor.

Benim değil. Don'un.

Bir menü aldı. "Tanrım, nasıl buldun?" Parmaklarımı kaldırıp oynatıyorum. "Sihir."

"Alex." Gözlerini devirerek kıkırdıyor. "Menünün tamamı Fransızca."

Omuz silkiyorum. "Ve? İstersen senin için sipariş verebilirim."

"Elli doların altında bir şey yok!" diye fısıldıyor. Tekrar omuz silkiyorum. "Bunun için endişelenme."

Gözleri arkama kayıyor ve sandalyesinde biraz midemin bulanmasına neden oluyor. Etrafıma bakıyorum ve ilk defa köşede bize bakan, kısık sesle fısıldaşan garsonlar olduğunu fark ediyorum. *Hay sikeyim.* Birdenbire bütün geceyi sorgulamaya başladım. Ona güzel bir gece yaşatmaya, hiç sahip olmadığı şeyleri vermeye çalışıyordum ama

tüm zamanını rahatsız olarak geçirmesi. İnsanlar takım elbise ve güzel elbiselere alışırken bizi dövmelerimiz ve kot pantolonlarımız için yargılıyorlar.

Bacağım masanın altından onunkine uzanıyor, ayağım baldırını sıyrıyor. Gözleri benimkilere kayıyor. "Kes şunu," diyor ağzından. Sırıtiyorum. "Yoksa ne olur?"

Garson anımızı böldü ve düşünmeden sipariş verdim, ürünlerin isimlerinin dilimden zahmetsizce yuvarlanmasına izin verdim.

"Parles-tu français?" diye sordum. Ona iş arkadaşlarını kontrol altında tutmasını söylemem gerekiyor ama Lily'yi utandırmak da istemiyorum.

Başını sallayınca gözleri açılıyor ve ben yutkunuyorum, gözlerim bir kez daha köşedeki kızlara kayıyor. "Demandez à vos collègues d'arrêter de regarder ici comme si nous étions le divertissement et j'ajouterai une centaine de plus à votre conseil." *İş arkadaşlarınızın bizi eğlenceymişiz gibi izlemeyi bırakmasını sağlayın, ben de bahşişinize bir yüzlük ekleyeyim.*

"Oui, Monsieur."

Menümüzü alıyor ve ben maden suyumdan bir yudum alıp Lily'ye döndüğümde onun yerinde donup kaldığını fark ediyorum, gözleri iri ve yuvarlak, su bardağı ağzının yarısına kadar donmuş.

Panik sinirlerimi bozmaya başlasa da sırtıtiyorum. *Bu aptalca bir fikirdi.*

"Sen kimsin?" diye soruyor.

Omzumu kaldırıyorum. "Fransızca konuşmama izin yok mu?" Başını sallıyor. "Hayır, ben sadece... şaşırdım."

"Belki de seni şaşırtmak hoşuma gidiyordur."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Ne dedin sen?"

Ayağım masanın altında yine onunkine sürtünüyor, bacağı bacağıma dolandığında damarlarımdaki ısı alevleniyor.

"Fark etmez," diyorum.

Gözleri kısıldı. "Başka dil biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ben büyürken dil öğrenmek bir pazarlık konusu değildi."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor çünkü konuşmaktan rahatsız olduğum bir alana girmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştık.

"Peki sen nerede ?" Sorarken dudağını ısıırıyor, parmakları bileğine vuruyor, sanki sormaktan çekiniyormuş gibi.

Boğazımdaki beyzbol topu büyüklüğündeki düğümü yutarak sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim uzun, gergin anlar boyunca sessizce onu değerlendiriyor. Belki

Ona her şeyi veremem ama bunu verebilirim. "Oregon," diye zorladım.

", doğru ya." Dudaklarını büzerek başını sallıyor.

Onu izlerken küçük bir sırtıış dudaklarımı eğiyor. O kadar tatlı ki. "Devam et."

Kaşları kalkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi aramızdaki boşluğa doğru sallıyorum. "Sor bakalım. Daha fazlasını öğrenmek için attığını görebiliyorum."

Başını yana eğiyor. "Ve sen cevap vereceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Garson yemeğimizi getirdiğinde sözümüz kesiliyor, ama o hiçbir şeyi kaçırmıyor, gözleri alevleniyor ve omuzları dikleşiyor, ona yeşil ışık yaktığım için savaşa hazırlanmış gibi görünüyor.

"Ailen hâlâ orada, Oregon'da mı yaşıyor?"

Bifteğimi keserken göğsüm sıkışıyor. "Evet."

"Onlarla konuşuyor musun?"

Midem bulanıyor. "Hayır." "Nasıl olur?"

Çatalımı ve bıçağımı yere bırakıyorum, üzüntü kaslarımı kopacakmış gibi hissedene kadar geriyor. "*Bu* uzun bir hikaye."

Nefes veriyor ve gözlerinde dönen hayal kırıklığını görebiliyorum. Masanın öbür ucuna uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. "Paylaşacağım bir şey ama burada değil."

Masaya bakarak başını sallıyor. Parmaklarının üst kısmına kendi parmaklarımla dokunuyorum ve sandalyemden kalkıp masanın yarısına kadar uzanıyorum. "Benden saklanma küçük kuş."

Tekrar yukarı bakıyor ve sonra benimle ortada buluşuyor, dudaklarıma bir öpücük kondurarak içimi aydınlatıyor.

"Bana tüm sırlarını ver," diyor dudaklarıma karşı. "Onları güvende tutacağıma söz veriyorum."

OceanofPDF.com

L I L Y

H *Fransızca* konuşuyor. Odaya girdiğinde herkes dönüp ona bakar, ama bu onun yerinde olmadığı için değildir - öyle olsa da. Çünkü o güce hükmediyor, sanki orada olmak onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi zahmetsizce kendini merkeze .

Onu daha önce de *görmüştüm* ama hiç böyle görmemiştim ve odaya hükmeden bir adamın düşüncelerine hükmetmenin sarhoş edici bir yanı var.

Akşam yemeği beklediğimden farklıydı, çok fazla tecrübem olduğundan değil. Ama beni böyle lüks bir yere götüreceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Ve belki de bu yüzden bana söylemedi, çünkü hayır diyeceğimi biliyordu, birkaç takım mutfak eşyası ve suyunuz için kristal şarap kadehleri olan bir yere gitmeyi düşünmek bile çok rahatsız edici.

Ama her nasılsa, buna rağmen beni rahat hissettiriyor ve yüzeyin hemen altında tomurcuklanan güven filizleri göğsümün derinliklerine kök salıyor. Gösterdiği her tarafla, beni kalıcı bir şeyle topraklamaya çalıştığını daha fazla hissediyorum.

Sanırım tutulmaya hazırım.

Şimdi Sumner Gölü'ndeyiz; Phoenix'in hemen dışında küçük bir su kütlesi. Buraya daha önce hiç gelmemiş olmama rağmen, tanıdıklığı damarlarımda dolaşüyor, anılar dengemi bozuyor.

Göller geçmişimi hatırlatıyor. Arkadaşım ve ailem olduğumu düşündüğüm insanlarla geçirdiğim zamanlar. Kendimin en iyi versiyonu olmayı , *gerçekten* denediğim, belki de safça denediğim zamanlar. Bazı şeytanlardan kaçılamayacağı gerçeğini kabullenmeden önce.

Bulunduğum noktaya gelmek, beni doğuran anne gibi olmamak için çok çalıştım. Başıma gelenlerin oğlumun çocukluğunu lekeleyebilecek korkuyu körüklemesine izin vermemek için. Ama bu göle baktığımda, parlak suları öpen ayın ışıltısını içime çektiğimde, kederim çatlaklardan sızıyor ve nefesimi kesecek kadar yoğun bir acıyla huzuru boğuyor.

Ve aynen böyle, vücudum uyuşmuş olanı bulmak için can atıyor.

Yolun aşağısındaki bir grup gençten çınlayan kahkahalar havayı dolduruyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor, onların uzak bulanık yüzlerinin yerini geçmişimdekiler alıyor.

Becca'nın.

Lee.

Chase.

"Neyi kadar çok düşünüyorsun?" Alex yerleşiyor, bacakları yanlarımda sıralanıyor ve kolları ortama dolanıyor.

İç çekerek başımı sallıyorum. "Sadece uzun göle gitmedim." "Eskiden çok gider miydin?"

Tüylerim diken diken oluyor ama soğuğu yaratan dışarıyı değil. Bu öyle bir soğuk ki ruhunuzdan sızıyor, don her kemiğinizi kaplayana kadar pekmez gibi yayılıyor ve güneşin bile gideremeyeceği bir ağrıya neden oluyor. Başımı çevirip ona bakıyorum, sırlarımı dökmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Onları o kadar uzun zamandır gömüyorum ki, sığ mezarlarını bulabileceğimden emin değilim. Ama bir şey beni iskeletleri çıkarmaya itiyor, acının çürümüşlüğüne beni pis kokusu altında boğmamasını umuyorum.

"Evet," diye yavaşça konuşuyorum. "Eskiden yaşadığım kasaba büyük bir kasabaydı. Çocukken hep oraya giderdik."

Konuşmadan önce tereddüt ediyor. "Biz

kimiz?" Kaşlarım aşağı eğildi. "Ne?"

"Biz' dedin, başka kimden ?"

"Ah... dostlarım." İhanetleri boğazımdan geçip dilime yerleşirken burnum tiksintiyle kıvrılıyor ve tadı yıllar önce olduğu kadar ekşi geliyor. "Ve kardeşim, sanırım."

Başını sallıyor. "Kardeşinin adı ne?"

Göğsüm sızlıyor, onun düşüncesi kalbime kazınmış bir damga gibi, yanık ortama yayılıyor ve gözlerimin arkasına yerleşiyor. "Chase," diye zorluyorum.

Şaşırmasını, oğluma kardeşimin adını verdiğimi fark etmesini bekliyorum ama sanki başından beri biliyormuş gibi sadece başını sallıyor. "Sen

Hala onunla konuşuyor musun?"

"Fark eder mi?" Omuz silkiyorum.

Dudakları omzumda gezinirken boynumdan aşağı karıncalanmalar iniyor.

"Evet," diye mırıldanıyor tenime karşı.

"Artık onunla konuşmuyorum." Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve bunun beni gerçekten ne kadar etkilediğini göstermek istemediğim için elimin tersiyle hızlıca siliyorum.

"Nasıl olur?" diye sorar.

"Nasıl olur da ailenle *konusmazsın*?" Ben de karşılık veriyorum.

Vücudu arkamda sertleşiyor ve bir iç çekiyor. "Benim yetiştirilme tarzım farklıydı. Hissettiğim baskıyı zaten biliyorsun..."

Sözünü kesiyor ve kalbim duracak gibi oluyor, onu küçük bir çocuk olarak düşündüğümde, hissetmek için derisini kestiğimde içimi bir hastalık kaplıyor.

"Evet, hatırlıyorum." Elimi ön kolunda gezdiriyor, parmak uçlarımda altındaki kabarık eti hissediyorum.

"Hepimizin kendi hikayeleri var" diyor. "Benim ailem iyi insanlar değil. Narsisizm en iyi haliyle. *Herkesi* manipüle ediyorlar, öyle sıkı sıkıya bağlı ve mükemmel bir imaj örüyorlar ki kimse onların yalanlarından başka bir şeye inanmıyor."

Göğsüm sıkışıyor.

"*Her* gün karakterimden bir parça daha koparılıyor, beklentileri tarafından parçalara ayrılıyordu." Başımı sallıyor.

"Peki ya Fransızlar?" Kelimelerin dilimden dökülmesine engel olamamaya soruyorum.

Kıkırdıyor, bedenimi kendine doğru daha sıkı çekiyor, nefesi kulağıma geliyor. "Est-ce que tu aimes ça?"

Tüylerim diken oluyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Hoşuna gidip gitmediğini sordum," diye geveliyor.

Yanaklarım kızardı. "Bunu yapmayacak bir kadın tanımıyorum."

Sırtıma yaslanıp sertleştiğini hissettiğimde tahrik duygusu içime işliyor. "Bildiğin tek dil Fransızca mı?"

Kavrayışı gevşiyor. "En akıcı konuştuğum dil bu ama diğerlerinde de fena değilim. Ailemin... sık sık uluslararası misafirleri olurdu ve babam için çocuğunun sohbet edebilmesi önemliydi."

Alex'in çocukluğunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum, ama elim boş dönüyorum, verdiği ufak tefek bilgiler bir resim çizmeye yetmiyor. Ya da belki de bildiğim her şeyden o kadar uzak ki, hayalimde bile var olamıyor.

"Baban iş adamı mı?" Yüzünü görmek için dönüyorum.

Başını sallıyor, çenesindeki kaslar geriliyor. "Evet. Dünyanın en büyük şirketi için."

"Oh." Daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum ama onu zorlamak da istemiyorum. Bunun hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim ve *beni* dürttüğünde iyi tepki vermeyeceğimi biliyorum.

Bir nefes üflüyor. "İşte, sana benimkilerden birini söyledim. Şimdi seninkilerden birini söyle."

"Benim neyim?"

"*Sırlarınız.*"

Midem bulanıyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Başlangıç iyi bir yer gibi görünüyor."

İçim duvarlarımı yıkmakla onları güçlendirmek arasında savaş veriyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Yanmayı azaltmak için onları kapatıyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, kayalık kıyı şeridine vuran küçük dalgaların sesiyle bizi sallıyor. "Dene."

Dene.

Tek bir hece. Binlerce farklı duygu.

"Annem bir keşti," diye patladım. "Ben küçükken kardeşimi ve beni terk etti. Bilmiyorum-" Bir damla gözyaşı kaçtığında başımı sallıyorum, zar zor hatırladığım bir kadın için ağladığım için sinirim midemi sıkıştırıyor. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama kardeşimi mahvetti."

"Seni *terk* mi *etti*?"

Yanaklarımı şişirdim. "Evet. O kadar uçtu ki bizi Nowhere, Tennessee'de bir benzin istasyonunda bıraktı." Göğsümün ortasında unutulmuş bir yara zonklamaya başlıyor. "Chase her zaman bunu kastetmediğine yemin ederdi. Sadece... unutmuştu." Ellerimi iki yanıma bırakmadan önce birbirine vuruyorum. "Ama inancını koruyabildiği sadece birkaç gece vardı, biliyor musun? Sonunda onun geri gelmeyeceğini anladı." Duraksıyorum, Chase'in gözlerinin nasıl boşaldığını, kişiliğinin nasıl taşa dönüştüğünü düşünüyorum.

Bunu asla hak etmeyen bir kadına olan inancı, çocukluğunu parça parça yontan keskin kenarlar oluşturdu. "Ondan sonra asla eskisi gibi olmadı."

Alex ofluyor, ensemdeki tüyler nefesinden dolayı uçuşuyor.

"Koruyucu aileye yerleştirildik," diye devam ediyorum. İçim daralıyor, bırakın yüksek sesle konuşmayı, kelimeleri düşünürken bile ellerim titriyor.

"İkinizi ayırdılar mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, biz birlikte tutulduk ve o... Chase... o benim en büyük koruyucumdur." Burnum yanıyor, boğazım şişiyor. "Ayaklarımın altında sürekli sallanan bir dünyada o benim sabit zeminimdi."

"Harika bir kardeşe benziyor."

Durduramadan yüzümden süzülen yaşlar yanaklarımı ıslatıyor. "En iyisi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Koruyucu aile bakımı nasıldı?"

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Bazı yerler iyiydi. Diğerleri... değildi." Utanç dalgası içimde kabarıyor ve beni kararmış anılarla ıslatıyor. "Özellikle biri, o-" Sesim boğazımda düğümleniyor, unutmak için kendimi eğittiğim geçmişin anlık görüntüleri sis gibi yuvarlanıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Önemli değil."

Alex'in kolları karnımın üzerinde esniyor. "Öyle."

Sözlerini duymazdan geliyorum. "Gerçi sahip olduğumuz son koruyucu aileler inanılmazdı. Bizi gerçekten evlat edindiler." Yumuşak bir gülümseme yüzümü süslüyor. "Sam ve Anna Adams."

Alex kıkırdar. "Sam *Adams* mı? Bira gibi mi?"

Kıkırdıyorum, o ağır anın içinden bir parça ışık süzölüyor. "Evet. Her zaman sahip olmayı hayal ettiğim her şey onlardı. Ve yıllarca oradan oraya lanse edildikten, devletten maaş çeki ya da kullanılacak bir *oyuncak* muamelesi gördükten sonra-" Dişlerim o kadar sert sıkılıyor ki azı dişimi kıracağımdan korkuyorum. "Mükemmel bir aileye sahip olmak güzeldi."

Parmakları gömleğimin eteklerinin altından geçiyor ve sadece bu dokunuş bile beni topraklamaya yetiyor. Beni anın içinde tutmaya. Zor ama bu konuyu biriyle konuşabilmek iyi hissettiriyor.

"Peki ne oldu?"

Omuz silkiyorum, bunu kelimelere dökebilir miyim bilmiyorum. Bazen kırık parçaların çok derinlere yerleştiğini söylemek *istiyorum*. Onları ne kadar süpürürseniz süpürün, geride kalan parçalar vardır. Ve sonunda, bu parçalar sizin bir paranız haline gelir, onları kazıp çıkarma düşüncesi dayanılamayacak kadar acı verir.

"Sam ve Anna harikaydı. Ancak bizi uzaklaştırmaktan korkuyorlardı, odaklarının çoğu Chase'e gitti çünkü o sorunlu çocuktur."

Değildim." Başımı sallarken dudaklarım hafifçe kalkıyor. "Hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığında insanların sana inandığını genç yaşta anladım."

"Güçlüyken zayıf, zayıfken güçlü gibi davran." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne?"

"*Bu Sun Tzu'nun Savaş Sanatı'ndan bir alıntı.*"

Mırıldanırken göğsüm çekiliyor.

Zayıf olduğunuzda güçlü davranın.

"Evet, sanırım o bendim. Her zaman zayıf." Bir gözyaşı daha yüzümden aşağı kayıyor, dudaklarıma çarparken sıcak ve tuzlu. Dilim nemi silmek için dışarı çıkıyor. "Ama insanlar onlara gösterdiğin yüze inanıyor. Ne kadar çok konuşursam o kadar az soruyorlar. Ne kadar çok gülümsediysem, o kadar az umursadılar."

"Bu çok üzücü, küçük kuş."

"Neden bana öyle diyorsun?" Kollarında dönüyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, eli yanağımda geziniyor. "Kuşlar sosyal hayvanlardır. Sürüler halinde yaşarlar ve gökyüzünde gelişirler. Ama esaret altına alındıklarında yalnızlaşırlar. Depresyona girerler. Saldırganlaşırlar. Bazen yaşadıkları travmayı bir daha ötmeyerek gösterirler."

Sözleri göğsümü ağrıtıyor.

"Seninle ilk tanıştığımdaya yalnız görünüyordun. Depresif. Agresif. Bu bende şarkı söylemeni duyma isteği uyandırdı."

Nefesim daralıyor.

Başparmağı alt dudağıma bastırıyor. "Kuşlar kafese kapatılmamalı." Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Şarkını ne çaldı, küçük kuş?"

Kalbim tekliyor. "Bu konuda konuşabileceğimi sanmıyorum."

Burun delikleri alevleniyor, gözleri benimkileri arıyor. "Korkarım zaten biliyorum." Alex aptal bir adam değil.

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve onu dudaklarıyla yakalıyor, çığlıklarımı içine çekiyor ve dilinin üzerinde dinlenmelerine izin veriyor. Bu konuda başka bir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Ama söylememe gerek yok, çünkü Alex beni kendine yaklaştırıyor ve kollarında paramparça olmama izin veriyor.

Ve ilk defa parçaları süpürmek konusunda endişelenmiyorum.

OceanofPDF.com

M A S O N

W Bir şeyi bildiğinizde, sadece bilirsiniz.

Kelimeleri söylemesine gerek yok, her şeyi yeterince iyi bir araya getirebiliyorum. Birinin acısını söylebilmeyi çok istemek ama yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek tarif edilemez bir duygu. Kollarımda ağlıyor ve ben onun acısını içime çekiyorum, bir şekilde yükünü omuzlarımdan atmasına izin vermenin biraz huzur bulmasına yardımcı olacağını umuyorum.

Ama canavarların gölgeleri, onlar gittikten sonra da uzun süre kalır. Umabileceğimiz en iyi şey kendimizi karanlıktan kurtarmaktır.

Randevunun bu şekilde sonuçlanmasını istememiştim ama birdenbire, *bum. Dina'nın Lokantası'na* ilk adımımı attığımdan beri öğrenmek için can attığım bazı bilgiler kucağıma düşüverdi. Hiçbiri neden kaçtığını açıklamıyor. Aksine, içimdeki kararsızlığı daha da alevlendirdi, çünkü Chase'in kötü adam olmadığı her zamankinden daha açık. En iyilerden biri gibi görünüyor.

İşte bu farkındalık, küçük bir parçanın ona çaresizce istediği bilgiyi vermeyi, motoruma atlayıp babam Arizona'ya adımını bile atmadan Dodge'dan defolup gitmeyi düşünmesine neden oluyor. Lily'yi onu koşulsuz sevecek birine geri vermeyi. Bilmeyi hak ettiği şeyleri ondan saklamayacak birine.

Ama düşünce büyümeye başlar başlamaz onu kökünden söküp atıyorum. Ona her şeyi anlatana kadar *hiçbir şey* yapamam.

İtiraf etmeliyim.

Eğilerek başının tepesine bir öpücük daha konduruyorum, hıçkırıkları azalıyor, geriye kalan tek şey hafif hıçkırıklar oluyor. Benim kaçmaya çalıştığım mükemmel aile hayaline doğru koşuyor olması çok ironik.

"Özür dilerim," diye kekeliyor. "Randevuyu mahvettim."

Gülümsüyorum, elimle uçuşan saçlarını düzeltiyorum. "Küçük kuş, sensiz randevu olmaz."

Başını kucağıma yaslayana kadar alçalıyor, muhteşem ela gözleri dünyadaki tüm güvenle bana bakıyor ve şimdi benim anım olduğunu biliyorum. Her şeyi ortaya dökebilir ve beni affetmesi için yalvarabilirdim. Her şeyi silip atabilir ve ona bir daha asla güvenini suistimal etmeyeceğime dair *Tanrı*'ya yemin ettiğimi söyleyebilirim.

Ama bencilce, daha fazla zaman istiyorum, bunu hak etmediğimi bilsem bile.

Elimi saçlarında gezdiriyorum, onun yerine yüzünü öpücüklerle boğuyorum ve kıkırdıyor, sesi göğsümü flaş ışığı gibi aydınlatıyor.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim,"

diye iç geçiriyor. Kaşlarım çatılıyor. "Neyin?"

Elini aramızda sallıyor. "*Bu*. Yani... kolay değil. Bir şeyleri yüksek sesle söylemek hiçbir zaman benim güçlü yanımdı." Burnu kırışıyor. "En azından gerçekten önemli olan kelimeleri. Ama geçmişimi bilen birinin olması güzel bir his."

Saçlarını düzeltmeye devam ediyorum. "Neden gittin?"

Kaşları kalkıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor, tehlikeli bir bölgeye girmediğimi umuyorum. Ama bilmem gerekiyor. Belki bana duymak istediklerimi söylerse, suçluluk duygusu boynumdaki kısılcı gevşetir.

"Ailemi terk etmeme ne sebep oldu? Uyuşturucu." Kollarını kaldırarak dövmelemlerle kaplı yara izlerini gösteriyor. "Tennessee'yi tamamen terk etmeme ne sebep oldu? Oğlunu öğrenmesinden korktuğum psikopat bir eski erkek arkadaş."

Kaşları aşağı doğru iniyor, parmakları bileğine doğru sendeleyerek ritim tutuyor ve ben... sonunda onu ağabeyine teslim etmemek için bir nedenim olduğu için kendimi ne kadar rahatlamış hissediyorum.

Onun güvenliği için. *Chase için*.

Gözünün kenarından bir damla yaş daha sızıyor ve bu manzara karşısında göğsüm yanıyor. Söyleyecek güzel sözlerim ya da anılarının acısını azaltabilecek herhangi bir şeyim yok, bu yüzden sessiz kalmak yerine ona sarılmanın yeterli olacağını umuyorum.

"Şimdi senin hakkında konuşalım." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ailen ne iş yapıyor?"

Yaltaklanmamı bastırıyorum, nikotin arzusu aniden damarlarımdan akıyor, tütün tadı dilimde taze olduğu için şimdi daha güçlü. "Annem hayır kurumları işletiyor."

Gözleri genişliyor. "Oh, bu... asilce."
Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet, işte bu yüzden o."
"Asil olduğu için mi?"
"Çünkü insanların öyle olduğunu *düşünmesini* istiyor." Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor. "Oh."
Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Babam bir politikacı."
İşte. Söyledim işte. Yara bandı gibi söktüm. Nasıl oldu da ama buradan başlayabilirim. Ona bunu verebilirim. *Alex* hakkındaki gerçeği verebilirim.
Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "Bunu söylemeni beklemiyordum."
Kıkırdıyorum. "Neden yapacağını bilmiyorum. Bu normal sohbetlerde sunduğum bir bilgi değil."
Dik oturuyor, bana bakıyor, yeni pozisyonuna yerleşirken bacakları benimkilere sürünüyor, gözlerinin kenarları merakla doluyor. "Nasıl oluyor da artık onlarla konuşmuyorsun?"
Kalbimi bir arada tutan dikişler yıpranmaya başlıyor ama ona elimden geleni yapmak için gözyaşlarımdan acısını bastırıyorum. "Artık onların boktan ailesinin bir parçası olmak istemedim ve ayrıldım."
Başını yana eğiyor. "mi?" Parmaklarını şıklatır. "Aynen böyle."
Tıpkı senin yaptığın gibi.
"Anlıyorum. Bunu görebiliyorum." Başını sallıyor. "Sen görebiliyor musun?"
"Evet, bir politikacının oğluna pek benzemiyorsun."
Sözleri göğsümü ikiye bölen zehirli bir ok gibi, zehir geçmişimden gelen tüm fısıltıları açığa çıkarana kadar içime yayılıyor.
Daha dik durun. Daha sıkı çalış.
Erkek ol.
Bu aile için bir utanç kaynağısın. Ya ondan kurtul ya da onunla evlen.
Her anıma musallat olan sonuncusu, hiç gitmeyen hayalet, bana onun haklı olduğunu hatırlatıyor.
Ben politikacının oğlu değilim.
Çocuğumu öldürdüğü gece bu unvandan vazgeçtim.

OceanofPDF.com

L I L Y

I Kırıldım. Bunu biliyorum.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok, ama başka birinin içeri girmesine izin vermek iyi hissettiriyor. Hayatımda ağırlığı paylaşabileceğim birinin olacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman berbat insanların iyi şeyleri hak etmediğine inandırıldım. Ve ben kesinlikle *berbat* durumda olsam da, Alex sahip olduğum en iyi şey.

Bu gece beklediğimden çok daha fazlasına dönüştü ve konuşmamızın etkileri beni sersemletti, aramızdaki bağ güçlendikçe titreşiyor.

Fırtına bulutları uzakta gürlüyor ve Alex ayağa fırlayıp beni bisikletine götürüyor, böylece yağmurdan kaçabiliyoruz. Şehir merkezinin kenarındaki bir benzin istasyonuna girip bir pompanın yanına yanaşıyor. Ayağa kalkıp kaskımın mandalını açıyorum ve başımdan çıkarıyorum. Benim taktığımdan emin olmasına rağmen kendisinin hiç takmadığından bahsetmiyorum.

Kolunu belime doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "İçeriden bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum, eve gittiğimizde benden faydalanmasını istediğim tüm iğrenç yolları hayal ederken bir deli gibi gülümsüyorum. Bu kadar yoğun bir konuşmadan sonra, içgüdüsel bir ihtiyaç, içimde bir ağ örme isteği, onun ruhunu yakalamayı ve benimkiyle dolaştırmayı umuyorum. Onu yakınımda hissetmeliyim.

Başını sallayıp istasyonun içinde yürümek üzere ayrılıyor ve ben de bacaklarımı esnetmek için zaman ayırıp etrafa bakıyorum. Burada başka pek araba yok, birkaç nokta ötede ezik kırmızı bir Toyota ve arka camları tamamen görünmeyen pahalı siyah bir araba var. Görünüşe bakılırsa bu arabayı

Filmler ve gözlerimi kısarak, renkli camın arkasını görmeye çalışacak kadar meraklı, ne tür bir insan olabileceğini merak ediyorum.

Bu tür bir lüks içinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal ederek homurdanıyorum. Dünyada hiçbir şeyi umursamadan etrafta dolaşmak nasıl bir his olmalı. Boş boş, söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Para gerçekten mutluluğu satın *alamaz* mı? Bana öyle geliyor , finansal istikrar size keyif veren şeylere odaklanmanız için alan yaratır, ama sanırım bu konuda fazla deneyimim yok. İşte buradayım, az önce doyurucu bir yemek yediğim ve bunu telafi etmek için önümüzdeki ay boyunca pilav ve fasulye yapmak zorunda kalmayacağım için heyecanlıyım.

Başımı sallayarak bir kahkaha atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gecenin temiz havasını içime çekiyorum, param olmasa da hayatımın yıllardır en iyi hissettiği anın bu olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Yarın ya da öbür gün ne olursa olsun, bu geceyi sonsuza dek yanımda götüreceğimi, mutluluğumun anısıyla yaşayacağımı ve onun gücünü kâbusları uzak tutmak için kullanacağımı biliyorum.

Alex benzin istasyonunun kapısından çıkıyor ve onu içime alırken bir sırtıma beliriyor, bacaklarımın arasında ağır bir ağırlık zonkluyor. Beni *çıldırıyor*, canlı ve özgür kılıyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Buna yaklaştığım tek an ilk kez kafayı bulduğum andı. Ancak bu tür bir sevinç yapay ve geçicidir, sizi olduğunuzdan daha aşağıda bırakır.

Oğlum için ayık kaldım.

Kendim için ayık
kalıyorum.

Alex bana doğru yürürken yere bakıyor, cüzdanını arka cebine koyuyor ve ben onun gelecek hayalleri içinde kaybolmuş görüntüsüne takılıp kalıyorum.

Ta ki süslü arabanın arka kapısı açılıp dikkatimi başka yöne çekene kadar.

Kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar kapıdan fırlıyor, bakışlarım mükemmel bacaklardan yukarı kayıyor, tonlanmış kıvrımların üzerinden geçiyor ve şimdiye kadar en çarpıcı kadınlardan birinin yüzüne bakıyor. Bir tanrıça gibi ortaya çıkıyor ve ben sadece onun görüş alanında dururken kendimi küçük hissediyorum.

Üzerimde yükselecek kadar uzun boylu ve bir an için süper model olup olmadığını merak ediyorum. Sonra gözleri Alex'e kayıyor ve mükemmel bakımlı eli ağzını kapatınca tüm düşüncelerim kalıyor. Uzaktan bile titrediğini görebiliyorum.

"Alexander?" diye nefes nefese kalır.

Başım Alex'e doğru savruluyor ve o olduğu yerde donup kalıyor, başını öyle hızlı sallıyor ki boynum ağrıyor.

İzliyorum, içim içimi yiyor, aklım geri dönmek, olacıklara tanık olmamak için çılgılık atıyor. Ama olduğum yere çakılıp kaldım. Bu güzel kadının sanki buna hakkı varmış gibi erkeğimin üzerine yürümesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Ama ona bir yabancı gibi bakmıyor. Ona bir hayalet gibi bakıyor.

"Alexander?" diye tekrar soruyor, sesi titreyerek.

Kalbim karnıma düşüyor.

Gözleri bana dönüyor, hafifçe genişliyor, sanki anlayış istiyor, ama neler olup *bittiğini* bilmiyorken nasıl anlayış gösterebilirim?

Dikkatini tekrar ona çeviriyor ve bir perde çekiliyor, tüm tavrı değişiyor; çenesi geriliyor, omurgası sertleşiyor. Üç dakika önce dükkândan çıkan kaygısız adamdan ne kadar da farklıydı.

"Olivia." Sesi, tenimin üzerinde gezinen önsezili soğukluk soğuk. Kendi kendime onun geçmişinden biri olduğunu düşünüyorum. Lüks içinde büyüdüğünü, babasının bir politikacı olduğunu söyledi. Gözlerim onun formunda geziniyor, bu kadar *zahmetsiz* oluşu içimi kıskançlıkla dolduruyor.

Belki de bir politikacının karısıdır. Öyle görünüyor.

Bakışları Alex'e takılı kalmış, gözleri sanki susuzluğunu gidermek için yaratılmış bir su gibi onun her santimini içine çekiyor. "Yapamam-" Bir adım daha yaklaşıyor. "Sen..."

Kasları geriliyor ve ondan uzaklaşıp bana doğru dev bir adım atıyor. Ben de onun hareketine uyarak doğruluyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kadını etrafında istemediği çok açık.

"Phoenix'te ne işin var?" diye sözünü kesiyor.

Gözlerinin üzerinde bir gölge belirir, dudaklarının kenarları aşağıya döner. Önce şoförüne, sonra da Alex'e bakıyor. Beni bir kez bile fark etmedi. Duvar kâğıdı da olabilirdim, arka plana karışan başka bir nötr ton.

İç geçiriyor, eliyle şakağını ovuyor. "Baban için buradayım." Kalbim göğsüme çarpıyor.

Babası mı?

Adam alay ederek ona bakıyor. "Tabii ki öylesin. Ne zaman adını söylese hemen dikkat kesiliyorsun, değil mi?"

Onun sözleri bir silah sesi gibi geri çekiliyor ve gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor, kendimi sabit tutmaya çalışıyorum. Seyirci olmaktan başka bir şey olmasam da, işkence dolu geçmişlerinin gözlerimin önünde canlanmasını izlemek içimi titretiyor.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyor, kollarını beline doluyor.

Bisikletine doğru bir adım daha atıyor, gözleri bana yumuşuyor.

Ve sonra ilk kez *Olivia* bana baktı.

Beni içine alırken dimdik duruyorum, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama kendimi *küçük* hissediyorum. İşe yaramaz. Asla kıyaslanamayacakmışım gibi.

Anlaşılan o da aynı fikirde çünkü beni görür görmez kovdu. "Alexander, konuşabilir miyiz?" Tekrar ona baktı. "Senin... Ben sadece-"

Çenesi sıkıştı. "Söyleyecek bir şeyimiz yok."

Oflayıp pufluyor. "Söylenecek *çok şey* var! Beni terk ettin. Düğünümüzden hemen önce. Bilmediğin şeyler var." Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken dehşet içinde bakıyorum. "*Öldüğünü* sanmıştım."

Midem burkuluyor, dikenli teller göğsümü sarıyor ve sıkıyor, yıkmak o kadar zaman harcadığı duvarlar nanosaniyeler içinde yeniden diriliyor.

Bu gecenin erken saatlerine ait anılar, aramızda geçen her kelime beynimde uçuşuyor. Bunu bana söylemedi. Ve bu... bu söylememek için büyük bir şey gibi geliyor.

Belki yüzümdeki ifadeden, belki de ruhumda olup bitenleri her zaman hissediyor gibi görünmesinden, ama her iki durumda da Alex'in kafası bana doğru kayıyor.

"Kahretsin," küfreder nefesinin altında ve koşarak yanına gider.

Bacaklarıma hareket etmeleri için telkinde bulunuyorum ama itaat etmiyorlar, oldukları yerde donup kalıyorlar. Olduğum yere kök . Doğrudan bana doğru adım atıyor, elleri uzanıyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez midem şiddetle çalkalanıyor ve onun elinden kurtuluyorum.

O her zaman benim için bir istisnaydı, ama şu anda o da diğer yalancı pislikler gibi hissediyor.

Tekrar deniyor, çenemi kavırıyor, bakışları benimkileri yakıyor. "Hayır," diye emrediyor. "Açıklamama izin ver."

Alay ediyorum, göz temasını kesiyorum, boğazımı şişiren yanmayı yutkunarak bastırıyorum. *Nişanlısının* önünde olay çıkarmak istemiyorum.

Vücudu katılaşıyor ve dönüp beni de bisikletine doğru sürüklüyor. "Burada işimiz bitti."

"Alexander, bekle," diye yalvarır Olivia.

Kıskançlık kabarıyor ve beni göğsümden ısıyor, gözeneklerimden yeşil sızana kadar zehrini her uzvuma yayıyor. Bu kadın onun geçmişinin benim asla öğrenemeyeceğim kısımlarına sahip. Bana söylemeyi hiç düşünmediği kısımlar.

Bisikletinin arkasına atladığımda, içimdeki gerginlik kırılıyor, öfke sistemimden taşıyor.

"Açıklayabilirim," diye atıldı. "Bu görüldüğü gibi değil, yemin ederim Lily."

Ağzım açık ama söyleyecek sözüm yok. Tek sahip olduğum sorular ve bu yüzden cevapları soracağımız yere gelene kadar bekleyeceğim.

Sadece birkaç dakika önce iyiydim. Onun benim olduğu ve nihayet, *nihayet*, bir şeyin sadece benim için yapılmış gibi görüldüğü gerçeğinin tadını çıkarıyordum. Evren sonunda pes etmiş ve mutlu olmama izin vermişti.

Ben daha iyi biliyorum. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye, genellikle

Bana söylemeliydi. Bir geçmişi olması umurumda değil. Geçmişini anlatmak için bir sürü fırsatı varken bunu benden saklamasını önemsiyorum. Ona her parçamı verdim ama yine de benim gözümde saklı kalan yanları var.

Bunun farkına varmak içimi binlerce kağıt kesiği gibi kemiriyor ve bu histen nefret ediyorum.

Bu yüzden hissetmemeye karar verdim.

Bir ışık düğmesi gibi, onu kapatıyorum ve sakın bir örtünün beni ele geçirmesine izin veriyorum. Gözlerim Alex'in bakışlarına kilitlendiği yerden açılıyor ve yüzüme bir gülümseme yapııştırıyorum. "Sorun yok, Alex."

Burun delikleri alevlendi. "Hayır."

Hayır mı?

"Bunu bana yapma, küçük kuş. Benimleyken *benimle* kal."

Ama artık çok geç. Ben çoktan gittim.

OceanofPDF.com

M A S O N

H Gözlerim donuklaşıyor, odaklanamıyorum ve hızla çarpan kalbim duracak gibi oluyor.

Siktiğimin Olivia'sı.

İşte bu yüzden Batı Yakası'na gelmiyorum. Ve bu yüzden her zaman, *her zaman* içgüdülerimi dinledim. Şimdiye kadar. Lily'e kadar. Sabah sisi gibi, kalın ve bunaltıcı bir şekilde içeri girdi, görüşümü çarpıttı ve her şeyi belirsizleştirdi.

Olivia'nın yüzünü gördüğümde damarlarımda dolaşan öfkeyi görmezden geliyorum ve tüm dikkatimi kızıma veriyorum. Onunla konuşabilmek için bizi evine geri . Açıkla. Ona anlatacaktım. Sadece bu gece değil. Bu gece bir ömür boyu yetecek kadar ağır şeyler yaşadık ve Olivia geçmişimin düşünmesi bile acı veren bir parçası.

Ama Lily'nin benden saklanmasına izin vermeyeceğim.

Bir yanımda onun tepkisinden korkuyor. Eğer bu bilgiyle başa çıkamazsa, her şeyi öğrendikten sonra burada kalmasını nasıl bekleyebilirim?

Derin bir nefes alıp kendimle konuşuyorum, Olivia'nın sırtıma bakışının sıcaklığını ve hala seslenen, içimi ısıtılmış metal gibi tırmıklayan, iyileşmekten uzak kabukları yeniden açan sesini görmezden geliyorum.

Ama geriye bakmıyorum. Olivia, bizim için en iyi olanı yapmak yerine babamın kurallarına göre oynamaya karar verdiği anda benim için önemli olmaktan çıktı.

Ama Lily.

Bundan geri dönebiliriz.

Bilmediği diğer her şey hakkında hala emin değilim.

İçim daralıyor ve bir kez daha nasıl bir karmaşa yarattığımı hatırlıyorum. *Onu kaybedemem.*

Motosikletime biniyorum, gözlerim Olivia'nın cam gibi bakışlarıyla son bir kez buluşuyor, safra boğazımın arkasını yakıyor. Onun gözyaşlarına inanmıyorum, inansam bile onları temizlemek umurumda değil. Elimi geriye doğru uzatıp Lily'nin kalçasını avuçluyorum ve geri çekilmeyince rahat bir nefes alıyorum.

Ve sonra otoparktan çıkıyorum, Lily'ye her şeyi açıkladıktan *sonra* geçmişimin beni kıcımdan ısırmak için geri döndüğü gerçeğiyle başa çıkmayı seçiyorum.

Yağmuru saniyelerle de olsa atlatıyoruz, tam apartmanına girerken başıma sıçrayan iri damlalar kirpiklerime yapıyor. Otoparkın arka tarafına kadar sürüyorum ve yıpranmış bir tentenin örttüğü yerlerden birinin altına park ediyorum. Önce bisikletten iniyorum, ellerim kalçalarımın Lily'ye doğru dönüyorum ve ne yapacağımı izliyorum.

Acele etmiyor, yavaş ve düzenli bir şekilde ayağa kalkıyor, kaskını çıkarıp koltuğa yerleştiriyor. Metal kapağa çarpan yağmurun sesi dışında ortalık sessiz ve ben nereden başlayacağımı düşünürken kulaklarımda kan uğulduyor. Söyleyeceklerimi gerçekten *duyması* için onu nasıl geri getireceğimi.

Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi ilişkisini kesiyor ve üzgün olduğunu bildiğim halde onu becermek istemediğim için geçici bir çözüm bulmam gerekecek.

"Lily."

Bakışlarını benimkilere kilitliyor, ama gözleri bir ayna gibi. Onlarda kendi yansımadından başka bir şey görmüyorum.

"Lily," diye tekrarlıyorum.

"Yapma bunu." Başını eğiyor.

"Neyi yapmayayım?"

Elimi kaldırıp ona doğru salladım. "Bu her ne sikimse." İçimdeki sinirler ses tellerime doğru yükseliyor ve sesimi gerginleştiriyor.

Omuz silkiyor. "Yorgunum. Sanırım gidip Chase'i alacağım ve geceyi noktalayacağım. Yemek için teşekkürler."

Yanımdan geçip giderken kalbim çarpıyor, sanki şimdi çekip giderse her şeyin biteceğini biliyor. Bir daha açılmayacak. Diğer her şeyi ona anlatmanın bir yolunu bulabilmem için açılmasına *ihtiyacım var*. "Hayır."

Duraklıyor, sırtı sertleşiyor. "Hayır mı?"

İlerliyorum, ona ulaşana kadar ayaklarımdın altında küçük su birikintileri sıçırıyor, belini kavırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Elim başının arkasından kavırıyor, saç tellerine dolanıyor, diğer avucum boynunu kavırıyor,

Parmak uçlarım çenesinin alt kısmında geziniyor. Gözlerimin içine bakması için başını sertçe geriye itiyorum.

Mükemmel dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor.

"Dünyadaki herkes için şarkı söylemeyi bırakabilirsin küçük kuş, ama benim için değil." Boynunu sıkıca kavriyorum, nabızı avucumun altında titriyor. "Kızmak mı istiyorsun? *Kız*. Ama burada benimle kal ve *savaş*."

Gözleri titriyor ve göğsüm sıkışıyor. "Açıklamama izin verecek misin?"

Saçlarını kökünden çekiyorum, acıyı hissedeceğini bildiğim kadar güçlü bir şekilde ve gözleri parlıyor, hayata geri dönüyor. Rahatlama kalbimin atışlarına doğru yol alıyor.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve esnek vücudu sertleşiyor.

"Neyi açıklayacaksın *Alexander*?" diye tükürüyor. "Bu gece sana nasıl açıldığımı ve bir şeyler paylaştığımı ve senin de aynısını yaptığını düşünürken *nişanlı* olduğunu öğrendiğimi mi?" Elleri göğsüme çarpıyor, acısının sıcaklığı tenimi yakıyor.

"Buna ihtiyacım yok." Beni itiyor. Onu daha sıkı kavriyorum. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Gök gürültüsü onu zıplatacak kadar yüksek sesle çarpıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak belini kavriyor, vücudunun her santimi bana değene kadar onu çekiyorum.

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin," diyorum. "Ama bana yalan söyleme. Gerçeği bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeceğim. Söyleyeceğimi *biliyorsun*. Peki duymaktan bu kadar korktuğun şey ne?"

Alay ediyor, kollarımdan kurtuluyor ve sağanak yağmura doğru koşuyor. Ona izin veriyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor, havada patlayan fırtına kadar sert.

"Allah kahretsin!" Yağmurun görüşümü kör etmesine ve tenimi üşütmesine aldırmadan peşinden koşuyorum. "Evet, tamam mı? Nişanlıydım."

Beni görmezden geliyor ve merdivene doğru ilerlemeye devam ediyor. "Evet, onu sevdiğimi sanıyordum."

Adımları duraksıyor ama sadece bir anlığına.

Onu takip ediyorum, beni *duymak* bile istememesine *duyduğum* kızgınlık beni ileriye itiyor. "Evet, ben de sana söyleyecektim."

Merdivenlerin yarısında duraklıyor ve bana doğru dönüyor, gökyüzünde çakan şimşekler yüzündeki ıslaklığı ortaya çıkarıyor. Saçları keçeleşmiş,

yanağına yapışmış, yağmurdan sıırıslıkılam olmuş ve gözleri yoğunluğuyla felç ediyor.

Kalbim göğüs boşluğumun duvarlarından sekerek ona doğru ilerlerken merdivenlerdeki adımlarımın sesini yankılıyor. Bir basamak indiğimde duruyorum, yüzüm onunıkiyle aynı hizada. Ellerim uzanıyor ve yüzünü kavlıyor, burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sana karşı hissettiklerimin bir kısmını bile ona karşı hissetmedim."

Nefesini içine çekiyor ve o kadar yakınına eğiliyorum ki dudaklarındaki yağmur damlalarının tadını alabiliyorum.

Yüzünü sıkıca tutuyorum, bakışlarımda kilitli kalmasını sağlıyorum. "*Seni seviyorum, Lily.*"

Gözleri yaşlarla doluyor, nefesi göğsünde sıkışıyor. Sözcüklerimin yerine oturduğu anı görüyorum ve bu içimdeki paniği bastıran bir rahatlama sağlıyor. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bu geceden sonra ona gerçeği söyleyeceğime dair kendime söz veriyorum.

Bütün gerçeği.

Sonra ondan af dileyeceğim ve beni hayatında tutması için hangi Tanrı varsa ona dua edeceğim.

OceanofPDF.com

L I L Y

T Bir erkek bana ilk kez beni sevdiğini söylediğinde dokuz yaşındaydım. Bunu bir sır olarak saklamamı söyledi. İyi bir kız olmak için. İnsanların *bunu anlamayacağını*. Anlamak için çok genç olduğum ama hissetmek için çaresiz olduğum her şeyi söyledi. Göğsüm sıkışıyor, düşünce şimdiki zamanı parçalamakla tehdit ediyor. Ama o orospu çocuğu yeterince mutlu anımı çaldı, bu yüzden bunu da alamaması için elimden geleni yapacağım.

İnşa ettiğim duvarlardan enkazlar dökülüyor, damarlarımda dolaşan duyguların izdihamıyla yıkılıyorum. Hissedilecek binlerce farklı şey var ve ben hangisine tutunacağımı bilemediğim için hepsine teslim oluyorum.

Alex beni seviyor.

Nasıl söyleyeceğimi bilmediğim her şeyi ona göstermeyi umarak ağzına dalıyorum. Her zamanki gibi aklımın bir köşesinde düşünceler beliriyor ama sözlerinin yankısının onları uzaklaştırmasına izin veriyorum, o ana dalıyorum, tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Endişelerimin yersiz olduğunu bana kanıtlamak için.

Ona inanmayı seçiyorum.

Güvenmeyi seçiyorum.

İkimiz de sıırsıklamız, vücutlarımız birbirine yapışmış, tenimizi kaplayan sudan kayganlaşmış. Ama bunun bir önemi yok. Tek umursadığım kendimi onun içinde kaybetmek.

Çünkü gerçek şu ki, sanırım ben de onu seviyorum.

Dilim dudaklarının iç kısmında geziniyor, ben ihtiyaçtan çılgına dönene kadar tadı her duyuma yayılıyor. Parmakları yüzümün kenarlarına saplanıyor, ağzımın içine doğru inlerken bir gümbürtü bedenimi titretiyor.

Hareket ediyor, benimle aynı seviyeye gelene kadar adım atıyor, sırtım merdivenin metal korkuluğuna çarpana kadar bizi döndürüyor, omurgama bir sancı saplanıyor.

Kalçalarını içime doğru itiyor, sert aleti karnıma sürtünüyor. Uyarılma merkezime doğru yayılıyor, içim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, tüm boş alanımı doldurması için can atıyorum - sözleriyle söylediği şeyi bana eylemle göstermesi için.

Çünkü nasıl hissetmem *gerektiğini* bilmem *gerekiyor*.

Ellerim Alex'in yüzünün kenarlarını kavıyor, parmaklarımı tırmalayan kirli sakalının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Boyunun beni gücüyle sarıp sarmalamasına ve beni şimdiki zamana hapsetmesine izin veriyorum.

"*Siktir*, Lily," diye inliyor. "Senin için çok endişelendim-"

"Ssh." Dudaklarımla sözünü kestim, konuşmasını duymak istemiyordum, şefkatli dokunuşlarla birlikte gelen kâbusları defetmesini istiyordum.

Avuç içleri yanaklarımdan ayrılıyor, kığımın altından kavrayana kadar vücudumda aşağı doğru ilerliyor, beni yukarı kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor. Kalın ereksiyonunun bacaklarımla arasına yerleştiğini hissettiğimde göbeğim sıkışıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve o bana doğru iterken arkama yaslanıyorum, yağmur bedenlerimizi dövüyor, tıpkı aşkının ruhumu dövdüğü gibi.

"İzin ver seni içeri götüreyim," diye mırıldanıyor.

Giyinik amımı sikine sürtmeye başladığımda bacaklarım onu daha da sıkıyor. İnliyor, eli başımın arkasını kavıyor ve beni içine çekiyor.

"Al beni o zaman," diyorum, dilim dudaklarının kenarını yalayarak.

"*Tanrım*, Lily."

Ve sonra hareket ediyor, merdivenleri ikişer ikişer atlıyor ve koridorda aceleyle ilerliyor. Kapıma vardığımızda kıkırdayarak boynuna sarılıyorum, o da arka cebimden anahtarları almak için vücudumla manevra yapmaya çalışıyor. Anahtarları çıkarıyor, tam ağzını ağzıma alacağım sırada kilit tıkırdıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor, midemin derinliklerinde bir *arzu* balonu genişliyor. Kapıdan tökezleyerek geçerken parmakları kığımın yanaklarında kıvrılıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve bizi oturma odasına götürüyor.

Öpüşmemize ara veriyor ve beni kanepeye fırlatıyor, vücudum minderlerde zıplıyor. Hiç vakit kaybetmeden sıırsıklam gömleğini başından aşağı yırtıyor, dövmeli kasları hareketle dalgalanıyor.

Gözlerim kamaşıyor, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Belki tutku dindikten ve aklım başıma geldikten sonra, oturma odalarında ya da onun motelinde buluşmaya mahkûm olduğumuz gerçeğinden utanacağım. Üzerinde uyuyabileceğimiz bir yatağım bile yok.

Ama Alex'in olayı da bu. Beni olduğum gibi *görüyor* ve yine beni seviyor.

Kollarını bana doluyor, beni kaldırıp yere yatırırken karnım takla atıyor, elleri kıyafetlerimi hızlıca çıkarıyor. Beni külotuma kadar soyduktan sonra eğilip üzerimde geziniyor. Yağmur suyu tenimi kuruturken ürpertiler midemde dans ediyor.

Ağzı benimkine bastırıyor, arzu bir sıcak hava dalgası gibi içime yayılıyor. Hareket ediyor, dudakları ve dili vücudumda yollar açıyor. Şehvet damarlarımda yüzüyor, göğsüm kabarıyor ve kafam bulanıklaşıyor. Ve sonra aşağı bakma hatasını yapıyorum. Bacaklarımdaki başının görüntüsü bir düğmeyi çeviriyor, zihnim geri çekiliyor, böylece geçmişi hatırlamak zorunda kalmıyorum. Ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar gençken, *başka bir* siyah saçın kalçalarımda arasına daldığı bir zamanı.

Uyuşukluk bedenimi sarıyor ve ben onun hemen dışında süzülüyorum, olanları izliyorum ama *hissetmiyorum*. Kendi deneyiminin bir seyircisi, karanlık kalkanımın arkasından izlediğim yerden her şeyin sesi kısılmış.

İç uyuşukumdaki keskin bir sızı iç organlarımı kesiyor, beynimin ön tarafına doğru fırlayarak beni geri getiriyor. Bir acı çığlığı atıyorum, gözlerim Alex'in dişleriyle deriyi ısırıldığı yere odaklanıyor. Nabız gibi atıyor ve zonkluyor, kan yüzeyin altına akıyor, gözlerim sulanıyor ama amım acıdan spazm geçiriyor.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," diyor Alex, avuç içleri bacaklarımda içini ovarken. Dişlerinin iz bıraktığı yere bir öpücük kondurarak acıyı dindiriyor. "Sadece sen ve ben varız, tamam mı? Benimle kalmana ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor çünkü verebileceğimden emin olmadığım bir şey istiyor. "Alex, yapabileceğimi sanmıyorum-"

Vücudu hızla yukarı doğru hareket ediyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor, nefesi dudaklarımdan kayarak her gözeneğime nüfuz ediyor. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?" Parmakları ıslak saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor.

Tekrar başımı salladım.

"Eğer senin için çok zorsa, çok fazlaysa... kullan onu. Ama benimle kal, Lily. Sadece *dene*." Elimi göğsüne götürüyor, parmakları benimkilerin arasından geçiyor.

kalbinin üzerine koyarken. "Sen ve ben, küçük kuş."

Ve sonra tekrar aşağı iniyor, nefesi külotunun kumaşı üzerinde eserken sıcak, dili amımın dudakları boyunca alay ediyor. Tam onu en çok istediğim yere bir öpücük konduruyor, hassas sinir yumağı dokunuşunun altında şişiyor.

Ağzı ileri geri gidip geliyor, hafif bir basınçla bana işkence ediyor, beynimi gerginlikten patlayacakmışım gibi hissedene kadar çılgına çeviriyor. "Alex, *lütfe*, sadece..."

Bana bakıyor, parmaklarını kumaşın altına daldırıp sertçe çekerken gözleri parlıyor.

Kekeleyerek bir inilti çıkarıyorum, kalçalarımın yanları kumaşın yırtıldığı yerden dolayı acıyor. "Her zaman iç çamaşırlarımı mahvediyorsun," diye nefes nefese kalıyorum.

Sırıttırıyor. "Sana yenilerini alırım."

Ve sonra içeri dalıyor, dili kıvrımlarımın arasından kayıyor ve içimde kıvrılıyor, parmağı klitorisime dairesel hareketlerle bastırıyor.

"*Siktir*," diye inledim.

Ellerim aşağı uzandığında inliyor, kısa saç tellerini çekiştiriyor, onu daha da içime itiyor, bekliyor... Neyi beklediğini bilmiyorum. Zihnim neredeyse vahşi hissediyor, içimde yavaşça ilerleyen erimiş lav tarafından tüketiliyor, bedenim patlamayı bekleyen bir yanardağ.

İlk defa beynim kaçmak için can atmıyor, bana hissettirdiklerinden başka bir şeye odaklanamayacak kadar bulutların üzerinde.

O beni seviyor.

Ve bunu dilinin her hareketinde hissedebiliyorum. Parmaklarının her izi kırılğan tenimi zedeliyor.

Ben iyimser biri değilim. Benim için iyileşme yok. Çoğu gün nefes almak acı veriyor ve çoğu gece uyku hiç gelmiyor. Ama belki bu gece biraz rahatlayacağım.

Tüm hayatımı şekillendiren travmalardan bir mola. Belki bu gece Alex benim ilacım olabilir.

OceanofPDF.com

M A S O N

S Bu şekilde çok güzel; önümde uzanmış, yağmurdan ve uyarılmasından sıırıslıklam olmuş. Gözlerim birkaç dakikada bir yukarı bakıyor ve Bakışlarının ona hissettirdiklerimden dolayı parlak olduğundan eminim, ulaşamayacağım bir yerde kaybolduğundan değil.

Klitorisini ağızıma alıyorum, dilime karşı nabız attığını hissettiğimde sikim sarsılıyor.

Bacakları omuzlarıma sarıldığı yerden titriyor, halıya çarparken mükemmel ağızından küçük inilti gelir. Dişlerim hafifçe ısırıyor ve tek ihtiyacı olan sıyrık oluyor, serbest kalırken inlerken vücudu şiddetle sarsılıyor.

Onun zevkini emiyorum, içine girmezsem ölecekmişim gibi hissedene kadar tadını çıkarıyorum. Pantolonumu çıkarırken kotumun ıslak malzemesi tenime yapışıyor, ağızım onunkine dolanabilsin diye vücuduna doğru kayıyorum.

"Üzerimdeki tadın hoşuna gidiyor mu bebeğim?" Ağızının içine fısıldıyorum. İnliyor, dudakları benimkilere daha sert bastırıyor.

Sikim amının sıcaklığına karşı zonklu oluyor, sertleşmiş şaftımdan precum damlıyor ve ıslaklığıyla karışıyor. Kalçalarımı itiyorum, uzunluğumu ona doğru kaydırıyorum, aşırı hassas klitorisine çarptığımda gözlerinin geri dönmesini izliyorum. Sürtünmeden duyduğum haz omurgamda hızla yükseliyor.

Ellerim onunkileri kavıyor, başının üzerinde asılı kadar çekiyor, bileklerini sıkıca kavıyorum. Öpüşmemize doğru eğiliyor, sırtı kamburlaşıyor, dişleri ağızımdan kan gelene kadar alt dudağımı ısırıyor.

Miyavlıyor ve sikim aşağı kayıyor, am dudaklarını ayırıyor ve içine süzülüyor.

Lanet olsun.

Daha fazla itiyorum, kendimi kabzaya kadar gömüyorum, aynı zamanda gözlerim onun kine kilitleniyor, bakışlarında duygu dönüyor. Bu görüntü kalbimin çarpmasına ve kalçalarımın ritminden çıkmasına neden oluyor. Duvarları etrafımda dalgalanıyor, her vuruşta şaftıma masaj yapıyor ve karın kaslarım geriliyor, onun ne kadar harika olduğundan hemen boşalabileceğimi biliyorum. Bunun ne kadar *kişisel* hissettirdiğinden.

Karınca lanmalar elektrik akımı gibi içimde titreşiyor, sertleşmiş meme uçları göğsüme sürtünüyor, nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyor.

Bileklerini kavrayışım gevşiyor, onu sabitledikleri yerden hareket ediyor ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. Taşaklarım içine girmiş, her vuruşta rahim ağzına çarpıyor ama yine de yeterli gelmiyor. Onunla asla yeterli olacağından emin değilim.

Aletim iç organlarına masaj yaparken gözleri hafifçe odaklanmıyor, omurgamın dibinde ısı kıvrılıyor ve enerjilerimiz birbirine kaynayana kadar kaynaşiyor.

Zevk vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, tüylerim diken diken oluyor. Vücuduna doğru derin itişlerime devam ediyorum, her ileri harekette pelvisimi klitorisine sürtüyorum, beni geri sikerken sırtı her eğildiğinde karnım geriliyor.

O kadar mükemmel ki.

Vücudu sertleşiyor, amı etrafımda şekilleniyor ve ortama kıvılcımlar inliyorum. Gözlerinde şaşkınlık ifadesi beliriyor ve nefesini tutarak başını başka yöne çeviriyor. Ellerinden birini bırakıyorum, çenesini kavramak için hareket ediyorum ve bakışlarını geri getiriyorum.

"Sikimin üzerinde parçalanırken *bana* bak bebeğim."

Ve yapıyor, vücudu beni o kadar sıkıyor ki taşaklarım geriliyor, aletimin alt tarafındaki damar fiziksel olarak zonkluyor, görüşüm beyazlaşıyor ve döllerimi onun içine boşaltıyorum.

Vay anasını.

Vücudunun üstüne yığılıyorum, başım boynunun kıvrımına yaslanıyor, saçlarının ıslak telleri burnumu gıdıklıyor. Kalbi benimkinin altında hızla atıyor, atışlarımız aynı şarkının iki armonisiymişiz gibi senkop yapıyor ve seksin *hiç* böyle olduğunu hatırlamıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum tenine doğru. Sessizlikle birlikte midem sıkışıyor ama onun da bana karşılık vermesini beklemiyorum. Sadece bilmesini *istiyorum*.

Nefes alış veriş alçak ve derin. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsüme çarpmadan önce kekeliyor ve iki kez atıyor, mutluluk her bir hücreme yayılıyor.

O beni seviyor.

Ve bu sözlerle, hiç şüphe duymadan, onunla bir hayatım olmasını istediğimi biliyorum.

Lily gibi başka bir aşkı asla bulamayacağım. O benim *insanım*. Benim küçük kuşum.

Şarkısını bulmasına yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

BİRKAÇ SAAT sonra motele geri döndüm. Lily'ye her şeyi açıkladıktan sonra ona her şeyi verebileceğimi fark ettiğimde içimi bir beklenti kaplıyor. Ve ona *her şeyi* verebilmek için bir plan yapmam gerekiyor.

Önce Don'u arayıp neler olduğunu anlatacağım. Eminim gelir kaybına kızacaktır ama bunu aşabilir. İçten içe sadece benim için en iyisini istiyor ve bir şeyleri değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladığında, sanırım geri adım atacaktır.

O zaman Lily'ye itiraf etmeliyim; ona bilmediği her şeyi anlatmalı ve onu gerçek benle tanıştırmalıyım.

Mason.

Anlamak zorunda. .

Zihnim dönüyor, mümkün olan en iyi sonucu hayal etmeye çalışırken endişe içimi kemiriyor. Ben bir plancıyım. Başarıyı garantilemek için her şeyi planlamanız gerektiğini bilen biriyim. Başarısız olmanın hiçbir yolu olmadığından emin olun ve her ihtimale karşı yedek planlarınız olsun.

Bu... her yerinde başarısızlık yazıyor.

Ama denemem gerektiğini biliyorum.

Sinirlerim odaklanamayınca kadar midemi bulandırıyor, bacaklarım masanın altında zıplıyor. Köşedeki Parliaments paketini alıyorum, dürtüyle savaşıma bile çalışmıyorum ve bir tane yakmak için dışarı çıkıyorum, kendimi nikotinin rahatlamasına bırakıyorum.

Binanın kenarına yaslanıyorum, tuğlalar sırtımı tırmalıyor. Bacaklarımdan biri arkamda duvara dayanıyor, Zippo'nun fiskei karanlıkta bir anlığına parlıyor. Ama otoparktaki karartılmış Suburban'ı görmek için tek gereken bu.

Vücudum donuyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bir şeylerin *ters* gittiği konusunda beni uyarıyor. Yavaşça alevi sigaranın ucuna getiriyorum ve bir nefes çekerek ciğerlerime yerleşmesine izin veriyorum. Suburban yerinden kalkıp yavaşça bulunduğum yere doğru ilerlerken çenem geriliyor. İçimi saran panik duygusunu bastırıp bir nefes daha çekiyorum ve külleri yere savuruyorum.

Ama ben zaten biliyorum.

Eğer kendime karşı dürüst olursam, Olivia'nın sesi kulak zarımı tırmaladığı anda anlamıştım.

Suburban kaldırıma yanaşıyor, arka kapı açılıyor. Parlak siyah ayakkabıların kaldırıma vuruşunu göğsüm sıkışarak izliyorum. Onun yüzünü gördüğümde, içinde bulunduğum durumun gerçekliği binlerce yanlış kararın ağırlığı gibi üzerime çöküyor.

Babamın kardeşi.

Amcam Frank.

Her zaman babamın fino köpeği oldu, zirveye çıkmak için gerekenlere sahip olmadığını erkenden fark etti. Bunun yerine, hayatını kuyruğuna takılmaya adadı. Pis işleri yapmaya. Perde arkasındaki kas gücü olmak.

Midem bulanıyor ama yüzümde pasif bir ifade tutmaya dikkat ediyorum. Kapıyı kapatıyor, arabaya yaslanıyor, sağ bacağını sol bacağının önüne geçiriyor.

Sessizlik gergin ama umurumda değil. İlk ben kırılmayacağım. *Savaş Sanatı*'ndan sözler aklımdan geçiyor. O lanet kitabı ezberlememin tüm nedeni, ailemin yüzünden bana bakıyor.

"Rüzgâr gibi hızlı hareket et ve ağaç gibi sıkı dur. Ateş gibi saldırın ve Dağ gibi sakin olun."

Bu yüzden hareketsiz ve sessiz kalıyorum, sigaramı dudaklarıma götürüp içime çektiğimde kâğıttan çıkan cızırtı havada sert bir şekilde hissediliyor.

Frank sonunda, "Atla," dedi.

Sırıtiyorum, bir nefes daha alıyorum. "Siktir git."

Dudakları inceldi. "Bu bir *rica* değil Alexander. Baban seninle konuşmak istiyor. Özel olarak."

Kalbim tekliyor, midem bulanıyor. "Çok yazık çünkü ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

İç çekiyor. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun."

Kaşlarım kalkıyor ve izmariti yere atıp botumun altıyla üzerine basıyorum. "Ben bir şey yapmıyorum. Ben sadece hayır diyorum. Nasıl

Beni burada mı buldun?" Soruyu soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Ve ben çok *lanet biriyim. Aptalım.*

Benzin istasyonundan ayrıldığımız anda takip edildiğimize eminim. Ben olsam öyle yapardım. İzlerimi takip ettiğimde yüzlerce kez yaptığım şey buydu. *Her zaman* birilerini bulabilirsiniz ve bu yüzden yıllardır izlerimi örtmek için gayret gösteriyorum.

Lily'e kadar.

Frank bir kahkaha atarak başını eğiyor. "*Mason.*"

İsim bana çarpıyor, ancak çenemin hafifçe yükselmesi dışında, içimde dönen kargaşayı göstermiyorum.

Sırıttıyor. "Baban Birleşik Devletler Başkanı. Gerçekten seni bulamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Henüz değil, değil."

Sırıttışı genişler. "Anlambilim." Arabadan inip doğruldu. "Olivia aklını kaçırıyor. İşleri zorlaştırmak istemeyiz."

"Bu *senin* sorunun gibi görünüyor, Frank."

"Belki de öyledir." Elini ağzına götürerek başını sallıyor, gösterişli saati sokağın sarı ışığında parlıyor. "Ama pek çok *soruna* başka insanlar neden olabilir Alexander."

Omurgam dikleşiyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor. "Ne anlama geldiğini düşünüyorsan o anlama geliyor."

Çenem sıkılıyor, safra yemek borumdan yükseliyor ve boğazımın arkasını yakıyor. Bu tam da benim kaçtığım türden bir pislik. Güç pınarından bir yudum aldığınızda, tadına doyamamak çok kolay ve babamla fedailerinin susuzluklarını gidermek için yanıp tutuştuklarını görüyorum.

Yasaları Thomas Wells *yapar*, ama bu onun için geçerli oldukları anlamına gelmez. Göğsüm çekiliyor.

Frank bana doğru yürüyor ve kaslarım geriliyor, kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum - geri çekilmemek için. O yaklaştıkça, yüzünü gölgeleyen derin kaş çatma çizgilerini daha kolay görebiliyorum, on yıl önce onu son gördüğümde olduğundan daha belirginler. Ben küçükken beni kenara çeker, elini omzuma koyar ve sıkıca kavrar, kulağıma öğütler fısıldamak için yakınımaya eğilirdi. Yılanın Havva'ya yaptığı gibi; manipülasyonun en yüksek formu.

Şimdi de aynı hareketi yapıyor ve kolunu yuvasından koparmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama metanetle duruyorum, ne söylemek istiyorsa söylemesine izin veriyorum. Hatalarımdan ders aldım, bir daha hiçbirinin yanında duygusallık göstermeyeceğim.

"Bu utanç verici, biliyor musun?" Sesi alçak. Sessiz. "Tek başına ebeveynlik zordur. Çocukların ellerinden kayıp gitmesi çok kolay."

Kalbim lanet göğsümde duruyor, ciğçerlerim sıkışıyor, ince örtölü tehdit karşısında içimden dehşet *akıyor*. Burun deliklerim açılıyor, dişlerim o kadar sert gıcırđıyor ki bir azı dişimin çatlamaya başladığını hissediyorum.

Daha yakına eğiliyor, nefesi yüzüme çarpıyor. "Bin şu lanet arabaya, Alexander."

Don'un tekrarlanan uyarıları kafamın içinde çığlık atıyor; bu kadar aptal olmaya devam edersem ne olacağını bana her seferinde hatırlattı.

Ve şimdi Lily ve Chase'i radarlarına soktum.

Onları korumak için her şeyi yaparım.

On yıl sonra ilk kez bana söyleneni yaptım ve lanet arabaya bindim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

T Hoppenstein Oteli Phoenix'teki en güzel otellerden biri ve arka girişten geçip başkanlık süitine doğru ilerlerken öngörülebilirlikle alay ediyor. On yılı aşkın bir süre geçti ve hala hiçbir şey değişmedi.

Girişte güvenlik var ve Frank kapıyı iterek açıp beni ana oturma alanına götürürken nefesim ciğerlerime yapışıyor. Gözlerim etrafı tarıyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve yaşam belirtisi arıyorum. Annem. Babam. Olivia. Ama onları hiçbir yerde bulamadım.

Ne beklediğimden emin değilim ama boş bir oda değildi.

"Baban toplantı odasında," diyor Frank. "Seni görmek istediği yer orası mı bir kontrol edeyim." Kimyasal olarak beyazlatılmış dişleriyle gözümü kamaştırarak gülümsüyor. "Kendini evinde hisset."

Başımı sallıyorum, odanın ortasındaki kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum. Kristal bir kül tablasının üzerinde yanmayan bir Küba sigarası duruyor ve onu yakmayı kendime görev ediniyorum. Arkama yaslanıyorum ve dilimde bıraktığı lezzetin tadını çıkarıyorum.

Madem Cehennem'deyim, misafirperverlikten de faydalanabilirim.

"Alexander."

İçim öylesine daralıyor ki nefesim kesiliyor. Sesi tıpkı hatırladığım gibi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Daha dik oturmak ve ona efendim demek için duyduğum doğal dürtüye direnirken midemde öfke kaynıyor.

Ama o çocuk, kalbimi söküp toz haline getirdiği gece varoluştan silindi.

Siktir et onu.

Hayatım boyunca beni dövdüğü aletlerin hala içimde yer ettiğini bilmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Kanepede arkama yaslanıyorum, sigarayı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Elleri ceplerinde, önümde durmak için hareket ediyor ve ben de bir anlığına onu içime çekiyorum. Onu televizyonda görmüştüm ama kâbuslarınızı şekillendiren adama yakından bakmak çok farklı. Saçları hâlâ koyu renk, şakaklarına doğru daha da ağarmış ve bir çift elbise pantolonu ve şık beyaz bir düğme ile her zamanki gibi şık görünüyor.

Kübalıya doğru başını sallıyor. "Onlar bir hediye idi."

Puroyu üflüyorum, közün dilimde ağırlaşmasına izin verdikten sonra doğrudan yüzüne üflüyorum.

Yüzünü buruşturarak karşımdaki sandalyeye oturuyor, gözleri kollarımdaki mürekkebi takip ediyor. Bacak bacak atıyor, eli çenesini ovma için yukarı kalkıyor. "On yıl oldu ve söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Söylemek *istediğim* binlerce şey var. Sormak için yanıp tutuştuğum milyonlarca soru. Göğsüm cevap bulma ihtiyacıyla *sızlıyor*. Ama kaşlarımı çatarak sessizliğimi koruyorum. Derinlerde bir yerde, sonumun burası olacağını biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını bilmiyordum.

Sigarayı kül tablasına geri koymadan önce bir kez daha üflüyorum, öne doğru eğilip derin bir nefes çekiyorum. "Söylememiz gereken her şeyi on yıl önce söyledik."

Alay ediyor. "Hadi ama Alexander. O zamanlar daha çocuktun. *Neredeyse* bir yetişkin. Bunun için hala üzgün müsün?"

Ateş kanıma hücum ediyor, midem tiksintiyle çalkalanıyor. Kendimi için derin nefes alıyorum, ailemi kaybetmenin acısından kurtulmaya çalışırken okuduğum kitapları hatırlıyorum.

"Bir narsistin hatasını kabul etmesini asla beklemeyin. Kendilerini kahraman ya da kurban olarak resmedeceklerdir ama asla kötü adam olmayacaklardır."

Dilimin ucuna kadar gelen cevabı ısırarak geri alıyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor, hesaplı, sanki seçeneklerini tartıyor ve ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor. "Neden gittin?"

"Neden gelip beni bulmadın?" Ben de karşılık verdim.

Kıkırdıyor, ayağa kalkıp odanın köşesine doğru yürüyor, kendine bir konyak dolduruyor, daha koltuğuna dönmeden kokusu bana çarpıyor.

O koku, o meşemsi, keskin koku; havaya nüfuz eden ve hiç uğraşmadan gözeneklerinize işleyen türden. Nefesinde viski ve hayal kırıklığı kokusuyla kelimelerini tükürdüğü zamanları hatırlayarak midem bulanıyor.

Geri dönüp oturdu, kristal bardak parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Bulunmak istemedin."

Göğsüme kramplar giriyor, sesindeki monotonluk kalbimi sıkıştırıyor. Bir leopar asla beneklerini değiştirmez ve babam her zaman dünyaya hükmetmeyi bekleyen boş bir kabuk oldu.

"Gittiğin anda seni buldum," diye devam ediyor. Nefesim kesiliyor. *Ne oldu?*

"Şaşırdın mı?" Sırıttıyor. "Çantayı toplayıp her zaman olduğun gibi aptal bir çocuk gibi kaçtığın andan itibaren insanlar seni takip ediyordu." Bardağından bir yudum alıyor. "Ama... insanlar acıklı hikâyelere bayılır. Bu yüzden annen ve bana ne kadar acı verse de gitmene izin verdik. Adamlarımızı geri çektik." Kaşlarını kaldırdı. "Zaten kabul etmezdin."

Duygusuz bir cevap bekliyordum ama göğsüme yumruk atmasını, ciğerlerimdeki nefesi kesmesini ve çarpık kalbimi zedelemesini beklemiyordum.

"Sen benim çocuğumu öldürdün." Dişlerimi sıkıyorum, öfkem tenceredeki su gibi kaynıyor. "Sanırım buna hakkım vardı."

Gözlerini deviriyor. "Ben de Olivia'ya işlerini halletmesi için küçük bir teşvikte bulundum. Önemli değil." Omuz silkiyor.

"Cesur bir duruş." Sırıttıyorum. "Seçmenlerin hissettiğini biliyor mu?"

Gözleri parlıyor. "*Seçmenlerimin* ne hissettiğini dert etmiyorsun."

"Ne hissettiğimi biliyorum," diye patladım. Pişmanlık hemen iliklerime kadar işliyor ve duygularımı geri çekip göğsümde sıkıca kenetliyorum.

Omurgası dikleşir. "Senin sorunun hep buydu evlat. Çok fazla *hissediyorsun*. Araya girip işlerin halledildiğinden emin olduğum için beni suçlama."

Alay ediyorum. "Bu çok zengin. Beni umursamadın ve bunu biliyorsun. Sadece seni nasıl göstereceğini önemsedin."

"Çok haklısın," diye tersledi. "On dokuz yaşındaki oğlumun korkak bir orospu gibi *nişanlanması* yeterince kötü görünüyordu."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. Hiç değişmemiş. "Bana onunla evlenmemi *söyledin*."

Omuzlarını kaldırır. "Bir yanlış hesaplama." Bir yudum daha alır. "Anketlerde daha iyi görüneceğini düşündük."

Dişlerimi sıkıyorum, keder kalbimdeki taze yaralardan sızıyor. "Bu senin vereceğin bir karar değildi."

"Verilecek *tek* karar buydu. Nasıl görüneceği hakkında bir fikriniz var mı? Eğer oğlumu kontrol edemiyorsam, bir ülkeyi nasıl kontrol edebilirim?"

Midem bulanıyor. "Tebrikler *baba*, yine de kaybettin." Gözleri kısıldı. "Bu sefer kaybetmeyeceğim."

Ağzımda bir sırtıma beliriyor, damarlarımdan nefret akıyor ve dilimi keskinleştiriyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kocaman gülümsüyor. "Çünkü artık sen varsın."

Göğsüm sarsılıyor, kafa karışıklığı içimde bir delik açıyor. "Gerçekten bilmiyorsun."

Frank gölgelerin arasından çıkıp görüş alanımıza girdi. Kuliste bizi dinlediğini bilmeliydim. Destek almadan yüz yüze samimi bir konuşma yapmak Thomas Wells'e göre değil.

"Alexander, sen akıllı bir adamsın," diyor Frank. "Kayıp bir oğlun kaybolduktan on yıl sonra bulunması dünya çapında manşetlere taşınacak. Bunun seçmenler üzerinde nasıl bir etki yaratacağını tahmin edebilirsin."

Babamın gözleri parlıyor. "Sen benim Beyaz Saray'a giriş biletimsin, oğlum."

Panik içimi sıkıyor. "Tanrı korusun, liyakatinizin ve ideallerinizin sizi oraya götürmesine izin vermeyin."

Frank başını sallar. "İnsanlar ideallere göre oy kullanmaz. Artık değil."

Ayağa kalktım. "Bu çok saçma. Bunca yıl uzak durmamın bir sebebi vardı. Sana yardım etmek gibi bir niyetim yok."

Babam koltuğunda arkasına yaslanırken kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Sana bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum."

"Ben artık çocuk değilim. Sadece atlayıp ne kadar yükseğe çıkacağımı söyleyemem."

Mırıldanıyor. "Söylentilere göre bugünlerde çocukların etrafında çok vakit geçiriyormuşsun."

Kanım donuyor, imaları içime bir hastalık gibi yayılıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Omuz silkiyor. "Teminat."

Korku kalbimi kavırıyor ve sıkıyor. "Yapmazsın," diye .

"Ben sadece çocuğunu geri almak için *her şeyi* yapmaya hazır bir babayım." Bardağından bir yudum daha alır. "Elbette anlıyorsunuz."

Yumruk fark edilmiyor, keder göğsümde sıcak ve keskin bir şekilde atıyor. Ama bir tepkinin nerede durduğumu anlamasını sağlayacağını bildiğimden kendimi tutuyorum. Ve savaşı kaybetmenin en hızlı yolu tüm kartlarını göstermektir. Ama Lily'yi ya da oğlunu zor durumda bırakacak bir şey yapmasına izin verirsem lanetleneceğim.

ve o da bunu biliyor. Ona herkesin içinde dokunmakla çok aptallık ettim, *değil mi?*

Olivia'ya rastladıktan sonra. Bizi eve kadar takip etmemiş olmalarına imkan yok.

"Güçlü olduğunuzda zayıf, zayıf olduğunuzda güçlü görünün."

İç çekerek tekrar oturuyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Ve onayımınla birlikte, Lily ile ilgili yaptığım her planın artık bir hayalden başka bir şey olmadığı bilgisi de geliyor. Bir "ne olabilirdi" anı.

Birkaç saat sonra beni motel odama geri bırakıyorlar ve ortadan kaybolmaya çalışırsam nelerin tehlikeye gireceğini bir kez daha hatırlatıyorlar. Masanın köşesinde duran *Savaş Sanatı*'nı alıp açıyorum, gözlerim tavsiye sözcükleri arıyor - vücudumda kopan fırtınayı dindirecek bir şeyler.

"Tüm savaşlar aldatmaca üzerine kuruludur. Bu nedenle, saldırabilecek durumdayken saldıramaz görünmeliyiz; güçlerimizi kullanırken hareketsiz görünmeliyiz; yakındayken düşmanı uzakta olduğumuza inandırmalıyız; uzaktayken onu yakınımızda olduğumuza inandırmalıyız."

Lily burada olduğu sürece, yalnız olduğu sürece, savunmasız olacak.

Burada kalamaz. Ama benimle de kalamaz.

Kalbim kararımın ağırlığından çatlarken telefonumu çıkardım ve yapmak istemediğim aramayı yaptım.

Her göğsüm daha da yanıyor. "Mason."

Sesi keskin.

Aldığım her nefeste midem daha da çalkalanırken nefesimi üfleyerek kelimeleri dudaklarımdan zorla döküyorum.

"Chase. Onu buldum."

OceanofPDF.com

L I L Y

L Alex'ten iki gündür haber alamıyorum ve bu durum sinirlerimi geriyor. Ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değil ve bunun muazzam bir gece olduğunu düşündüğüm bir geceden sonra gerçekleşmiş olması, içimde huzursuzluk dalgaları yaratıyor.

Omurga.

Belki hastadır.

İşte böyle zamanlarda keşke bir cep telefonum olsaydı da ona mesaj *falan* gönderebilseydim diyorum. Ama onun yerine buradayım, belirsizlik içinde yüzüyorum, ya beni bu ıstıraptan kurtarmasını ya da diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Nerede o?

"Anne, top oynamak istiyorum." Chase, minik ellerinde parlak turuncu bir topla odasından çıkıyor.

"Tamam, bebeğim. Bana bir dakika ver ve yola çıkalım." Planım onu parka götürmek, sonra da Motel Eight'e uğrayıp Alex'le ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek.

Öylece gitmeyecekti. Söz verdi.

"Ama ben şimdi gitmek istiyorum!" Chase oturma odasında zıplayarak çığlık atıyor.

Eğilip şakaklarıma masaj yaparak gözlerimin arasındaki titreşimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Biraz ilaç alacağım ve sonra gidebiliriz, tamam mı? Ayakkabıların için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor, top kırmızı ve mavi Örümcek Adam tişörtüne bastırılmış. "Hayır. Ben hallederim."

Ona gülümsüyorum ve küçük koridordan geçip daracık banyomuza giriyorum, ecza dolabını açıp Excedrin'i alırken ışık titriyor. Normalde ilaçlardan uzak dururum, acıyı uyuşturan her şeyden.

ama arada bir kontrol altına almazsam migrenimin beni güçsüz bırakacağını bildiğim için pes ediyorum.

"Tamam, bebeğim, hazır mısın?" Oturma odasına geri dönerek bağıyorum. Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum ama Chase'in görünürde olmadığını fark edince sözlerim kesiliyor.

"Chase!" Bağıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümün ortasından fırlayacak gibi oluyor. Gözlerim oturma odasını tarıyor ve ön kapının aralık olduğunu fark ediyorum.

Kapıya doğru koşuyorum, eşiği geçip onu ararken parmaklarım kapının pervazına sıkışıyor. Midem düğümleniyor, nefesim kesiliyor, panik içimi sıkıştırıyor. Ama sonra onu görüyorum, topunun peşinden yolun karşısına atlıyor. İki adama yaklaştığını gördüğümde kalbim gırtlığımı fırlıyor ve onu caddenin karşısına kadar kovalamak için merdivenlerden aşağı koşuyorum, dehşet beni içten dışa sarıyor.

Chase arkasını dönüyor ve beni görünce kocaman sırtıyor. "Anne!" diye bağırp beni yanına çağırıyor.

Onu yabancılardan uzaklaştırmak için hızımı artırıyorum. *Kim bu adamlar? Ve çalıların arkasında boş bir otoparkta ne halt ediyorlar?*

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerim lazer gibi oğluma odaklanıyor. Onu bir saniye bile gözden kaybetmediğimden emin olmak için. Aradaki mesafeyi kapattığımda damarlarımdan rahatlama akıyor ve ancak o zaman başımı kaldırıp bakıyorum.

Kısa süre duruyorum, ayaklarım tökezliyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Endişe orta yerimden fırlıyor, boğazıma yerleşiyor ve konuşmaya çalışsam içimden gırtlaktan gelen bir hıçkırıkla patlayacağından emin olana kadar genişliyor. Elimi uzatıp sessizce onu yaklaştırmaya çağırıyorum.

Koşup bacaklarıma çarpıyor, kollarını dizlerime doluyor ve kaskatı bedenim sallanıyor ama yerinde kilitli kalıyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, burun deliklerim benimkine çok benzeyen bir yüze bakarken kalbimdeki ağır acıyı hafifletmeye çalışmak için alevleniyor.

Oğlumunkine çok
benziyor. Kardeşim,
Chase.

"Lily." Sesi bir fısıltı, ama barajı yıkmaya yetiyor ve içimde kabaran acıyı yutuyorum.

Beni nasıl buldu?

Nasıl tepki vermem gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Hazırlıklı değildim. Planlamamıştım. Parmaklarım bileğimi kaşıyor, sinirlerim geriliyor,

Kırılmak üzere olana kadar bükülüyorlar. Kollarına koşmak *istiyorum*. Onu ne kadar özlediğimi söylemek *istiyorum*. Ben öldüğümde içimdeki küçük kızın nasıl kaybolduğunu ve ilk kez onun hayata döndüğünü hissettiğimi.

"Hayır, bu *annem*."

Kalbimin kaburgalarıma çarpma şeklinin yüzüme yansımamasını umarak oğluma gülümsüyorum.

"öyle, bebeğim." Alnındaki saçlarını düzeltiyorum.

Derin bir nefes çekerek başımı kaldırıyorum ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Gözleri parlak bir parlaklık kazanıyor, çene kasları geriliyor.

"Selam, Lily. Uzun oldu." Chase'in sağından gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve Jackson Rhoades'un büyüleyici gülümsemesine ve hipnotize edici yeşil gözlerine bakıyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Yıllar geçtikçe *daha da* yakışıklı olmuş gibi görünüyordu ve eğer burada Chase'le birlikteyse, bunun hala eskisi kadar yakın oldukları anlamına geldiğini fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Sugarlake'te hayatın bensiz de her zamanki gibi devam ettiğini bildiğim için kıskançlık duygularım kabarıyor.

Yine de, kıskançlık duygusuna rağmen, onu içime çekerken ağzım kalkıyor. Jackson'ın her zaman gözeneklerinden sızan, fırtınalı bulutları yaran bir gökkuşağı gibi zahmetsiz bir çekiciliği vardı.

"Selam, Jax." Gülümsüyorum.

Onun gözleri oğluma kayarken benimkiler de kardeşime dönüyor. Chase olduğu yerde donup kalmış, kaşları çatılmış, bakışları benden küçük oğluma sıcıyor. Sol kaşındaki yara izi hâlâ çocukluğumuzdaki kadar belirgin ve nasıl olduğunu içimi bir sızı kaplıyor.

Beni korumaktan. Her zamanki gibi.

Konuşmuyor ve aşinalık, düşünceli haliyle içimi aydınlatıyor.

Bazı şeyler asla değişmez.

Ama insan on yılı aşkın bir süredir görmediği kardeşine ne söyleyebilir ki?

Pardon?

Seni özledim mi?

Bu bir şeyi değiştirmiyor mu?

"Lily," diyor tekrar, sesi ismime takılıyor.

"Annemi tanıyor musun?" Bebek Chase'in sesi gerginliği kırıyor, gözleri büyük ve yuvarlak. Acı göğüs kafesime yayılıyor, *bu* onun ailesiyle ilk tanışması olduğu için pişmanlık midemde ağır ve yoğun bir şekilde dolaşüyor.

Ağabeyimin yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor ve gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Evet, evlat. Anneni tanıyorum."

"Senin adın ne?" Jax topuklarının üzerinde diz çökerek araya giriyor.

Gözlerimi yavaşça kırıştıyorum, oğlumun adını duyduğunda kardeşimin gözlerinin içine bakmak istemediğim için duygu hücumuna hazırlanıyorum.

"Ben Chase." Küçük göğsünü kabartarak ışıltıyor.

İkisinin de bakışları benimkilere kayarken kardeşimin burun delikleri alevleniyor ve Jax'in ağzı açık kalıyor.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum ve kendimi sakın ve topraklanmış tutmak için parmaklarımı bebeğimin saçlarında gezdiriyorum.

"Sen-" Sesim kesiliyor ve boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "İçeri gelmek ister misiniz?" Arkamdaki apartman kompleksini işaret ediyorum.

Chase kolunu sallıyor. "Yolu göster, Lil."

Lakap göğsümü delip geçiyor, yıllar boyunca beni bir arada tutan dikişleri parçalıyor ve gözlerimin arkasında oluşan yaşları saklamak için arkamı dönüyorum. Onu gördüğüm için çok mutlu olmak ama bir yandan da ortadan kaybolmasını istemek tuhaf bir duygu.

Bizi caddenin karşısına kadar takip edip merdivenlerden yukarı çıkıyorlar, Alex'le geçen geceye dair anılar zihnimde canlanıp o zamandan beri ortalıkta olmadığını hatırlatınca midem sıkışıyor. Ama şimdi buna odaklanamam, geçmişim şimdiki zamanıma zorla girmişken olmaz.

Aceleyle kaçtığım ön kapı hâlâ açık ve Chase'in gözlerinin, oturma odasını koşarak geçip oyun alanının önüne yerleşen küçük oğlumu takip ettiğini görüyorum.

Doğruca mutfak tezgâhına yürüyorum, çantamı açıp bir çubuk tarçınlı sakız alıyorum, bileğim parmaklarımın ucuyla çiğ çiğ ovuluyor. Derin bir nefes alarak omuzlarımı geriye atıyorum ve Chase ile Jax'e doğru dönüyorum. İkisi de kanepenin önünde durmuş, etraflarına bakıyorlar.

Eminim *yargılıyordur*. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Chase'den kısık bir kahkaha yükseliyor, başparmağı alt dudağının üzerinde geziniyor. "Pek çok şey istiyorum Lil, ama bir içki kesinlikle istediklerimin başında gelmiyor."

listesi."

Yutkunuyorum, yıpranmış haliya bakıyorum. "Sadece misafirperver olmaya çalışıyordum."

Jax, Chase'in sırtını sıvazlayarak oturma odasına doğru ilerledi ve yüzünü rahat bir gülümsemenin kapladığı kanepeye oturdu. "Bir şeyler içmek isterim, Lily. Sonra da hasret gidermeliyiz." Gözleri küçük oğluma kaydı. "Ama... belki de bu kadar hassas kulakların önünde olmaz?"

Bebek Chase'i Susan'lara göndermek kötü bir fikir değil, böylece baş başa konuşabiliriz. Ama haftanın tek gününü onunla geçireceğimi bilen bir yanımda, böylesine değerli anlardan vazgeçmek istemeyerek sıkı sıkıya tutunuyor. Yine de haklı olduklarını biliyorum. Öfkenin havada süzülmesini, bir ilmik gibi boynuma dolandığını hissedebiliyorum ve onun asıldığını görmek için etrafta olmasına gerek yok.

Gururumu bastırarak başımı sallıyorum. "Hey, bebeğim, gidip biraz Susan'la oynamak ve annenin yeni arkadaşlarımızı yerleştirmesine izin vermek ister misin?"

Bebek Chase biraz daha dik oturuyor, dudaklarını çiğnerken mavi Lego elinden düşüyor. "Awex'i istiyorum."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, midem ortadan ikiye ayrılıyor. "Alex şu anda meşgul tatlım, ama belki sonra."

Dudaklarının kenarları aşağıya doğru kıvrılıyor ama sonunda başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve küçük elini benimkine koyuyor. Gözlerim misafirlerimize kayıyor, Chase'in yumrukları o kadar sıkı ki tırnaklarının avucunun derisini parçalamamasına şaşıyorum.

"Hemen döneceğiz. Sadece..." Etrafıma bakıyorum, aramızdaki boşluktan huzursuzluk akıyor. "Kendinizi evinizde hissedin, sanırım."

Neden burada *olduklarını* bilmiyorum ama gerçek şu ki , bu yüzden bununla başa çıkmam gerekiyor. Tek yapabileceğim, konuştuktan sonra neden uzak durduğumu anlamalarını ummak. Neden uzak durmaya *devam* etmem gerektiğini.

Çünkü çocuğumu korumak için her şeyi yaparım.

OceanofPDF.com

L I L Y

I On dakikadır sessizdi. Susan'dan döndükten kısa bir süre sonra Jax bizi biraz yalnız bırakacağını söyledi, cebinden telefonunu çıkardı ve ön kapıdan çıkarken kocaman gülümsedi. O zamandan beri, sadece Chase ve ben, gözleri başımın yan tarafına dikilmişti.

Parmaklarım bileğimde dengesiz bir ritim tutturuyor, bacaklarım altımda çaprazlanıyor ve kan akışı olmadığından uyuşuyor. Ama kıpırdamak istemiyorum, içinde bulunduğumuz tuhaf durağanlığı bozarsam önce benim çökeceğimden korkuyorum.

Konuşmak istiyorum ama bir anda ortaya çıkan *ben değilim* ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kendimi onun kollarına atmamak için yeterince zorlanıyorum, sadece onun kucaklamasını içime çekmek için; onca yıl onsuz kaldıktan sonra bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak için.

Chase inliyor, öne eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Bakışları her zamanki gibi, sanki gözleri beni parça parça soyuyor, kalın katmanların ardına sakladığımda bile gerçeği buluyor.

Büyürken beni hep bir kitap gibi okurdu. Ama sonunda, meraklı gözlerden saklamak istediğiniz şeyler olduğunda, mesajı nasıl gizleyeceğinizi öğrenirsiniz.

Bakışları kollarımdan aşağı kayıyor, parmaklarımın ön koluma vuruşunu izliyor.

"Neyin dövmeleleri bunlar?" Dakikalarca süren sessizlikten sonra sesi boğuklaşıyor ve dövmelelerimi sorduğunu fark ettiğimde kalbim boğazıma fırlayacak gibi oluyor.

Yutkunarak, parmaklarım mürekkebin üzerinde kaymak için durmaksızın sürtünmeyi bırakıyor, bunun yerine sanat eserini takdir ediyor. Yaklaşıyorum, görmesi için kolumu uzatıyorum. Önce bileğimin iç kısmına yazılmış tarihlere göz gezdiriyorum. "Bu Chase'in doğduğu gün."

Burun delikleri açıldı. "Güzel isim."

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Parmaklarım hareket ediyor. "Ve bu-"

"Wiggles," diye araya girdi. "Bu tavşanı nerede görsem tanırım." Gülümsüyor ve içimi bir hafiflik kaplıyor, umut kanatlanıyor ve beni uçmaya teşvik ediyor. Ama ne kadar yükseğe uçarsan o kadar sert düşersin, bu yüzden bu duyguyu bastırıyorum.

Alay ediyorum, arkalarında yatan duyguyu gizlemek için gözlerimi deviriyorum. "Wiggles'a saygısızlık *etme*. O benim her şeyimdi."

"İğrençti." "*Evdeydi*."

Bu kelime aramızdaki boşluğu sessizleştiriyor, her saniye daha da sıkılaştıran kalın bir gerilimle dolduruyor.

"Hangi cehennemdeydin Lil?" Chase fısıldıyor, sesi çatlıyor.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için midem huzursuzlukla doluyor. Birçok yerde *bulundum*. Bektan eski erkek arkadaşım tarafından dövüldüm ve ölüme terk edildim. Derek'in misafir yatağında yoksunluk çekerken ölecekmişim gibi hissetmek; hamile ve korkmuş. Ama bunlar onun duymaya hazır olduğunu sanmadığım ve dürüst olmak gerekirse benim de anlatmaya hazır olduğumdan emin olmadığım konuşmalar.

"Yaşıyordum, Chase." Omuz silkiyorum.

"Hayır," diyor sertçe. "Bunu yapamazsın. Omuzlarını silkip, lanet olası bir cevap vermemişsin gibi bunu geçiştiremezsin. *Ortadan kayboldun*, Lily."

Göğsüm daralıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"mi?" diye karşılık veriyor. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Onun sözleriyle omurgamda kızgınlık oluşuyor. *Onun* için nasıl bir şeydi?

"Hayır, Chase, bilmiyorum. Çünkü ister inan ister , her şey Senin hakkında. Berbat durumdaydım, tamam mı?" Gözyaşlarım alt kapaklarımı yakıyor, kalbim her nefeste göğüs kafesime çarpıyor. "Ve *özür dilerim*." Ellerim göğsümü kapatıyor. "Gittiğim için üzgünüm. Hiç aramadığım için özür dilerim. "Buraya kadar gelmişken, bu sorunun cevabını bulmaya çalıştığım için üzgünüm.

cevabını *bilmediğim* bir şey." Islaklık yüzümden aşağı damlayıp üst dudağıma düşüyor ve öfkeyle siliyorum, duygular sanki yıllardır ilk kez özgürlüğü hissediyormuş gibi içimde dans ediyor.

"Seninle ilgilenmek benim işimdi." Sesi çatlıyor.

Midem alevleniyor, eski yaralarım yeni oluşmuş gibi kanıyor ve uzanıp avucumu onunkine kapatıyorum. "Hayır, Chase. Değildi."

Ayağa kalkıp yerde volta atmadan önce elini benimkinin altından çekerek alay ediyor.

"Temiz misin?" Sözleri yüzüme çarparken acıtıyor ve bedenim çarpmanın etkisiyle geriye doğru eğiliyor.

Parmak uçlarım kollarımdaki kabarık etlerin üzerinde geziniyor. "Evet. Dört yıldan biraz fazla oldu."

Nefes alıp veriyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Dört yıl," diye mırıldandı. "Dört yıl." Bebek Chase'in resimlerinin asılı olduğu duvara doğru yürüyor, gözleri önce nereye bakacağını bilemiyormuş gibi birinden diğerine sıçırıyor. "Kaç yaşında?"

"Üç buçuk yaşında."

Başını tavana doğru eğiyor ve başını sallıyor. "O çok güzel, Lil."

Kalbim tekliyor, gözlerimin kenarından daha fazla yaş kaçıyor. Bunun *hayalini kurmuştum*. Chase'in yeğeniyle tanışmasını. Birbirlerini sevmelerini. Göğsümün ortasına ekilen, melankolimin toprağını yırtmakla tehdit eden tohuma engel olamıyorum ve bir şansları olmasını umuyorum.

"Teşekkür ederim." Gerçekten söylemek istediğim şeyi ısırarak geri alıyorum.

Gurur duymuyor

musun?

Görmüyor musun?

Sonum onun gibi olmadı.

"Beni nasıl buldun?" Onun yerine ben söylüyorum.

Yüzüme doğru döndü. "Lanet olası on yıldır seni bulmak için yanıp tutuşuyorum Lily."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bulunmak istemedim."

"Belli ki," diye kestirip atıyor. "Birkaç yıl önce Sam ve Anna seni araması için bir özel dedektif tuttular."

Göğsüm sıkışıyor, iki harf göğüs boşluğumda yankılanıyor, bana Alex'i ve onun aniden ortadan kayboluşunu hatırlatıyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

"Yaptılar mı?" Sam ve Anna'yı düşünmek kaslarımda hüznün rüzgârları estiriyor, suçluluğumun ağırlığından tendonlarım yırtılıyor. Bana karşı iyidiler ve onları seviyordum. Onları *sevdim*. Ama manipüle edilmeleri kolaydı. Bazı hatalar hayatınızın geri kalanında birlikte yaşamak zorunda olduğunuz hatalardır. Sam ve Anna'dan faydalanmak benim hatalarımdan biri.

Herkes kefaret için yaratılmamıştır. Bazılarımızın kaderi, bir sonraki hayatta tövbe etme şansına sahip olmayı umarak arafta yaşamaktır. Bununla barıştım ama bu, hatalarımı düzeltme isteğimi daha az güçlü kılmıyor.

Chase başını sallıyor. "Yaklaşık bir yıl önce onu tekrar işe almaya karar verdim." "Aramayı bırakmalydın," diye mırıldandım.

"Bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı Lily? Sen gittikten sonra hayat nasıldı?" Yaklaşıyor, gözleri kalp kırıklığıyla parlıyor.

"Biliyorum, ben-"

"Hayır," diye araya girdi. "*Anladığımı* sanmıyorum. Hiçbir fikrin yok."

Yüzümden bir damla yaş süzülüyor ve boğazımı yırtıp geçmek isteyen hıçkırığımı ısırarak elimin tersiyle siliyorum. "Özür dilerim Chase. Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Nefes alıp veriyor, ellerini ensesinde birleştiriyor. "Sorun değil. Yani..." Başını sallıyor. "Sorun *değil*, ama eve döndüğünde işleri yoluna koymak için zamanımız olacak."

Şok mideme kramplar sokuyor. Chase'in kafa kafaya mücadele etmek istediği bir durum hiç görmemiştim ve kişiliğindeki bu değişim sarsıcı, ben yokken büyümeye devam ettiğini hatırlatıyor. Karşımda duran adamı tanımıyorum ve bu da kederin ciğerlerime yapışmasına neden oluyor. Kayıp yılların asla bulunamayacağı gerçeğiyle her nefesimi ağırlaştırıyor.

Ağzımda biriken yoğun tükürüğü yutuyorum. "Bekle, 'eve gittiğimizde' derken ne demek istiyorsun?"

Elleri yanlarına düştü. "Sugarlake'e geri dön, Lily." Kaşları içeri çekildi. "Bunca yolu seni yanıma almamak için mi geldiğimi sanıyordun?"

Alay ediyorum. "Ben bir yetişkinim, Chase."

"Gerçekten mi?" diye alay ediyor. "Keşke ben de görebilseydim." Yüzümü buruşturdum. "Bunu hak ettim."

Bir kahkaha atarak yanımdaki koltuğa oturuyor. Enerjisinin değiştiğini, öfkesinin boşaldığını, derin nefes alıp kendi kendine sessiz sözcükler söylerken havayı kavrayan tutuşunu serbest bıraktığını hissedebiliyorum. Kontrolünü kazanmasını izlerken gözlerim açılıyor, bense nasıl bir adama dönüştüğüne hayret ediyorum. Hatırladığım Chase kendini kaybeder ve daha sonra sorular sorardı.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırarak bana doğru dönüyor. "Detayları sonra konuşuruz, ben sadece..." Eliyle göğsünü ovuyor. "Şu anda çok fazla şey *hissediyorum* ve bu çok ağır. Seni dinlemeye hazır olmadığımı düşünmeni istemiyorum."

Ağzım açık kaldı.

"Ne?" Kaşlarını kaldırdı.

"*Kimsin* sen?"

"Bilmemek senin hatan." Gözleri bakışlarıyla beni kesti.

Kapı çalınıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, gelen Alex'tir diye göğsümde bir umut kabarıyor. Ama kapı açıldığında ve Jax yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdiğinde, bu umut sönüyor.

"Burada herkes hâlâ hayatta mı?" Gülümseyerek içeri giriyor ve odadaki gerginliği anında azaltıyor. "Ne kaçırdım?"

Chase iç çekti. "Lily'ye onu nasıl bulduğumuzu anlatıyordum."

İçime hastalıklı bir his yerleşiyor. *Chase tam geri döndüğünde bir özel dedektifin hayatıma girme ihtimali nedir?*

Ellerim nemleniyor, sinirlerim derimi geriyor. "Hey, kullandığın özel dedektifin adı neydi?"

Chase bana doğru bakıyor, elini saçlarında gezdiriyor. "Mason, neden?"

Damarlarımda rahatlama dolaşiyor. *Tanrıya şükür.* Omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim."

Alex'in sessizliği kalbimi sızlatıyor ama acımı yutuyorum ve kendime ona güvenmeyi seçtiğimi hatırlatıyorum. Ama basit bir telefon görüşmesinin çok şey istemek olduğunu sanmıyorum.

Jax yanıma gelip aramıza yerleşiyor, kolunu omzuma atıyor ve göz kırıyor. "Burası ne kadar rahat olsa da, muhtemelen kalacak bir yer bulmalıyız." Etrafına bakınıyor. "Burada bizim için yer olduğunu sanmıyorum."

Hayatımda eksik olan her şeyi hatırladıkça içim burkuluyor. Bırakın Chase bebek ve benim rahatça sığamayacağımız küçük dairemi.

Ziyaretçiler. "Raindale çevresinde, kasabanın kenarındaki Motel Eight dışında pek bir şey yok."

Chase başını sallar. "Bu işe yarar."

"Arabam yok ama sizi oraya kadar götürebilirim." Alex'i görme fırsatıyla canlanıyorum, endişeli enerji midemde çekirdek gibi patlıyor.

Chase sırtıyor. "Bir arabamız var." Kaşlarım kalkıyor. "Ah, doğru ya."

"Yine de gelebilirsiniz," diye devam ediyor. "Bize yolu tarif edin."

Gülümsüyorum. "Bu kasabada sadece birkaç yol var ve motel de ana cadde üzerinde."

Nefes alıp veriyor, gözleri kararıyor, söyleyecek kelime arıyormuş gibi görünüyor. "Gelmeni istiyorum Lil."

Ses tonuyla içime bir sıcaklık yayılıyor ve başımı sallıyorum. "Tamam, yapacağım." Parmaklarım bileğime vuruyor. "Bekle... yani özel dedektif tuttuysan, bu birinin beni izlediği anlamına mı geliyor?"

Mide bulantısı midemi bulandırıyor. Etrafımı tanımadığımı, farkında olmadığımı gerçeği. *Her şey* olabilir.

Chase dudaklarını büktü. "Seni bulmak için yapmam gerekeni yaptığım için özür dilemeyeceğim." Başını sallar, burun delikleri açılır. "Dışarıda, arabanın yanında olacağım. Yerleştikten sonra bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz."

O odadan çıkarken dudaklarım bükülüyor, onu terk ettiğimde kalbimin çatlayan parçası zonkluyor.

Jax parmaklarını dizine vurarak iç geçiriyor. "O mutlu, biliyor musun? Sadece yaralı."

"Evet, şey." Çenemi geriyorum. "Bazı şeyler hiç değişmiyor sanırım."

"Tüm saygımla, Lily." Jax kanepede bana doğru eğildi. "Sen gideli on yıl oldu. Sen yokken neler olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok. Kardeşinin gerçekten ne kadar değiştiğine dair hiçbir fikrin yok."

Ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor, gözlerim kot pantolonuyla gömleğinin arasından görünen ince deri parçasına takılıyor. *Bir insan nasıl bu kadar... güzel olabilir?*

"anne, gitmemiz gereken bir motel ve yatıştırmamız gereken bir kardeşin kırık kalbi var."

Ayağa kalkıp onu takip ederken göğsüm sıkışıyor, duygularımı bastırıp o ana odaklanıyorum.

Chase burada.

Alex kayıp.
Ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

"W Mase, gerçekten gidip her şeyi berbat ettin."

Hissettiğim en son şey mizah olsa da Don'un sözlerine kıkırdıyorum. Bir elimi kaşlarımın üzerinde gezdirip bir sigara yakıyorum. "Evet, anlat bakalım ihtiyar."

"Ee, şimdi ne olacak? Beni görmek için bir yolculuk yapacak mısın?"

Midem sıkışıyor çünkü ne yaptığını biliyorum. Kaçıp kaçmayacağımı soruyor. Bana yapmam gerektiğini düşündüğü şeyin bu olduğunu söylüyor ve bu son on yıldır işe yaramış olsa da artık yaramayacak.

Dürüst olmam gerekirse, hiç . Başarılı bir şekilde saklamadım çünkü Çünkü babam beni bulmamayı tercih ediyordu.

Ama şimdi Lily ve Chase de işin içinde. Ve onları korumak için her şeyi yaparım.

"Ben burada kalacağım." Bir nefes çekiyorum, gözlerim motelin otoparkını tarıyor. Çantalarımı topladım ve yola çıkıyorum, ama önce Lily'ye gidip açıklama yapmam gerekiyor.

"Yani... *burada*, Raindale'de değil," diye devam ediyorum. "İşimi bitirdim, burada benim için hiçbir şey kalmadı." Bu yalan karşısında göğsüm sıkışıyor. "Ama babamla kalacağım."

"Ne?" Sesi kuşkuluydu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Çantamın üstünde duran *Savaş Sanatı*'nın yıpranmış nüshasına bakıyorum ve bunca yıldır onu neden yanımda taşıdığımı kendime hatırlatıyorum. Düşmanımın yüzleşmek zorunda kalırsam diye kelimeleri bir müjde gibi içime çekebilmek için.

"Planlarınız gece gibi karanlık ve aşılmaz olsun ve harekete geçtiğinizde bir yıldırım gibi düşsün."

Gerçek dilimin ucunda ama telefonumun dinlenmediğine güvenmiyorum, bu yüzden kelimeleri yutuyorum ve ne isterse düşünmesine izin veriyorum.

"Evet." Yüzümü buruşturuyorum, midem bulanıyor. "Aynen . Kaçmaya devam etmenin faydası yok, Don. Dinle..." Telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. "Seni böyle ortada bıraktığım için üzgünüm, ben sadece-"

Hattın aşağısında derin bir nefes veriyor. "Anlıyorum evlat. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Bir yolunu bulacağım." Telefonda bile sesindeki çatlaklardan sızan duyguları hissedebiliyorum. "Benim yanımda her zaman bir yerin var, tamam mı? Kendine iyi bak, Mase."

Bir klik sesi duyuyorum ve sigaramdan son bir nefes çekiyorum, melankoli göğsümde dönüp duruyor.

Chase'i aradığımdan beri uyuyamadım, zihnim suçluluk duygusuyla doluydu. Ama gitmesine izin vermeliyim.

En azından geçici olarak.

Onları güvende tutmak *tek* seçenek ve babamla ilgilenebilmem için tek şansım canavarın karnında olmak. Kabul edilebilir olduğumu, ne derse yapmaya hazır olduğumu düşünmeli. Narsistlerin olayı budur, her zaman kendilerini o kadar kaptırırlar ki, başka kimseyi gerçekte gibi görmezler. Thomas Wells'in tüm yanlışları arasında en büyük çöküşü *bu* olacak. Bu süreçte Lily'yi kaybetsem bile.

Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, belki geri dönüp onunla işleri yoluna koyabilirim.

Chase'le konuştuğumda ona acele karar vermemesini, gelmeden önce benden haber beklemesini söyledim. Yaptıklarımın dolaylı bir pislik olabilirim ama ona gerçeği söylemeden gitmeyeceğim. Başına gelecekler hakkında bir fikri olmasını hak ediyor.

Spor çantamı alıp bisikletime doğru giderken sırtım dikleşiyor, midem ağırlaşıyor ve kalbim her atışta daha fazla kırılıyor.

Bir araba otoparka girip birkaç adım aşağıya park ediyor ve ben çantamı yüklerken gözlerim oraya kayıyor. Gözlerim şoförün bakışlarıyla buluştuğunda ciğerlerim sıkışıyor ve nefessiz kalıyorum çünkü direksiyonun arkasında Chase Adams'tan başkası yok.

Orospu çocuğu.

Beni dinleyeceğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Gözlerim arabanın içinde geziniyor, yolcu koltuğundaki sarışın adamı ve

arkada bir kızın peri. *Lily*. Kalbim ayaklarımın dibine düşüyor, çatlaklar delik deşik olana kadar yırtılıyor.

Böyle olmasını istemezdim.

Ama bazen hayat size istediğinizi vermez, bu yüzden bir nefes çekiyorum ve patlamaya hazırlanıyorum, enkazı ayıklamak ve kanlı parçalarımı bulmak için yeterince kalmamı umuyorum.

Sürücü kapısını açtığında Chase'in gözleri hemen beni buluyor. Selamlamak için çenemi eğiyorum.

Arabadan inerken gözlerim Lily'ye takılıyor. *O zaten biliyor mu?*

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve duruşu yumuşuyor, sanki beni görünce rahatlamış gibi. Ama bir tren kazasını izler gibi, her şey ağır çekimde gerçekleşiyor ve ben çarpışmaya hazırlanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bakışlarım onun üzerinde kalıyor, ayrılamıyorum. Ama kardeşiyle konuşuyorum. "Sana aramamı beklemenı söylediğimi sanıyordum."

Bakışlarında şaşkınlık titreşiyor ve midem bulanıyor, bulantı içimin derinliklerinde kaynıyor.

"Ne-" diye başlıyor.

"Ne zaman bir şey yapmak için senden izin istediğimi hatırlat bana Mason?"

Gözlerim Chase'e kayıyor, onun ne kadar büyük bir baş belası olduğunu görünce dişlerim gıcırıyor.

"Mason?" Lily'nin sesi dikkatimi çekiyor. "Hayır, bu... Ben-ne?"

Chase dönüyor, başı öne eğik. "Lily, bu Mason. Sana bahsettiğim özel dedektif."

Kaşları çatılıyor, kafası sanki beyni sarsılmış da yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi ileri geri hareket ediyor. "Hayır. Hayır, değil."

Her sarsıntıda temelimiz yıkılır, güvenimiz çukurların üzerine inşa edilmiştir. Ve devler bile ayaklarının altındaki zemin çöktüğünde yıkılırlar.

"Bu *Alex*." Elini bana doğru salladı. "Söyle onlara Alex. Onlara kim olduğunu söyle."

Dudağımı ısııyorum, gözlerimin arkasındaki yanmayı engellemek için burun deliklerim açılıyor. "Küçük kuş," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye tersliyor, sesi çatlıyor. "Hayır." Bana yaklaşıyor, yumruklarını o kadar sıkmış ki parmak eklemleri bembeyaz. "Sen *söyle* onlara."

Aşağı bakıyorum, çünkü aşkımızın paramparça oluşunu izlemeye fiziksel olarak dayanamıyorum. Dilim alt dudağımda geziniyor.

"Lily," diye araya giriyor Chase. "Sana ne söyledi bilmiyorum ama adı *Mason*." Gözlerim önce ona, sonra da sanki gösteri için bilet parası ödemiş gibi sessizce izleyen arkadaşına kayıyor.

Lily daha da yaklaşıyor, yükselen öfkesi beni sıcaklığıyla dağlıyor, kıyafetlerimi yakıyor. Bunun hak ettiğimin sadece küçük bir parçası olduğunu bilerek yanmayı hoş karşılıyorum. Ayakkabısının burnu benimkine değiyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşarak bana bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor, yumruklarım yüzünü kavramamak için sıkılıyor.

"Anlat onlara," diye tıslıyor dişlerinin arasından.

Başımı yavaşça sallıyorum, midem çalkalanıyor. "Yapamam."

Elleri omuzlarıma geliyor ve itiyor, vücudum beklenmedik baskıdan dolayı sarsılıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun izlersem benim de onunla birlikte parçalanacağımı biliyorum ve babama diz çöktürebilmek için kendimi bir arada tutmam gerekiyor.

"Seni lanet *olası pislik!*" diye bağılıyor ve beni tekrar itiyor. "Gözlerimin içine bakıp bana yalan *söylediğini söylüyorsun*." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bunu yapamazsın. Bunu bana yapamazsın."

Aramızdaki enerji alevleniyor, boğazım söylemek istediklerimle tıkanıyor ama savunabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bunu daha iyi hale getirecek hiçbir kelime yok. Bunu ona zaten *yaptım*.

Kolları beline dolanıyor ve Chase onu arkaya doğru sürüklüyor, eğilip kulağına fısıldıyor. Göğüs kafesimi delip geçen bir hıçkırık çıkarıyor ve dönüp Chase'in kucağına yığılıyor. Chase'in gözleri karanlık ve öldürücü bir şekilde başının üstünden bana bakarken, eli sırtını yumuşatıyor. Onu *rahatlatıyor*. Her zaman yapacağıma söz verdiğim gibi.

"Ne *sikimden* bahsediyor bu Mason?" diye tükürüyor.

Onu görmezden geliyorum, görüşüm Lily'ye odaklanmış durumda ve açıklama yapma ihtiyacının üstesinden gelerek bir adım öne çıkıyorum. Anlamasını sağlamak için.

Olayların bu şekilde gelişmemesi gerekiyordu. "Küçük kuş."

Başını bana çeviriyor, yumruklarıyla ağabeyinin gömleğini kavırıyor ve kolları onu sıkıca sarıyor. "Bana öyle deme, seni orospu çocuğu. Bana bir daha *asla* öyle seslenemeyeceksin."

Bir adım daha atıyorum. "Açıklamama izin ver."

"Ona bir bok açıklamak zorunda değilsin Mason," diye tekrar araya giriyor Chase. "Sen işini yaptın. Artık gidebilirsin."

Çenem geriliyor, panik şahdamarımın etrafını sarıyor ve sıkıyor. "Lily," diye tekrar deniyorum.

Beni görmezden geliyor, yüzünü kardeşinin göğsüne gömüyor. Yemek borumu kavuran yanmayı bastırıyorum ve başımı sallayarak nefes veriyorum.

Belki de en iyisi budur.

rahatlatacak en azından bir şey varsa, o da yalnız olmadığıdır. Chase'i aramak doğru olan şeydi. Düştüğünde onu yakalayacaktır. Daha fazla üzüntü yaratmak yerine geri çekilip bisikletime atladım ve çalıştırdım.

Ve başıma gelen en güzel şeyden, bir daha asla gelmeyecek diye korkarak uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

M Bileğim çiğneniyor ama bu beni yüzeyini kaşırmaktan alıkoymuyor, benim gibi keskin bir şekilde yanana kadar yarayı derinleştiriyor. Neyse ki, duyguları boks etmekte ve onları bir köşeye itmekte ustayım. Ve başa çıkılamayacak kadar büyüdüklerinde ya da kabuklarından çıktıklarında, Onların yerini alıyorum, gözlerimi kapatıp karanlığa gömülüyorum, etrafımdaki her şeyi susturuyorum ki ısırıklarının kilitli çenesini hissetmek zorunda kalmayayım.

Alex... Mason... adı her ne haltsa, bana *yalan* söyledi. O bir yalancı.

Hayatım boyunca benden faydalanan pek çok insan oldu. Gerçekten üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım pek çok travma yaşadım. Beni sevdiğini söyleyen erkekler tarafından çok fazla istismar edildim.

Sevgiler.

Ne saçma bir kelime. Ne saçma bir kavram. Eğer aşk buysa, birinin nefretinde boğulmayı tercih ederim. En azından o zaman ne bekleyeceğimi bilirdim.

Chase'in motel odasında otururken, Jax'in kendine ayırdığı odanın bitişiğinde, zihnim her anı tekrarlıyor. Pembe gözlüklerim paramparça oluyor, gözbebeklerim anılardan kanıyor. Kendini tanıtmamasının tek nedeninin *para* almak olduğunu anladığımda gülümsemeleri zihnimde uğursuzluğa dönüşüyor.

Beni hiç sevmeydi. Sadece beni kullandı, ondan önceki herkes gibi.

Beni farklı olduğuna inandırmak için ne kadar kolay manipüle ettiğinden utanç duyuyorum. Güvenebileceğim biri olduğuna. Ona söylediğim onca şeyi düşündükçe boğazım düğümleniyor, başım dönüyor. Başka hiç kimseye söylemediğim şeyleri. Tüm kırılganlıklarımı avucunun içinde tutuyor, öldürmeye gitmeden önce sahte bir güvenlik içinde okşuyor.

Kanatları kırık bir kuş hâlâ uçabileceğine inanıyor.

Siktir et onu.

Boş boş, acaba sırlarımı ona mı aktardı diye düşünüyorum. Motel odasının diğer ucundan kardeşime bakıyorum ve bildiği şeyler için utanıp utanmamam gerektiğini sorguluyorum.

Ve Chase'im - *benim* tatlı oğlum - hayatında sahip olduğu tek erkeği kaybettiği için kesinlikle harap olacak. Ona sevgisini gösteren tek kişiyi.

Suçluluk duygusu orta yerimi kesiyor ve beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Çok safım. Tüm hayatım yalan söyleyen, aldatan ve *manipüle* eden erkekler tarafından şekillendirildi. Ve işte orada, kasırganın gözünde duruyorum, bir fırtına tarafından kuşatıldığımı farkında değilim.

Her şey yalan mıydı? Benzin istasyonundaki kız ona Alexander dedi, bu yüzden akıl sağlığım için, en azından bir şeyin tamamen uydurma olmadığına dair küçük bir umut ipliğine tutunuyorum.

Kafa karışıklığı damarlarımda yüzüyor, gözlerimin arasında bir ağrıya neden oluyor, düşüncelerimin karmakarışık oluşu midemi bulandırıyor. Karnavaldaki bir binek gibi, bağlandım ve daireler çizmekten başka gidecek yerim olmadan dönüp duruyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Chase, masa sandalyesinde oturmuş, telefonu elinde sallanırken soruyor.

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenemiyorum. Kendimi aptal ve umursamaz hissediyorum. Sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmışım, vicdanım omuzlarımı sarsıyor ve "*uyan!*" diye bağırıyor ama kendimi uyandırmaya güç yetiremiyorum.

Derek'i aramam lazım.

Oğlumu kucağıma almam
gerek. İhtiyacım olan şey
konuşmak *değil*.

"O..." Chase yutkundu. "Seni incittiyse onu gönderdiğim için özür dilerim." Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor. "Ama seni takip ettiğim için üzgün değilim."

Kırık kalbimin acısını bastırmaya çalışırken dişlerim gıcırıyor.

Ayağa kalkıyorum, ani hareket yüzünden sert yatak gıcırıyor. "Ben çıkıyorum." Nemli ellerimi kalçalarıma siliyorum.

Chase sarsılarak ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Ne dedin? Hayır, biraz daha kalmalısın. Daha yeni konuştuk."

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ama bunu uzun süre tutacak motivasyonum yok. "Konuşmak için zamanımız olacak. Siz birkaç gün kalacaksınız, değil mi?"

sallıyor, dudakları büzülüyor. "Sadece... kaçmayacağına söz verir misin?"

Sorduğu soru karşısında göğsüme kramplar giriyor ve ondaki yaraların benim sebep olduğum yaralar olduğunu fark ediyorum. O zamanlar bencildim, bağımlılığımın dibinde kaybolmuştum.

"Söz veriyorum." Bu sözleri usulca söylüyorum, yanına gidip omzunu sıkıyorum.

Ortaya çıkmasına hazırlıksız yakalanmış da ve hayatıma yeniden girdiği için hâlâ kafam karışık olsa da, bu zor süreçte bana destek olduğu için minnettarım.

Sen ve ben dünyaya karşı.

Boğazım düğümleniyor ve geri çekilip kapıya yöneliyorum. "Jax'e hoşça kal dediğimi söyle. Yarın akşam gelebilirsiniz ama ben bütün gün çalışıyorum."

"Nerede çalışıyorsun?" "Dina's

Diner. Garsonluk yapıyorum."

Bir nefes üflüyor. "Tanrım, olman çok çılgınca.

Öyle görünüyorsun ki..." Başını sallıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru dönüyorum. "Ne olmuş yani?"

"Sağlıklı." Dişlerini emiyor. "Daha önce hep öyle olduğunu düşünmüştüm ama hiç *böyle* görünmüyordun. O zamanlar yeterince dikkat etmemişsin."

Sözleri göğsümün ortasına çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi zorluyor. Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak acımı yutuyorum. İnce bir gülümseme ve yanaklarımdaki kasların bu çabadan dolayı kramp girmesine neden oluyor. "Evet, şey... sen başka şeylerle meşguldün."

Sözlerimdeki ekşi tını fark edilmiyor, gözleri biraz daha kısılıyor. "Ne olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok-"

"Fark etmez," diye kestim sözünü, başka bir konuşmaya girmek istemiyordum. Ruhum bu ağırlığı kaldıramaz.

Kapıya ulaştığımda göğsümdeki keskin bir zonklama başımı kapıya yaslamama neden oluyor. "Bak," diye seslendim tahtaya. "Buraya gelmeni ben istemedim. Hatalar yaptığımı biliyorum." Sesim çatlıyor. "Seni incittiğimi biliyorum." Titrek bir nefes çekiyorum. "Ama ben gitmeden çok önce beni görmeyi bıraktın. Önce sen umursamayı bıraktın."

"Önemsemekten *asla* vazgeçmedim."

"Saçmalık!" Damarlarımda öfke dolaşıyor ve yanaklarım kızarıyor. Etrafımda dönüyorum. "Mükemmel prenses Alina'ya o kadar odaklanmıştın ki, yemek masasında bir sıra kesebilirdim ve sen diğer tarafa dönebilirdin."

Vücudu söner ve sandalyesine geri düşer. "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil." Omuz silkiyorum. Sonra kolu çevirip kapıdan çıkıyorum, duygularımla tökezleyerek, başımı yerden kaldırmamaya çalışarak.

Gözlerimden akan yaşları silerek ve Susan'ın evine varmadan önce kendimi toparlamaya çalışarak evime doğru uzun bir yürüyüş yapıyorum. Ve her ne kadar kırılısam da - dikiş yerlerinden parçalansam da - küçük bir umut kırıntısı, sivri ve keskin ama çekilemeyecek kadar acı veren bir tırnak gibi sallanıyor.

Gecenin geri kalanında kulaklarım bir motor gürültüsü ve kapımın çalınması özlemiyle geriliyor.

Ama sesler hiç gelmiyor. Ve ben kırık hayaller ve hayal kırıklığı ile kalıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

Sessizce konuşmak, özel dedektiflik yaptığım yıllar boyunca edindiğim pek çok beceriden biri ve şu anda, motelin karşısındaki otoparkın gölgelerine park etmiş bir şekilde bunu hassasiyetle uyguluyorum, Chase'in sonunu görmek için bekliyorum.

Üçü de ana ofisten çıkıyor, Lily kardeşinin yanında yürüyor, uzun saçlı sarışın ise ikisinden farklı bir odaya giriyor. Onun kapalı kapılar ardında kayboluşunu izlerken göğsüme saplanan keskin bıçak darbelerini yutarak otoparktan çıkıyorum ve Lily'nin apartman kompleksine doğru ilerliyorum.

Halletmem gereken şeyler var. Benden nefret edeceği ama Raindale'de korumasız kalmamasını sağlayacak şeyler.

Onu güvende tuttuğu sürece nefretinden zevk alacağım. Hakkımda en kötüsünü düşünmesine izin vereceğim. Aramızdaki her şeyin benim yalanlarımdan kaynaklandığına inanmasına izin vereceğim, oysa gerçek şu ki, onun yanındayken hiç olmadığım kadar gerçeğim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu kayıptan nasıl kurtulacağımdan emin değilim.

Ama babam onun nerede olduğunu biliyor. Daha da kötüsü, benim için *kim* olduğunu biliyor ve tek başına olduğu, haftanın her günü çalıştığı ve bebek Chase Susan'la kaldığı sürece savunmasızlar. Ve ben bu riski almak istemiyorum.

Sıcak Arizona güneşi ufukta kaybolup yerine dolunay yükseldikten çok sonra motele dönüp Chase'in kapısını çalıyorum.

Kırmızı tahta sallanarak açılır, Chase'in gözleri yarıklara dönüşmeden önce genişler, kolları göğsünün üzerinde çaprazlaşır. "Ne istiyorsun lan?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Sanırım tanıdığım herkesten daha çok siktir diyorsun."

Çenesi sıkılır. "Gerçekten benimle şakalaşmanın şu anda yaptığımız bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmağını göğsüme sokuyor ve elini üzerimden çekip alma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Sana karşı iyiydim çünkü öyle olmak zorundaydım ama bu sen küçük kız kardeşimle yatmadan önceydi."

Öfkesi soğukta buhar gibi yayılıyor ve saygım artıyor, çünkü cüsseme ve o bir yumruk atamadan tüm parmaklarını kırabileceğim gerçeğine rağmen Lily için ayağa kalkıyor. Yerimi bilmemi sağlıyor. Çoğu insanın sahip olmayı hayal ettiği türden bir sadakate sahip ve bu ona karşı tutumumu biraz olsun ısıtıyor.

"Kız kardeşin yüzünden benimle böyle konuşmana izin veriyorum." Bir adım öne çıkıp onun üzerinde yükseliyorum. "Ama bir daha yaparsan sorun yaşarız."

Cebimden bir kürdan çıkarıyorum, vücudum sinirleri yatıştırmak için bir sigara istiyor. Ama şu anda bunun için zaman yok. "Dinle, fazla zamanım yok. İçeri gelebilir miyim?"

Gözleri beni ölçüp biçerken hesap yapıyor, saniyeler geçtikçe çene kasları geriliyor.

"*Lütfen,*" diye ısıırıyorum, damarlarımda hissettiğim aciliyet sesime yansıyor. Söylemem gereken şeyi söylemem için zaman daralıyor; babam beni bir saat içinde Phoenix'te bekliyor.

İç çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor, kapıyı açıp uzaklaşmadan önce saç diplerini çekiştiriyor. Rahat bir nefes alıp onu takip ediyorum, arkama bakıyorum, etrafta dolaşan gözler olmadığından emin oluyorum. Her ne kadar beni avucunun içinde tuttuğunu bilse de, babamın beni izleyen biri olduğunu düşünmezdim.

Halkın gözü önünde olma fikri midemi alt üst ediyor. *İncelenmek.* Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve eğer Lily şu anda benden nefret ediyorsa, haberleri açıp babamın gerçekte kim olduğunu anladığında işlerin çok daha kötüye gideceğini fark ediyorum. Ona hiç söylemediğim bir şey daha.

Chase'i odasına kadar takip ediyorum, ellerimi ceplerime sokup ayaklarımın üzerinde zıplarken endişe beni ürkütüyor.

"Peki ne ?" diyor yatağın kenarına oturarak. "Kız kardeşine aşığım."

Burun delikleri alevleniyor ve ağzını açıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum, kelimeleri getiriyorum ki sadede gelebileyim. "Sadece bunu aradan çıkarmamız gerektiğini düşündüm. Böyle olmasını istememiştim ama oldu. Ve belki de profesyonelce değil-"

"Bu hiç profesyonelce , seni adi herif," diye araya giriyor.

Sırıttıyorum. "Bunu inkâr etmeyeceğim. Ama ben onu seviyorum, o beni seviyor." Gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

Elim göğsüme bastırıyor, avucumun ağırlığının ağrıyı bastırmaya yardımcı olacağını umuyorum. "Güven bana." Sesim kısılıyor. "Biliyorum. Bunun için benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama bu gerçeği değiştirmez."

Kaşları çatılır. "Peki bu hangi gerçek?"

"Bir maaş çeki için onu takip ettiğimi, sonra aşık olduğumuzu ve şimdi onu güvende tutmak için yardımınıza ihtiyacım olduğunu."

"Onu *her zaman* güvende tutmaya çalıştım," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum, ses tonundaki savunmacı ifade karşısında gözlerim yumuşuyor. "Biliyorum."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bana gerçekten söylemeden önce onun burada olduğunu ne kadar zamandır biliyordun?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bir süre." Ofluyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda daha sonra üzülebilirsin. Ama beni *dinle* Chase." Elimi açık avucuma vuruyorum. "Hayatımda bana zarar vermek için onu kullanacak insanlar var."

"Tabii ki var." Dik dik bakıyor, gözlerinin ela merkezinde öfke dönüyor.

"Babam Thomas Wells, başkanlık için yarışıyor ve o..." Bunu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken çenem geriliyor. "O iyi bir adam değil. Lily'yi öğrendi ve şimdi de beni kaltağı yapmak için onu kullanıyor."

Chase dirseklerini dizlerine dayamış, inlerken ellerini gözlerine bastırıyor. "*Tanrım*, ne oluyor dostum?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama Lily burada güvende değil. Yalnız kalırsa olmaz."

Yan tarafa bakıyor, yüz hatlarında gün gibi açık olan acıyı zapt etmeye çalışıyor. "Benimle geri gelmeyecek."

Başımı sallıyorum. "Öğrenecek. Yarın evden atıldığını öğrenecek."

Chase'in gözleri açılır ve sandalyesinde öne doğru sarsılır. "*Ne?*"

Elimi yüzümde gezdirirken, yüzümü buruşturuyorum. "Ev sahibiyle konuşmuş olabilirim. Onları ikna etmek çok uzun sürmedi."

kira için." Parası olmadığını ama yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğunu bildiğim için kalbim göğsümde güm güm atıyor - şimdi bu gerçekten biliyorum. "Yapılması gerekeni yaptım."

Chase'in gözleri irileşir ve başını sallar. "Pisliğin teki olduğumu sanıyordum, ama sen gerçekten pastayı kaptın."

Omuz silkiyorum. "O olmadan bu dünyada yaşamak istemiyorum. Ona ya da Chase'e bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim."

Burnundan nefes vererek başını sallıyor. "Hayır, anlıyorum."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Bak, Tennessee'de şeytanları var. Karşılaşmaktan korktukları." Gözlerimiz kilitlendi. "Onu tutacağın konusunda sana güveniyorum."

Başını sallıyor.

"Beni anladığından emin olmalıyım." Başımı eğerek bir adım öne çıktım. "Burada güvende *değil*."

"Onsuz gitmeyeceğim."

Nefesimi üfleyerek kapıdan çıkmak için dönüyorum, ama bir şey beni eşikte duraklatıyor; dilimin ucunda dışarı çıkmak için can attığım kelimeler.

"Oğlu... O-" Duraklıyorum, kalbimin göğsümde şiddetle döndüğü yerden için dua ediyorum. "Krep sever. Ama kutulu olanları değil. İçinde çikolata parçacıkları olan ve üstünde çikolata soslu krem şanti olan süslü olanları." Sesim kesiliyor ve boğazımı temizliyorum. "Biraz domuz pastırması atar ama sadece çıtır çıtır ve sosis sevmez."

Göz ucuyla Chase'e bakıyorum. Burun delikleri genişliyor, dili dişlerinin önünde geziniyor.

"Çırpılmış yumurtanın üzerine ketçapla gülen surat yaptığınızda hoşuna gidiyor ve..." Devam ediyorum. "Ve o *çok* özel biri." Titrek bir nefes veriyorum.

Kalbimin çoktan kırıldığını sanıyordum, ama ana kadar son parçalar da kopup yırtıldı ve yere düşerken büzüştü. Bir daha asla onun elini tutamayacağım ya da tombul yanaklarının gülümsediğini göremeyeceğim. Duvarlarda Örümcük Adam oynarken heyecandan ciyakladığını asla duyamayacağım. Annesini ne kadar seviyorsam onu da o kadar sevdiğimi ona asla söyleyemeyeceğim.

Bu son düşünce beni yıkıyor, göğsüm acıdan yarılıyor, organlarım yere dökülüyor.

"O iyi bir anne, Chase."

Çenesi kalkıyor ve başını sallıyor, yutkunurken adem elması sallanıyor.
Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri çekiyorum.
Sonra arkamı dönüp Raindale, Arizona'ya veda ediyorum ve kalbimi de onunla birlikte geride bırakıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

"W *"Ne demek otuz günüm var?"* Apartman yöneticime bakarken panik boğazımı sıkıyor, tahliye tebligatı buruşmuş Elimi.

"Lily, üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok. Emirler doğrudan büyük patrondan geldi."

Karnım yere düşüyor. *"Bir şeyler olmalı Alice, lütfen."*

Başını sallıyor, dudaklarının kenarları aşağı doğru iniyor. "Tatlım, üç aylık kira borcun var."

Söyledikleri karşısında duyduğum utançtan yanaklarım kızarıyor. "Biliyorum, sadece... lokantada işler her zamankinden daha yavaştı ve..." Sözümlü kesiyorum.

On beş dakika önce işte olmam gerekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse, yaşayacak bir yerim olmadığı için umursamakta zorlanıyorum, gerçekten bir anlamı yok. Benim gibi birine başka hiçbir yerin kiralamayacağından bahsetmiyorum bile, özellikle de sicilimde tahliye kararı varken.

Parmaklarım bileğimdeki kabuğu kaşıyor. "Anlıyorum Alice. Özür dilerim, senin hatan olmadığını biliyorum."

Gülümsüyor, gözleri yumuşuyor. Eli uzanıyor ve kolumu sıkıyor. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı Lily, ama olmadığını biliyorsun."

"Evet." İç çektim. "Yine de teşekkürler."

Üç saat sonra kendimi eskisinden de kötü hissediyorum. Midem fırtınalı sulardaki bir gemi gibi sallanıyor ve zihnimi meşgul edecek kadar müşteri gelmiyor. Yine de gelenlere hizmet ediyorum.

En büyük gülümsememle, dostluğumun onların bir dolarlık bahşişlerinin çözemeyeceği sorunları çözebileceğini umuyorum.

"Peki ne yapacaksın?" Köşedeki kabinde çatal bıçakları yuvarlarken Annabelle soruyor.

Alnımı masaya dayayarak inliyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Şey, benim yanıma taşınmana izin verirdim ama sen ve bir çocuk için yeterli yerim yok."

Başımı kaldırdığımda bakışlarım onunkileri yakalıyor ve usulca gülümsüyorum, göğsümdeki boşluğu saran sıcaklıkla, arkadaşlığı için minnettarım.

Ön kapının üstündeki zil çalıyor ve Chase ile Jax içeri girerken dönüp bakıyorum. Beni gördüklerinde yüzleri aydınlanıyor ve ben de arkamı dönüp takla atmayı bitirerek ayağa kalkıyorum.

Annabelle bunları düşünürken gözleri büyür. "Oh hayır." Parmağımı sallıyorum. "Onlar yasak bölge."

Alt dudağı dışarı çıktı. "Ne? Neden?" diye sızlanır. "Çünkü o benim kardeşim."

Onlara tekrar bakıyor. "*Bu* senin kardeşin mi?"

Sakızımı patlatarak başımı sallıyorum. "Evet."

"Arkadaşı tanıdık geliyor." Masaya vardıklarında başını eğiyor, gözleri Jax'in vücudunda geziniyor. "O da mı yasak bölge?"

"Korkarım alındı," diye söze girdi, göz kırparak yüzüne yayılan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

Onun flörtlerine gözlerimi deviriyor, nasıl bir kadının Jackson Rhoades gibi bir adamı kaptığını merak ediyorum. İkimiz hiçbir zaman yakın olmadık, o şehre taşındığında ben çoktan uyuşturucu bağımlılığının bulanık sularında yüzüyordum; eski sevgilim Darryl'in manipülasyonunda kaybolmuştum.

Onu düşündükçe midem bulanıyor, damarlarımda korku dolaşıyor.

Chase sarılmak için eğiliyor. Kucaklaması güçlü ve kendimi onun kucağına gömülmüş buluyorum, aksi takdirde soğuk ve affetmeyen bir dünyada biraz rahatlamaya izin veriyorum.

Boktan bir hafta geçirdim. Ama hayatım boyunca pek çok kötü gün geçirdim ve kıyaslandığında bu seferki yakın bile değil. Ciğerlerimde hava var, küçük oğlum yanımda ve Chase'i kaybettiğim için üzüldüğüm her zaman için; şimdi ona da sahibim.

Gittiğini düşündüğümde göğsüm ağrıyor, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemiyorum.

"Gelip nerede çalıştığınızı görelim dedik." Sırıttıyor.
Annabelle boğazını temizler. "*Kaba* olma Lily. Beni tanıştır."
Sırıttım. "Annabelle, bunlar Chase ve Jax."
Gözleri tanıyarak parlıyor. "*Jax*. Jackson Rhoades?"
Gözlerim kısılıyor, aniden onu nasıl tanıdığına güvenemiyorum. *Herkes büyük bir sırrın içinde mi?*
Gülümsemesi genişler. "O ben oluyorum."
"Blakely Donahue ile çıkıyorsun!" Onu işaret ediyor. "Tanıdık *geldiğini biliyordum*. Kahretsin," diye gülüyor. "İşte şansım gitti."
Kaşlarım içeri çekildi. "Kim o?"
"O benim kahrolası kayam." Annabelle'in eli kalbinin üzerine gidiyor. "Hikayesi geçen ay Vogue'un kapağında yer aldı ve yeme bozukluğu konusunda bu kadar açık olması gerçekten..." Gözleri yaşlarla doluyor. "Sadece açık sözlülüğünü takdir ediyorum, hepsi bu."
Annabelle'in neşeli mizacının ardında hangi gölgeleri sakladığını merak ederek midem bulanıyor.
Jax'in gülümsemesi yumuşar. "Bunu duysa çok mutlu olurdu."
Annabelle uzun süre öylece bakıyor, sonra kendini toparlayıp elini havada sallayarak başını sallıyor. "Bu gece senin için çalışacağım *tabii ki*. Sen ailenle geçir. Bana şehirde olduklarını söylememiştin." Gözleri yarıklara kadar daraldı.
Reddetmek dilimin ucunda, ona vardiyada çalışmamayı göze alamayacağımı söylemek üzereydim, ama sonra evimi kaybetmek üzere olduğumu hatırladım, bu yüzden yapabiliyorken Chase ve Jax ile biraz zaman geçirebilirim. Belki bir çözüm bulmama yardımcı olabilirler.
"Tamam, teşekkürler." Çocuklarla yüzleşmek için döndüm. "Aç mısınız?" Onları ön tarafa yakın bir kabine doğru yönlendirerek sordum. "İşimi bitireyim, sonra size katılırım."
İki menü bırakıp gülümsemeye zorluyorum ve yan işimi bitirmek için dönüyorum.
Otuz dakika sonra nihayet Jax'in yanındaki kabine sıkıştım.
Jax başını eğiyor. "Her şey bitti mi?" Ona gülümsüyorum.
"Evet."
Ellerini peçetesine silerek sıırıttıyor. Masanın karşısındaki Chase'e bakıyorum, yüzünde biz çocukken sürekli takındığı ifadeye çok benzeyen okunmaz bir ifade var.

"Düşünceli yapının değişmediğini görmek güzel," diye takılıyorum.
"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Hayır, ben..." Boğazını temizleyerek başını sallıyor. "Günün nasıl geçti?"

Bu basit bir soru, ama hassas içimde bir yol açan bir soru, kavrulmuş toprağa ateş püskürten bir ejderha gibi, her şeyin küle dönüştüğünden emin olmak için.

Sakızımı patlatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, boktan."

Başını sallıyor ve gözlerinde bir şey parlıyor, sanki cevabımın bu olacağını biliyormuş gibi. Midem bulanıyor, durumumun gerçekliği beni Noel ışıkları gibi asıyor, kalp kırıklığım ve evsizliğim tüm dünyanın görmesi için yanıp sönüyor. Sorunlarımın bu kadar göz önünde olmasından nefret ediyorum.

Bileğimi kaşıma dürtüsüne direnerek parmaklarımı masaya vuruyorum.
"Bu sabah kapıya bir tahliye tebligatı geldi."

Jax suyundan bir yudum alır ve Chase öne doğru eğilip tabağını itmeden önce koltuğunda kayar. "Ne yapacaksın?"

Tepkileri cansız, ama belki de hayatımın zaten boktan olduğunu varsayıyorlardı ve bu yüzden bu büyük bir sürpriz değil.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok." Kıkırdıyorum. "Her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, biliyor musun? İster inanın ister inanmayın, buraya gelmek için çok çalıştım." Boğazım şişiyor. "*Çok çalıştım.* Ve şimdi..." Omuzlarımı yenilgiyle kaldırıyorum.

Chase kabine yaslanıyor. "Her zaman bizimle geri gelebilirsin."

Bir an için bunu düşündüm, ama sonra Tennessee'de *başka* neler olduğuna dair anılar bana bir yük treni gibi çarptı, kemiklerime vuran yumrukların anısı kadar güçlü bir kuvvet.

Geri dönemem.

Eğer bunu yaparsam, bir daha görmektense ölmeyi tercih edeceğim bir adamdan otuz dakikadan az bir süre uzakta olacağım. Beni dövüp yaralayan, uyuşturan ve dünyadan saklayan bir adamdan.

Eğer geri , Darryl ile yüzleşmek zorunda kalacağım. Chase'in babasıyla.

Ancak evim ve uygun bir seçeneğim olmadığı için başka bir seçeneğim var mı bilmiyorum.

"ÖRÜMCEK ADAM'I SEVER MİSİN?"

Suyumdan bir yudum alıp sakızımdan arta kalan tarçın tadını siliyorum. Chase ve Jax oturma odasındalar ve bebek Chase'in Örümcek Adam'ın nasıl oynandığını anlatmasını dikkatle dinliyorlar. Birbirine yapışık kalbim burkuluyor, yırtık pırtık kenarları yıpranıyor çünkü bu Alex ve onun her zaman oynadığı bir şey. Ama yine de her şey bana Alex'i hatırlatıyor. Mason'ı. *Adı her neyse.*

Keskin bir acı göğsümü delip geçiyor.

"Hayır, beni böyle duvara yapıştır!" Chase ciyaklıyor, Örümcek Adam havlusunu alıp duvara dayıyor, sonra da havaya kaldırıyor.

"Duvarlara yapışabiliyormuş gibi yapmayı ve sonra ağıyla bir sonraki noktaya sallanmayı seviyor," diye araya girip açıklamaya yardım etmeye çalışıyorum. "Örümcek Adam gibi."

Bebek Chase başını sallar. "Evet, Awex'in yaptığı gibi."

A-Mason'ın hayatıma girme ve çocuğumu kendisine aşık etme cüretini göstermesi içimi acıtıyor, öfkemi kabartıyor.

Kalbimi kırmak başka bir şey. Varlık sebebimi incitmek ise bambaşka bir şey.

Sabit telefon çalıyor ve cevap vermek için mutfığa gidiyorum, oturma odasından gelen kıkırdamalar yüzümde küçük bir gülümsemeye neden oluyor. Göğsümün ortasında bir sıcaklık tutuşuyor ve beni içten dışa donduran buz gibi kalp kırıklığı fırtınasına karşı savaşıyor.

"Alo?"

"Lily," diye nefes alıyor Derek. "Aramanı kaçırdığım için üzgünüm."

"Evet, ben sadece..." Yanağımı ısıırıyorum, serbest kalmak isteyen gözyaşlarımın ani akışını engellemeye çalışıyorum. *Kendine gel, Lily. Sen bundan daha güçlüsün.* "Tahliye ediliyorum."

"Ne?" Sesi sert, sanki o da benim kadar şaşırılmış gibi. "Neden?"

Ona söylemek istemediğim için utanıyorum. "Birkaç aydır kirayı biraz geciktirdim."

"Lily-"

"Ama daha önce hiç sorun olmamıştı," diye acele ediyorum. "Ve gecikme ücretlerini *her zaman* öderim. Ben sadece..." Yutkunarak oturma odasına bakıyorum, küçük oğlumun amcasının kollarında duvardan sallanışını izliyorum.

Göğsüm yanıyor.

"Beni arayıp yardıma ihtiyacın olduğunu söylemeliydin."

"Yük olmak istemedim." İç
çekiyor. "Asla değilsin."

Duraksıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum "Dahası var."

Ve sonra her şeyi anlattım. Ona *Mason*'la ilgili her şeyi, kardeşimle ilgili her şeyi ve kafamın karıştığı, kırıldığı ve ne yapacağımı bilemediğim her şeyi anlattım. Derek, Darryl hakkında her şeyi bilen tek kişi ve *kimse* Derek hakkında bir şey bilmiyor, bu yüzden o her zaman benim güvenli alanım oldu.

Bana Tennessee'ye dönmeyi düşünmem gerektiğini söylediğinde şaşırdım.

"Ne? Ben..." Bu düşünceyle göğüs kafesime keskin ağrılar saplanıyor, kâbuslarım gün içinde peşimi bırakmıyor ve bana olabilecek her şeyi hatırlatıyor.

"Bak," diye mırıldanıyor. "Korkutucu olduğunu ve ideal olmadığını biliyorum ama... Sugarlake'de olacaksın. Ailenle birlikte. Onlara Darryl'den bahset ve seni korumaya yardım etsinler."

Kalbim tekliyor. "O kadar basit değil."

"Hayat asla öyle değildir, Lily. Başka ne yapacaksın? Bir yerden bir yere taşınacak, bir şekilde kendi başına idare edebileceğini mi umacaksın?"

Çenemdeki kaslar geriliyor. "Şimdiye kadar benim için işe yaradı."

"Koşmaktan yorulmadın mı daha? Evine dön. Bırak seni seven insanlar sana *yardım etsin*."

Korku içimde dönüp duruyor, onu kapatma dürtüsü içimde şiddetleniyor. Ama sonra oturma odasından bir çılgılık duyuyorum ve köşeden bakıyorum, kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor. Küçük oğlumun gülümsemesi göz kamaştırıcı ama nefesimi kesen kardeşim. Gülüyor, gözleri oğluma dünyanın en büyük hediyesiymiş gibi bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Bebeğim bir aileyi hak ediyor.

Parmaklarım telefonu kırılmasından korktuğum kadar sıkı kavrarken, ortama yayılan mide bulandırıcı hissi görmezden geliyorum. "Tamam." Başımı sallıyorum. "Sanırım eve gidiyorum."

OceanofPDF.com

M A S O N

Iki hafta oldu ve Lily'nin güvende olduğundan emin olmak için hiçbir yol bulamadım. Chase' mesaj attım ama şu ana kadar hiçbiri cevaplanmadı. "Ya olursa "lara odaklandığımda içim daralıyor ve şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamıyorum, bu yüzden kendime onun güvenliğini sonsuza dek sağlamanın tek yolunun babamın ona ulaşamayacağından emin olduğunu hatırlatıyorum.

Onu.

İyi bir fino köpeği oldum, ama Oregon'daki malikaneye döndüğümüzden beri beni gizli tutuyorlar, basına yavaş yavaş bilgi veriyorlar, insanların sorularla ağzının suyunu akıtıyorlar. *Thomas Wells'e neler oluyor? Kampanya gezisini neden erteledi? Daha önemli ne olabilir ki?*

Burada bir mahkûm gibi ne kadar uzun süre kalırsam, aslında hiçbir zaman saklanmadığım gerçeğiyle o kadar çok yüzleşiyorum. Hayatımı yaşamama izin vermeyi seçtiler, başarılı olduğuma inanma yanılmasına izin verdiler. Ama şimdi biliyorum ki saldırmak için sadece uygun anı bekliyorlardı. Beni bir araç olarak kullanabilecekleri anı. Ama çocukluk odamda yatmak zorunda kalsam da, sefalet anılarım duvarlarda yankılansa da, zamanımı bekleyeceğim. Fiziksel olarak nerede olduğumu takip etmiş olabilirler ama zihnimi bilmiyorlar. Yıllarımı zihinsel durumumu bir kaleye dönüştürmek için harcadığımı bilemezler. Asla nüfuz edemeyecekleri bir kale. Asla kazanamayacakları bir kale.

"Tedbirli olan ve tedbirsiz bir düşmanı bekleyen kişi galip gelecektir."

Ama biraz çıldırmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İki hafta oldu ve ben hala annemi görmedim. Olivia ile konuşmadım.

Benim tek temas noktam Frank amcam ve babam oldu, bir bütünü iki parçası.

Planları, sanki ben kaçmışım, Wells olmanın baskısı altında ezilen sorunlu bir gençmişim gibi davranmak. Bu kadar genç yaşta evlenmekten ve babamın gölgesinde yaşamamanın ne demek olduğundan korkuyordum.

Yanılmıyorlar. Bu gerçeklerin hiçbirinde. Sadece babamın arkamdan iş çevirdiği ve mutluluk şansımı yok ettiği kısmını atlamışlar. Babamı alaşağı etmek için elimde henüz bir şey olmayabilir ama yıllar sürse bile sabırla bekleyeceğim. Beyaz Saray'daki o koltuğa otursa bile. Onun ne olduğunu ortaya çıkaracağım.

Bir bardak su almak için aşağıya iniyorum. Buraya gelmeyeli yıllar olmuş ama her şey bir anda gözümün önüne geliyor. Kesinlikle *hiçbir şey* değişmemiş, odam bile ayrıldığım geceyle aynı. Mutfığa girdiğimde annemi görünce duraksıyorum, elleri adanın kenarını kavramış, bir bardak şarapla birlikte bir hap atıyor.

Tipik.

Dediğim gibi, buralarda hiçbir şey değişmedi.

Boğazımı temizliyorum ve nefesi kesiliyor, arkasını dönüyor. Kalbim onu gördüğümde sıkışıyor, çok cilalı ve mükemmel, her yönüyle Stepford karısı gibi görünüyor ve bir anlığına geçmişe gidiyorum. Onun sevgisini arzuladığım ve her zaman eksik bırakıldığım bir zamana.

Annemin ne kadar boktan biri olduğunu düşününce aklıma yine Lily ve onun bu rolde nasıl başarılı olduğu geliyor. Onu düşününce midem bulanıyor, kederim yükseliyor ve içime yapıyor.

Annemin gözleri irileşiyor, bakışlarında hüzne benzer bir şey titreşiyor, sonra huyunu düzeltiyor. Bana doğru yürüyor, eli yüzümü avuçlamak için uzanıyor. Ona izin veriyorum, çene kaslarım onun zayıf avucunun altında zıplıyor. Hafifçe titriyor, teni soğuk ve nemli, bilmesem beni tekrar gördüğü için böyle olduğunu düşünürdüm. Ama biliyorum ki onu titreten içindeki Pazar sabahı kokteyli, uzun zamandır kayıp olan oğlunun görüntüsü değil.

"Alexander," diye fısıldıyor. "Döndüğünü söyledi, ama ben-"

Babamın sesi koridordan süzülüp içeri girdiğinde sözlerini yarıda kesiyor, hemen arkasından da sürtüğü Frank geliyor.

Ve sonra, Olivia içeri girer.

Benzin istasyonundan beri onu ilk kez görüyorum ve o zaman ona duyduğum öfke on katına çıktı, öfkem ona tutunuyor, sığınacak bir yere ihtiyaç duyuyor.

suçlamak.

Gözlerini kaçırıp yere bakıyor.

"Oh, güzel, gelmişsin bile," diyor babam. "Bugün medya eğitimimiz var. Hep birlikte, böylece sorulan sorulara uygun şekilde cevap verebileceğiz." Yanıma gelip sırtıma vuruyor, yüzünde Cheshire sırıtışı beliriyor. "Gelecek hafta büyük gün, hazır mısın?"

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, dilimin ucuna kadar gelen ukala cevabı ısrarak geri çekiyorum. Kabul edilebilir olduğumu düşünmesi onun için daha iyi. "Olabileceğim kadar hazırım."

Yanıma gelip annemi yanağından öperken sırıtışı yüzünden hiç silinmiyor. Gözlerim tekrar Olivia'ya kayıyor, Olivia bakışlarımdan kaçarak odanın geziniyor. Omurgamdan aşağı ateş akıyor. Resmi olarak babamın "kişisel asistanı" rolünü üstleniyor. İhanet ateşi yanıyor, her şeyden sonra onun burada kaldığını bilmek. Sanki her şeyi mahvetmemiş gibi ondan gelen iş teklifini kabul etti.

Bunca zamandır babamın emrinde olması beni çileden çıkarıyor ve nedenini bir türlü anlayamıyorum. Para için olamaz. Olivia bir petrol varisi, sadece ailesinin mirasından aldığı pay bile tüm ailemizin bir ömür boyu kazanacağından daha fazla.

On yıl önce, benim için burada kaldığını sanıyordum. Aptalca, aramızdaki şeyin aşk olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi aşkın gerçekte ne olduğunu hissettiğime göre, durumun böyle olmadığını biliyorum. Olivia ve ben sadece stratejik olarak yerleştirilmiş ve ikimizin de karşı koyacak omurgaya sahip olmadığı kararlara zorlanmış fotoğraf kareleriydik.

Medya eğitimi monoton geçiyor ve birkaç saat sonra çocukluk odamda , telefonum göğsümde, sessizce asla gelmeyeceğini bildiğim bir mesajı bekliyorum. Vücudum gerilmeye başlıyor, içim nikotin ihtiyacıyla titriyor, bu yüzden verandaya yürüyorum ve gökyüzüne bakarak bir sigara yakıyorum.

"Alexander."

Olivia'nın sesi arkamdaki odadan süzülüyor ve kaslarım geriliyor, düşüncelerimde nasıl bu kadar kaybolduğumu ve onun içeri girdiğini nasıl duymadığımı merak ediyorum. Arkamı dönüyorum, gözlerim kısılıyor. Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmış, bakışlarında on yıl önce olmayan bir ağırlık var, sanki yaşadıkları ruhunu karartmaya başlamış da gözlerinden kan akıyor.

"Olivia." Sesim keskin, duvarlarım hemen onun etrafında yükseliyor. Ona *güvenmiyorum*.

"Bir dakika durup konuşabiliriz diye düşünmüştüm." Biraz daha yürüdü, ben de içeri girmek için hamle yaptım ama başını salladı, gözleri parlıyordu.

Uyarı. İçim sıkıştı, adımlarım kekeleyerek durdu. Avlu kapısını arkasından kapatıyor, ęezlonga doğru yürüyor ve köğeye tünüyor.

Ne yaptığını merak ederek onu izlerken başım dönüyor. "Dışarıda, verandada daha az meraklı göz var." Gülümsüyor ve bana tavanlar. Farkına varmak içime bir kaya gibi oturdu. *Kameralar*. Tabii ki.

Ona bakıyorum, kavuşturuyorum ve ara sıra sigaramdan bir nefes çekiyorum, buraya ne söylemeye geldiyse söylemesini bekliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor uzun süren sessizlikten sonra.

Sigaramın izmaritini tırabzanın üzerinde söndürerek bir kahkaha atıyorum. "Nasıl olduğumu sanıyorsun Olivia? Çok iyiyim."

Başını sallıyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Tüm bunları kabul etmene şaşırdım."

Omuz silkiyorum. "Evet, şey. Kazanamayacaksan neden savaşasın ki?" Başını sallıyor, ağzı buruşuyor. "Evet, anlıyorum."

Yüz hatlarında bir hüžün var ve belki daha iyi bir adam olsaydım bunun nedenini bulmaya çalışırdım, ama iyiliğimin *herhangi bir* kısmını onun için harcadığım günler sona erdi.

"Burada olmanın bir amacı var mı Olivia? Yoksa bana işkence etmek için anlamsız konuşmalar mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, ben-" Başını iki yana sallar. "Sadece konuşmak istedim. Özür dilemek için sanırım."

Midem bulanıyor. "Ne için özür dileyeceksin?"

"Her şeydeki payım için. Benim hakkımda en kötüsünü düşündüğünü biliyorum." Sesi titriyor.

Kıkırdıyorum. "Bu yetersiz bir ifade."

Gözleri kocaman ve parlak bir şekilde bana bakıyor. "Alexander-"

"Çocuğumuzu öldürdüğün anda Alexander olmayı bıraktım."

Yutkunuyor ve yüzünün kenarından düşen tek bir damla gözyaşıyla aşağıya bakıyor. Yavaşça başını kaldırıyor ve beni bakışlarına kilitliyor.

"O senin değildi."

OceanofPDF.com

L I L Y

JAx ilk hafta sonundan sonra Raindale'den ayrıldı ama Chase sonraki iki hafta boyunca burada kaldı. Onun tekrar hayatımda olması bir alışma süreci oldu ama yine de güzel bir oyalanma oldu. Yine de, sanki biz Birbirimizin yörüngesinde dönüp duruyoruz, atmosfere nasıl gireceğimizden emin değiliz. Belki de o zorlamaktan korkuyor, eve dönme kararımı değiştirmemi istemiyor ve ben de ona başka seçeneğim olmadığını söyleyecek kadar savunmasız olmaktan korkuyorum. Yani bunun yerine, yüzeysel kalıyoruz.

İki gün önce Dina'daki son vardiyamı bitirdim ve Annabelle'e gözyaşları içinde veda ettim, o da numarasını yapışkanlı bir nota yazıp elime tutuşturdu ve mesajlaşabilmemiz için bir cep telefonu alacağıma söz verdirdi.

Ve şimdi üçümüz de onun siyah Ford kamyonetine dolmuş, yepyeni bir araba koltuğuyla donatılmış bir şekilde Sugarlake'in ana yolunda ilerliyoruz. Bebek Chase neler olup bittiğini tam olarak kavrayamayacak yaşta ama Mason'ın yokluğunu bastırmak için amcası yanında olduğu için minnettarım. Ama geçen hafta ne zaman döneceğini sormaya başladı.

Mason. Onu bu şekilde düşünmek zor, ama ne zaman onun yumuşak sözlerini ya da ellerini sertçe kavrayışını hatırlasam, bu ismi bir mantra gibi tekrarlıyorum - sırtımda şaklayan bir kırbaç gibi, yalanlarını hatırlatarak beni kırbaçlıyor.

Alnım serin cama yaslanıyor, gözlerim hayatımı sonsuza dek değiştiren kasabayı içine çekiyor. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim yer. Gelişiyor, Ana Cadde'deki işyerleri açık ve güzel, küçük kasabanın duygusallığı havada kanıyor ve boğucu

Ciğerlerim. Zihnim bulanıklaşıyor, yıllar önce Chase ve ben Sam ve Anna ile buraya ilk taşındığımızda yaşadığımız benzer bir anı hatırlıyorum.

"Tennessee çok güzel. Bahse girerim tüm evrendeki en güzel eyalettir," diyorum yeni evimize doğru yol alırken pencereden manzaranın canlı renklerinin geçişini izlerken.

Chase sırtıyor. "Çünkü başka bir yerde yaşadığını hatırlamıyorsun."

O haklı, ben bilmiyorum. Chicago'da öz annemizle birlikte yaşadığımız döneme dair anılarımız en iyi ihtimalle bulanık.

"Her neyse, önemli değil. Böyle olmadığına eminim." Pencereden sıradağları gösteriyorum, göğsümü bir huzur duygusu dolduruyor, hayatım boyunca hissettiğim en sakin duygu.

Yeni koruyucu annemiz Anna, yolcu koltuğundan arkaya bakıyor. "Ben de Tennessee'yi hep sevmişimdir, Lily." Aksanı kalın ama yıllarca Tennessee'de yaşadıktan sonra bu tınıya alıştım. "Bence Sugarlake'i gerçekten seveceksin. Biliyorsun, ben de küçük bir kızken orada büyüdüm."

Zihnim, sevgi dolu iki ebeveyni olan genç Anna'nın, ön bahçesinde oynarken ve tüm komşularına el sallarken gülümseyen yüzünün hayaliyle dolup taşıyor. Hep böyle bir eve sahip olmak istemişimdir. Belki şimdi olur.

Kocası Sam'e bakıyor ve gözlerim onun dizini sıkıdığı yere düşüyor, kalbim bu hareketle sıkışıyor.

"Bunu deneyimlemek üzere burada bizimle birlikte olduğunuz için çok mutluyum."

Tünelin ucunda ışık olduğuna gerçekten inandığım zamanları hatırlayınca içimdeki duygular sekiyor. Elbette o zamanlar başıma gelenlerin iyi olmadığını fark etmemiştim. Beynimin henüz kavrayamadığı travmayı bedenim hissetmişti. Kırk yaşında bir adamın bacaklarımın arasına dokunup beni ne kadar çok sevdiğini söylemesinin *normal* olmadığını ancak olgunlaşmaya başladığımda fark ettim. Vücudumun yırtılmasının ve kanamasının normal olmadığını, yürürken acıyı gizlemenin zor olduğunu. Sessiz kaldığım için beni ödüllendirdiğinde hissettiklerimden hoşlanmam *normal* değildi.

İğrenme duygusu boğazıma dolanıyor, boynumu sarıyor ve geçmişimdeki utançla yüzleşmek istemediğim için bu duyguyu bir kenara itiyorum. Ama Sugarlake'e geri dönmüş olmak bunu görmezden gelmemi zorlaştırıyor.

Chase bana bakıyor, parmakları vuruyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, duygularımı yutkunararak bastırıyorum. "Evet. Yine de buraya dönmek bir yolculuk." Parmaklarım bileğimi kaşıyor. "Sanırım biraz gerginim."

Başını sallıyor. "İlk kez geri döndüğümde ben de öyleydim."

Kaşlarım içeri çekildi, bakışlarım ona kaydı. Hiç gitmediğini varsaymıştım. "*Geri dönmekle* ne demek istiyorsun?"

Kaşları kalktı. "Uzun zaman oldu Lil. Sen bile hayat devam ediyordu. Ve burada öyle şeyler oldu ki-" Saç diplerini kavıyor. "Bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldım. Geri dönebileceğim bir yere gelmek için çok çalışmam, *kişisel olarak* çalışmam gerekti. Burada olmak için kendimi yeterince bütün hissediyordum."

"Öyle mi-" Duraklıyorum, soru ağır ve dilime yapışıyor. "Lee seninle geldi mi?"

Kalbim göğsümde iki kez atıyor, cevabın ne olmasını istediğimden emin değilim. Yıllar süren ayrılık ve hayat tecrübesi arkamdan iş çevirmelerinin acısını hafifletmiş olabilir ama ihanetleri hâlâ dokununca sızlayan yaralar gibi duruyor.

Chase nefesini üflüyor. "Goldi benim hayatımın aşkı, Lily."

Bu *aptal* lakap karşısında göğsümde eğlence kabarcıkları oluşuyor. "Ona böyle hitap etmenden hala nefret ediyor mu?"

Sırıttıyor. "Ona böyle seslenmeme *bayılıyor*."

Kıkırdıyorum, bu onu gülümsetiyor ve anın hafifliğine tutunuyorum, umudun ötesinde iyileşmemiz için bir yol açıldığını umuyorum.

Kıkırdamaları azalıyor ve kırmızı ışıktaki durduğumuzda iç geçiriyor. "Goldi'nin uzun zamandır hak ettiği adam değildim, bu yüzden gittiğimde... Onsuz ayrıldım."

Gözlerinden akan acıyı, alnının kırışmasını izlerken kalbim duracak gibi oluyor. İlk kez, kardeşimin anlatacağı hikâyeleri merak ediyorum ve içimde boş bir sızı var - onları duymak için etrafta olmayı özlediğimi bildiğimden, asla bulunamayacak kayıp parça.

"Ama onu geri aldınız," diyorum.

"Onu geri aldım," diye kabul ediyor, yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme beliriyor. "Ve şimdi o benim karım olacak."

Kaşlarım kalkıyor ama sözlerin kendisi o kadar da şaşırtıcı değil. "Dürüst olmak gerekirse, zaten evli olmamana şaşırdım," diye mırıldanıyorum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Bu noktaya gelmek için çok çalışmamız gerekti." Bana baktı. "Seni kaybetmek beni mahvetti, Lily."

Dikkatimi geri çekmeden önce bebek Chase'e bakıp hâlâ uyuduğundan emin oluyorum.

"Seni suçlamıyorum," diye devam ediyor. "Ama sen gittikten sonra sağlıklı değildim. Dürüst olmak gerekirse, daha önce de sağlıklı değildim. Onun yanında olabilmem için önce *kendim* üzerinde çalışmam gerekti. Goldi'nin nasıl olduğunu bilirsin."

Gözlerimi deviriyorum, çünkü *evet*, onu yıllardır görmemiş olsam da, kişiliğinin temel parçaları var. Ve Alina May Carson'da inatçılık fazlasıyla var.

"Bencil mi?" Soruyorum, iğnelemeyi içimde tutamıyorum.

Çene kasları titriyor, direksiyonu sıkıca kavlıyor. "Çok şey yaşadı."

Omuzlarımı kaldırıyorum. Eğer sempati arıyorsa, bunu bende bulamayacak. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Gerçek şu ki Lee benim yıllardır en iyi arkadaşımdı, ilk *gerçek* arkadaşımdı. Ön bahçeme girip kendini tanıttığı andan itibaren birbirimizden ayrılamazdık. Bu yüzden onu Chase'le bulmak çok canımı yaktı. Hayatımdaki en önemli iki insan o kadar çok seviyorlardı ki bana hiç sevgi bırakmamışlardı.

Kaçıp gitmeyi bu kadar kolaylaştıran da buydu.

Titrek bir nefes veriyorum, parmaklarım Wiggles dövmeme vuruyor. "Orada olacak mı?" Kolumu arabanın ön camına doğru sallıyorum. "Senin evinde yani?"

Kaşları çatıldı. "Yani... evet, Lil. Orada yaşıyor. Ondan gitmesini istemeyeceğim."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Hayır, tabii ki değil. Sorun yok." Endişe mideme lastik bantlar gibi yapışıyor. "Eninde sonunda bu işi halletmemiz gerekecek, değil mi? Er geç olmasından iyidir sanırım."

Sırıttıyor. "Aynen öyle."

Bir araba yoluna girdik. "Burası senin mi?"

Gülümsüyor. "Sadece evimizi inşa ederken birkaç ay daha."

Başımı salladım, inşaatta çalışmasına hiç şaşırmadım. Üvey babamız Sam, Sugarlake İnşaat Şirketi'nin sahibi. Chase'in hep onun izinden gitmesini isterdi. "Sam için mi çalışıyorsun?"

"Diliyor." Ağzının kenarı eğildi. "Hayır, artık şirketi ben yönetiyorum. Emekli oldu."

Sam ve Anna'yı göreceğimi düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyor. Kaçırdığım çok şey var. O kadar çok insanı incittiğimi biliyorum ki.

Sola.

Göz ucuyla ön kapının açıldığını görüyorum ve kalbim öyle hızlı atıyor ki boğazıma düğümleniyor. Parlak gözlü, sarı saçlı bir kadın kapıda duruyor, yüzünü ikiye bölen devasa bir gülümseme. Chase'in tüm tavırları onu görünce yumuşuyor ve içimdeki kıskançlık duygusuna engel olamıyorum.

Bana döndü. "Hazır mısın?"

Yutkunuyorum, ellerim sinirden titriyor. "Hiç olamayacağım kadar."

Derin bir nefes alarak emniyet kemerimi çözdüm ve geçmişimle yüzleşmeye hazırlandım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

I Hayatınızı değiştiren, bir insan olarak kim olduğunuzu şekillendiren sadece birkaç an yaşamışsınızdır ve *bu* da o anlardan biri.

Olivia bana bakıyor, suçluluk gözyaşları olduğunu tahmin ettiğim gözleri kıpkırmızı, bana beş ay boyunca taşıdığı çocuğu, kollarımda tutmayı hayal ettiğim çocuğu, *yas tuttuğum* çocuğu anlatıyor... o çocuk benim değildi. "Özür dilerim, tekrar söyler misin?" Başımı yana eğerek sordum, bir ateş midemin çukurunda giderek büyüyor.

Yutkunuyor, boynunun solgun derisi kırmızının derin bir tonuna dönüşüyor. "O *senin* değildi, Alex."

"Bana öyle deme." Bu lakap çok hassas, başka bir kadının dilinden dökülen fısıltılar çok taze. Zihnim yarışıyor, geçmişimden bildiğimi sandığım her şeyi yeniden çerçeveleyiyor, bir sezgi filizi sırtımı dürtüyor. "Kimindi o?"

Gözleri düşüyor, titrek bir nefesle kekelerken serulean mavisi cam gibi oluyor. Dudaklarını büzüyor. "Sanırım biliyorsun."

Göğsüm çöküyor.

Hayır.

"Sen..." Parmak uçlarımla alnımı ovuyorum. "Bana babamla bir ilişkin olduğunu mu söylüyorsun?"

Alt dudağını ısırıyor, göz temasını kesiyor ve yana bakıyor. "*On sekiz* yaşındaydın!" şak diye söyledim.

"Başladığında on beş yaşındaydı."

Midemde safra yuvarlanıyor, bulantı o kadar baskın ki ağzım ekşiyor.

Çenem kalkıyor, dilimden asit kusmamak için dişlerimi gıcırdatıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, o... o biz çıkmaya başlamadan önceydi. Bu-" Gözlerim açılıyor, elim ağzımı kapatmaya geliyor. "Ailenizi ilk kez o zaman davet etti."

Bir damla gözyaşı daha yüzüne damlıyor. "Beni sevdiğini sanıyordum," diye fısıldıyor.

"Babam kimseyi sevmez."

Alay ediyor, gözleri benimkilere kilitlenirken alev alev yanıyor. "Bunu artık biliyorum."

Avlunun parmaklıklarına yığılıyorum, şok ve tiksinti içimde birincilik için savaşıyor. Babamın aşağılık bir adam olduğunu hep biliyordum ama günahlarının bu kadar derin olduğunu hiç bilmiyordum. On beş yaşında bir kızıdan faydalandı. Onu tımar etti. Onu yakınımda tutabilmek için yanımdan ayırmadı.

Bu *şeytani*. Bu...

Yasadışı.

Önemli değil, kanıt olmadan benim sözüme karşı onun sözü olur. Ve benim sözüm, ülkeyi yönetmek için ilk sırada olan bir adam gibi ağırlığa sahip değil.

Zihnim Olivia'nın sözlerini tekrarlıyor ve daha dik duruyorum. "Bekle bir saniye. Bekle... bekle." İleri geri adım atıyorum, göğüs boşluğum onun gerçeğinin ağırlığından çöküyor. "Bana bebeğin -benim *lanet bebeğimin*- aslında ondan *olduğunu* mu söylüyorsun?" Parmaklarım kolumda dövmesi olan rakamlara bastırıyor. Lily'nin oğlunun sorduğu, görünüşe göre aslında hiç benim olmamış bir bebeğin doğum tarihi.

Hıçkırıklara boğuluyor, eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor, siyah gözyaşları yüzüne bulaşıyor. "Özür dilerim, Alexander."

Kalbimin hala var olduğunu bilmediğim parçaları paramparça oluyor ve her zaman kaybedecek daha çok şey olduğunu kanıtlıyor. Her zaman düşecek daha derin. Her zaman yas tutacak daha çok şey.

"Onu tutmak istedim!" diye haykırıyor. "Onu tutmak istedim," diye tekrar ağlıyor. "Ama Thomas insanların zamanlamayı sorgulayacağını biliyordu."

Başımı eğiyorum. "Zamanlama?"

"Bebekten," diye inliyor, gözyaşları arasında nefesi kesiliyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve bir sigara daha yakıyorum. "Hatalarını örtbas etmek için seninle *evlenmemi* istedi ve sonra evlilik dışı bir torun sahibi olmanın anketlerde ona zarar verebileceğini fark ettiğinde... ikiniz de bunu kaynağından söküp atmaya mı karar verdiniz? Çünkü başkalarının ne düşündüğünü sikeyim, değil mi? *Benim* ne düşündüğümü sikeyim."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bu senaryoda *biz diye bir şey* yok. Bana seçme şansı vermedi. Beni bir hafta sonu için alıp götürdü. Romantik davrandığını sanmıştım," diye alay ediyor. "Ama sonra otele bir doktor geldi ve

-" Burnunu çekiyor, kendi içine çökerken elleriyle karnını kapatıyor. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ve sonra, sen gittikten sonra, bana öldüğünü söyledi. Ve ben..." duraklıyor, derin nefes alıyor, gözleri kapanıyor. "Ona bunu ödetene kadar durmayacağıma dair kendime söz verdim."

Kalbim sıkışıyor, göğsümde sıkışıyor. "Peki neden yapmadın?"

Omuz silkiyor. "Acınacak halde olduğum için mi? Zayıf olduğum için mi?" Elini saçlarının arasında gezdirirken titriyor. "Çünkü ben bir korkağım."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip sigaramın külünü savuruyorum. "Beni hiç sevdin mi?"

Yutkunuyor, yere bakıyor. "Eninde sonunda."

Bir kahkaha atarak başımı gökyüzüne kaldırıyorum. "İnanılmazsın." "Özür dilerim, ben-" Sesi titrer ve ayağa kalkar, yanına gider ve sigarayı elimden kaptı, dudaklarına götürdü ve içine çekti. "Eğer zamanda geri gidebileceğim bir yol olsaydı, giderdim. Ama Alexander, beni *sevdiğini* sanıyordum." Gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor. "Bilmiyordum."

Ellerim kalçalarımın gidiyor ve derin bir nefes alarak içimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışıyorum. "Yine de buradasın."

Parmaklıklara doğru yürüyor, kenarlarını öyle sıkı kavırıyor ki parmak uçları kızarıyor. "Ben de herkes gibi Thomas'ın dünyasında bir mahkûmum. Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyor, o kadar zayıf ki duymak için eğilmem gerekiyor. "Yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum."

"Yapacak." Sözcükler ben onları geri çekemediğim ağzımdan kaçıyor ve bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ederek yüzümü buruşturuyorum. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum ama güvenebilirsem -küçük bir şans bile olsa- yanımda olmasının faydası olur. Bu yüzden büyük bir hata olsa da devam ediyorum. "Bundan emin olacağım."

Bakışları taramadan önce bana bakarken gözleri sertleşiyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine sürtüyor. "Evet, ben sadece... Sence bizi duyabilirler mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü gerçek şu ki, yapabileceklerinden emin değilim. Babamın başına gelmeyen kalmadı ve odamda kameralar olduğunu düşünmesi bana yaptığımız her şeyin büyük olasılıkla inceleme altında olduğunu söylüyor.

"Sanırım öğreneceğiz, ha? Muhtemelen tüm sırlarını bana anlatmandan hoşlanmayacaktır."

"Haklısın." Balkonda eğildiği yerden doğrulurken dişleri alt dudağına batıyor. "Telefonunu görebilir miyim?"

Arka cebimden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum, kalbim kaburgalarımın çarparak ritmik bir şekilde atıyor. Öfkeyle yazıyor, dudakları kasılmadan önce gözleri ekranı tarıyor ve telefonu elime bırakarak yanıma geliyor.

"Dinlediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, dudakları yanağımdaki kirli sakalı sıyırırken yumuşak. Sonra arkasını dönüp içeri giriyor.

Kaslarımdan enerji fışkırıyor, aşağı bakıp kelimeleri okurken midem takla atıyor.

Fotoğraf çekmeyi severdi.

Onları kasasında saklıyor.

Onları nasıl alacağımı

biliyorum.

OceanofPDF.com

L I L Y

L Hayatımda andan daha rahatsız olduğum bir an hatırlamıyorum; Lee masanın karşısında oturmuş çayını yudumlarken gözlerimin içine bakıyor ve tek kelime etmiyor. Ellerim sıcak bardağın etrafını sarıyor, sıcaklığın vücuduma sızmasını ve omurgamdan aşağıya doğru hızla inen soğuğu durdurmasını umuyorum. Kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Lee'yi şahsen görmek, yıllar öncesinden kalan yaralar sanki yeniden açılıyormuş gibi hissedene kadar, yanlarıma iğne ucu kadar sinirlilik saplanmasına neden . Taze dilimler cildimde.

Bir yudum daha alıyor, fincandan içerken ağzını şapırdatıyor, bu ses sinirlerimi bozuyor.

Sonunda elindeki bardağı bırakıyor ve bana bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Merhaba."

Kızgınlık göğsümde bir top gibi yuvarlanıyor ve akıllıca bir cevap verme isteğimi bastırmak için mücadele ediyorum. Ama burası *onun* evi ve kişisel ilişkimiz ne olursa olsun, kalmamıza izin verdiği için minnettarım. Ama on yıl önce kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünüyorsa, o zaman kaba bir uyanış yaşayacak demektir.

"Merhaba," diye zorladım.

Tırnakları masaya vuruyor, oturma odasından belli belirsiz kıkırdamalar yükseliyor, bebek Chase amcasını hemen kaçırmış, yeni evini gezmek istiyor.

İçeri ilk girdiğimizde gözleri büyüdü ve daha önce hiç bu kadar güzel bir ev görmediğini bildiğim için zaten yaralı olan kalbim sıkıştı. Ama hiçbir zaman rahat bir yaşam lüksümüz olmadı. Bebeğime hiçbir zaman

İstikrar ve suçluluk duygusu beni kasırgasında döndürüyor, köklerimden söküp alıyor.

Ya büyür ve bana kızarsa?

Ya ona burada gördüğü hayatı sağlayamazsam?

Ya, ya, ya, ya?

Boğazımda yükselen yanmayı yutkunarak bastırıyorum ve Lee'nin gözleriyle buluşuyorum. Her zamanki gibi iyi görünüyor, ama bakışlarında şimdi melankolik bir parlaklık var, biz çocukken olmayan bir parlaklık. Biz hep farklıydık. O gerçekten masumiyetin vücut bulmuş haliydi, tıpkı yemeğin sonundaki tatlı vişneli turta gibi, bense sadece onu *sunma* konusunda uzmandım, içim çürümüş ve ekşiydi. Ama her nasılsa, onun ışığı benim en karanlık yanlarımı bile kendine çekiyor, onun olduğu her şeyi somutlaştırmak istememe neden oluyordu. Lee hep hayalini kurduğum hayatı *yaşıyordu*. Her zaman olmak istediğim kızdı. Ve kalbimde sürekli taşıdığım ağırlığın her zaman o kadar da ağır gelmeyeceğini hissettiriyordu.

Garip, birine bu kadar yakinken birdenbire bir anıdan başka bir şey olmaması. Göz açıp kapayınca kadar yabancılara ruh kardeşliği.

"Çok sevimli," diye devam ediyor Lee, başını oğluma doğru eğerek.

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Sesim gergin, ama başka nasıl olabilirim bilmiyorum. Rol yapmak benim için zor, enerjim yok, duygularım son birkaç haftadır kurumuş durumda. Ondan nefret etmek *istemiyorum* ama yaptığı şeyle ilgili huzur bulmakta zorlanıyorum.

Yanaklarını şişiriyor. "Vay canına Lily, bu çılgınlık."

Başımı eğiyorum. "Tam olarak ne?"

Elini bana doğru salladı. "Seni burada *görmek*. Hiç düşünmemiştim -" Cümlesini yarıda keserek boğazını temizliyor. Elini uzatıp masanın üstündeki benimkini örtüyor.

Gözlerim dokunduğumuz yere kilitleniyor, midem bu hisle geriliyor.

"Seni tekrar evde görmek gerçekten çok güzel."

Kaşlarını çatıldı. "Öyle mi?"

Elini geri çekiyor. "Bunun Chase'i mutlu ettiğini biliyorum."

"Peki ya seni?"

Yutkunuyor. "Tabii ki mutluyum Lily. Sonunda işler o kadar iyi gitmese de sen benim en iyi arkadaşımydın."

Alay ediyorum ve gözleri kısılıyor.

"Sen gittiğinde seni hala özlüyordum. Dürüst olmak gerekirse, ondan önce de." "Dürüstlük," diye tükürdüm. "Ne kavram ama."

Alt dudağını ısıyor, kızarana kadar çiğniyor. "Bunu gerçekten şu anda konuşmak istiyor musun? Yani, ben ." Ellerin iki yana açıyor. "Sen ne zaman istersen o zaman konuşmaya hazırım kızım, ama buraya *daha yeni* geldin ve biliyorum ki her şey..." Sözüünü kesiyor ve içim geriliyor.

"Sonunda ne oldu?"

"Beklediğinden daha *farklı*. Bilirsin, Mason ve diğerleri."

Acım güneşte parlayan bir elmas gibi canlanıyor ve daha iyi düşünemedi kendimi kaybediyorum. "Mason hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen de benim yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bildiğin sana tanıttığım kız, ki o da gerçek değildi Lee."

Lee sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri sertleşir. "Orada oturup bana karşı dürüst değilmişsin gibi davranma Lily Ann Adams. Öyle olduğunu biliyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Değildim. Ama sen kendinle o kadar meşguldün ki bunu görmeye hiç zaman ayırmadın."

"Ah," diye fısıldıyor.

Elimi karnıma bastırarak ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Evet, şey." Omuz silkiyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" Chase'in sesi koridordan geliyor, kalçasından sarkan bir bebek ışıltı ışıltı parlıyor.

Lee'nin gözleri yüzümde delikler açıyor ve çenemi sıkıp bakışlarıyla buluşmayı reddediyorum, söylenmemiş her şeyin yaraları çok taze. İç geçiriyor ve ayağa kalkıyor, Chase'in yanına gidip kolunu sıkıyor. "Her şey çok güzel, jelibon. Ben yemeğe başlayacağım." Bana doğru döndü. "Yarın öğle yemeği için seni görmeye gelmek isteyenler var, ama onlara hayır demem seni rahatlatırsa, gelirim." Elini kalçasına koydu. "Buna inanmak istemediğini biliyorum Lily ama seni seviyorum. Her zaman sevdim, incittiğimiz zamanlarda bile. Ve bu dünyadaki her şeyden çok, burada hoş karşılandığını hissetmeni istiyorum."

Suçluluk duygusu orta yerime saplanıyor, sözleri acı duvarıma çarpıyor ve onu sarsıyor, kenarları parçalanmaya başlıyor. Ama *Mason* ne anlama geldiğini parçaladığında aşk kelimesinin önemi kalmadı.

İnsanların gelmemesini söylemek bana düşmezmiş gibi hissediyorum, bu yüzden herkesi aynı anda görme düşüncesi sinirlerimi gerse ve damarlarım sadece ilaçların sağlayabileceği türden bir uyuşma için yalvarsa da onlara hayır demiyorum.

"Hepsi gelebilir. Benim için fark etmez." Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Onları görmek güzel olacak. Eminim hepimizin söyleyecek bir şeyleri vardır."

BİRKAÇ SAAT SONRA, bebek Chase ve ben misafir yatak odasına yerleştik. Geçici bir durum tabii ki, ama para için ne yapacağımı bulana kadar kalacak yer için minnettarım.

Yatağa eğilip uyuyan küçük oğlumun başını öpüyorum, günün heyecanının onu bayılttığını biliyorum. Lee'yle o felaket ilk buluşmamızdan sonra, sessiz anlar bulmaya çalışarak içime kapandım. Ancak bu sakinlik gök gürültülü bulutların gelmesini engellemiyor ve bu gece yağmur vaat ediyor.

Kapı çalınıyor ve ben kapıya doğru yürüyorum, Chase'i gördüğümde parmağımı ağzıma götürerek sessiz olmasını söylüyorum. Kapıyı hafif aralık bırakarak koridora çıkıyorum.

"Hey," diye fısıldıyor Chase. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. "Ben iyiyim, dostum. Yarın öğle yemeğine kimler geliyor?"

Endişe midemde birikiyor, herkesle yüzleşmek istemiyorum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum.

Chase'in gözleri parlıyor, kaşlarının arasındaki boşluk kırışıyor. "Becca ve Jax tabii ki. Ve sonra Lee'nin kardeşi ve Blakely, Jax'ın kızı."

"Oh." Parmaklarım bileğime sürtünüyor, içim daralıyor. *Kendimi neyin içine soktum ben?*

"Sadece kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Ben..." Ellerini başının üzerine koyarak iç geçiriyor. "Seni bunaltmak istemem ama en iyisinin bu olduğunu düşündüm, bilmiyorum."

"Yara bandını mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Gülümsüyor. "Evet, sanırım."

Ona el salladım. "Gerçekten, Chase, sorun değil. Nasıl olsa bir noktada herkesle yüzleşmek zorunda kalacağım, değil mi? Ben sadece..."

"Sadece ne?"

Kalbim , son birkaç haftadır hayatımda yaşanan tüm ağır duygulardan dolayı göğsüm ağrıyor. "Sadece herkesin benden nefret etmesini istemiyorum."

Dudakları kısıılır. "Kimse senden *nefret etmiyor*, Lily. Hepimiz çünkü seni seviyoruz."

Aşk. İşte yine o lanet kelime.

"Dinle." Sesini alçaltıyor. "Bu konuyu daha sonra açacaktım ama bir terapistim var."

Öksürürken boğuluyorum. "*Terapist mi?*"

Sırıttıyor. "Evet, lanet olası bir terapist, Lily. Büyük bir sohbet konusu olduğunu düşünürsek, muhtemelen faturaların yarısını senin ödemen gereken bir terapist."

Suçluluk duygusu bir kurdele gibi etrafımı sarıyor.

"Her neyse, birlikte gidip grup seansları yapmamızı gerçekten çok isterim, eğer bu senin de yapmak istediğin bir şeyse?" Göz temasını kesiyor, sorarken yanakları hafifçe kızarıyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu bildiğim için kalbim tekliyor.

Terapi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama bu dünyada aramızdaki uçurumu iyileştirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Kardeşim bir zamanlar hayatımdaki en önemli kişiydi ve onu her gün özleyorum. Eğer benden terapiye gitmemi isterse, aramızın iyileşmesi için bir şans olduğunu düşünürse, o zaman onun yolundan gider ve istediğini yaparım. Bu fikir beni çok korkutsa da.

Başımı salladım. "Tabii ki."

Nefes alıp veriyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tamam, evet. Evet. Harika." Ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor. "Tamam, Goldi'nin yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gidiyorum, iyi misin?"

Yanaklarımdaki kaslar sıkışana kadar parlak bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben iyiyim."

Ve o uzaklaştığında, odama geri dönüyorum ve içeri süzülüyorum, kapının arkasına çöküyorum ve çığlığı boğuyorum. Kimsenin duyamayacağı bir yere geri itiyorum.

OceanofPDF.com

M A S O N

T Öğleden sonrasının geri kalanı bulanık, zihnim binlerce farklı yöne koşturuyor, dikkatimi nereye odaklayacağımı bilemiyorum. Tek yol Düşüncelerimi sakinleştirmek için bir liste yapmak ve işleri teker teker ele almak. Yanlış hesaplamaya yer bırakmayın.

Önce yürüyüşe çıkıyorum, sigara içiyorum, bir yandan da evin çevresindeki kameranın kör noktalarını inceliyorum. Sonra odama döndüğümde kendimi yas tutmaya bırakıyorum.

Hiç sahip olamadığım kızımın yasını tutuyorum.

Hiç tanıyamadığım bir kız kardeşin yasını tutuyorum.

Ve Olivia için yas tutuyorum, vücudu kendi seçimiyle yapmadığı anıları taşıyor.

Ona olan kızgınlığım üzüntüye dönüştü. Bu kafa karıştırıcı, çünkü yıllarca süren incinmiş duygular bir gecede yok olmuyor, ama o bir kurbandı, kötü bir adam değil, en kötü düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim suçlara maruz kaldı.

Akşam yemeği geldiğinde -döndüğümde beri ilk "aile" yemeği- Olivia'nın babama bunu ödetmek istediğini söylerken ciddi olduğuna güvenerek şansımı denemeye karar verdim. Bencilce, onu alaşağı etmek istiyorum ve bunun eninde sonunda onunla ya da onsuz gerçekleşeceğini bilsem de, Olivia hangi yolu seçerse seçsin adaleti hak ediyor.

Hepimiz Thomas Wells'in sirkindeki aslanlarız, ayaklarımızın altındaki toprağı hissetmek için çaresiziz; pençelerimiz soğuk metale zincirlenmiş.

Hayatını insanların acılarını tenine dövme yaptırıp kalkan olarak kullanmamış gibi yaşayan bir adamın karşısında yemek yemeniz beklendiğinde yemeğe oturmak zordur. Sanki annemi öptüğü tek şey oymuş gibi öpüyor.

görüyor, ama bakışları boş ve kalbim sıkışıyor, aslında boş bir kabuğun iki boş parçası olduklarını biliyorum.

Olivia da burada, nedenini Tanrı bilir, sessizce makarnasını metodik bir şekilde çatalının etrafında döndürüyor. Anneme bakarken başım öne eğiliyor. *O biliyor mu?* Olivia'nın her zaman etrafta olduğu gerçeğinden dolayı bilmesi gerektiğini varsayıyorum.

Ve sonra başka bir düşünce aklıma geliyor, Olivia'nın ilk olup olmadığını merak ediyorum. Ya da sonuncusu.

Kanım daha da kaynıyor, yumruklarım o kadar sıkılıyor ki gümüş çatal bıçak elimi kesiyor. Hiç kimsenin ölmesini dilemedim ama ellerimin altında bedeninden hayat çekilse bile bu yeterli gelmeyecek.

Yemekten sonra hepimiz ayrıldık, mahkûmlar hücrelerine geri gönderildi. Ama ben odama gitmek yerine dışarı çıkıyorum, bir sigara yakıp gölgelerin arasına saklanıyorum ve Olivia gece için ayrılana kadar bekliyorum.

Kırk dakika sonra yan kapıdan çıkıyor, üstünü düzeltiyor ve dudaklarına bulaşmış ruju siliyor. Midem bulanıyor, ona güvenip güvenemeyeceğimi tekrar sorguluyorum. *Bana tuzak mı kuruyor? Sadakatimi mi sınıyor?*

Uzanarak onu omzundan kavradım, onu tuğla duvara doğru iterken nefes almasını engellemek için elimle ağzını kapattım.

"Şşş, benim," diye fısıldıyorum.

Farkına vardığında vücudu yumuşuyor ve başını sallıyor.

Geri ellerim yanlarıma düşüyor. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum.

Başını eğdi. "İçin..."

"Onları almak için mi?" Sesimi daha da alçaltıyorum. "Resimler. Neye ihtiyacın var?"

Gözleri anlayışla parlıyor. "Onları almalısın."

Omurgamda uyarıcı bir karıncalanma oluşuyor, kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Peki bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

Dudaklarını yalıyor. "Onun şifresini yıllardır biliyorum. Hiç değişmiyor ve beni hiçbir zaman bir tehdit olduğumu düşünecek kadar ciddiye almadı." Burun delikleri genişliyor, çenesi sıkılıyor. "Ben onun dikkatini dağıtıyorum, sen de ofisine girip ihtiyacımız olanı alırsın."

"Peki ya kameralar?"

Alnı kırılıyor. "Onları teslim etmeden önce bunu doğru yaptığımızdan emin olmamız gerekecek."

Nefes alıyorum. Riskli ama imkânsız değil. "Orada olduklarından emin misin?"

Başını sallıyor. "Onlara her zaman bir şeyler ekliyor." Midem bulanıyor.

"Ama en sevdikleri var. Bazıları benim zamanımdan..." Cümlesini bitirmiyor ama bitirmesine gerek yok, ben anladım.

"Ve sen... halka açılacak mısın?" Gözleriyle buluşmak için başımı eğiyorum, avucum kolunu kavlıyor. "Bu senin için gerçekten sorun değil mi?"

"Eğer yapacağımı söylediysem, yaparım Alexander," diye tıslıyor ve kendini tuttuğum yerden kurtarıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece emin olmaya çalışıyorum. Kurabiye yapacak değilsin ya Olivia. Yüzde yüz katılmadığın sürece buna başlamak istemiyorum. Bu çok *önemli*. Bu her şeyi değiştirebilir."

Gözleri yumuşar. "Bu bizi özgür bırakabilir. İkimizi de."

Eli kalkıyor, parmakları kirli sakalıma sürtünüyor ve ben geri çekiliyorum, ağzım onun dokunuşuyla bükülüyor. "Ne yapıyorsun?"

Başını sallar. "Özür dilerim, sadece düşündüm-"

"Yanlış düşünmüşsün." Bakışlarımı sertleştiriyorum, parmaklarım saç diplerimi . Ona doğru dönüp parmağımla işaret ediyorum. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

Gözleri açıldı. "Ne? Hayır."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek yaklaşıyorum. "Olmasan iyi edersin, Olivia. Bir geçmişimiz var, ama benimle oynadığını öğrenirsem, dünyanı mahvederim, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Yutkunurken boğazı düğümleniyor, yanakları kızarıyor. "Eskiden hiç bu kadar duygusuz değildin."

Dudaklarım bükülüyor. "Eskiden saf bir aptaldım."

"Benzin istasyonunda birlikte olduğun kız, o..."

Lily'den bahsettiğini düşününce ciğerlerim sıkışıyor, kafamda bir uyarı zili daha çalıyor. "O seni ilgilendirmez."

Düşüncelerimi durdurmaya çalışıyorum, ama onun adı yetiyor ve ağrı solar pleksusumda keskinleşiyor, acıdan kanayacakmışım gibi hissedene kadar yayılıyor.

Olivia'nın dudakları büzülür. "Peki. Sorduğum için özür dilerim, sadece merak ettim." Omuzlarını kaldırdı.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." *Konuşamam.*

Bir elini yüzünde gezdirerek gökyüzüne bakıyor. "Bunu gelecek haftaki basın toplantısında yapabiliriz."

Kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarımda gümbürdüyor. Bu mükemmel olur. Gitmeden önce fotoğrafları çekebildiğim sürece, basının önüne çıktığımızda bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu bizim en iyi şansımız.

"Konuşacak mısın? Emin misin?" Tekrar soruyorum, endişe bir yılan gibi omurgamı sarıyor.

Gözleri kararıyor. "Eminim."

"Tamam." Nefesimi üflüyorum, enerji içimde bir duman bulutu gibi dalgalanıyor, *tam* orada olduğumu biliyorum.

Özgürlüğün kıyısında.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

Chase ve Lee'nin güzel bir arka verandası, başımızın üzerinde ip ışıkları, etrafta tiki meşaleleri ve on kişilik bir açık hava masası var. Şu anda tam ortada oturmuş, küçük oğlumla birlikte dinazorları boyuyorum.

Lee birkaç tabak getirip masanın ortasına koyuyor ve ben kendimi işe yaramaz hissediyorum. Davetsiz misafir gibi. Başımı kaldırıp tökezlemesini, ellerini karşımdaki sandalyenin arkalığına dayamasını, gözlerini kapamasını ve derin nefesler almasını izliyorum. Yüzünün rengi soluyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Bakışları bir anda açılıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ben iyiyim, sadece bir türlü geçmeyen bir mide rahatsızlığım var!" Elini karnına bastırıyor. "Bazı günler daha iyi olduğumu düşünüyorum ve sonra *bom!* Yataktan çıkamıyorum."

Gözlerim vücudunda geziniyor, bakışlarım avucunun karnını yerde duruyor. Kalbim küt küt atıyor. Bazen bilinçaltınızın, kabul etmek istemediğiniz beden dili aracılığıyla bilgi aktarabileceğine inananlardanım. Ve eğer durum buysa, Lee *her türlü* bilgiyi aktarıyor.

Bir bardak su alıp bir yudum alıyorum. "İlginç."

Kaşları kalkıyor. "Bu kadar ilginç olan ne?"

Omuz silkiyorum, mavi bir boya kalemi alıyorum ve bebek Chase'in dinazorlarını boyamasına yardım ediyorum.

Chase ıslık çalarak, rahat ve sakin bir tavırla dışarı çıktı. Hayatım boyunca onu bu şekilde göreceğimi tahmin edemezdim.

Çalışırken ısıklık çalıyor, ama işte kozasından çıkıyor, güzel bir kelebeğe dönüşüyor.

Lee'ye doğru yürüyor, başına bir öpücük kondururken kolu Lee'nin beline dolanıyor. "Hey, bebeğim. İyi misin?"

Ona belli belirsiz gülümsüyor, teni hâlâ solgun. "Ben iyiyim, bebeğim. Sadece midem bulanıyor."

Kaşları çatıldı. "Hâlâ mı? Doktoru aradınız mı?"

Onu savıyor. "Psh. Doktorun bana sakın ol ve uyu başka söyleyeceğı bir şey yok."

Nefesimin altında homurdanıyorum. "Ve hamilelik testi yaptırmak için," diye mırıldanıyorum.

Chase başını bana doğru çeviriyor, Lee de öyle, gözleri kısılıyor. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, Lily, çıkıp söyleyebilirsin."

Boya kalemini bırakıp ellerimi kaldırıyorum. "Ben bir şey söylemedim." "Pwegnanc-eeeeee," diye mırıldanıyor solumdaki minik ses.

Kahretsin.

Chase'in gözleri , başı Lee'ye dönüyor.

"Hayır," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Hayır. Hayır. Hayır. Biz Şu anda bu konuşmayı yapıyorum. Ben içerde olacağım."

Aceleyle uzaklaşıyor ve Chase karşıma oturup bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sence gerçekten...?"

Omuz silkiyorum. "Bu seninle onun arasında. Ben sadece buna hamileyken biliyorum." Bebek Chase'i gösteriyorum. "Sürekli kusuyordum." Parmaklarım bileğimi kaşıyor. "Bununla birlikte, ben de ağır bir yoksunluk yaşıyordum, yani kim söyleyebilir? Nişanlın son zamanlarda hiç ağır uyuşturucu kullandı mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak genişçe gülümsüyorum.

İşe yaramıyor. "Bu hiç komik değil, Lil."

Midem geriliyor ama gülümsememi yumuşatıyorum. "Bazen mizah başa çıkmanın en iyi yoludur."

Nefes alıp veriyor, gözleri avluda geziniyor. Öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayıyor. "Dinle, gelen hiç kimse nişanlandığımızı bilmiyor. Bugün duyurmayı düşünüyorduk. O yüzden açıklayana kadar sessiz kalmamızın bir sakıncası var mı?"

Kaşlarım havaya kalkıyor, içimde bir şok dolaşıyor. "Ne? Henüz kimse bilmiyor mu?"

Gülümsüyor. "Nerede olduğunu öğrendiğim gün oldu. Biraz meşguldüm."

Suçluluk duygusu merkezimde dönüyor ama ağırlığı görmezden geliyorum. Ne de olsa bu *yeni* bir duygu değil. "Peki." Dudaklarımı kısırmı  gibi yapıyorum. "Annemin sözü. Sırrın benimle güvende."

On dakika sonra kapı çalıyor ve bedenim sarsılıyor. Derin nefesler alarak mor boya kalemimi avucumun içinde sıkıyorum. Sinirlerim yıpranmış durumda, zihnim tüm ak am boyunca bu buluşmanın on bin farklı şekilde gerçekleşebileceğini düşünüp durdu.

Esas olarak Becca'dan korkuyorum.

Benimle hiçbir zaman Lee kadar yakın olmasa da, günün sonunda yine de    m z d k. Ama Becca arkada lıklara hiçbir zaman bu kadar sıkı tutunmadı, özellikle de bir başkası çoktan bırakmı ken. Ve ilk ben uzakla tım, bunu inkar etmeyeceğim, bu da onun ellerini yıkamasını kolayla tırdı, kendini sıkıca Lee'nin kampına hizaladı, onu korumaya ba ladı ve beni kenara itti.

 eytandan bahsedersen, ortaya çıkar.

Becca arka avluda yürüyor, kıvrıcık kızıl saçları her adımda dalgalanıyor ve *son derece*  ekici sarı ın bir adam elini onun beline dolamı . Ellerim kal alarımaya bastırıyor ve endi emi yutarak en kötüsüne hazırlanıyorum. Becca sivri dilini ve fikirlerini saklayan biri değil.

Chase yanıma geliyor, gözleri benden bebek Chase'e kayıyor. "Hey, dostum, gelip ızgarada hamburger çevirmeyi öğrenmek ister misin?"

Bebek Chase'in gözleri parlıyor ve ciyaklayarak yükseltici koltuğundan kalkıyor. Ona yardım etmek için elimi uzattım ama amcasına doğru ko maya ba lamadan önce elime zar zor dokundu. Onları görünce kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

İhtiyacım olan her adımı atacağım ve ne kadar korkutucu ve incitici olursa olsun ge mi imden gelen herkesle y zle e eğim. Çünkü k  k oğlum ailesine sahip olmayı hak ediyor.

"Bakın kedi ne getirmiş." Becca masanın başında duruyor, kalçasını yana eğmi , gözlerimin içine bakıyor. Tanıdığım kızıdan farklı olduğunu hemen hissedebiliyorum; onu bir aura gibi saran bir yumuşaklık. Bu beni biraz daha az gergin yapıyor.

Zorla sırtıyorum. "Merhaba Becca."

Dudakları seğiriyor. "Tüm alabileceğim bu mu? Bir 'merhaba' mı? Sen ortadan kaybolduktan ve bizi burada darmadağın bıraktıktan sonra mı?"

İçim daralıyor, sinirlerim içimde yarışıyor. *Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.*

Kolları ardına kadar açıldı ve dudakları kıvrıldı. "*En azından* buraya gelip bana sarılabilirsin." Şok göğsünden taşıyor, bir sulama kabı gibi uzuvlarımdan aşağıya doğru çiseliyor ve sinirleri rahatlatıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ona doğru ilerlerken yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Beni kendine çekiyor, kollarıyla sarıyor. Onun kucığına gömülüyorum, gözlerimin arkasında yanan göz yaşlarımı engellemeye çalışıyorum. *Benim* tanıdığım Becca bunu asla yapmazdı. Keskin sözleriyle beni asar ve inadına beni hüzünlü bir şekilde döverdi. Ne oldu da ateş yerine sevgiyle liderlik edebildi diye merak ediyorum.

"Seni görmek çok güzel, kız arkadaşım. Çok güzel görünüyorsun..." Geri çekiliyor, elleri kollarımı kavıyor, zümrüt yeşili bakışları beni içine çekiyor. "Çok iyi görünüyorsun." Gözleri dövmeLERime takılıyor ve sırtıyor. "Hep dövme yaptırmak istemişimdir ama bir türlü cesaret edemedim."

Genişçe gülümsüyor ve derin bir kıkırdama kopuyor, az önceki uzun boylu adam yüzünde bir gülümsemeyle yanında beliriyor. Kim olduğunu ve neden onu tanıyamadığımı merak ederek ona bakıyorum ama beynimin arkasını kemiren bir tanıdıklık hissi var.

"Bebeğim, bana dövme yaptırmak istediğini hiç söylememiştin." Ona sırtırken mavi gözleri parlıyor.

Yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor ve dönüp ona bakıyor, gözleri ısınıyor. İkisinin arasındaki sevgi *zahmetsizce* akıyor ve *Al-Mason'a* böyle mi bakıyorum diye düşünerek mideme kramplar giriyor.

"Evet." "Tam kıkırımın üstünde kocaman bir otuz üç rakamı var."

Tekrar kıkırıyor, avucu aşağıya uzanıyor ve kık yanağını kavıyor ve yüzüm kızarıyor, kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum.

Göğsüne bir şaplak atıyor ama bana dönerken elini bırakıyor. "Eli'yi hatırlıyor musun, Lily?"

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor, şaşkınlık orta yerime çarpıyor ve nefesimi kaybetmeme neden oluyor. "Eli, Elliot Carson gibi mi? Lee'nin kardeşi mi?" Gözlerim onu içine çekiyor, tanıdıklarım canlanıyor. Son duyduğumda bir ayağını kapıdan dışarı atmış, NBA'de büyük işler yapmaya hazırlanıyordu.

Sırtıyor, koyu sarı saçları başını sallarken sallanıyor. "Biricik ve tek. Nasılsın, Lily? Seni son gördüğümde çok daha yaşlısın."

İçimden bir kahkaha patlıyor, tavırları beni anında rahatlatıyor. Dürüst olmak gerekirse, ikisi birlikte beni sarıp sarmalayan bir enerjiye sahipler ve onların varlığında kendimi rahat hissetmemi sağlıyorlar.

Sırıyorum. "Ben de sana."

Daha yakına eğiliyor, kolu Becca'nın belinden omzuna doğru ilerliyor. "Derin nefes al, her şey yoluna girecek."

Kaşlarım içeri çekildi.

"Gergin görünüyorsun," diye devam ediyor. "Eve dönmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu buradaki herkesten daha iyi biliyorum. Ama söz veriyorum, ısırmayacağız."

Bir kahkaha atıyorum, sinirlerimin bu kadar belli olmasından duyduğum utanç yanaklarıma kadar yükseliyor. "Ünlü son sözler."

Eli göz kırptıyor ve ben onun cazibesine hazırlıksız yakalanarak nefesimi kaybediyorum.

Becca hâlâ bana gülümsüyor, gözleri kocaman ve dostça. *Alternatif bir evrende miyim?*

"Sen yokken gidip kendine bir bebek yaptığını duydum. Bu doğru mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

Dönüp bebeğimi arıyorum ve onu Chase'in kollarında, ızgaranın önünde buluyorum. Parmağımla işaret ediyorum, az önceki sıcaklık göğsümden yükselip kalbimi sıkıştırıyor. "Evet," diyorum. "Hayatımda yaptığım tek iyi şey."

Becca'nın gözleri parlıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sen de kendin için iyi şeyler yapmış gibi görünüyorsun, kız arkadaşım."

Ağzımın kenarları seğiriyor. "Tartışılabilir."

Eli, Becca'yı öpmek için eğilmeden önce sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Gidip kız kardeşimi bulacağım."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve Becca'ya dönüyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Benden nefret etmiyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

Gözlerini kısarak beni değerlendirirken parmaklarını kır saçlarının arasına sokuyor. Sonunda başını sallayarak iç geçiriyor. "Ben *kimseden* nefret etmiyorum. Hayat çok kısa ve nefretin sevmeyi öğrenmeni engellemekten başka bir işe yaramayacağını öğrendim. Herkes hata yapar." Gözleri benden Eli'a kayarken gözleri kararıyor. "Herkes ikinci bir şansı hak eder."

Göğsüm kasılıyor ve başımı sallıyorum, sözleriyle kabaran duygularımı bastırıyorum.

Becca doğru bir adım daha atıyor, eli parmaklarımın gergin bir ritimle tenimde kaydığı yerin üstünde duruyor. "Burada kimsenin seni geçmişin için yargılamaya hakkı yok. Hepimiz *berbat* durumdayız ve sahip olduklarımızdan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımızı öğreniyoruz. Sana uzun süre kızgın mıydım? Evet, kızgındım. Ama... hayatın, olayları farklı açılardan görmeni sağlayan komik bir yolu var. Ve seçimlerin sana ait, Lily. Geri döndüğün ve o küçük çocuğu büyütmeni izleyebildiğim için mutluyum." Başını eğdi. "Kalıyorsun, değil mi?"

Gözlerimin arkasındaki yanık patlıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, kabul gözeneklerinden sızdığı yerden tenime kanıyor. Başımı salladım. "Evet." Etrafıma bakıyorum, hayatımın ıssızlığında bir parça umut hissediyorum. "Ben kalıyorum."

Gülümseyerek geri çekiliyor. "İyi, güzel." Gözleri tekrar arkamda titreşiyor. "Ama bil diye söylüyorum, Eli *benim*."

Sırıttışımı gizlemek için dudaklarımı büzüyorum. "Anlayabiliyorum."

Kıkırdıyor. "Ben sadece emin olmaya çalışıyorum. O adamı hayatıma geri almak için uzun süre ve çok çalıştım ve hala her gün kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Senin gibi şirin, küçük ve enerjik bir şeyin buraya gelip tüm bu çabalarımı mahvetmesine ihtiyacım yok."

Midemin derinliklerinden eğlence , sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez içimden gerçek kahkahalar yükseliyor.

Avlu kapısından daha fazla ses geliyor ve ben gürültüye doğru bakıyorum. Jax içeri giriyor, onu güzel bir esmer takip ediyor.

Becca onlara doğru bakıyor. "Seni bulmaya geldiklerinde Jax'i zaten gördün, değil mi? Bu Blakely, kız arkadaşı."

"Ve o... bir model mi?" Annabelle'in Vogue'un kapağından bahsettiğini hatırlayarak soruyorum.

Becca sırtıyor. "Sayılır. O bir sosyal medya fenomeni. Babası Cali'de önemli biri ve Jax'le birlikte olmak için buraya taşındı ve bir daha hiç ayrılmadı mı? Bazen paparazziler bile geliyor, ama son altı ay içinde çok azaldı."

Bir nefes çekiyorum. "*Paparazzi mi?*"

Becca başını sallar. "Evet. Buna inanabiliyor musun? *Sugarlake*'de. Pazardaki yaşlı teyzelerin günü hep böyle geçiyor." Kıkırdıyor, parmağının etrafında bir bukle yayıyor. "Yine de iyi insanlar ve Jax için de çok iyi."

"Anne! İzle!" Bebek Chase'in sesi arka avluda yankılanıyor ve ona bakıyorum, küçük eli bir spatula tutuyor, amcasının hamburgerleri çevirmesine yardım ediyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Vay canına bebeğim, bu *inanılmaz*! İyi iş çıkardın!"

İşildiyor ve Chase'in kollarından inip koşmak için kıvranıyor. Bacaklarıma sarılıyor, burada başka birinin daha olduğunu fark ediyor ve utangaç bir gülümsemeyle ona bakıyor.

Becca'nın sırtışı genişliyor ve çömeliyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı küçük adam değil misin?"

Arkamdan ona bakarken yanağında bir gamze belirliyor.

"Ben Becca. Senin adın ne?" Başını eğip elini uzatıyor.

Bacaklarımı daha sıkı kavlıyor. "Ben Chase."

Becca keskin bir nefes alarak gözlerini bana çevirdi. *Tamam, sanırım bunu ona henüz söylemediler.*

"İki Chase'in olması kafa karıştırıcı. Göbek adın ne?"

Sertçe yutkunuyorum.

"Dewek."

"Hmm. Hayır, bu da olmaz. Sana Bebek C diyeceğim."

Chase yüzünü buruşturuyor, elleri pantolonumun paçasını bırakıyor. "Ama ben bebek değilim."

"Hayır mı?" Becca'nın kaşları çatılır. "Emin misin? Öyle görünüyorsun."

Bacaklarımın arkasından tamamen çıkıyor, küçük yumruklarını kalçalarına dayıyor. "*Yapmıyorum!* Ben büyük bir çocuğum, anneme sorun."

Ağzıyla bir o şekli yapıp bana doğru bakıyor. "Bu doğru mu, Lily?"

Kıkırdamamı engelleyerek başımı sallıyorum. "Evet, öyle. O çok büyük bir çocuk."

Becca iç geçiriyor. "Peki, sadece C'ye ne dersin? İkinize de Chase diyemem, kafam karışacak."

Bebek Chase başını sallamadan önce dişlerini alt dudağına geçirerek düşünüyor "Tamam."

"Tükürük sallamalıyız," diyor. Sonra Becca avucunun içine tükürüyor ve avucunu ona uzatıyor.

Kıkırdamaya başlıyor, burnu kırışıyor. "Ewwwww, ona dokunmak istemiyorum!"

Geniş geniş sırtıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Hiç eğlenceli değilsin. Ama yine de seni tutuyorum."

"Ben çok eğlenceliyim." Gülümsüyor ve ona yaklaşıyor. "Spiduh-Man'e nasıl pway yapılacağını biliyor musun?"

Gözleri zaferle parlayarak bana baktı. "Hayır, bana öğretebilir misin?"

Becca'nın elini tutmak için uzanıyor ama büyük ihtimalle Becca'nın eline tükürdüğünü fark ederek duraklıyor ve Becca'nın diğer tarafına doğru yürüyor. "Anne, Becca'ya nasıl pway yapılacağını öğreteceğim. Güle güle!"

Sonra kalbimden geriye kalanları da alıp gitti.

Ve ilk kez arkama yaslanıp Sugarlake'te, ona aileden biri gibi davranan bu insanların arasında büyümesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

Tonferansa iki saat kaldı ve ben sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. *Her şey* bu ana bağlı. Olivia'ya Olduğunu söylediği kişi olmak.

Olivia, on beş dakika önce garajın önüne park etmiş, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girmiş ve gitme vakti gelene kadar babamın *dikkatini dağıtmaya çalışmıştı*.

Evin içinde yürüyüp ofise doğru ilerliyorum, damarlarımda dolaşan kanın etkisiyle vücudum diken üstünde. Resmi oturma odasının önünden geçerken duraksıyorum, annem galeri duvarının ortasında asılı duran aile portresine bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve uzaklaşmam gerektiğini, zamanın kısa olduğunu ve gerçekleşmesi gereken *önemli* şeyler olduğunu bilsem de, ayaklarımın ona doğru ilerlemesine engel olamıyorum, bir parçam sadece birkaç saat içinde dünyasını altüst etme düşüncesiyle ağrıyor. Asla yılın annesi ödülünü kazanamayacak. Dadılarım daha uygun adaylardı ama o hala *benim annem*.

İçim titriyor, içimdeki küçük çocuk onun sevgisi ve ilgisi için yanıp tutuşmaktan asla vazgeçemiyor. "Sen iyi misin?"

İçinde bulunduğu şaşkınlıktan sıyrılıyor, bakışlarımız kilitlenirken mükemmel bakımlı eli boynundaki incilere dokunmak için yukarı kalkıyor. "Ben iyiyim tatlım. Bu portrenin ne zaman yapıldığını hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim onun duruşunu inceliyor, hayatımın o dönemine ait anıları barındıran resme bakmak istemiyorum. "Evet," diyorum dikkatlice.

Gerçek şu ki o günü çok iyi hatırlıyorum.

Portrede haki pantolon üzerine uzun kollu bordo bir kazak giyiyorum. Ama bu babamın asistanı tarafından yapılan ikincil bir seçimdi. Aslında üzerimde bir polo vardı ve bizi bu *mükemmel* an için hazırlayan stilist ekibi tarafından seçilmiştim. Aşağıya, oturma alanına indiğimde, kıyafetim kısa ömürlü oldu. Annem yanıma geldi, gözleri kollarımda kalmadan önce beni değerlendirdi.

Bakışlarının bir önceki geceden kalma taze kabukları yaktığını hatırlıyorum. Odasına gizlice girmeye çalışmışım, onları kapatmak için kapatici çalmaya çalışmışım ama yapabileceğim çok şey vardı ve yaptığım iş en iyi ihtimalle silikti. İçim daralıyor, bunları onun saklamaya çalışıyor, gece geç saatlerde banyomun köşesinde ne yaptığımı kimsenin bilmesini istemiyordum. Eğer öğrenirse, bir şekilde *bunu* da elimden nasıl alacaklarını bulacaklarından endişeleniyordum. Tek kurtuluş yolum. Yapmak üzerinde kontrolüm olan tek şey.

Dudakları inceldi, birbirlerine o kadar sıkıca bastırdı ki kenarları beyazlaştı ve sonra parmaklarını şıklatarak babamın çok sayıdaki asistanından birini çağırdı. "Bu gömleği giyemez. Uzun kollu gömlek lazım. Bir şeyler bul."

Sonra bana son bir kez baktı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

O geceki kesikler şimdiye kadarki en derin kesiklerimdi.

Hatıralarımdan sıyrılıp anneme bakıyorum, midem acıyla çalkalanıyor. *Bu konuyu gerçekten şimdi mi açacaktı?* Soruyu sorduğunda ne görmeyi beklediğimden emin değilim, belki yüz hatlarında sinsice dolaşan bir pişmanlık, dilinin ucunda bekleyen bir özür.

Ama ben ikisini de anlamıyorum.

Sadece küçük, hüznü bir gülümseme ve onun her zamanki boş bakışlarını alıyorum. "Ne günlerdi ama." İç geçiriyor.

Sözleri göğsümü yumrukluyor, dişlerim çeneme yayılan gerginliği hissedene kadar gıcırıyor.

"Bayanlarla brunch yapacağım, seninle basın toplantısında buluşuruz." Yanıma geliyor ve odadan çıkmadan önce yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Bir narsistin sevgisini istemenin acısını bastırarak, önemli olana odaklanıyorum.

Bu benim şansım.

Saate baktığımda, babamın büyük jestin yapılmasına karar verdiği Salem şehir merkezindeki Kongre Binası'nın merdivenlerinde olmamıza bir buçuk saatten biraz daha az bir süre kaldığını görüyorum. "*Güçlü bir aileden güçlü bir açıklama.*"

Uzun koridorda ilerliyorum, midem sinirden takla atıyor. Bu çok büyük bir risk. Kameralar var. *Her yerde.* Ve ev henüz insanlarla dolup taşmasa da, otuz dakikadan kısa bir süre içinde dolacak ve eğer birileri bir şeyler döndüğüne dair en ufak bir şüphe duyarsa, o zaman her şey mahvolur. O zaman sıçtım.

Bu başarısız olamaz. Başka bir seçenek yok.

Kalp atışlarım göğsümde hızla çarpıyor ve ofisinin kapısına yaklaştığımda birinin duyacağından endişeleniyorum. Elbette kilitli, ama yıllarca girilmez olması gereken yerlere girdim, bu yüzden kapının klik sesini duymam için bileğimin bir hareketi ve bir ataç yetiyor, sesle midem zıplıyor.

İçeri giriyorum, Olivia'nın kasanın nerede söylediği yeri gözlerimle tarıyorum. Bir resim çerçevesinin arkasına gizlenmiş. Ama etrafa baktığımda kalbim mideme bir kaya gibi düşüyor, çünkü odanın tamamı fotoğraflarla kaplı. *Harika, Olivia.* Aklım yine tüm bunların bir tuzak olup olmadığını sorguluyor.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde odaya girip çıktığımdan emin olmak için cep telefonuma bir zamanlayıcı kurdum, beynim kasanın şifresini tekrarlıyor. Olivia dünkü medya eğitiminden sonra bana verdi.

35-0-72-16

Dişlerimi sıkarak, midem düğümlenmiş, nefes almakta zorlanarak, bana en yakın fotoğrafa doğru ilerliyorum ve sıranın sonuna doğru ilerliyorum. Ellerimi portrelerin üzerinde gezdirerek çerçevelerin alt kısmını kaldırmaya çalışıyorum, parmaklarım arkadaki duvarda geziniyor. *O değil.*

Annemin az önce oturma odasında baktığına çok benzeyen bir diğerine geçiyorum, elim süslü altın kenarın altına kayıyor. Kolayca kalkıyor ve parmaklarım metale değdiğinde kalbim yerinden fırlıyor. Etrafıma bakıyorum, görüşüm kameraları arıyor. Onları burada göremiyorum ama var olduklarını biliyorum.

Kalbim kulak zarıma çarpıyor, fotoğrafı kaldırıp altındaki kasayı ortaya çıkarırken ellerim sinirden terliyor.

Vay anasını. Doğruyu söylüyordu.

Tam şifreyi girmek için uzanmıştım ki, koridorun aşağısından tahta çıtaların keskin çatırtısı duyuldu. Kanım buza dönüşüyor, ciğerlerim korkudan yumruklanıyor. Nefesimi tutuyorum, sanki nefesimin sesi bile birilerini burada olduğuma dair uyarmış gibi.

Beni gördüler mi? Her şey boka mı sarmak üzere?

Birkaç dakika bekliyorum, ama başka bir şey duymayınca kasaya doğru dönüyorum, midem havai fişekler gibi parlıyor, içimden kıvılcımlar saçıyor ve bacaklarımdan aşağı fırlıyor.

35-0-72-16

Bir kilit açılıyor ve titrek nefes alıyorum, midem yumruk gibi gergin. Sırtımdan bir ürperti geçiyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve tekrar duraklıyorum, tükürüğüm kaygıdan ağzımı kaplıyor.

Kasa ağzına kadar dolu. Altın paralar, birkaç yüz dolarlık banknot yığını, evrak dosyaları. Ama sonra, arka köşede bir kutu var ve içimden bir ses *bunu* söylüyor. Derin nefes alıyorum, içim kasılıyor ve diğer her şeyin arkasına uzanıp onu yakalıyorum ve kilidini açıyorum.

İçindekilerle birlikte safra hemen çalkalanır. Çünkü Olivia haklıydı. Resimler var. Hem de bir . Ve hepsi onun değil.

Görüntüleri incelerken kalbim sıkışıyor, beni yaratan bu adamın neden olduğu ahlaksızlık parçacıklarından dolayı görüşüm öfkeyle bulanıklaşıyor. Masum ruhlar üzerinde. Daha iyisini bilecek yaşta bile olmayan kızlar üzerinde. Telefonum cebimde titreyerek beş dakikamın dolduğunu haber veriyor ama yerimden kıpırdayamıyorum. Onun ne olduğunun dehşeti içinde kayboldum. *Kimden* yaratıldığının.

Koridordan gelen gürültü, öncekinden daha yüksek, duvarların arasından sızıyor ve kalbim kaburgalarıma çarparak beni harekete geçiriyor. Tüm resimleri kaptığım gibi ceketimin cebine dolduruyor, kutuyu kilitliyor ve arkaya itiyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve beynim dönüyor, midem yere düşüyor, kasayı kapatmak ve duvara asmak için ağır çerçeveyi almak için tökezlerken ellerim kayganlaşıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Yerine geri koyuyorum ve gözlerim öfkeyle odayı tarıyor, saklanacak bir yer bulmaya çalışırken damarlarıma kafein gibi korku pompalanıyor, her kimse buraya girmeye çalışmaması için cehennem gibi dua ediyorum.

Başarılı bir şekilde saklansam bile, kapının kilitli olmaması gerektiğini bilecekler. *Lanet olsun.*

"Hey, nereye gidiyorsun?" Olivia'nın boğuk sesi kapıdan içeri giriyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Babam olmalı. *Kahretsin*. Yerimde donup kaldım, hareket edersem sesin burada olduğumu anlamasından korkuyorum. Vücutları kapının altından süzülen gölgeler yaratıyor ve nefesimi ciğerlerime çekiyorum.

Midem düğümleniyor, her saniye daha da sıkışıyor, alnım hazine gibi boncuk boncuk ter biriktiriyor.

"Sana şık olmanı söylemiştim Olivia. Gitmemiz gereken bir yer var," diye tersliyor.

"Şey, evet, ama..." Sesi kesiliyor ve bir şeylerin gümbürdadığını, kapı kolunun hareketten sarsıldığını duyuyorum.

Midem bulanıyor.

Kıkırdıyor. "Seninle işim henüz bitmemişti. Odaya geri gel." Başka bir şey fısıldıyor, sesi benim anlayamayacağım kadar kısık.

Hafifçe inliyor ve midem bulanıyor, ama ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca rahatlıyorum.

Aman Tanrım.

Masasının kenarına yığılıyorum, vücudum adrenalinden titriyor.

Ortalık sakinleşene kadar birkaç dakika daha bekledikten sonra kararsız nefesler alıp veriyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir sigara yakmak *istiyorum*. Kapıya doğru yürüyorum, açıyorum, etrafın temiz olduğundan emin olmak için iki tarafa da bakıyorum ve sonra koridordan çıkıp odama doğru olabildiğince hızlı yürüyorum.

Ve şimdi, biz ayrılmadan önce kimsenin güvenlik kayıtlarını kontrol etmemesi ya da yanlış bir şey fark etmemesi için dua ediyorum.

Saate bakıyorum.

Bir saat kaldı.

OceanofPDF.com

L I L Y

L Ama beklediğim düşmanlık olmasa bile, beni çocukla birlikte karşılıyor olsalar bile, şey şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Hâlâ yalnızlıktan göğsümün ortasında zonklayan bir boşluk var. Etrafım sevgi dolu ilişkilerle çevriliyken kalp kırıklığını atlatmak.

Dışlanmış gibi hissetmemek çok zor.

Sanki en başından beri burada değilmişim gibi, hayatlarına bensiz devam ettiklerini fark edince içimdeki yumruğa engel olamıyorum. Hoş bakışlar ve kibar gülümsemeler bana doğru geliyor, ama aralarındaki şakalara gülemiyorum. Onların yapboz parçalarından biri gibi hissedemiyorum; hepsinin zahmetsizce birbirine geçmesi gibi. Mükemmelleştirmek için yıllarını verdikleri iyi yağlanmış bir makine.

Ve bir de ben varım, etrafım aşkla çevrili ama onu asla gerçekten tanıyamıyorum.

Gerçi kendime karşı dürüst olursam, bu pek de doğru değil.

Aşkı bilirim. Ruhumun derinliklerinde hissettim. Kırık parçalarımı tutarken ve bütünmüşüm gibi davranırken birinin avucuna bıraktım.

Hepsi yalan olsa bile.

Keder içimi pençeliyor, onun hissettiklerinin anısı - *hayatın* onunla hissettiklerinin anısı, keskin acının göğsümde yayılmasına neden oluyor ve karnıma yerleşiyor.

Ne kadar kızgın, ne kadar hayal kırıklığına uğramış ve ihanete uğramış hissetsem de, bir yanıma hala en azından kendini açıklamaya çalışacağını umuyordu. Ama belki de gitmek için ilk bahaneyi bekliyordu.

Ya da belki de kurtarılmaya değer gerçek bir şey olmadığını biliyordu.

Chase'i uyuttuktan sonra dışarıdaki masaya oturuyorum, bebek telsizi elimde sıkıca tutuyorum. Bardak şingirtısı dikkatimi çekiyor.

Chase masanın başında Lee'nin arkasında duruyor, ikisinin de yüzünde bir sırıtış var. "Herkes dinlesin," diye bağıyor Chase. "Uzun zamandır kayıp olan küçük kız kardeşimin sonunda eve döndüğünü zaten biliyorsunuz." Gözleri kısıldı. "Ait olduğu yere."

Sırıtarak su bardağımı kadeh kaldırmak için kaldırdığımda yanaklarım kızarıyor.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve Jax kocaman bir kahkaha atarak Blakely'nin kahkaha krizine girmesine neden oluyor. Kahkaha masanın geri kalanına yayılıyor, midemin ortasında bir sıcaklık topu zıplıyor.

"Ama herkesin bir araya gelmesini istememizin tek nedeni bu değil," diye devam ediyor Chase. "İlk öğrenen siz olacaksınız demek isterdim ama ailelerimize ve Lily'ye çoktan söyledik... yani... *neredeyse* ilk öğrenen sizsiniz."

"En iyisini sona sakladık!" Jax yine araya giriyor.

"Aynen öyle." Chase'in eli Lee'nin omzunu kavıyor ve ben başımı eğip yıllardır ilk kez Lee'nin ailesini düşünüyorum. Nasıl olduklarını merak ediyorum. Annesi her zaman en sevdiğim insanlardan biri olmuştur. Hayat derslerini her zaman meşhur muzlu ekmeğinin parçalarıymış gibi verirdi.

Lee'nin gözleri parlıyor. "Evleniyoruz, millet!" Cebinden bir yüzük çıkarıyor ve parmağına takıyor, kulaktan kulağa ısıldıyor.

Becca çığlık atarak sandalyesinden sıçırıyor. "Vay anasını! Piç kurusu sonunda sordu!"

Herkes yine kahkahalara boğuluyor, ben bile ve tüm gece boyunca ilk kez kendimi bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyorum. Sanki bu *bir aile*.

Herkesin bu kadar bağışlayıcı olmasını beklemiyordum. Bu kadar... büyümüş. Bu kadar olgun. Becca koşarak Lee'ye sarılıyor ve ben Lee'nin ağzının nasıl gerildiğini ve teninin nasıl solduğunu kaçırmıyorum.

Hamile değilmiş, kıcımın kenarı.

Blakely boğazını temizler. "Grubun en yeni üyesi olduğumu biliyorum ama bunun bir parçası olduğum için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Yanınızda bir saniye bile duran herkes birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu görebilir. Nasıl birlikte olmanız gerektiğini." Elini göğsüne bastırıyor ve Jax ona gülümsüyor, eğilip onu dudaklarından öperken kalbi gözlerinden akıyor.

Blakely'nin sözleri karşısında gözlerim doluyor, bakışlarım Chase ve Lee'ye kayıyor, onları birlikte izliyorum. Kız ne zaman hareket etse

izler. Sanki bir bütünün iki yarısı gibi, mükemmel bir uyum içinde birbirlerini tamamlıyorlar.

Birdenbire gerçek yüzüme çarptı. Kendimi kötü adam gibi hissediyorum.

Kardeşimin sevdiği kişiyle benim aramda bir seçim yapmasını asla istemedim ve şimdi geriye dönüp baktığımda tam da bunu yaptığımı fark ediyorum. Göğsüme kramplar giriyor ve ne yapmam gerekiyorsa, ne üzerinde çalışmam gerekiyorsa, onu yapmaya karar veriyorum. Böylece anlayabileceğim bir yere gelebilirim. Kabullenmeye. Çünkü kızgın olmaktan *yoruldum*.

Becca tekrar Eli'nin yanına oturuyor ve Lee güneşin altında parlayan elmasıyla Chase'e gülümseyerek bakıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Süslü bir şey istemiyorum," diyor. "Sadece hepiniz orada olun. Tek dileğim-" Sesi kesiliyor ve havaya melankoli yayıyor.

Lee'nin gözleri masanın öbür ucundaki Eli'inkilerle buluşuyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Eli'nin yutkunuşunu ve Becca'nın elini sıkıca kavrayışını izliyorum.

"Keşke annem de burada olup bunu görebilseydi."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi çalıyor; soluğum tüm gözlerin üzerime çevrilmesine yetecek kadar duyuluyor. Ellerimle ağzımı kapatıyorum, dikkatlerini çektiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama elimde değil. Lee'nin annesinin artık burada olmadığını duymak; benim için ikinci bir anne olan biri...

Ben burada değildim.

Benim seçimlerim yüzünden.

Lee'nin gözleri yumuşar. "Oh, sanırım doğru, bilemezsin."

Parmaklarım bileğimi kaşıyor, kalbime vurulan yeni darbenin acısını hafifletmeye çalışıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum.

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Bu uzun zaman önce oldu. Ve yıllar geçtikçe, onun asla gerçekten gitmediğini öğrendim." Gözleri tekrar Eli'nin gözlerine takılıyor, avuç içi göğsüne bastırıyor. "O burada, hepimizin içinde yaşamaya devam ediyor."

"İşte buna inanıyorum," diye araya giriyor Blakely. "Onu tanıma zevkine hiç erişemedim ama yaptığınız her şeyde onu hissediyorum. Duyduğum tüm hikâyelere bakılırsa, inanılmaz bir kadınmış."

"Öyleydi," diyorum, herkesin bakışları bana dönüyor. "Yani." Boğazımı temizliyorum. "İnanılmazdı. O... o her şeydi." Kaybettiğim bir başka insan, özlediğim bir başka şey için duyduğum üzüntünün yapışkan dalları kalbimi sarıyor, demir pençesi morartıyor. "Keşke veda etmek için burada olsaydım."

Lee'nin dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor ve ayağa kalkıp olduğum yere doğru yürüyerek yanımdaki koltuğa oturuyor. Elimi kendi kapatıyor, avucunun sıcaklığı koluma kadar yayılıyor. "Seni severdi Lily ve şu anda olduğun kadınla gurur duyardı."

Alay ediyorum, gözyaşlarım boğazımdan fokurduyor. "Benim nasıl bir kadın olduğumu bile bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diyor. "Senin iyi bir anne olduğunu biliyorum. Neler yaşadığını bilmiyor olabilirim ama diğer tarafa geçtiğini biliyorum. *Daha güçlü.* Annem seninle gurur duyardı." Duraksıyor, alt dudağını kaşıyor. "İstersen mezarını ziyaret edebiliriz."

İçim içimi yiyor, yapabileceğimden emin değilim. En başta onsuz ayrıldıktan sonra veda etmeyi hak edip etmediğimden emin değilim. Omuz silkip elini çekiyorum. "Evet, belki. Sanırım içeri gireceğim."

Jax ayağa kalkar ve gerinir. "Bu iyi bir fikir, hadi hepimiz içeri girelim, film falan izleyelim."

Günün olaylarından dolayı başım ağrıyor ama bebek Chase'i istemiyorum, bu yüzden diğer herkesle birlikte oturma odasında kalıyorum. Lee televizyonu açıyor ve kanalı değiştirmek için kumandayı kaldırıyor ama Jax onun sözünü kesiyor.

"Hey, bekle bir saniye, Lee."

Öne doğru eğiliyor, gözleri çalmakta olan haber kanalına kayıyor. "Yemin ederim bunu daha önce duymuştum."

Hepimiz dikkatimizi ekrana çevirmiş, haber spikerlerinin başkanlık kampanyası hakkındaki konuşmalarını izliyoruz.

"Hey, Chase, o özel dedektifin adı ?" Jax çenesini ovuşturur.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, *Mason* hakkında bu kadar açık konuşmaları içimi parçalıyor, kanayan kalbim ortaya çıkıyor. Kaslarım geriliyor, acıyı uyuşturacak bir şeye duyduğum özlem o kadar baskın ki fiziksel bir ağrının vücuduma yayılmasına neden oluyor.

"Mason, neden?" Chase cevap verir.

Jax başını sallarken gözleri bana kayıyor. "Bilmiyorum. Onu Arizona'da gördüğümüzde tanıdık geldiğini düşünmüştüm, şimdi de öyle." Duraksıyor ve Cumhuriyetçilerin önde giden adayından bahsedilen televizyonu işaret ediyor. Oregon'dan Senatör Thomas Wells adında bir adam.

"Senatör Wells bugün öğleden sonra saat üçte bir basın toplantısı düzenleyecek. Bu, kayboluşuyla ilgili haftalardır süren spekülasyonların ardından geldi. Uzmanlar, adaylıktan çekilmenin bir başka örneğini daha yaşayabileceğimizi söylüyorlar."

On yıllar önce, Senatör Wells düştü dışarı sonrave O zamanlar on dokuz yaşında olan oğlu Alexander Wells'in yıkıcı bir şekilde ortadan kaybolması."

Ekranda bir resim beliriyor ve Jax dizine vurarak parmağıyla tekrar ekranı işaret ediyor. "Tanıdık *geldiğini biliyordum.*"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, duvarlardan sekip ayaklarımın dibine iniyor, çiğnenmiş tozdan başka bir şey değil.

Çünkü resimdeki genç adam kibar ve düzgün olsa da onu her yerde tanıyabilirim.

Bu...

"Adı Alex'ti," diyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve odadan hızla çıkıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

T Arabada gergin bir enerji dolaşıyor. Tabii ki bir limuzindeyiz, Thomas Wells prestijden daha az bir şeyin içinde ölü olarak yakalanmazdı. Babam Olivia'nın yanında oturuyor, Frank de benim yanımda. Annem bizimle orada buluştu, brunch'tan geliyordu.

Capitol'ün yan sokağına girdiğimizde bacağım zıplıyor, bu *saçma* takım elbisenin içine sakladığım fotoğraflar cebimde delik açıyor. Olivia alt dudağını çiğniyor, gözleri benimle pencereler arasında gidip gelirken gergin ve vahşi.

Onun durumunu anlıyorum. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmak büyük cesaret ister ama günün sonunda beni yine de bir araç olarak kullandı. Beni hala gerçekten sevmedi. Hâlâ *yalan söylüyor*.

Tıpkı Lily'e yalan söylediğim gibi.

O kadar aşırı olmasa da, her şeyi bir perspektife oturtuyor. Her ikisi de tüm inanç temelden sarsıldığı bir güven ihlaliydi. Tüm bunlar sona erdiğinde, zihnim intikam duygusundan sıyrılıp onun yerine düşünmeme izin verdiğinde, onu sevdiğimi anladığım anda ona gerçeği söylemediğim için pişmanlık duyacağımı biliyorum.

Bakışlarım Olivia'nınkilere takılıyor, *çok yakın* olduğumuzu bildiğim için beklentim sistemimi sarıyor.

Babam bana bakmadan önce Frank'in söylediği bir şeye gülerek gülümsüyor. "Buna hazır mısın, oğlum? Ne söyleyeceğinin üzerinden tekrar geçmek ister misin?"

Onun gözlerinin içine bakarken dudaklarım seğiriyor, hayatımda hiçbir şeye bu an için olduğum kadar hazır olmadığımı biliyorum.

On yıldır bu adamdan kaçıyorum. Ve bugün sona eriyor. "Ne söyleyeceğimi biliyorum."

"Duyalım bakalım." Dişleri parıldıyor. "Sadece emin olmak için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Geçtiğimiz on yılın ardında çok fazla hikâye var ve olan bitenin tüm ayrıntılarını anlatmak için yeterli zaman yok. Gençtim ve korkmuştum ve kaçarken beni en çok seven insanları incittim ve bizi bugün buraya getiren kararlarımdan dolayı pişmanım."

"Mükemmel." Frank'ın etli eli omzumu sıkıca kavlıyor ve kolunu benden koparıp tüm parmaklarını kırmamak için yanağımın iç kısmını ısıyorum.

Araba sarsılarak durdu ve dışarı çıktık, kontrollü insan kalabalığının arasından ilerledik, kameralar flaşlarıyla göz kamaştırırken podyumun bulunduğu Kongre Binası'nın merdivenlerine doğru yürüdük.

Annemin yanına otururken gözlerim kalabalığı tarıyor ve her şey açığa çıktığında tepkilerinin ne olacağını hayal ediyorum. Frank önce kürsüye çıkıyor, insanlara geldikleri için teşekkür ediyor ve birkaç soruyu yanıtlıyor.

Ve sonra babamda.

Olivia'nın dizi yanımda sallanıyor, bu hareket midemin gerilmesine ve olduğundan daha hızlı zıplamasına neden oluyor. Cebimden bir kürdan çıkarıyorum, parmaklarım fotoğrafların kenarlarına sürtünüyor ve bunun yerine nikotinin tatlı salınımı olmasını dileyerek ağzıma atıyorum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hayatım boyunca bir aile ve inanç adamı oldum" diye konuşuyor babam.

Homurtumu tutuyorum.

"Ve biliyorum ki birçoğunuz, hakkınız olduğu üzere, son iki haftadır neden ortalarda görünmediğimi merak ediyorsunuz." Dramatik bir şekilde duraklıyor, Oscar ödülleri gururlandıracak bir hassasiyetle mendilini çıkarıp gözlerinin altına sürüyor. *Lanet olası pislik.*

"Evet, millet, ailemizin üzerine bir lütuf düştü. Birçoğunuz on yıl önce oğlum Alexander'ın şurada gördüğünüz genç ve güzel kadınla nişanlandığı gecenin ardından trajik bir şekilde kaybolduğunu ." Babam dönüp Olivia'ya el sallıyor.

Gülümseyip el sallayınca çenem sıkıştı. Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı.

"Yıllar süren çaresizlikten, inançtan -sadece ailemizin değil, ülkemizin de temeli olan inançtan- asla vazgeçemedikten sonra oğlumuzun eve döndüğünü söylemekten büyük mutluluk duyuyorum. Alexander, buraya gel oğlum."

Mırıltılar artarken bana doğru dönüyor, kameralar havaya kaldırılıyor, eller havada uçuyor, bir soru sorulmasını bekliyorlar. Tüm bu manzara midemi bulandırıyor ama mide bulantımı bastırıyorum ve önümüzdeki birkaç adımın benim özgürlüğe giden adımlarım olduğunu bilerek ilerliyorum.

Başardık. Bu gerçekleşecek. Ve bittikten sonra Tennessee'ye dönüp Lily'yi bulacağım ve açıklama şansı için yalvaracağım. Hayatımda ilk kez gerçekten yaşayacağım ve sabırsızlanıyorum.

Babam mikrofona doğru eğildi. "Şimdi sadece birkaç soru alacağız."

Öndeki kadını işaret ediyor, onun WSNC Oregon'dan Sandy olduğunu zaten biliyorum; onaylanmış kişiler listemizdeki ilk kişi. Bu etkinlik başlamadan önce kendisine sorması için uygun sorular verilmişti. Çoğu insanın fark etmediği şey, bu konferansların çoğunun gösteriden başka bir şey olmadığıdır. Kitleler için sergilenen bir oyun. Ne yazık ki, bu sahnedeki diğer herkes için, senaryoyu takip etmeyi planlamıyorum.

Midem bulanıyor, ellerim titreyene kadar sinirlerim tepeme çıkıyor, Olivia'nın şimdi caymayacağını umuyorum. Bu noktaya kadar dürüsttü, bu yüzden tek yapabileceğim burada benimle birlikte güçlü durmasını ve söylemesi gerekeni söylemesini ummak.

"Merhaba, teşekkürler Senatör. WSNC'den Sandy. Vay canına.

Alexander, merhaba." Kıkırdıyorum, sırtıyorum. "Merhaba, Sandy."

"Sanırım nereden başlayacağız... nerelerdeydin?"

Eğilip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Geçtiğimiz on yılın ardında çok fazla hikâye var ve olan bitenin tüm ayrıntılarını anlatmak için yeterli zaman yok. Gençtim ve korkuyordum ve hayatımda pişmanlık duyduğum kararlar vermiş olsam da, bugün konuşmak istediğim diğer insanların kararları."

Babam yanımda dururken geriliyor, burun delikleri açılıyor.

"Ve tüm sorularınıza cevap vermeyi planlıyorum. Gerçekten," diye devam ediyorum. "Ama önce Olivia Sanderson'ı bana katılması için buraya davet etmek istiyorum."

Babamın omurgası sertleşiyor, başı bana doğru dönüyor.

Mikrofonu elimle kapattım ve ilk *orijinal* şarkıyı söyledim onun huzuruna çıktığından beri gülümsüyor. "Dikkat et baba, masken kayıyor." Olivia yanıma geliyor, saçları yüzünün yan tarafına düşüyor, Gözlerini babamın görüşünden saklıyor. Podyuma tutunurken parmakları titriyor. Basın tribünü o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez, gerilim her saniye daha da artıyor.

Olivia boğazını temizliyor. "On beş yaşımdayken Thomas Wells beni evine getirdi, yanına aldı-"

Babam öne fırlıyor ve mikrofonu yüzünün önünden çekip alıyor. Dirseğinin çarpmaması için onu itiyorum, kolumla onu zorla geri itiyorum.

Seyircilerden nefes sesleri geliyor ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü durumu daha da kötüleştiriyor. Kızı susturmak için mikrofonu çalmaya çalıştığınızda masumiyet kartını oynamak çok daha zor.

Gözümün ucuyla güvenliğinin ilerlediğini görüyorum ama o kendini toparlamış görünüyor, elini takım elbisesinin önünden geçiriyor ve dönüp başını sallayarak onları kovmadan önce saçlarını geriye atıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tükürür. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Kocaman gülümsüyorum. "Bu, baba, adalet."

Olivia'nın gözleri kocaman açılmış bize bakıyor ve ben başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Olivia, devam et. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Başını sallıyor, dişleri alt dudağını çiğniyor. "Thomas Wells beni oğluyla eşleştirmek istediği bahanesiyle evine davet etti," diye yeniden başladı. "Çok geçmeden beni odasına götürdü, bana alkol ve hap verdi ve benden *her şeyimi* çaldı." Gözlerini ona çeviriyor. "Thomas Wells on beş yaşındayken bana *tecavüz etti* ve yırtılma anının fotoğraflarını çekti. O..." Sesi boğuluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Çenesini daha yukarı kaldırıyor. "Beni *oyuncağı* olarak kullanabilmek için oğluna aşıkmişim gibi davranmamı sağladı. Yaşadığımız şeyin aşk olduğuna beni ikna etti ve beni hamile bıraktığında, beni bastırdı ve iki paralık bir doktora *onu kestirdi.*"

Sözleri göğsümü yakıyor, keder içimde dönüp duruyor.

Olivia güçlü duruyor, omuzları geride ve başı dik.

Babam metanetli, gözleri alev alev yanıyor ama yüzünde hâlâ bir maske var.

Her zaman mükemmel bir politikacı.

Basın patlıyor, bağırılan soruların ve kameraların tıkırtılarının sesi o kadar şiddetli ki içim zıplıyor. Olivia her şeyi görmezden geliyor, tacizcisiyle yüzleşmek dönüyor, siyah gözyaşları yüzünü gölgeliyor. "Umarım hapiste çürürsün ve bana gösterdiğin merhameti sana da gösterirler."

Sonra sahneden inip arabalardan birinin içinde kayboluyor.

Boğazımı temizliyorum, mikrofona doğru ilerlerken duyularımın yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum. "Elimde bir kanıt var.

ilgili makamlara teslim edilecektir. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Sahneden inmeden önce gözlerim son bir kez babama takılıyor. Ağzı açık, gözleri geniş ve çılgınca bakıyor. Bundan geri dönüş olmadığını biliyor olmalı.

Zafer damarlarımda dolaşıyor ve adalet hiç bu kadar tatlı gelmemiştir.

"Planlarınız gece gibi karanlık ve aşılmaz olsun ve harekete geçtiğinizde bir yıldırım gibi düşsün."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

I sürekli diken üstünde
yaşadım. Akıl sağlığımın
sınırında.

Hayatımın kıyısında.

Tetikleyicim her zaman duygularım olmuştur. Ya da daha doğrusu, kontrol edememek. Suçluluk. Utanç. Korku. En başta uyuşturuculara dalmamın nedeni sağladıkları uyuşma hissiydi.

Ve umursadığım tek şey *hissizleşmekti*. Sam ve Anna'dan önceki son koruyucu aileden çıkarıldıktan sonra öfkeliydim. Neden tekrar ayrılmak zorunda kaldığımızı anlamıyordum. Koruyucu babamın yapmamı söylediği her şeyi yaptım. Tek kelime bile konuşmadım. İş savsaklayan oydu, odama gizlice girerken kardeşim tarafından yakalanan oydu.

Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum ama Chase'i hiçbir şey olmadığına ikna etmenin aylar sürdüğünü biliyorum. Üvey babamın başının belaya girmesini istemedim. Ama büyüdükçe, yaptığı şeyin normal olmadığını anlamaya başladım. Normal değildi.

Yarattığı karanlığa düşmeden onun adını bile düşünemiyorum.

Biyolojik annem affedilemez *pek* çok şey yaptı ama beni hayatım boyunca mahveden oydu. Beni acının zevk olduğuna ve kirli vücudunun benimkini parçalamasının aşk olduğuna inanmaya şartlandırdı. Dokuz yaşındaydım ve daha iyisini bilemeyecek kadar küçüktüm. Sonunda, bana hissettirdiklerine bağlandım. Onun onayını arzuladım.

Beni utanç verici bir şeye dönüştürdü.

Çarpık bir şeye.

Hasta bir şey.

Sosyal hizmet uzmanının arabasının arka koltuğunda evlerinden uzaklaştığımı ve kesinlikle dehşete düştüğümü hatırlıyorum.

Eğer kaçırılsak, Chase ve benim ayrılacağımız konusunda beni hep uyarmıştı. Ve her zaman Chase ve benim dünyaya karşı olmamız gerekiyordu.

Biz değildik tabii ki. Sam ve Anna'nın yanına yerleştirildik.

Onların yanına taşındığımızda, geceleri geç saatlere kadar odama yeni bir yabancının gizlice girmesini bekledim.

Ama yabancı hiç gelmedi.

Ve garip bir şekilde, bir kayıp hissettim. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

Büyüdükçe bana gerçekten ne olduğunu anlamaya başladım. Öfke, kazandan taşana kadar cadı mayası gibi fokurdadı, içimi asit gibi yaktı ve utancın geride bıraktığı deliklere kök salmasına izin verdi.

Çünkü bundan hoşlanıyorsam benim neyim vardı?

Bilmediğim ve konuşmadığım için benim neyim vardı?

Hala konuşmuyorsam benim neyim var?

İlk başta bunu kahkaha ve ışıkla maskeleymeye çalıştım ama sonunda maske takılamayacak kadar ağırlaştı. Umutsuzca normal olmak istedim. Kabul edilmeyi. Sevimliyi. İnsanların bana bakıp "sorunlu" kardeşim hakkında her zaman söyledikleri şeyleri söylemesini istemiyordum. Ama gerçek şuydu ki, bir oda dolusu insanın içinde, çığlıklarımı kendi ellerimle bastırarak dururken perişan haldeydim.

İlk "aile" tatilimizden dönerken havaalanında Darryl ile karşılaşana kadar her şey değişmedi. Geriye dönüp baktığımda, Darryl'in zayıf ve savunmasız çocukları avlayan ve tekmelerini almak isteyen başka bir avcı olduğunu şimdi anlıyorum.

O yirmi yaşındaydı. Ben on dört yaşındaydım. *Heyecan* vericiydi. Havaalanı tuvaletinden çıkarken beni kenara çekip numaralarımızı değiştirdiğinde, bu macera için sersemlemiştim.

Sam ve Anna'ya bana güvenmemeleri için hiçbir neden vermemiştim, bu yüzden onlara Becca ve Lee'yle çıkacağımı söylediğimde tereddüt etmediler. Ayrıca, enerjilerinin çoğunu Chase'in uygun şekilde aldığından emin olmaya harcıyorlardı. Sorunlu çocuk oydu, ben değil. Bu da işleri kolaylaştırdı.

İlk takıldığımızda Darryl beni becermişti. Bunu istememişim ama ne istediğimin önemli olduğunu da bilmiyordum. Bu yüzden vücudumu istediği gibi kullanmasına izin verdim.

Daha önce de kullanmıştım ve nasıl hissettirdiğini sevdiğime kendimi ikna etmiştim. Ve ilk kokainimi kestiğinde, bana nasıl çekileceğini öğrettiğinde, taklit etme duygusu kayboldu, yerini muhteşem bir mutluluk aldı.

O benim koruyucu babamdı. Bana özel olduğumu söyledi. Ona güvenebileceğimi söyledi. Beni asla yanlış yönlendirmeyeceğini. Popülerdi çünkü herkesin uyuşturucu satıcısıydı. Tehlikeliydi, bu da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Kuzu postuna bürünmüş bir kurttu ve ben bunu anladığımda artık çok geçti. Çok gitmiştim, çok bağımlıydım. Kendime verdiğim değer, en ufak bir dokunuşta paramparça olacak kadar azalmıştı.

Ama bir gün beni yıktığı yerde, ertesi gün beni inşa etti ve böylece zehirli döngü başladı.

Aktif bağımlılıkla ilgili olan şey, damarlarınızdan akan uyuşturucunun kölesi olmanızdır. Tamamen başka biri olursunuz. İncitir, yalan söyler, aldatır, çalarsınız. Bir sonraki ilacı almak için her şeyi yaparsınız. Önemli olan tek şey haline gelir.

Bir gece, ben on yedi yaşındayken, Darryl beni arkadaşlarıyla paylaşmaya karar verdi. Benim için normal hale gelen şeyi yaptım, zihnimin bedenimden uzaklaşmasına ve süzülmesine izin verdim, sanki ekrandaki bir filmmiş gibi izledim, böylece acıyı hissetmek zorunda kalmayacaktım. Ama bittiğinde, utanç içimi sarıp sarmaladı ve sıkı, o kadar derin bir acı yarattı ki asla özgür olamayacağımı düşündüm. Tek başıma, boş bir odada kirli bir yatağın üzerinde, aşırı doz noktasına kadar serbest kaldım. Ve oradaki hiç kimse beni kurtaracak kadar umursamadı.

Hayatta kalmamın *tek* nedeni Anna'nın doğum günüydü ve ben olmam gereken yerde değildim. Chase peşime düştü ve beni yatak odasının zemininde yarı ölü buldu.

Bazı günler, pişmanlığımı yaşarken, bunun onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum; beni annemizi sık sık bulduğu aynı pozisyonda bulmak. Bunun olduğunu bile hatırlamıyorum. Çılgılık atıp atmadığını, ağlayıp ağlamadığını ya da hastanede yanımda kalıp kalmadığını bile bilmiyorum.

Sadece hatırlıyorum. Ve
koştuğumu hatırlıyorum.

"BUNUN İÇİN HAZIR MISIN?" Sam ve Anna'nın evinin önünde otururken Chase bana dönerek soruyor.

Bir an etrafıma bakıyorum, sinirlerim derimin altına işliyor, hareketlerimi sarsıntılı ve acı verici hale getiriyor. Bebek Chase arka koltukta oturuyor ve ben sinirlerimi yutuyorum, eğer bir şey varsa bunu onun için yapmam gerektiğini biliyorum. Böylece büyükanne ve büyükbabasını tanıyabilecekti. Onu hak ettiği şekilde sevebilsinler diye.

Kalbim sıkışıyor ve başımı sallayarak bir nefes veriyorum.

Arabadan indiğimde anılar bir kum fırtınası gibi etrafımda dönüyor. Ön bahçe buraya ilk taşındığımız zamanki haliyle aynı görünüyor. Gözlerim üç kapı aşağıdaki mavi panjurlu tek katlı eve takılıyor. *Acaba Lee'nin babası hâlâ orada mı yaşıyor?*

Beynimin olasılıklarla dolu olduğu, buradaki ilk günümüze götürüyor zihnim beni. Bazen, keşke uzanıp eskiden tenime dövme olarak yaptırdığım umudu yakalayabilsem diyorum. Onu tekrar kendime sarmak ve bir pelerin gibi giymek.

Daha önce hiç hula-hoop yapmamıştım. Ama Anna bunu bana bir hediye olarak verdi, bir "eve taşınma" hediyesi ve işte buradayım, yeni ön bahçemizde duruyorum, kalçalarımı sallamak ve plastiğin vücudumun etrafında dönmesine izin vermek için elimden geleni yapıyorum. Düşmediğinden emin olmaya o kadar odaklanmışım ki, bahçenin kenarına gelene kadar kızın bize doğru geldiğini görmüyorum.

İzlerimde duruyorum, hula-hoop çimenli zemine düşüyor, yüzümde bir gülümseme yaratan başka bir çocuk görmenin heyecanı. Burada olmaktan, ilk kez normallik hissi yaşamaktan o kadar heyecanlıyım ki onu selamlamak için koşmaktan kendimi alamıyorum.

Ben yaklaştıkça gözleri açılıyor.

"Merhaba! Ben Lily! Bu sokakta mı oturuyorsun? Buraya geldiğin için çok heyecanlıyım. Hiç arkadaş edinememekten çok korkuyordum ama işte buradasın ve gözlerin çok güzel, gördüğüm en mavi şeyler olmalılar."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir nefes çekiyorum, muhtemelen saçmalamamla onu korkutup kaçırdığımı fark ediyorum. Ama bu beni onun büyük, mavi gözlerine bakmak için yaklaşmaktan alıkoymuyor. Elimde değil. Mıknatıs gibi. Onunla ilgili bir ışık var ve yardım edemem ama daha yakından bakmaya çalışıyorum, kendi içimde nasıl taklit edeceğimi bilmek istiyorum.

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun?" diye soruyor ellerini arka cebine sokarken. "Bilirsin işte... o kadar uzun süre hiç konuşmak zorunda kalmadan

Nefes almak mı?"

Aksanı kalın ve etrafında bir aura gibi parlayan masumiyet karşısında göğsümden bir kıskançlık sızısı geçiyor. Onun için zahmetsiz görünüyor ve ben çok çabalamak zorundayım.

Zorla bir kahkaha attım. "Bana alıŖacaksın. Annem bana tüm Chicago'yu aydınlatacak kadar enerjim olduğunu söyledirdi."

Bu doğru değil. Annemi çok fazla hatırlamıyorum bile, ama bazen beni önemsiyormuş gibi, beni seviyormuş gibi hikayeler anlatmak onun anısının yokluğunu hafifletiyor.

"Sanırım ona inanıyorum." Kocaman sırtıyor, gözleri parlıyor. "Ben Alina May Carson, ama arkadaşlarım bana Lee der. Ŗu yolun üç ev aŖaęısında oturuyorum." Sokağın aŖaęısını işaret ediyor ve gözleri geri döndüğünde arkamda, Chase'in ön merdivenlerde dalgın dalgın bizi izlediği yere doğru süzölüyor.

O anda gerçekten yanımda olmadığını anlamalıydım. Gözleri bana sadece bir saniyeliğine baktı ama sonsuza dek Chase'e yapışmıştı. Chase de onunkilere yapışmıştı.

Kalbim göğsümdede spazm geçiriyor, midem anılardan dolayı dönüyor.

Dönüyorum, arabanın arka kapısını açıyorum ve bebek Chase'i araba koltuğundan indirmek için içeri uzanıyorum. "Tamam bebeğim, yeni arkadaşlarla tanışmaya hazır mısın?"

İşiliyor ve başını sallıyor, onu arabadan kaldırıp kalçama yasladığımda kolları uzanıyor. Ona sırtıyorum, sağ eli yanağıma geliyor. "Her Ŗey yoluna girecek, anne."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, duygularımı gösterdiğim için duyduğum suçluluk içimi yakıyor. Ama mücadelemi anlamasına Ŗaşırmadım. Çocuklar, yetişkinlerin görmezden gelmeyi tercih ettiği Ŗeyleri hissedebilirler.

Gölümsüyorum. "Biliyorum bebeğim. Teşekkür ."

Küçük kollarını bana doluyor, yumruğundan Örumcek Adam havlusu sarkıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Seni zaman seveceğim, seni her zaman seveceğim."

Burun deliklerim alevleniyor ve o anı yaşıyorum, küçük oğlumu sıkıca kavıyor ve onu içime çekiyorum. Ne olursa olsun, ne kadar çok hata yapmış olursam olayım, kollarımdaki bu bebek şimdiye kadar yaptığım en güzel Ŗey.

"Ben yaşadığım sürece, sen de benim bebeğim olacaksın," diye fısıldıyorum saçlarına.

Sonra gözlerimi açıyorum ve geçmişimle yüzleşmeye hazır bir şekilde ön kapıya doğru yürüyorum.

Onun için. Ve belki biraz da benim için.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

M Sam ve Anna'nın evine doğru ilerlerken küçük oğlum elime sıkıca yapışıyor.

İç travmalarımı asla iyileştiremeyebilirim; günlerimin geri kalanını kâbuslardan soğuk terler dökerek uyanarak geçirebilirim. Ama eğer kendi travmalarımı iyileştiremiyorsam, o zaman umabileceğim en iyi şey başkalarında neden olduğum travmaları iyileştirmektir.

Ayrıca, başkalarının acılarıyla uğraşmak, doğru kişi olduğunu düşündüğüm adamın ihanetinden uzaklaşmamı sağlıyor.

Alexander Wells.

Bir yanım bana her şeyi anlatmayı planladığına inanmayı çok istiyor. Ne de olsa bana gerçek adını verdi. Babasının bir politikacı olduğunu söyledi. Yalan olduğuna inanmayı reddettiğim samimi anları paylaştı. Söylediklerinin en azından bir kısmının dürüst olduğuna inanmak *zorundayım*.

Chase ön kapının kilidini açıyor ve midem karmakarışık bir deste gibi karmakarışık oluyor, sinirlerim her hücreme yayılıyor. Duvarlar duyularıma saldıran bir aşinalıkla kanıyor ve kaslarım geriliyor, kaçtığımdan beri ilk kez ebeveyn olarak sahip olduğum en yakın insanları görmeye hazırlanıyorum.

Oturma odasına doğru ilerliyoruz ve onları kanepede oturmuş, başlarını birbirine sokmuş, kısık sesle konuşurlarken gördüğümde ayaklarım duracak gibi oluyor. İlk tepkiyi Anna veriyor, yüzü Chase'e dönüyor, onu görünce gözleri parlıyor. Sonra başını bana çeviriyor, eliyle ağzını kapatırken çilek sarısı saçları arkasında dalgalanıyor.

"Lily," diye nefes alıyor.

Sesi hak etmediğim bir sıcaklıkla dolup taşıyor ve kalbime çengelli bir bıçak gibi saplanıyor. Odaya doğru ilerliyoruz, küçük oğlum

Bir kuzu gibi sessiz, elimi öncekinden daha sıkı tutuyordu. "Merhaba, Anna. Sam."

Onlara eskiden olduğu gibi anne ve baba demek *istiyorum* ama bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Onlara sadece yoluma çıkan iki yabancından başka bir şey değilmiş gibi davrandıktan sonra bu unvanları kullanmamı isteyip istemeyeceklerinden bile emin değilim.

Anna gözyaşlarına boğuluyor; Sam'in üzerine yığılırken hıçkırıklar vücudunu sarsıyor. Sam onun sırtını sıvazlıyor, gözleri bana dikilmiş, geniş ve parlak.

Bebek Chase kıpırdanıyor, yaklaşıyor.

Kanepede karşılıklı otururken onu da yanıma çekiyorum. Ve sonra bekliyoruz. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessizce oturup ağlamalarına izin veren Chase'i takip ediyorum.

Birkaç dakika sonra Anna doğruldu, titreyen elleriyle gözlerinin altını sildi ve dikkatini bana odakladı. "Patlama için özür dilerim, sadece..." Avuçları kalbini kaplıyor. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi buradasın..." Alnı kırılıyor. "Ve sen çok iyi görünüyorsun, ve küçük oğlun." Başını sallarken sesi kesiliyor. "Sadece biraz bunaltıcı, hepsi bu."

Sam boğazını temizler. "Uzun zamandır bu günün hayalini kuruyorduk."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkunuyorum, midem simit gibi bükülüyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Artık burada olduğun için mutluyuz." Sam'in gözleri oğluma kaydı. "Peki bu kim?"

Küçük oğluma bakarak gülümsüyorum. "Bu Chase."

Anna nefesini içine çekiyor. "Güzel bir çocuk için güzel bir isim," diyor sesi titreyerek.

"Chase, bunlar Sam ve Anna. Büyükbaban ve büyükannen."

Onlara bakarken gözleri büyüyor ve yuvarlaklaşıyor. "*Benim* mi? Yani... saklamak için mi?"

Boğazım tıkanıyor, kalbim bu basit ifadeden dolayı çatlıyor. Bazen bir yetişkin olarak, bir çocuğun dünyaya nasıl baktığını unutmak kolaydır. Çizgi filmlerinde büyükanne ve büyükbabalarını görüp neden onlara sahip olamadığını merak edebileceği gerçeğini bir kez olsun düşünmedim.

Başımı sallıyorum, dudağımın iç kısmını çiğniyorum ve elini sıkıyorum. "Emin olabilirsin, bebeğim. Hepsi senin." Burnuna vuruyorum.

Minderden kayarak odanın ortasına doğru yürüyor ve Örümcek Adam havlusunu göğsüne bastırıyor. Anna ve Sam'in yüzleri birbirini yansıtıyor, gözler geniş ve ağlamaklı, beklenti tüm açılarını kaplıyor.

"Merhaba," diyor Chase.

Anna'nın elleri yanaklarına geliyor ve Sam'in sırtışı o kadar geniş ki kulaktan kulağa yayılıyor. "Tekrar merhaba."

Bebeğim başını sallıyor, onlara doğru yürüyor, kanepeye tırmanıyor ve tam aralarına yerleşiyor.

Her zaman çok cesur.

Anna'nın gözleri ışıltıyor, mavi bakışlarında parlayan mutluluk bizi de neşesine ortak ediyor.

Şu ana kadar odanın bir köşesinde sessizce oturan Chase kıkırdıyor. "Dışa dönük bir kişiliği olmadığını söyleyemezsin." Sırıtarak bana doğru bakıyor. "Acaba bunu nereden alıyor?"

Anna gülüyor, eli bebeğimin başını yumuşatıyor ve onları birlikte görmek kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor, kaçırdıkları tüm anlar için acı çekiyorum, kayıp zamanı telafi edebileceklerini umuyorum.

İKİ SAAT SONRA ve bebek Chase resmen rahat. Örümcek Adam'ın tüm geçmişini gözden geçirdi ve sonra Anna aile fotoğraf albümlerini çıkardı. Ona hikâyeler anlatırken albümleri karıştırıyorlar. Gözlerim özellikle Lee, Becca ve benim çimenlerin üzerinde vişneli dondurmalarla uzanırken, üçümüzün de kulaktan kulağa sırttığı bir fotoğrafa takılıyor.

Mideme kramplar giriyor, arkadaşlığımızın kaybından duyduğum keder kaslarımı sarıyor. *Daha basit zamanlara dönmek için neler vermezdim.*

Chase yanıma geldi, küçük oğlumu belinden yakaladı ve omuzlarında salladı. "Tamam, bu küçük canavarı oynaması için dışarı çıkarıyorum. Ona etrafı göstermeli, saklanabileceği yerleri öğretmeliyim." Sırıtarak ve göz kırptırıyor, koridorda yürüyüp arka kapıdan çıkıyor.

Bunu bize yalnız zaman kazandırmak için yaptığını biliyorum ve bunun olması gerekse de, gerçekliği daha kolay hale getirmiyor. Her iki Chase'in de gitmesiyle tampon kalmadı ve odadaki hava bir anda gerginleşti.

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, parmaklarım diğer bileğimin etrafında dönüyor. "Ona karşı bu kadar nazik olduğun için."

Anna başını eğiyor, dudakları köşede aşağı doğru dönüyor. "O senin bebeğin. Sen de *bizim bebeğimizsin*. Ailemizi sevdiğimiz için bize teşekkür etmene gerek yok."

Bu tek cümle duygu duvarımı yıkmaya yetiyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, ellerim yüzümü kapamak için yukarı kalkıyor. "Çok çok özür dilerim," diye kekeliyorum hıçkırıkların arasından.

Sam ve Anna yanıma gelene kadar birlikte hareket ediyorlar, kolları beni bir koza gibi sarıyor. Gözyaşları parmaklarımın arasından sızarken nefeslerini ensemden hissedebiliyorum. Anna yanımda burnunu çekiyor ve ben de onların kollarında gevşeyerek, hiçbirimizin nasıl söyleyeceğini bilmediği tüm duyguları boşaltmamıza izin veriyorum.

İşte o anda biliyorum ki, yaptığım tüm kötü seçimlere, yaşıdığım tüm zorluklara ve sıkıntılara rağmen; Tanrı onları ebeveynlerim olarak seçtiğinde bir ışık yaktı. Onlara sahip olduğum için şanslıyım ve bu bilgiden bir daha asla faydalanmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Bir süre sonra nihayet yüzlerimizi kuruluyoruz, omuzlarımdaki ağırlık yıllardır olmadığı kadar hafiflemiş hissediyorum.

Anna iç geçiriyor, arkasına yaslanıyor ve bir elini çilek rengi saçlarında gezdiriyor. "Bilmek istediğim o kadar çok şey var ki Lily, yalan söyleyip bilmediğimi söylemeyeceğim. Ve gittiğinde bizi incittin. Sen..." Dudaklarını büzüyor. "Yıllarca, ebeveyn olarak seni hayal kırıklığına uğrattığımızı düşündüm. Belki de seni evlat edinmeyi bencilce seçtik, çünkü seni çok istiyorduk. Çünkü seni çok seviyorduk. İhtiyacın olan şeyin biz olmadığımız düşüncesiyle mücadele ettim. Ve eğer sana bize gelemeyeceğini hissettirdiysek çok üzgünüm."

Göğsüm sıkışıyor ve elimi uzatıp onun elini kavriyorum.

"Ama istiyorum," diye devam ediyor. "Sana kızgın olmadığımızı bilmeni istiyorum, tatlım. Dönüştüğün kişiyle çok ama çok gurur duyuyoruz ve geri döndüğün için çok mutluyuz."

Sevgisi ve kabulü etrafımı sarıyor. "Benim için çok zor." Duraksıyorum, kucağıma bakıyorum, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bazı şeyler hakkında konuşmak benim için zor ama konuşmak istiyorum. İstiyorum. Ve sana iyi ebeveynler değilmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Siz *her zaman* sahip olmayı hayal ettiğim tek ebeveyn oldunuz. Benim şeytanlarım birlikte geçirdiğimiz zamandan öncesine ait."

Anna çenesini sıkarak gözlerini kapatıyor. Sam'in eli sırtımda duruyor. "Ve bunu yüksek sesle konuşamam. Henüz konuşamam. Ama denemek istiyorum."

"Tamam," diye başını sallar Anna. "Tamam."

"Ben..." Sesim boğazımdaki düğüme takılıyor ve yutkunarak tekrar deniyorum. "Chase ile terapiye gideceğim. Ve düşündüm ki... düşündüm ki belki siz de bir ara gelmek istersiniz?"

Anna alt kapağındaki ıslaklıkla gülümsüyor ve Sam'in eli saçlarımı düzeltmek için yukarı kalkıyor. "Tabii ki yapacağız," diyor.

Öğrenmek için can attıklarından emin olmama rağmen başka soru sormuyorlar.

Beni suçluluk duygusuyla ya da suçlayarak rahatsız etmiyorlar.

Beni sevgileriyle kuşatıyorlar ve ön bahçede hula-hoop yapan o küçük kız olduğumdan beri ilk kez birazcık umudun ikinci bir deri gibi bana yapıştığını hissediyorum. Ve bu his hoşuma gidiyor.

OceanofPDF.com

L I L Y

I Sonunda Derek'i ziyaret etmek için cesaretimi topladım. Lee'nin arabasını ödünç almak zorunda kaldım ve ona iş aradığımı söyledim. Yine de bir parçam hâlâ bazı şeyleri göğsüme yakın tutmak istiyor.

Chase ve Lee'nin sabit hatları olmadığından ve cep telefonlarından aramak istemediğimden, ona sürpriz yapmaya ve geldiğimde orada olmasını ummaya karar verdim.

Ama onu görmem *gerekıyor*, sadece onu özlediğim için değil, aynı zamanda Mason'ın tüm o kadınlar için yaptıkları, onlara adalet getirmek için babasını alaşağı etme şekli, vücudumun yıllardır olmadığı bir şekilde uyuşturucu istemesine neden olduğu için. Hiç beklemediğim bir şekilde tetikleyiciydi. Ama aynı zamanda ona olan öfkemi de azalttı, çünkü bana yalan söylemiş olsa da -kalbimi kırmış olsa da- onun iyi bir adam olduğuna dair güvenim tamdı.

Kötü adamlar pedofilleri alaşağı etmez.

Kötü adamlar hayatta kalanları huzur bulmalarına yardımcı olmazlar.

Sweetwater'ın kalbine doğru araba sürme düşüncesi sinirlerimi fena halde geriyor, damarlarımda atlar gibi koşturuyor ama korkumla yüzleşmezsem eninde sonunda beni alt edeceğini . Bundan sonsuza kadar kaçamam.

Sam ve Anna Chase'e bakıcılık yapıyor, yani şimdi tam zamanı.

Otoyoldan çıkıp çıkış rampasına doğru ilerlerken benzin ışığı yandı, ben de bir mola verdim, depoya koyacak sadece üç dolarım olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. *Kahretsin*. Umarım bu para onun evine ve eve dönmeme yeter.

Etrafta utancıma şahit olacak kimse olmamasına rağmen yanaklarım kızarıyor ve ne yapacağımı merak ederek endişeyle içim içimi yiyor

nakit için. Kendimi zaten beleşçi gibi hissediyorum ve daha fazla kalıp Chase ve Lee'den otlanmayı reddediyorum. Özellikle de Lee'yle geldiğim ilk günden beri dürüst bir konuşma yapmadığımız için.

İç çekerek emniyet kemerimi çözüyorum ve kapıyı açıyorum, içeri girmeden önce pompa numarasına bakıyorum. Kapıya ulaştığımda sırtımda bir ürperti hissediyorum, bir şey bana geri dönüp gitmem için bağılıyor. Adımlarım duraksıyor, etrafıma bakarken saçlarım yüzüme çarpıyor ama sıra dışı bir şey görmüyorum. Sadece iki araba ve kaldırımında hâlâ tütmede olan bir sigara izmariti.

Ürkütücü hislerden sıyrılıp ödeme yapmak için içeri giriyorum. Kasada kimse yok ve birkaç dakika bekledikten sonra çalacak bir zil ya da başka bir şey arıyorum.

Burada çalışan biri var mı?

Sonunda bir kadın ön tarafa doğru yürüdü, kırmızı ve sarı gömleğini düzeltti ve bana gülümsedi. "Kusura bakmayın, tam vardiya değişiminde içeri girdiniz."

Sırıtiyorum, buz gibi soğuk hala sırtımda.

Benzinin parasını ödeyip Lee'nin arabasına doğru yürüyorum, kapıları açarken çıkan bip sesi havada yankılanıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve etrafı tekrar tarıyorum.

Hiçbir şey.

Kendine gel, Lily.

Benzin pompalarken parmaklarım bileğimi tırmalıyor, endişe kaslarımı kemikten başka bir şey kalmayana kadar yiyip bitiriyor. Biri arabasının kapısını çarptığında kalbim yerinden fırlıyor.

Burada olmaktan hoşlanmıyorum.

Gelmem aptallıktı.

Sürücü koltuğuna geri dönüp dikiz aynasına bakıyorum, uzanıp kapıları kilitlediğimde omurgamda yine bir ürperti hissediyorum. *Bu da ne böyle?*

Tekrar silkiniyorum ve Derek'e doğru yoluma devam ediyorum. Onu göreceğim için heyecanlıyım, bunun beni sakinleştireceğini biliyorum. O hiçbir zaman lafını esirgemeyen biri olmadı ve benimle konuşmak konusunda epey tecrübesi var.

Derek'in garaj yoluna girdiğimde kaşlarımı çatıyorum, arabasının burada olmadığı gerçeği kalbime batıyor, ama tuş takımını denemeye karar veriyorum, bakalım hala eskisi gibi mi? Onu içeride bekleyebilirim, umursayacağını sanmıyorum.

Onu şaşırtma düşüncesi göğsümde heyecan rüzgârları estiriyor.

Ön kapıya doğru yürürken Lee'nin anahtarlarını sıkıca kavıyorum, pembe biber gazı tutacağı elimin kenarına çarpıyor.

Kombinasyonu deniyorum. *Bip.*

Kapı ardına kadar açıldığında gülümseyerek içeri girdim ve hemen rahat bir nefes aldım. Kendime ait diyebileceğim bir yerim yokken burası evim gibi hissettirdi.

Koridorda yürüyüp oturma odasına geçiyorum, parmaklarım Derek ve ailesinin yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu şöminenin üzerinde geziniyor. Hamile karnım karpuz büyüklüğünde, başım kahkahalarla geriye atılmış, çerçeveli bir fotoğrafımla karşılaştığımda adımlarım duraksıyor, alnım kırışıyor. Çerçeveyi elime aldığımda midem sıkışıyor, parmağım yüzümde geziniyor. O zamanlar çok kırılmışım ve her nasılsa, hiç görmediğim bu resim amacımı bulduğum anı yakalıyor. *İyi bir anne olmak.*

Uçma arzusu kayboluyor, yerini güçlendirilmiş çelik alıyor, bu fotoğraf bana biyolojik annemin bana yaptığını küçük oğluma *asla* yapmayacağını hatırlatıyor. Fotoğrafın burada olmasından çok etkilendim ve ondan bana bir kopyasını göndermesini istemek için zihnime bir not düştüm. Kendimi zayıf hissettiğim her an yanımda taşıyacağım.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve eve bu kadar çabuk geldiği için heyecanla gülümsüyorum. Fotoğrafi çıkıntıya geri yerleştirmek için hareket ediyorum ama arkamdan bir ses duyunca donup kalıyorum.

"Bakın kim gelmiş."

Az önceki aynı ürperti yine omurgamdan yukarı kayıyor, orta yerimi sarıyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Yerimde kilitli kaldım, hareket etmekten korkuyordum. Yanıma gelip fotoğrafı elimden almasından, Chase'in var olduğunu görmesinden ve onu benden almaya çalışmasından korkuyorum. Ona *zarar* vermeye çalışacak. Midem bir rollercoaster gibi yükselip alçalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, içimdeki her şey bana olabildiğince hızlı koşmamı söylese de kendimi merkezlemeye çalışıyorum. Ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Artık beni gördüğüne göre, gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim.

"Darryl," diyorum titrek bir sesle.

Tanrı'dan fark etmemesini umarak fotoğrafı yüzüstü bırakıyorum ve kalbim boğazımda atarak yavaşça dönüyorum.

Saçları yağlı ve farklı yönlerde duruyor, eskiden kullandığı buz gibi sarı uçların yerini doğal renginin kir kahverengisi almış. Yüzünde onu tanıdığım zamankinden çok daha kötü çürükler var ve hatta

Kâbuslarımın çoğunun sebebi o olsa da, uyuşturucu bağımlılığının çukurundan asla çıkamadığı için üzüliyorum. Boynundan altın metal zincirler sarkıyor ve kırmızı-sarı bir gömlek bedeninden gevşekçe sarkıyor. Benzin istasyonundaki kadının giydiği gömleğin aynısı.

Vardiya değişimi.

Gülümsüyor, bu görüntü kollarımdan aşağı ürpertiler gönderiyor ve içimde bir yuvarlanma hissi yaratıyor.

"Selam, şekerim. Uzun zaman oldu." Başparmağı alt dudağını ovmak için yukarı kalkıyor, bana bakarken bile gözleri donuk ve odaklanmamış. Kafasının iyi olduğu *çok* açık.

"İyi görünüyorsun," diye devam ediyor, bakışları bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor, bakışları altında kendimi soyunmuş ve çıplak hissetmeme neden oluyor. Midem çalkalanıyor.

Elleri gergin bir ritimle kalçasına vurarak yaklaşıyor. "Nerelerdeydin, Lily bebeğim? Seni buralarda çok özledik."

Zihnim ne söyleyeceğimi bilemeden koşuşturuyor. Neyin onu sakinleştireceğini ve neyin onu kızdıracağını bilemiyorum. Kusma isteğine direnerek yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Gitmek zorundaydım, Dar. Gitmek istemedim." Arka cebinden bir Glock çıkarırken gözlerim titreyen elini takip ediyor.

Kalbim tekliyor, midem sıkışıyor. "Ama *mecbur*dum. Berbat durumdaydım, anlıyor musun? Aklımı başıma toplamam gerekiyordu."

"Hmm." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve silahının ucuyla şakağını ovuşturuyor. "İşe yaradı mı?"

Gülümsemem o kadar geniş ki yanak kaslarım çekiliyor. "Evet. Telefonum yok, yoksa seni daha önce bulmaya çalışırdım."

Gözlerim onun yanından açık ön kapıya kayıyor ve aniden panik ciğerlerimi ele geçiriyor, Derek'in eve gelmemesini cehennem gibi umuyorum. Benim yüzümden tehlikeye girmesini istemiyorum.

Kafasının güzel olmasının ne yaptığımı fark etmesini engelleyeceğini umarak yavaşça ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Belki yavaş yavaş, adım adım gidersem başarabilirim. Lee'nin arabasının anahtarlarını aptalca bıraktığım giriş masasına bakıyorum. Biber gazıyla birlikte.

"İçeri nasıl girdin Darryl?"

Sırıttırıyor. "Kapıyı benim için ardına kadar açık bıraktın, bebeğim." Aletini kavlıyor ve elinin içine sokuyor. "Beni tekrar görmek için bu kadar çaresiz misin?"

Bir adım daha yaklaştığımda boğazımdaki safra düğümleniyor. Şimdi tam önündeyim, gözlerim yüzünden silahına ve oradan da tekrar yüzüne kayıyor. Kalbim boynumda çarpıyor, nefesim keskin ve ağır.

Gözleri odanın içinde zıplarken bir adım daha atmak için hamle yapıyorum, ama kafasını bana doğru çeviriyor ve koşarak yanıma geliyor, eli saçlarımı tutuyor, kafa derim yüzölçümüne gibi hissediyorum, silahının namlusu başımın yan tarafına çarpıyor.

Karnım dönüyor, noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor. Yüzümün yan tarafından ıslaklık damlıyor, çenemden ahşap zemine kırmızı lekeler düşüyor.

"Seni aptal *sürtük*, benden kaçmaya çalıştığını görmediğimi mi sanıyorsun? Buraya gel ve otur. Arayı kapatalım." Beni başımdan tutup öne doğru itiyor, şakağımdaki kesik zonklıyor ve midem denizdeki dalgalar gibi dalgalanıyor. Beni kanepenin minderlerine fırlatıyor ve yanıma oturuyor, ayağını karşı dizinin üzerinden geçiriyor.

Mason'ın sesi zihninden süzülüyor, tenime fısıldadığı sözler bir dua gibi içimden akıyor.

Güçlü olduğunuzda zayıf, zayıf olduğunuzda güçlü görünün.

Titreyen ellerimi kalçalarımın altına sokarak titremelerimi onun görüşünden gizliyorum.

Yer değiştirip cebinden bir şey çıkarıyor, gözlerimi kısarak bakıyorum ve kokain dolu bir enfiye şişesi olduğunu fark ediyorum. Üstünde delikler olan küçük kaplar bunlar, hareket halindeyken kolay erişim için. Şişeyi burnuna dayıyor, diğer eli, silahı ve her şeyiyle diğer burun deliğini tıkıyor, derin nefes alıyor ve kafayı buluyor.

Yıllardır ilk kez uyuşturucuya bu kadar yakın olduğum için vücudumdaki kaslar sertleşiyor. Zihnim ne kadar güçlense de, fiziksel isteklerin asla geçeceğini sanmıyorum. Gözlerim şömine salonunda yüzüstü duran resim çerçevesine kayıyor ve kendime neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyorum.

Birlikte oynamalıyım. Buradan çıkmak ve oğluma dönmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Enfiye kabını tekrar koklarken sırtıyor ve sonra onu bana doğru uzatıyor. "İster misin?"

Çenem sıkılıyor, ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. Tırnaklarım bacaklarımın altındaki kanepenin minderini yırtıyor, iğrenç bedenim üzerinde kontrol sağlamaya çalışırken can havliyle tutunuyorum. Sinir uçlarım ısıldıyor, yıllardır ihtiyaç duyması için eğittiğim şey için yalvarıyor.

"Hayır." Dizine vurarak kıkırdıyor. "Unutmuşum. Sen 'aklını başına al'."

Başım dönüyor ve bulantıyı durdurmak umuduyla burnumdan derin nefes alıyorum.

İç geçiriyor, silahının kabzasıyla başını kaşıyor ve kabı yanındaki yere bırakıyor. Eğiliyor, kokuşmuş nefesi tenime yapışıyor, midemin içini kıvrım kıvrım yapıyor. "Artık benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu mudur yani?"

Ortamım o kadar sert kenetleniyor ki safra yemek borumdan yukarı akıyor. "Hayır, ben-"

Cümlemi tamamlayamadan silahını çıkarıp yüzüme vuruyor, kanepeden fırlayıp yere düşerken ağzıma kan doluyor. Bakır tadını yutuyorum, tırnaklarım ahşabı kazıyor, çenemdeki keskin ağrı göğsümde alevlenen bir yangına yol açıyor.

Yerde kambur duruyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ağzımdaki fazla kanı tükürüyorum. "Darryl-"

Üzerime abanıyor, kalın botu sırtımın ortasına bastırıyor, ta ki bedenim yere yığılana kadar, yerin basıncı göğsümde bir zonklamaya neden oluyor. Kalbim sendeleyerek atıyor, zihnim fırl fırl dönüyor ve bundan kurtulabilmek için deli gibi dua ediyorum.

Bir şekilde, bu benim sonum olmayacak.

Aşağı uzanıyor, tırnakları kolumun derisini keserken sivriliyor, sırtüstü yatana kadar beni ters çeviriyor, pozisyondan dolayı boğazımın arkasında kan birikiyor. Hırlıyor ve tükürüyor, kalın tükürüğü yanağıma damlıyor ve yavaşça çenemden aşağı süzülüyor. Başımı yana çevirerek kuru bir nefes alıyorum.

"Gittiğinde başıma bir sürü sorun açtın. Ve *yıllarca* ailen buraya geldi, etrafı kokladı ve sanki senin üzerinde bir hakları varmış gibi bana sorular sordular. Sanki seni olduğun her şeyden soyup yerine kendi markamı koymamışım gibi." Yüzü bana o kadar yakın ki, dudakları her kelimedede yanağıma değiyor. "Senin bok kafalı kardeşin iş yerime geldi ve beni *tehdit etti*. Ona nerede olduğunu söyletti. Nankör bir kaltak gibi Arizona'ya kaçıyorsun."

Gözlerim açılıyor, nerede olduğumu bildiği gerçeği karşısında şok geçiriyorum. *Nerede olduğumu biliyordu.*

"Biliyor muydun?" başarıyorum.

Sırıttı. "Amy."

Kalbim göğsümde durdu. *Hayır. Amy bana yardım etti. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ona asla güvenmemeliydim. Ona hamile olduğumu da söyledi mi?*

Bu düşünce damarlarıma dehşet pompalıyor.

Gülüyor. "Merak etme, bu yolculuğa değmezdin. Ama sonra seni benzin istasyonuma girerken gördüm. Ve şey..." Gülümsüyor, dişleri kırılmış ve lekeli. "Eski alışkanlıklar zor ölüyor, sanırım."

Eli aşağı iniyor ve çenemi kavırıyor, baskı altında çatlamasına neden oluyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni terk ederek beni aptal gibi gösterdin. Senin için yeterince şey yapmadım mı bebeğim?" Dizleri vücudumun iki yanında, kalçalarımın üzerine oturdu. Eğilip yüzümün yan tarafını yalıyor, parmakları çenemi sıkıyor. Kusmamak için nefesimi tutuyorum.

"Ben sana dünyayı vermedim mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama başımı sıkıca kavırıyor.

Ayağa kalkıyor ve sırtımın üst yarısı yerde asılı kalana kadar yüzümü kendisiyle birlikte çekiyor. "Sakın bana yalan söyleme."

Beni tekrar yere çarpıyor, başım yerden sekiyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Karnım takla atıp dönüyor ve kör edici acıdan boğazıma doğru yükseliyor.

"Benden çok *daha iyi* olduğunu mu sanıyorsun?" Botu kaburgalarımın çarpıyor, tekmesinin arkasındaki güç ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor, bıçak gibi bir ağrı yanıma doğru yayılıyor.

Toplayabildiğim tüm güçle ayağa fırlayıp onu üzerimden itiyorum, adrenalin patlaması hareketlerimi körüklüyor.

Hantal ve odaklanmamış bir şekilde koşuyorum, duruşumdaki ani değişim yüzünden başım dönüyor. *Keşke biber gazına ulaşabilseydim.*

Ama asla başaramıyorum. Havada büyük bir çatlak sesi duyuluyor ve yere düşüyorum. Acıyı beklerken hava sessizleşiyor, omzumu kavradığımda içimden şok akıyor, ıslak sıvı parmaklarımın arasından sızıyor. Nefes nefese , kolumun üst kısmında başlayan ve yavaşça dışa doğru yayılan bir yanık, ta ki hissettiğim tek şey içimi kasıp kavuran ateş olana kadar.

Dayanmaya çalışıyorum. Vurulduğumu bilerek yaşamaya çalışıyorum. Aptalca hatalarım beni buraya getirdi. Ama karanlığın omurgamdan yukarı tırmandığını ve beni ele geçirmek için yalvardığını, bana her şey bitene kadar saklanabileceğim sıcak ve güvenli bir yer vaat ettiğini hissedebiliyorum. Kendimi korumak için her zaman bildiğim yol.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve teslim oluyorum, son düşüncem küçük oğlum, onu ne kadar sevdiğimi hatırlaması için dua ediyorum.
Seni sonsuza dek seveceğim, seni sonsuza dek seveceğim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

Cocuk
Pornografisi.
Yasal Tecavüz.

Reşit Olmayan Birine Karşı İffetsiz ve Şehvet Düşkünü Davranışlar.

Bunlar, Birleşik Devletler Başkanlığının eski adayı utanç içinde kefaletsiz olarak tutuklanırken tüm dünyada yaygınlaşan manşetlerden sadece birkaçı. Memnuniyet damarlarımda dolaşıyor ve arkama yaslanıp hatıra olarak sakladığım Kübalıların kokusunu içime çekiyorum.

Olivia ortaya çıktıktan sonra diğerleri de onu takip etti. Şimdiye kadar beş kadın Thomas Wells'in kendilerini zorladığını, tecavüz ettiğini ya da istenmeyen yakınlaşmalarda bulunduğunu söyledi. Bu beş kadından üçü o sırada on sekiz yaşın altındaydı.

Zaman geçtikçe daha fazlasının konuşacağından şüpheleniyorum. Ancak bu gerçeği kutlamıyorum, çünkü üzücü gerçek şu ki, o hapse girerken -her şeyini kaybederken- o kadınlar sonsuza kadar ruhlarında onu hatırlatan izler taşıyacaklar.

Konferanstan sonraki birkaç gündür Olivia'dan haber alamadım.

Frank amcam biliyordu, tabii ki, bunda şaşılacak bir şey yok. Annem... Onun hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Yıkılmış gibi davrandı, ancak yıllar boyunca birçok kez onun gözyaşlarını gördüm ve bunlar her zaman kameraların önünde stratejik olarak yerleştirilmişti. Bence kurban rolünde çok ikna edici ama gerçekten kurban olduğuna ikna olmadım.

Eve geldiğinde ben kapıdan çıkıyordum, çantam hazırды ve gitmeye .

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni durdurmaya çalışmadı. Zar zor vedalaşabildim. Ve çocukluk evimden uzaklaşırken, beklentilerimin son damlasına kadar gitmesine izin verdim. Beni bağlayan her son bağ. Geçen her malle birlikte

Zincirler gevşedi ve Tennessee eyalet sınırlarını geçtiğimde koptular ve geride kaldılar.

"Ee, Mase, Nashville'e dönmek nasıl bir duygu?" Don'un sesi geliyor ve ben sırtarak deri koltuğuma yaslanıyorum.

Elimdeki Küba purosunu kokluyorum ve masaya bırakıyorum.

"Özgürlük gibi geliyor, ihtiyar."

"Şanslısın ki senin yerini alması için başka birini işe almadım."

Sırıtiyorum. "Çünkü benim yerim doldurulamaz."

Kıkırdıyor.

İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse Don, geri dönüp senin için çalışacağımdan emin değilim."

"Neden olmasın?" Sesi keskin.

"Bilmiyorum, duruma göre değişir sanırım. Sürekli seyahat etmeyi ve insanları avlamayı bıraktım. Lily'nin başına gelenler benim için her şeyi bir perspektife oturttu. İnsanların hayatlarını altüst etmekten sorumlu olmak istemiyorum. Bunu hak etmiyorlar."

İnliyor. "Sana daha önce de söyledim, Mase, umursamak için para almıyoruz." Ortamımda kızgınlık kabarıyor. "Sorun da bu zaten, Don. Ben

Son on yılımı kaçarak geçirdim ama sonunda yine nefret ettiğim yere döndüm. Bunu başkalarına yapmaya devam edecek gücü kendimde bulamıyorum."

"Diğer insanlar Wells mirasının varisi değil," diye alay ediyor. "İyi bir karşılaştırma sayılmaz."

"Evet, şey... bu onların sorunlarını daha az geçerli kılmıyor."

İç çekiyor. "Dinle. Neden onunla biraz oturmuyorsun? Acelemiz yok, zaten şu anda aktif bir işimiz de yok. Eğer gerçekten emekli olma zamanının geldiğini hissedersen, bana haber verirsin. Sana okyanus kıyısında bir oda ayırırız. Burası çok güzel."

Başımı sallayarak, sözlerinin neden olduğu duyguyu yutuyorum. Don benim için bir baba figürüne en yakın şey. Beni kanatları altına alan ve bana dünyanın tüm yollarını gösteren tek adam. Bana kör bir yolda rehberlik etti.

Bana bir adamın karakterini görmek için gözlerinin içine bakmayı öğretti. Ve ben hâlâ şeytanlarımın üstesinden gelmeye çalışan on dokuz yaşında kederli bir çocukken, *Savaş Sanatı*'nı elime tutuşturdu ve bana hazırlık yapmayı öğretti. İnsanların hareketlerini kontrol edemesem bile, tepkimi her zaman kontrol edebileceğimi öğrenmemi sağladı.

Don'u özlüyorum ve ona karşı içimde her zaman yaptığım şeyi yapmaya devam etmem için beni zorlayan bir sadakat duygusu hissediyorum. Şirketini onun için yönetmek, dünyamı iyileştirdiği her şeyin karşılığını ona ödemek. Ama artık kaderimde bu hayat yok, tıpkı geri kalan günlerimi dünyadan uzakta bir adada geçirmeye mahkum olmadığım gibi.

Yeterince saklandım.

"Evet, sana haber veririm."

Homurdanıyor ve vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Telefon görüşmesinde bir rahatlama hissi var ve sanırım ikimiz de biliyoruz ki, o bana istediği kadar düşünmemi söylese de, benim için geri dönüş yok.

Sadece ileri.

Bilgisayarımın başına oturmuş, geçen gün açtığımdan beri aklımdan çıkmayan Google haritasına bakıyorum. Sugarlake bulunduğum yerden yüz milden biraz daha uzakta. Ve Lily'nin orada olup olmadığını görmek için bisikletime atlayıp yolculuk yapmamak için her şeyimi harcıyorum.

İntikam duygusu ortadan kalktığına göre, sanki vücudumun eksikliğini telafi etmeye çalıştığı hayati bir organ gibi, içsel bir eksiklik varmış gibi hissediyorum. Lily'nin oğlunu her düşündüğümde zaten paramparça olan kalbim daha da kırılıyor, ona vermeye hakkım olmayan sözler verdiğimi biliyorum. Ona içten içe gerçekleşmeyeceğini bildiğim bir geleceğin hayallerini verdim.

Döndüğümünden beri dairemnden çıkmadım. Özgürüm ama bir amacım yok. Eskiden yalnızlığa hasretken, şimdi yalnızlığı boğucu buluyorum, çığlık atan bir çocuğun kıkırdamalarını ve küçük bir kuşun ötüşünü özlüyorum.

Telefonum odanın öbür ucundan titriyor ve onu almak için ayağa fırlıyorum, arayanın kimliğindeki ismi gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

Chase Adams.

Kalbim tekliyor.

"Alo?"

"Mason." Sesi alçak ve çakıllı ve ses tonuyla midem sıkışıyor.

"Sorun ne? Ne oldu?"

Aklımdan binlerce farklı senaryo geçiyor ve hemen babamın bir şekilde hâlâ ona ulaşmış olduğunu merak ediyorum. *Bu imkansız.*

"Sen... Ben-" Duraklıyor, titrek bir nefes veriyor. "Bu Lily, o..."
Kalbim gibi oluyor. İçim yanıyor, ne olursa olsun tükürüp istiyorum. "Ne olmuş ona?"

"Hemen buraya gel, dostum," diye mırıldanıyor. "Sana ihtiyacı olacak."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

I Acil servis yatağında uyanıyorum ve ağrımayan tek bir yerim bile yok. "Lily, ." Chase'in sesi beni vücudumda yaptığım envanter çalışmasından çekip çıkarıyor ve yanıma koşuyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama çenemden keskin bir ağrı yayılıyor. Yavaşça kapatıyorum ve irkiliyorum, sağ elim ağrıyı dindirmek için yukarı kalkıyor. Kolum yanıyor, ağzım tekrar açılıyor. "Ah, *lanet olsun*."

Chase sırtıyor. "Evet, eminim acıdır."

"Ne oldu?" Vücudumun sağ tarafını kavuran acıyı bastırmaya zorluyorum.

Chase iç çekerek sol elimi tutuyor. Gözleri karanlık ve öldürücü. "Senin pislik eski sevgilin yüzünden oldu."

Vücudum sarsılıyor ve aniden hareket etmenin verdiği acıyla kekeleyerek bir inilti çıkarıyorum.

Chase sertleşir. "Buraya birini çağırmamı ister misin? Bir dakika içinde döneceklerini söylediler ama ağrı kesici için bir şeye ihtiyacınız varsa..."

"Hayır." Sesim keskin. "Uyuşturucu yok."

Chase başını sallarken gözleri buğulanıyor. "Doğru. Doğru, *siktir*, tabii ki hayır."

"Eve yeni gelmiştim ve arabayı gördüm." Başka bir ses araya giriyor ve gözlerim Derek'e kayıyor, saçları farklı yönlerde dağılmış, mavi gözleri keskin ve delici. "Ve bir diğeri de ön bahçeme gelişigüzel park etmişti. Ön kapı hafif aralıktı ve bir şeyler ters gidiyordu. Silah sesini duyduğumda 911'i aramıştım bile."

İçim sıkılıyor, sol elim Chase'inkini daha sıkı sıkıyor.
Silah sesi. Vuruldu. Darryl tarafından.

Orospu çocuğu.

"İyi olmana çok sevindim," diye mırıldanıyorum, çenemi çok fazla oynatmamaya çalışarak.

"Lanet olsun Lil, iyi olmana sevindik," diyor Chase.

"Peşinden gittim ama seni yerde kanlar içinde görünce..." Derek titrek bir nefes veriyor. "Zihnim karardı ve odaklanabildiğim tek şey sendin."

"Yani kaçtı," diye sonuca

varıyorum. Derek başını

sallayarak yüzünü buruşturuyor.

Chase parmaklarımı sıkıyor. "Sana bir daha *asla* ulaşamayacak, Lily."

Yumuşakça gülümseyerek, şakaklarıma yayılan zonklayıcı ağrıyı görmezden geliyorum. "Bana bunun sözünü veremezsin, Chase."

Geçmişimdeki seçimlerden gerçekten kaçabilecek miyim, yoksa sonsuza kadar onların gölgesinde mi yaşayacağım merak ediyorum. Bir aydan daha kısa bir süredir buradayım ve şimdiden başkalarının hayatlarını altüst ediyorum.

Darryl nerede olduğumu biliyor. Döndüğümü biliyor. Derek'in nerede yaşadığını biliyor ve işi bitirmek için gelmesi an meselesi.

Tüm bunlardan önce hayatım *gayet iyiydi*. Chase beni bulması için adamını göndermeden önce. Mason lanet hayatıma girmeden önce.

Mason.

Alex.

Öfkeme rağmen kalbim sıkışıyor, her şeyden çok onun burada olmasını diliyorum. Yüzümü avuçlarının arasına almasını ve Darryl'in tutuşunun izlerini silmesini. Aramıza başka bir şeyin girmesine asla izin vermeyeceğini söylesin.

Beni ve küçük oğlumu koruyacağını.

Hiçbir yerde kendimi onun yanında olduğum kadar güvende hissetmedim.

Chase'in çene kasları titrer. "Söz veriyorum. Bu pisliğin yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Onu son gördüğümde öldürmeliydim."

Yatağı çevreleyen perde arkaya doğru sallanır ve yanında bir hemşire, beyaz önlüğü ve boynunda stetoskopuyla bir adam içeri girer. Gözlüklerini burnuna doğru iterek hafifçe gülümsüyor.

"Bakın kim uyanmış." Sırtışı genişliyor ama zihnim günün olaylarından dolayı çok fazla dikkat edemeyecek kadar sarsılmış durumda. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir kamyon çarpmış gibi."

Başını salladı. "Kullanılan mermi 9 mm'lik bir mermiydi ve şans eseri vücuda girdiğinde sağlam ."

Şanslısın.

Ne kavram ama. Durumumla ilgili hiçbir şey şanslı hissettirmiyor. Uyuşturucu bağımlısı eski sevgilim tarafından öldüresiye dövülmüş . Beni öldürmeye çalışmış gibi *hissediyorum*. Her zaman yaptığım gibi işleri herkes için daha da kötüleştirmişim gibi *geliyor*.

"Temiz bir çıktı ve herhangi bir sinir ya da tendona çarpmadı."

Chase doktora bakıyor, eli elimi hiç bırakmıyor. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Doktorun gözleri ona odaklanır. "Hızlı bir antibiyotik serumundan ve birkaç röntgenden sonra gitmekte özgür olacak demektir." Bakışları tekrar bana döndü. "Herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için önümüzdeki birkaç gün boyunca yakından izlenmesi gerekecek."

Başının yan tarafına vuruyor.

"Kurşun yarasından mı?" Beynim karışmış bir halde soruyorum. Ne dediğini anlamıyorum.

"Kafana gelen künt cisim travması yüzünden." Dudakları kısıldı. "Herhangi bir kafa karışıklığı, nefes alma problemi, bilinç kaybı... onu derhal geri getirmeniz gerekiyor."

"Buradayım," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, sanki ben odada yokmuşum gibi konuşmasının verdiği rahatsızlığa tutunarak kendimi dağılmaktan kurtarıyorum.

Bana doğru bakıyor ve hafifçe sırtıyor. "Özür dilerim, Bayan Adams. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı? Acınızı dindirmek için bir şey ister misiniz?"

Bir an için evet demeyi düşündüm. Ama sonra Darryl'in yüzü gözümün önünden geçiyor, yanaklarındaki derin yara izi, gözlerindeki donuk ve boş bakış ve içindeki tiksinti çalkalanıyor.

"Hayır," diyorum, tıpkı daha önce olduğu gibi. "Uyuşturucu yok." Bakışlarımı Chase'e çeviriyorum, aniden anlamaları için umutsuzluğa kapılıyorum. "Bana uyuşturucu vermelerine izin verme."

Chase'in dudakları köşeye doğru kıvrılıyor, parmakları benimkileri sıkıyor. "Onlara izin vermeyeceğim, Lil."

Doktor başını sallar. "Pekala, o zaman seninle ilgileneceğiz ve önümüzdeki birkaç saat içinde buradan çıkmış olacaksın."

ÜÇ BUÇUK SAAT SONRA, Chase arabasını garaj yoluna çekti, motoru kapattı ve bana bakarken iç geçirdi. "Yine kaçmayacaksın, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Chase'i bildiği tek aileden ayıramam."

Dişlerini emerek başını sallıyor. "Güzel. Nasıl olsa seni yine bulacaktım."

Elime bakıyorum, bileğimi kaşıma dürtüsü çok güçlü, ama tam hareket edecekken omzumdaki bir sızı bana kolumun askıda olduğunu hatırlatıyor ve yapamıyorum.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta, bugün birleşerek dev bir kan pıhtısı haline geliyor ve kalbimi sadece atabilmek için iki kat çalışmaya zorluyor.

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. Ona bakmaya devam ediyorum, zihnimi saran sis beni koruyabileceğini fısıldıyor. Beni bu sinir bozucu duygularla uğraşmak zorunda kalmaktan koru.

"Sam ve Anna'yı aradım. Hastaneye gelmek istediler ama onlara C'nin seni bu halde görmesini isteyip istemeyeceğinden emin olmadığımı söyledim."

Ailedeki herkesin oğlum için kullanmaya başladığı bu lakap karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Haklısınız. Teşekkür ederim." Başımdaki zonklama şiddetleniyor. Tam bir felaket gibi göründüğümünden eminim ama aynaya bakmaya korkuyorum, geçmişimin günahlarını yüzümde morluklar olarak görmek istemiyorum. Arabanın kapısını açmak için hareket etmeye çalışıyorum ama kolumun askıda olduğunu ve *her* yerimin acıdığını *yine* unutuyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, hayal kırıklığı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Kapıyı açmama yardım edebilir misin?" Kekeleyerek söyledim.

Chase başını sallarken dudakları aşağı doğru çekilir. "Bir şey daha var." Yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen beni öldürmek isteyeceksin ama bilmeyi hak ediyordu. Bilmek *isterdi*."

İçim dondu. O kim?" "Mason. O burada."

Eliyle önümüzde, yan tarafa park etmiş siyah Harley Davidson'ı işaret ediyor - ilk geldiğimizde fark etmeye zaman ayırmadığım bir araba. Ciğerlerime kramplar giriyor ve bir nefes çekiyorum, acı içgüdüsel ihtiyaçla çarpışıyor, kırılganlığım hangisine tutunacağımı bilemiyor.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum, nasıl hissedeceğimden emin değilim. Bir yanım hala ona çok kızgın. Ama daha büyük bir parçam onun rahatlığını arzuluyor, rüzgârda kaybolduğumu hissettiğimde beni geri getirebilen tek kişinin o olduğunu biliyor. Yavaş bir nefes vererek başımı sallıyorum.

"O zaman içeri girip onu karşılayalım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

C Kapılar çarpıyor ve vücudum dikleşiyor, kalbim göğüs boşluğuma çarpıyor, vücudum geriliyor ve Lily'ye yaklaşmak için kaşınıyor. Hiçbir şeyim yok.

Burada olmama nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de aptalcaydı. Belki de o kadar şey yaşamışken buraya gelmek bencilceydi. Özellikle de büyük ihtimalle benimle hiçbir şey yapmak istemediği için.

Ama gelmemelik edemezdim.

Daha ön kapı açılmadan yerimden kalkıp dışarı çıktım. Girişe giden koridora doğru ilerlerken, güneyli misafirperverliğinin timsali olan Alina da peşimden geliyor. Kapı açılıp Chase içeri girdiğinde adımlarım duruyor, kolu Lily'nin beline sarılmış.

Gözlerim onu içine çekerken karnım geriliyor. Sağ kolu askıda ama siyahlar, maviler ve morlardan oluşan bir tuvale dönüşen yüzünün gölgesinde kalıyor. Sağ tarafının tamamı şişmiş, alnının üstünde dev bir çürük oturuyor. Güzel gözlerinin her ikisi de renkli halkalarla çevrili ve vücudum bunu yapan orospu çocuğunu bulma ihtiyacıyla öfkeleniyor. O aptal orospu çocuğuna, ona *dokunabileceklerini* ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacaklarını düşünen insanlara ne olduğunu gösterin.

Gözleri yukarı bakıyor ve benimkilere kilitleniyor, göğsüm o kadar sıkışıyor ki bayılacak gibi oluyorum. Sağ gözündeki kan damarları yırtılmış, irisine doğru kanıyor ve küçük kuşumun bu kadar kırılmış görünmesine karşı damarlarımda kıvılcımlanan öfkeyi geri çekiyorum.

Onun bu hale gelmesinin sorumluluğunun bir kısmının bana ait olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ne de olsa buraya dönmesini sağlayan *bendim*. Babamın tehdidinde o kadar kaybolmuştum ki, Tennessee'de onu bekleyen tehdidi düşünmedim bile.

Korkak olan ve kararının bir parçası olmasına izin vermek yerine konuşmadan kaçan *bendim*. Kendi hayatının ve oğlunun hayatının güvenliği konusunda ona danışmak yerine en iyisini bildiğimi düşünen de bendim.

Pişmanlık çok kötü bir şey. Beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlayan ağır bir baskı. Lily'nin hayatımdan bu kadar zahmetsizce çıkmasına izin verdiğim için kendimden utanıyorum. Anlamasını sağlamak için mücadele etmediğim için.

Chase'in kollarından kurtulup yavaşça bana doğru yürürken kalbim sıkışıyor. Hava sessiz ve yoğun, gerginlik kalın bir sis gibi etrafımızda kıvrılıyor, yerçekiminin dünyayı güneşe doğru hareket ettirdiği gibi bizi birbirimize çekiyor. Yüzünde gezinmemek için ellerim iki yanımda kenetleniyor. Onun her bir parçasını öpmek istiyorum. Özürlerimi vücuduna yaymak ve affedilmesi için dua etmek. Ama tutuyorum, neye ihtiyacı varsa onu yapmasına izin veriyorum. Onun merhametine kalmışım ve o ne seçerse benim kefaretim olacak. Bunu isteyerek kabul edeceğim. Hak ettiğimden daha azı değil.

Tam önüme geldiğinde duruyor, gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdaki bağ canlanıyor. Kollarımdaki tendonlar esniyor.

Ve sonra bana doğru yığıldı. Kalbim duracak gibi oluyor, onu kollarımın arasında tamamen sarılana kadar sürüklüyorum. Yere çöküp gövdemden aşağıya doğru kayarken hıçkırıklara boğuluyor. Onu takip ediyorum, kollarım tutuşunu hiç gevşetmiyor, hırpalanmış parçalarının sarsılmasını engellemeye çalışıyor. Bacaklarım onun buruşmuş halini çevreliyor, yüzü göğsümde, gözyaşları gömleğimin kumaşını ıslatıyor.

"Minik kuş," diye mırıldanıyorum. "Her şey yolunda bebeğim. Ben yanımdayım." Elim kalkıyor ve başının arkasını yavaşça düzeltiyor, bir yaraya çarpmaktan korkuyorum ama rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Gözlerim yukarı bakıp Chase'e kilitleniyor, gözleri kırmızı çerçeveli ve camsı bir şekilde bizi süzüyor. Çenesini sallayarak başını sallıyor ve sonra etrafımızda dolaşıp Alina'nın elini tutarak odadan çıkıyor.

Ve işte burada kalıyorum, ruhumun diğer yarısını tutarak, acısını içime çekerek ve tenime yerleşmesine izin vererek. Şimdilik bu yükü taşıyacağım ve umarım fırtınayı atlatmasına yardım etmem için kalmama izin verir.

Bacaklarım ve gömleğim gözyaşlarıyla ıslanana kadar sakinleşmiyor, ağlamaları hıçkırığa dönüşüyor ve nefesleri eşitleniyor. Bizi hafifçe ileri geri sallıyorum, ağzım kafasına öpücükler konduruyor, kalbim her şeyi alıp götürme ihtiyacıyla *sızlıyor*.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyor gömleğime karşı. "Biliyorum."

İç çekiyor, başını çevirip bana bakıyor, şişmiş yanağını ortama bastırıyor. Hırpalanmış ve yara bere içinde olsa bile, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Senden nefret etmeliyim." Sesi çatlıyor.

Yanağımın içini ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Ama burada olduğun için *gerçekten* çok mutluyum." Yine hıçkırıyor, vücudu kollarımda titriyor.

Kollarım onu daha da sıkıyor ve o da bağıyor. "Üzgünüm, kaburgalarım ağrıyor." İçimdeki öfke alevleniyor. "O orospu çocuğunu *öldüreceğim*."

Esniyor, gözleri dalgalanıyor. "Bunu daha sonra yapabilir misin? Şu anda sadece bana sarılmanı istiyorum. Yarın sana yine kızgın olacağım."

Göğsümden bir kıkırtı yükseliyor ve başının tepesine tekrar bir öpücük konduruyorum, kalbimi umut kaplıyor. "Odan nerede?"

Gözlerini kapatıyor. "Sağdan ikinci kapı."

Dikkatlice ayağa kalkıyorum, bir kolumu bacaklarının altından geçiriyorum, diğer kolumla da onu koridordan geçirip odasına götürürken sırtını kucaklıyorum. Yatağa , başı yastıklarla desteklenmiş, ayakkabılarını çözüp çıkarmamı izliyor.

"Kıyafetlerini çıkaracağım, tamam mı? yakarsam söyle." Başını salladı.

Çoraplarını çıkarıp ellerimi bacaklarında, uyluklarının dış kısmında usulca gezdiriyorum, kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve bir elimi altından geçirerek kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Kolayca aşağı yuvarlanıyorlar, ama kotunun üzerindeki kan sıçramalarının envanterini çıkarırken laneti tutmam gerekiyor.

Pantolonunu çıkardıktan sonra öne doğru eğiliyorum, ellerim gömleğinin eteğinin altından kayıyor ve kaldırıyorum. Çürük tarafı görüldüğünde göğsüm çekiliyor. Parmaklarım o bölgede geziniyor ve Lily nefesini tutuyor.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Seni incitiyor muyum?"

Başını sallıyor, yüzüne acı dolu bir gülümseme yayılıyor. "Sadece kalbim."

Midem bulanıyor ve eğilip ağzımı yumuşak bir şekilde yan tarafındaki çürüğe bastırıyorum. "Bunu yapmak istememiştin."

Nefesi kesiliyor ve sol elini kaldırarak gözlerinin altını nazikçe siliyor. "Öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, bakışlarıyla buluşmak için ayağa kalkarken göğsüm kendi üzerine çöküyor. "Sana asla aşık olmak istemedim. Seni incitmek de istemedim. Sana söyleyecektim, Lily. Seni korumaya çalışıyordum."

Başını yana çeviriyor. "Şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Alt dudağını ağzına götürerek başını sallıyorum. "Tamam."

Kolsuz bluzunun askılarını yavaşça askılı kolunun üzerinden geçiriyorum, sonra gömleğinin geri kalanını çıkarıyorum, karnım ağrıyan omzunu sıyracağım endişesiyle geriliyor.

Arkasına uzanıp sütyenini çıkarıyorum, hareketini tekrarlayarak yanımızda yere düşmesine izin veriyorum. Kendimi durduramayıp geriye doğru eğilerek göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük daha konduruyorum. "Benden nefret edebilirsin, küçük kuş. Bununla yaşayabilirim. Hayatta kalacağına söz verdiğin sürece."

Yukarı bakarak bir yanıt bekliyorum ama nefes alış veriş durmuş, gözleri kapalı.

Onu içime çekmek için kendime birkaç dakika izin veriyorum ve sonra yanına uzanıyorum, onu kollarımla sarıyorum ve onu güvende tutacağımı fısıldıyorum.

Bu gece ona sarılacağım.

Yarın, o orospu çocuğunu bulacağım ve bunu ona ödeteceğim.

OceanofPDF.com

M A S O N

D Lily'nin hırpalanmış vücuduna rağmen gece boyunca uyuyor ve ben de sabah o önce yatağından sıvışabiliyorum. Gerinerek koridorda ilerliyorum, taze demlenmiş kahvenin kokusu ve bir sigara ihtiyacı içimi cımcıkliyor.

Mutfağa doğru yürürken duruyorum.

Alina'nın kahve cezvesine hakaret etmiş gibi baktığını gördüğümde kısa bir süre. "Günaydın," diye mırıldanıyorum, sesim hâlâ uykudan çakıllı.

Yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle arkasını dönüyor. "Günaydın!" diye cıvıldıyor. "Kahve ister misin?"

Boynumun arkasını ovuşturarak başımı sallıyorum. "Aslında biraz isterim. Teşekkür ederim."

Sırıttırıyor ve bir fincan alıp bana doğru uzatıyor. "Sana bir kupa getireceğim ama gerisi sana kalmış. Bacakların kırık değil."

Gülüyorum, sözlülüğünün tadını çıkarıyorum. Chase odaya girerken bakışları geçip gidiyor, gözleri parlıyor. Ona doğru ilerliyor, kollarını beline doluyor, onu geriye doğru eğiyor ve dilini ağzına daldırıyor, belli ki odada olmamı hiç umursamıyor.

Kıkırdarak arka verandalarına yürüyorum ve cebimden bir sigara çıkarıp tatlı rahatlamayı içime çekiyorum. Birkaç dakika sonra sürgülü kapı açılıyor, Chase kahvesini yudumlarken yanımda duruyor.

"Peki, ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Daha spesifik olman gerekecek."

"Sanırım bu sikik suratı bulacaksın, değil mi?"

Sigaramdan derin bir nefes çekiyorum, dumanı üflerken başım gökyüzüne doğru eğiliyor. Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum, içim içimdeki öfkeyle geriliyor.

Bok parçasını bulduğumda geri çekileceğim. "Evet, kulağa doğru geliyor."

Chase'in gözleri kararır. "Güzel. Ben geliyorum." Ellerini başının üstünde . "Derek aradı, Darryl için cinayete teşebbüsten tutuklama emri çıkarıldığını söyledi."

Bir kahkaha attım, burnumdan dumanlar çıkıyordu. "Teslim olmadığı ya da onu bulmadıkları sürece bu hiçbir işe yaramaz."

"Evet, şey. Bir daha kaçmasına izin vermeyeceğim Mason. burada ve kalacak. Ve onun güvende hissetmesine *ihtiyacım* var." Kollarını iki yana açtı. "Öyleyse bunun gerçekleşmesi için ne yapmamız gerekiyorsa yapalım."

Kararlılık içime işliyor ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam. Bir saat içinde hazır ol. Arabayı sen kullanacaksın." Sigaramın izmaritini söndürüp içeri giriyorum.

Lily'nin odasına döndüğümde uyanıktı, hayal kırıklığı yüz hatlarını kaplamıştı, kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüştü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Yarayı temizlemem lazım ama..." Başını sallıyor. "Sence duş almamda bir sakınca var mı?"

Göğsüm kasılıyor. "Evet, küçük kuş. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Çenesi kalkıyor, gözleri sertleşiyor. "Hayır, bunu yapabilirim. Ben sadece... Bebeğimi istiyorum, ama ben-" Elini vücudunda aşağı doğru sallıyor. "Ne düşünecek?"

Ona doğru yürürken kalbim tekliyor, midem sıkışıyor, yüzüne bakana kadar çömeliyorum. Saçları bir perde halinde dökülüyor ve ben uzanıp kulaklarının arkasına doğru taradıktan sonra elimle çenesini hafifçe kavriyorum. "Annesinin bir savaşçı olduğunu düşünecek. Bir savaşçı. *Hayatta kalan* biri."

Islaklığı yanağından aşağı süzülüyor ve parmak eklemlerime damlıyor. Bu manzaraya dayanamayıp ayağa kalkıyorum, gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyorum, ağzım çürüklerinin üzerinde geziniyor ve dudaklarının köşesine konuyor.

Titrek bir nefes alıyor. "Sana hâlâ kızgıyım."

Başımı sallıyorum, ellerim yüzünü çevreliyor.

"Sorun değil." "Seni affetmiyorum."

"Bu da sorun değil."

Bakışları ağzım ve gözlerim arasında gidip geliyor. "Yine de kalmanı istersem bu beni zayıf mı gösterir?"

Kalbim göğsümde zıplıyor, sarmaşık gibi umut saçıyor. Yutkunuyorum, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bence bu senin bir karar, küçük

kuş. Yaptığım şeyi neden yaptığıma dair size binlerce neden sayabilirim ama hepsi bahane olur."

"Sadece bana gerçeği söyle," diye fısıldıyor.

"Gerçek," diye tekrarlıyorum, bir şey karnımı ortama doğru çekiştiriyor. "Gerçek şu ki, on dokuz yaşımdan beri Mason adıyla özel dedektiflik yapıyorum. Kardeşin seni bulmak için çaresizce beni tuttu. Gerçek şu ki, seni gördüğüm an, seni tanımaya ihtiyacım *vardı*. Ve ilk tanıştığımızda, o zaman bile bu işi yapamayacağımı biliyordum."

Burun delikleri parlıyor. "Ama sen bunu yaptın."

Alnımı onunkine yaslıyorum, sağ tarafından uzak durmaya dikkat ederek. "Babam beni buldu. Seni ve Chase'i tehdit etti." Duygular göğsümde patlıyor, korkunun anısı içimi donduruyor, o zaman olduğu gibi şimdi de içgüdüsel. "Sana bir şey olmasına izin vermektense *ölmeyi* tercih ederim."

Gözünden bir damla daha yaş süzülüyor ve başparmağımla siliyorum.

"Gerçek şu ki, sana dönmeden önce babamla başa çıkmam gerekiyordu. Olivia benim nişanlımdı ve benim çocuğum olduğunu sandığım ama ondan olduğu ortaya çıkan çocuğa hamileydi." Gözleri büyüdü ve ben de nefesimi içime çektim. "*Gerçek* şu ki, seni evden çıkarmak için ev sahibine para verdim. Kardeşine moteline gittim ve seni eve götürmesi için söz verdirdim." İtirafım midemi bulandırıyor.

Gözleri parlıyor ve yüzünü buruşturarak başını başka yöne çeviriyor. "*Ne* yaptın?"

Gözlerim yanıyor. "Babam oğlunu *tehdit etti*, Lily. O bir amatör değil. Güçlü bir adamdı. İkinize de her şeyi yapabilirdi. Yani evet, ben kötü adamım." Sesim çatlıyor, yumruğum göğsüme çarpıyor. "Ben senin dünyanı mahveden bir pisliğim. Ama seni güvende tutacaksa bunu binlerce kez yaparım."

Ağzını açıyor ama ben devam ediyorum, her şeyi açıklığa kavuşturmak için çaresizce.

"*Gerçek* ki, sen zayıf olmaktan başka bir şey değilsin."

Burnunu çekiyor, avuç içi kalçasına çarpıyor. "Seni *tanımıyorum* bile."

Elini tutup göğsüme bastırıyorum, sonunda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Beni tanıyorsun. Küçük kuş, beni tanıyorsun."

Başını sallıyor. "Ben sadece... Sen Alex misin yoksa Mason musun? Bilmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var."

Nefesimi üfleterek başımı sallıyorum, içim içimi yiyor. "Bana Alexander ismini verenler benim için öldüler. Mason *benim* seçtiğim isim.

Bu beni özgür hissettiriyor. Ama bir isim *sadece* bir isimdir, minik kuş. Bana ne istersen onu söyleyebilirsin." Onu dudaklarından hafifçe öperek ayağa kalkıyorum ve göz kırpyorum. "Belki bu sonuncusu olur diye."

Ağzının kenarları seğirdi. "Sen bir ."

Kapıya doğru ilerliyorum, gülümsemek için arkamı dönüyorum. "Ama beni sahiplensen de sahiplenmesen de ben *senin* ."

Kalmama izin vereceğini umarak onu duşa bırakırken kalbim göğsümde çarpıyor.

Darryl' izini sürmek şimdiye kadar yaptığım en kolay işlerden biriydi. Saklanmıyordu bile. *Kendi hatası*. Sabıka kaydı bir mil uzunluğunda, halka açık ve biraz araştırdıktan sonra nerede olduğunu düşündüğüm hakkında genel bir fikrim var.

Lily'yi odasında yalnız bıraktıktan üç saat sonra, ağabeyi ve ben, etrafı tel örgülerle çevrili ve araba yolunda paslanmış bir araba bulunan köhne bir evin kaldırımına yanaştık.

Chase'e bakıyorum, gergin tavrını fark ediyorum. "İyi misin?"

Kaşları çatılmış, yumrukları bacaklarına dayanmış. "Evet, ben sadece... Bu eve daha önce de gelmişim. *Siktir*." Saçlarını karıştırıyor. "O kaybolduktan sonra bu evin önünden defalarca geçtim, buralarda olması için dua ettim. Ama hiç gelmedi." Bir kahkaha attı.

Silahı kılıfımdan çıkarıp sürgüyü geri çekerek bir mermi sürdüm ve her ihtimale karşı emniyeti kapattım. "Burası onun evi değil. Amy Landerson adına kayıtlı."

Chase omuz silkiyor. "değil."

Sırıyorum, beklenti içimde uğulduyor. "Ben de öyle."

Kapıya doğru yürüyüp yumruğumla vurduktan sonra geri çekilip bacağımı kaldırarak menteşelerini tekmeliyorum. Büyük bir çerçeveye sahip olmanın avantajları.

"Tak, tak. Evde kimse var mı?" Bağırıyorum.

Genç bir kadın kanepeden fırlıyor, gözleri yarı kapalı ve parlak, kırık kapıya inmeden önce Chase ve bana odaklanmaya çalışırken vücudu sallanıyor.

"Merhaba." Genişçe gülümsüyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Adamın buralarda mı?" Vücudumu döndürerek soruyorum.

"Siz polis misiniz?" Kelimeleri bulanık.

"Saçma sapan erkek arkadaşının kişi benim. Nerede o?" Başını kaşıyor. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

Chase güçle koridorda yürümeden önce homurdanıyor. Göğsüm panikle sıkışıyor, onun silahlı olmadığını ve Darryl'in silahlı olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum. Takip etmeye başlıyorum ama gözlerim Amy olduğunu tahmin ettiğim kişiye takılıyor, ellerindeki taze kanı ve yerdeki iğneyi fark ediyorum. Bir zamanlar onun benim Lily'm olduğunu bildiğim için midem bulanıyor.

Arka odadan bağırışlar geliyor ve kalbim göğsümde çarparak koridora koşuyorum. Chase'i buluyorum, yumruğu Darryl'in suratında, eli boğazına sarılmış, onu duvara yapıştırıyor.

"Kız kardeşimi becerebileceğini ve seni becermeye gelmeyeceğimi mi sanıyorsun? Öylece gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Yumruğunu tekrar ileri atarak Darryl'in burnuna çarptı, burun deliklerinden kan fışkırdı ve Chase'in parmak eklemlerine sıçradı. "Bunun için *yıllardır* bekliyordum."

Yaklaştım, Chase'i geri çektim. Onu bırakıyor ve Darryl bir yığın halinde yere düşüyor, elleri yüzünü örtmek için yukarı kalkıyor.

Yanına çömeliyorum, silahı kılıfından çıkarıyorum ve namluyu çenesine dayıyorum, gözleri odaklanmamış ve bulanık. *Lanet olası bir uçurtma kadar yüksek.*

"Darryl," diye mırıldanıyorum.

"Ne istiyorsunuz lan siz?" diye tükürüyor.

Gözlerim parlıyor, göğsüm şu ana kadar bastırdığım öfkeyle yanıyor. "Kafan karışmış gibi görünüyor." Kırık eklemlerini ovuşturan Chase'e doğru dönüyorum. "Sana da kafası karışmış gibi görünüyor mu?" diye soruyorum.

Chase sırtıyor. "Evet, öyle."

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Gördüğünüz gibi, sorularınıza cevap vermek için burada olduğumu düşünerek kafanız karışmış *olmalı*." Namluyu çenesinin altından çıkarıp geri getiriyorum, yüzünün yan tarafına çarpıyorum, çatırtı damarlarımda bir tatmin dalgası yaratıyor.

Darryl çığlık atarak yana savruldu, kırılan bir dişi ağzından fırladı ve yanımda yere düştü.

"Senin başına geldiğinde pek iyi hissettirmiyor, değil mi?" Yakınına eğildim, elimle başını yağlı saçlarından kavradım, boynunu doksan derecelik bir açıyla bükülene kadar yukarı ve geriye doğru çektim. "Ona dokunabileceğini ve gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Onu yüzüstü yere çarpıyorum.

Halı onun acı dolu iniltisini bastırıyor. Sırt üstü dönüyor ve sırtıyor, dişleri kırmızıya boyanmış. "Lily'den mi bahsediyorsun? Onu öldürmeden önce sismeliydim."

"Onun adını ağzına alma, seni bok çuvalı," diye öfkeleni Chase, öne çıkıp çizmesini Darryl'in böğrüne geçirdi. Darryl inleyerek kendi üzerine kıvrılıyor.

Öksürüyor, kan tükürüyor, manyakça bir kahkaha havayı delip geçiyor.

Bu adam öyle bir gitmiş ki insan bile sayılmaz.

"Belki bir dahaki sefere o piç çocuğu yakalarım. O hiç sahip oldu mu?"

Öfke içime doluyor ve görüşüm kararıyor. Onu ensesinden tutup kaldırıyorum ve duvara doğru itiyorum, silahım şakağına, ön kolum boğazına dayanıyor. "Beni sınamak mı istiyorsun, orospu çocuğu? Bu mudur yani?"

Gözleri açılıyor, elleri kolumu tırmalıyor, ben de nefes borusuna bastırıyorum ve baskı altında ezildiğini hissediyorum. Ağzı açılıyor, nefes nefese kalıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Daha sert bastırıyorum, gözlerindeki hayatın tükenişini izlemekten zevk alıyorum. Yüzü , oksijensizlikten ağzı maviye dönüyor ve ben gidiyorum. Bu bok parçasını gezegenden silmeye kararlıyım, böylece onlara asla ulaşamayacak. Böylece isimlerini söylemeye çalışacak kadar bile nefes alamayacak.

Bir el omzumu sıkıca kavrayıp sarsıyor ve beni sersemlikten kurtarıyor. Dönüyorum, Darryl yere düşüyor, hırıltılı bir şekilde boğazını tutuyor, acınası ağzından iniltiiler çıkıyor.

Chase, "Onu öldürme," dedi.

Burnumun kenarını sıkarak iç çekiyorum ve içimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışıyorum.

"Eğer onu öldürürsen, götürülen *sen olursun*." Elini yüzünde gezdiriyor. "Ve siktir dostum. Sana ihtiyaçları var, tamam mı? Seni seviyor. Seni affedecek ve Bebek C'nin de sana ihtiyacı var."

Kalbim kabarıyor.

Arkamı dönüp Darryl'in buruşmuş haline bakıyorum. Çırpınıyor, sıska kollarını yukarı iterek ayakta durmaya çalışıyor. Chase ve ben omuz omuza vermiş, onun çabasını izliyorduk. Ayağa kalkar kalkmaz ileri atılıp, şakağına tekrar soğuk çengel attım.

Gevşek vücudu yere yığılır.

Arka cebimden çıkardığım fermuarlı bağları kaparak ellerini ve ayaklarını bağladım, onu kaldırdım ve odadan çıkmadan önce omzuma attım.

Chase takip ediyor, kaşları saç çizgisinde. "Hazırlıklı geldin, ha?"

Sırıttıyorum, arabaya yaklaşırken Darryl'in ölü ağırlığını ayarlıyorum ve onu arka koltuğa atıyorum. Kafasının kapıya çarpma sesinden zevk alıyorum.

"Onu nereye götürüyoruz?" Chase soruyor.

"Eğer onu öldürmeme izin vermeyecekseniz, o zaman kilit altına alınmasını ve uzakta tutulmasını sağlayabiliriz. Onu polis karakolunun yanındaki bir sokağa bırakalım ve ihbarda bulunalım. Onu . Kaçabilecek gibi değil."

Sebepten olduğu onca şey için içimde hâlâ öfke var ama adaletin yerini bulacağından eminim.

Onu Sweetwater polis karakolunun yanındaki bir sokağa atarken biraz daha rahat nefes alıyorum.

Chase'le aramızdaki ilişkinin iyiye gittiğini düşünmeden edemiyorum. Bana daha önce hiç göstermediği bir kabullenme var. Bizi bir araya getiren ortak bir neden, bize her şeye rağmen belki de o kadar da farklı olmadığımızı gösteriyor.

OceanofPDF.com

L I L Y

B Aby Chase hayatımın bir süper kahraman filmi olduğuna karar verdi. Ben de buna , sadece beni siyah ve beyaz dövülürken görüp travma geçirmediği için mutluyum.

Mavi. Annesinin Örümcek Adam tarafından nasıl kurtarıldığını odadakilere anlatırken gülümseyerek mısır gevreğinden bir ısırık alıyorum. Kızların hepsi "spa" günü için geldiler, ki bu aslında "Lily kendini daha az bok gibi hissetsin" demektir. Ama onların etrafta olması güzeldi. Aitmişim gibi hissediyorum.

Trajedinin insanları bir araya getirmesi ne garip.

Ön kapı açılıyor, Chase ve Mason okul çocukları gibi kıkırdarak içeri girdiklerinde gözlerim açılıyor.

Ne oluyor be?

"*Sonunda,*" diye homurdanıyor Jax, oturma odasından içeri girerken. "Günün geri kalanını moda hakkında konuşmalarını dinleyerek geçirmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Mısır gevreğime homurdanıyorum ve Blakely sırtıyor. "Jackson, moda zevklerimi paylaşmamı sevdiğini sanıyordum." Kadın sırtıyor ve adamın gözleri kararıyor.

"Ağzımı tıka. Gidip Eli'ı arayacağım," diyor Becca ve odadan çıkıyor.

"Siz ikiniz nerelerdeydiniz?" Lee bir bardak sudan yudumlarken soruyor.

Chase omuz silkiyor ve Mason bu sıcakta nasıl giydiğine dair hiçbir fikrim olmayan ceketini çıkarıyor. Onu içime çekerken içim alev alev yanıyor.

Tanrım, bu kadar iyi görüldüğünde kızmayı zorlaştırıyor.

"Awex!" Chase ciyaklayarak bar taburesinden fırlıyor ve onun kollarına koşuyor. Bu isim sistemimde bir şok etkisi yarattı; zaten ona Mason demeye alışmıştım.

Küçük oğlumu kucağına alıp göğsüne götürürken Mason'ın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve onu sıkıca tutarken gözleri kapanıyor.

"Hey, küçük

Adamım. Seni özledim."

Chase arkasına yaslanıyor, küçük elleri Mason'ın yanaklarına bastırıyor. "Bana bir krep kulesi yaptın."

Kalbim genişliyor, göğsümden sıcaklık akıyor ve Mason gülüyor. "Evet, dostum, yaptım."

O ayarlar onu üzerinde onun kalça, ve yürür daha uzak içine ve mutfakta, bir oda dolusu yabancıların içinde tamamen rahat. Bakışları bana kilitlendi.

Sırıtıyorum. "Şimdi de kardeşimle bağ kurmak için gizlice mi kaçırıyorsun?"

O gülümseyerek omzunu kaldırıyor. "Bazı ortak noktalar bulduk."

Kaşlarım çatıldı.

"Awex, annenin Spiduh-Man tarafından kurtarıldığını biliyor muydun?"

Mason'ın odağı tekrar kucağındaki çocuğa dönüyor ve benim midem takla atıyor. Aşık olduğu apaçık ortadayken, bebeğimi Mason gibi bir adam olmadan nasıl yaşatabilirdim?

Benim öyle olduğum açıkken, onsuz nasıl yaşayabilirim?

"Hey, Lily," diyor Lee. "Hazır mısın bilmiyorum ama gelecek hafta annemin mezarına gideceğim, eğer sen de gelmek istersen."

Midem sıkışıyor ama Bayan Carson'la yüzleşebilmek ve saygılarımı sunabilmek için başımı sallıyorum.

Bana gülümsüyor. "Harika!"

Blakely sırtıyor ve Jax'i oturma odasına kadar takip etmek için izin istiyor. "Cidden, ?" Buruşuk yüzlerine bakarak soruyorum.

Formlar.

Chase'in gözleri bana bakarken sertleşiyor. "Sana bir daha asla ulaşamayacağını söylemiştim."

İçim sıkışıyor, nefesim ciğerlerimden kesiliyor. Vücudum sarsılıyor ve bir yanık yan tarafımı tahrip ederek acı içinde irkilmeme neden oluyor. Mason bir adım öne çıkıyor, bebek Chase hâlâ kalçasında oturuyor, gözleri endişeyle parlıyor.

Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim, sadece hareketsiz olduğumu unutmak kolay." Göğsüm sıkışıyor. "Ne diyorsun...?"

Mason başını sallar. "O gözaltında. *Bir* sürü arama emri var, küçük kuş. Sana karşı suçlamalardan daha fazlası." Bana doğru yaklaşıyor ve boştaki eliyle saçımı kulağımın arkasından okşuyor. Dokunuşuna doğru eğildim, gözlerim dalgalanıyordu. "Muhtemelen tanıklık etmek zorunda kalacaksın."

Başımı sallıyorum, damarlarımı bir arı kovani gibi saran endişeyi içime çekiyorum. "Bizi sonsuza dek yalnız bıraktığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Awex!" Chase, Mason'ın kollarında zıplayarak anı böler. "Hadi gidelim."

Mason sırtıyor. "Tamam, küçük adam." Bana bakıyor, ben de el sallıyorum. "Sorun değil, yoruldu, sanırım gidip uzanacağım."

Mason'ın yüzünde benimle gelmek istediğini görebiliyorum, ancak mesafemize saygı duyuyor ve ben onu geri almayı seçene kadar bekliyor.

"Hey, konuşabilir miyiz Lil?" Chase sorar.

Başımı sallıyorum, gözlerim onun kırılmış eklemlerine kayıyor. "Önce onları temizlemek ister misin?" Midem kasılıyor, Darryl'e neler yapmış olabilecekleri gözümün önünden geçiyor. Muhtemelen hak ettiğinden daha azı, ama her iki durumda da umursayacak bir şey bulamıyorum.

Parmaklarını elinin üstünde gezdiriyor. "Sadece birkaç şey söylemek istiyorum ve sonra uyumana izin vereceğim."

Ayağa kalkıp yatak odama doğru yürüyoruz, Chase kapıyı kapatıyor. Bedenim ağırlaşıyor ve bu konuşma için yeterince uzun süre uyanık kalabilmeyi umarak yatağa uzanıyorum. *Çok* yorgunum, bedenim dinlenmeye can atıyor.

"Doktoru aradım," diyor.

Kaşlarım . "Doktor kim?"

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Terapistim. Nashville'de yaşarken benim terapistimdi. Ama sanırım en çok onu seveceksin. Aile seanslarımız için."

Ortamımda tedirginlik titreşiyor. "Oh, tamam."

"Uzun zamandır senin yüzünden kafayı yemiştin, biliyor musun? Bunu aşmamda bana yardımcı oldu."

Boğazıma tırmanan mide bulantısını bastırıyorum. "Dinle, ben...-Hatalarım için üzgün olduğumu söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, eğer onları yapmasaydım, oğlum olmazdı ve onun için binlerce kez aynı kararları verirdim."

Ne dediğimi anladığını umarak midem bulanıyor. Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

"Uzun bir süre Lil," diye başlıyor. "Bunun benim hatam olduğunu düşündüm."

Göğsüm sıkışıyor, mideme kramplar giriyor. "Ne? Chase, hiçbir şey senin hatan değildi. *Hiçbir şey.*" Sağlam elimi uzatıp onunkini yataкта örtüyorum. "Tüm hayatım boyunca yanımda olan tek kişi sendin." Dehşet içimde yükseliyor, kelimeleri zorlamaya çalışıyorum. Ama yine de gelmiyorlar. "Sugarlake'e taşınmadan çok önce bile senden sır saklıyordum."

Yüzü kapanıyor.

"Kimsenin görmesini istemediğim kendi şeytanlarım vardı. Keşke onlar hakkında konuşabilseydim. Keşke ben-"

Eli benimkinin altına giriyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Jason ve Lydia ile geçirdiğimiz zaman kâbuslarıma giriyor."

Jason. Adı duvarlarda yankılanıyor ve ortama öyle hızlı çarpıyor ki, siniyorum.

"*Kahretsin*, Lily, iyi misin?"

Tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarımdan gözlerim yanıyor ve başımı sallıyorum. "Onun hakkında konuşamam."

Chase'in tüm tavırları sertleşiyor, burun delikleri açılıyor. Sonunda dudakları bükülerek iç çekti. "Biliyordum amına koyayım. Hiç görmek istemedim ama yine de biliyordum. Bunu lanet günlüğüme yazdım."

İçim daralıyor, utanç beni pelerininin altına çekmeye çalışırken karanlık bir siren gibi beni çağırıyor. Artık bildiği için hakkımda daha az düşünmesini istemiyorum.

Aniden hareket ediyor ve beni kollarıyla sarıyor. Yanım acıyor, vücudum dün olduğundan daha sert, ama yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülürken bana sarılmasına izin veriyorum.

"İyileşmek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "İyileşmek istiyorum. Ama henüz bunun hakkında konuşamam."

"Sus," diye yatıştırır. "Bir şeyleri dile getirememenin nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilirim." Arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Sesi boğuklaşıyor. "O herifin sikini kesmeliydim."

Bakışlarım sol alnından geçen kabarık ete gidiyor ve bu bana garip bir rahatlık hissi veriyor, yaralarım derin olsa da hepimizin yara izleri olduğunu hatırlatıyor. Bazıları diğerlerinden daha görünür.

"Sen bir kızın isteyebileceği en iyi kardeşsin Chase Adams," diye fısıldıyorum. "Çocuğuma herhangi birinin adını vermezdim."

Çene kasları titriyor. "Sen ve ben dünyaya karşı, değil mi Lil?"

Boğazım şişiyor, görüşüm lekeli bir hal alıyor. "Sonsuza kadar."

Sırıttırıyor ve alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalkıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

O gittiğinde, dile getiremediğim her şey için ağlıyorum ve iyileşmek istediğim her yol için ağlıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

M A S O N

I Bir hafta oldu ve Lily bana gitmemi söylemedi. Teknik olarak o da bana kalmamı söylemedi ama Jax ve Blakely bana şehrin kenarındaki bu oda ve kahvaltı mekanından bahsetti. İşte buradayım, kendimi Lily beni burada istediğini kabul etse de etmese de küçük kasaba hayatı.

Her günümü Chase ve Alina'da geçirdim -ki *sonunda* ona Lee dememe izin verdi- ve her gün Lily'nin gözlerinin biraz daha uzadığını hissediyordum. Buz gibi duvarları biraz daha eriyor.

"Seninle sürekli oynamak istediği için şanslısın," diyor Lily, sesi beni bebek Chase'in derin, eşit nefesler almasını izlediğim yerden ürkütüyor.

Yaklaşık yirmi dakika önce uyuyakaldı ve o zamandan beri burada oturup onu içime çekiyorum, beni yanında istemediğine karar verirse ne halt edeceğim endişesiyle içim içimi yiyor. Benim olmadığını biliyorum ama... benimmiş gibi *hissediyorum*.

Sırıttıyorum, ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Benimle oynamak isteyen *sen* olmadığına emin misin?"

Elini göğsüme vurarak homurdanıyor ve ben de yavaş yavaş gözlerine geri sızmaya başlayan ışığın tadını çıkararak sırtıttıyorum.

Lee oturma odasına giriyor, ne kadar yakın durduğumuzu görünce bakışları yumuşuyor. "Siz ikiniz konuşmak isterseniz ben ona göz kulak olabilirim." Elini Chase'e doğru sallıyor.

Lily'nin kaşları çekiliyor, başı öne eğiliyor. "Bu değil-"

Elinden tutup onu koridorun sonuna sürüklüyorum. "Bu harika olur, teşekkürler," diye bağıriyorum omzumun arkasından.

Lily'yi odaya kadar takip edip kapıyı kapatıyorum, onu odaya doğru itiyorum ve hemen onun alanını daraltıyorum. "Beni hâlâ affetmedin mi?" Kollarımı başının iki yanına koyup onu hapsederek soruyorum.

Nefesini içine çekiyor, gözleri kararıyor. Yüzü hâlâ morarmış ama şişlik önemli ölçüde inmiş ve onu bağladıkları askıdan kurtulmuş. Hâlâ ağrısı var ama hiç şikâyet etmiyor, acısını bastırıyor ve ağır ilaçlar almayı reddediyor.

Burnunu kıvırıyor. "Affedilmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum, ağzımı onunkine değecek kadar yaklaşıtıyorum. "İstersen yalvarırım."

Dudaklarına karşı gülümsüyor. "Yalvarmanı istemiyorum," diyor. "Sadece dürüst olmanı istiyorum."

Bedenim onunkine doğru itiliyor, yakınlığının bedenim üzerindeki etkisini hissetmesine izin veriyorum, karnına bastırdıkça aletim büyüyor. "Sana dokunmamaya çalışmaktan gerçekten yoruldum."

Ofluyor. "Tanrım, ama bir saniye ciddi olabilir misin?"

Ellerim yüzünü çerçevelemek için aşağı iniyor, avuçlarımla teninde kayma hissini seviyorum. "Ben dürüstüm, küçük kuş. Sana aşığım. Umutsuzca." Dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum.

"Çılgınca." Diğer tarafa bir öpücük.

"Derinden." Dudaklarımı hafifçe onunkilere değdiriyorum, beni itmediğinde karnım zıplıyor.

"Peki başka sırrınız yok mu?"

Kalbim göğsümde atıyor, göğüs kafesime çarpıyor. Başımı sallıyorum. "Başka sır yok. Colorado'da hiç yaşamadım. Ama hepsi bu, yemin ederim." Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Lütfen, küçük kuş. Beni sev," diye fısıldıyorum.

Gözleri titriyor ve sonra elleri göğsümde geziniyor. "Seni seviyorum. Hiç durmadım. Sorun da bu."

Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi durduramayarak ereksiyonumu tekrar kalçalarına bastırıyorum. "Tavşan de."

Güvenli kelimemiz. Eğer o söylerse, gururumu bir kenara bırakıp onun seçimine saygı duyacağım.

Nefesini içine çekiyor ama başını sallıyor. İhtiyacım olan tek şey bu.

Eğiliyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, aylarca süren endişe dilimde onun tadıyla eriyip gidiyor. İnliyor ve içime daha da batıyor.

Bacaklarını belime dolamak için kaldırdığımda, onu odanın içine doğru çekiyorum ve yatağa uzanarak üstümde durmasını sağlıyorum.

Dilini benimkiyle döndürüyor, kalbim göğüs kafesine çarpıyor, sikim serbest kalmak için zorlanıyor. Hareket ederken saçları boynumu gıdıklıyor, dik oturuyor, sıcak merkezi üzerime bastırıyor. İnleyerek kalçalarımı ona doğru itiyorum ve o da aşağıya bakarken dudağını ısırtıyor. "Seni affediyorum," diyor.

Yüzüme bir sırtma yayılıyor, göğsüm onun sözleriyle patlayacakmış gibi hissediyorum. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, kucağımda yavaşça öğütmeye başlarken onu başka bir öpücük için getiriyorum.

"Lee'nin konuşmamızı istediğinde aklından geçenin bu olduğunu sanmıyorum," diye soludu Lily. "*Hemen* koridorun sonunda."

Ağzım onunkinden ayrılıyor ve boynunu emmek için hareket ediyor. "Umurumda değil," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Yapabilir miyim bilmiyorum-"

Parmağım dudaklarına bastırıyor, ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Normal seks *yapıp yapamayacağını* bilmediğini. "Yapabilirsin, küçük kuş. Burada senden ve benden başka kimse yok."

Alt dudağını ısırtırken gözleri kararıyor ve midemde bir tahrik dalgası oluşuyor.

"Senin üstte olmanı istiyorum çünkü seni incitmek istemiyorum. Hâlâ iyileşiyorsun." Arkama yaslanıyorum, ellerim başımın arkasına gidiyor. "Kontrolü ele al, bebeğim."

Henüz tam hareket kabiliyetine sahip olmadığını bildiğimden pantolonumu çıkarmasına yardım etmek için hareket ediyorum. Pembe yazlık elbisesi etrafımızda dalgalanıyor, sikim serbest kalıyor ve nemli külotuna yaslanıyor. Kendini bana doğru bastırırken miyavlıyor.

"Aman *Tanrım*, seni özledim," diye inliyor.

Göğsüm gece gökyüzü gibi aydınlanıyor, aramızda örülen ve bizi birbirimize bağlayan enerjiyi emiyor. Bir zamanlar bunun bir daha asla olmayacağını düşünüyordum. Şansımı çoktan kullandığımı. Tekrar denemek için bir sonraki hayata kadar beklememiz gerekecekti.

Elini elbisesinin altına sokuyor ve külotunu yana kaydırıyor, avucu şaftımı kavlıyor ve girişine hizalıyor. Elinde nabzım atıyor, ucundan precum fışkırıyor ve eli beni bir kez pompaladığında uzunluğumdan aşağı kayıyor. İki kez.

Karın kaslarım geriliyor ve başım onun dokunuşuyla geriye düşüyor. "*Siktir.*"

Yavaşça sikimin üzerine düşüyor, tamamen üstüme oturana kadar sıcaklığı beni santim santim sarıyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, derin nefesler çekerken göğsü kabarıyor.

İçinde seçiriyorum, sadece duvarlarının beni kucakladığını hissederek patlamaya hazırım. Avuçlarım kalçalarını kavırıyor. "İyi misin?"

"Biraz acıyor." Kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek gözlerimin geri dönmesini sağlıyor. "Ama acıyı seviyorum."

Sabit bir ritim tutturuyor, kalçaları yavaş ve sabit hareket ediyor, bedenlerimiz arasındaki sıcaklık bir cehennem gibi hissedene kadar artıyor. Ama birlikte olduğumuz sürece diri diri yanmaya hazırım.

Duvarları etrafımda çırpınırken omurgamın tabanında ısı toplanıyor, sesleri bastırmak için eli ağzına geliyor.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, bizi biraz daha hızlı bir harekete geçiriyor, onun etrafımda parçalandığını hissetmek istiyorum. "Hâlâ benimle misin, küçük kuş?"

Gözleri aşağı bakıyor, benimkilere alev alev yanıyor. Başını sallıyor ve ben de başparmağımla şişmiş klitorisine bastırarak sertçe içine giriyorum. "Benim için boşalacak mısın?"

Tekrar başını sallıyor, vücudunu sikime karşı istediği gibi kullanırken bacakları kalçalarımın etrafında sıkışıyor. *Kahretsin*, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Taşaklarım gerildi, sikim onun içinde sarsıldı.

Lanet olsun.

Ve sonra vücudu geriliyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor, vücudu titriyor ve etrafımda çözülürken duvarları şaftımı sağlıyor.

Onun orgazmı beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor, onun içinde derinlere salınırken uzunluğum zonkluyor, kalçalarım ona olabildiğince yakın olmak için daha uzağa itiyor.

Tükenmiş bir halde yatağa yığılıyorum, vücudu benimkinin üzerinde duruyor, ağzı göğsüm boyunca öpücükler bırakıyor.

Elim saçlarının arkasını düzeltiyor. "Sen iyi misin?" Hâlâ iyileşmekte olan vücudunu ve ellerimi kendime saklayamayan lanet olası bir Neandertal olan beni düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Bana sırtıyor. "Ben mükemmelim."

Ve onun geçici yatağında, geçici evinde uzanırken, ruhum her zamankinden daha doygun hissediyor. Çünkü *bunun* sonsuza dek süreceğini biliyorum.

Bir daha asla gitmeyeceğim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

L I L Y

I Daha önce hiç mezarlığa gitmemiştim ve burası beklediğimden *daha temiz*. Daha güzel. Bayan Carson'a saygılarımı sunmak için çiçek getirmek istedim, ama gerçek şu ki param yok, yüzden mezar taşına baktım, kalbimde ağır bir acı, minnettarlık sözlerimi fısıldadım

Bana nasıl iyi bir insan olacağımı öğretti.

Lee'yi kardeşimin hayatına soktuğu için ona teşekkür ediyorum çünkü aramızdaki acı tam olarak iyileşmemiş olsa da Lee'nin ne kadar mutlu ettiği gün gibi ortada. Kesinlikle birbirleri için yaratılmışlar.

Lee arabasının yolcu koltuğunda bana doğru dönerek "Ee," diyor. "Şimdi nereye?"

Parmaklarım kucagımda dönüyor. Bugün ilerleyen saatlerde onun evinde *herkesin* katılacağı bir yemek partisi var. Geçimini araba çevirerek sağlayan Jax'in büyük prodüksiyonlu bir filmi gösterime girecek ve Blakely filmin erken bir kopyasını almayı başardı. Planımız akşam yemeğini yemek ve arkaya kurduğumuz projektör ekranında filmi izlemek.

Omuz silkiyorum. "Geri dönmemiz gerekmiyor mu?"

Bana gülümsüyor. ". Ama önce seninle bir dakika konuşmak istiyorum." Midem bulanıyor.

Uzandı ve elimi sıkıca kavradı. Ona izin veriyorum, kalbim havadaki kalınlıktan dolayı ağırlaşıyor.

"Özür dilerim," diyor.

Göğsüm sıkışıyor, iri gözlerim ona bakıyor. "Neden üzgünsün?" "Pek çok şey için." Omzunu kaldırıyor. "Ama esas olarak incittiğim için ve ben bunu biliyorum."

Yan tarafa bakıyorum. "O yıllar önceydi."

"Fark etmez. Yaptıklarımın sana hissettirdiklerini değiştirmiyor, değil mi? Onlar hala geçerli, onlar hala..." Dişleri alt dudağına gömülürken sözünü kesiyor. Nefesini üfleyerek tekrar deniyor. "Gerçek şu ki," diye devam ediyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Ben her zaman biraz bencil oldum." Sesi titriyor ve dudaklarım onun sözleriyle kıvrılıyor, çünkü *evet, öyleydi*. "Ve özellikle geçtiğimiz yıl, yaptığım pek çok şeyle ve bunların çevremdeki insanları nasıl etkilediğiyle yüzleşmek zorunda kaldım." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Dünyada en çok sevdiğim insanlar."

Kızgınlığının duvarları onun sözleriyle sarsılıyor.

"Sana Chase ve benden bahsetmediğim için özür dilerim." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve elinin tersiyle onları siliyor, koltuğuna yaslanırken gözlerini kapatıyor. "Ama bundan da öte, bir arkadaş olarak seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Lee, sen-"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu doğru Lily. Sende bir sorun olduğunu *biliyordum*. Yardıma ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Boğazım düğümleniyor, gençlik yıllarımdan anıları eski yaralarımın taze yaralar gibi nabız gibi atmasına neden oluyor.

"Ve ben bunu bir kenara itmeye devam ettim, daha çok kendim için endişelendim. Ve sonra..." Omuz silkiyor. "Artık çok geçti." Eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor, hıçkırıklara boğulurken alnı kırışıyor, omuzları titriyor. "Sen çoktan gitmiştin."

Göğsümde bir top alevleniyor, yemek boruma doğru .

"*Yıllarımı* seni hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğini kabullenmeye çalışarak geçirdim. Ama her zaman boktan bir arkadaş olduğum gerçeğinden başka kabullenilecek bir şey yok."

Bir kahkaha , küfretmesi beni hazırlıksız yakaladı.

"Ama hepimiz hatalarımızdan ders almalı ve onlardan gelişmeye çalışmalıyız, değil mi? Yaşamamanın amacı bu değil mi?" Bana bakıyor, gözleri kızarmış ve sulanmış.

Ona bakıyorum, içimi bir huzur kaplıyor ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Kızgın kalmak geçmişte kalmaktır. Ve ben artık orada yaşamak istemiyorum.

"Annen hep ne derdi?" diye sordum. "Affetmek hakkında mı?"

Burnunu çekerek kucağına bakıyor ve gözyaşlarını yutmaya çalışıyor. "Affetmek ilahidir, Alina May."

Başımı sallarken görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerim arabanın tavanına bakıyor. "Evet. Evet. Seni affediyorum, Alina May. Umarım sen de beni affedebilirsin."

Lee boğuk bir ses çıkararak konsolun öbür ucuna uzanıyor ve beni kucaklıyor. Sağ tarafımdaki yaraları çekiştiriyor ama acıyı görmezden gelip büyümenin zarafetine gömülüyorum.

Rüzgâr açık pencerelerden içeri girip saçlarımızı birbirine karıştırıyor ve Lee arkasına yaslanıp gözlerinin altını siliyor. Kıkırdıyor. "Sanırım annem de bizimle aynı fikirde. Ne zaman burada rüzgâr esse, onun onay verdiğini hoşuma gidiyor."

Bir barbekünün tam ortasındayız. Chase ve Eli ızgaranın başında, küçük oğlum Mason'ın kucağında zıplıyor, o da yanımda oturmuş, kolunu belime dolamış. Blakely Instagram'ında yayınlamak için canlı çekimler yapıyor, yayını sergiliyor. Bugün onun tarafından büyülendim, internette yabancılara bütün hafta nasıl mücadele ettiğini açıklamasını izledim, bugün bu yemekle çevrili olacağını biliyordum.

Genç ama gücünü kısıkanıyorum.

Sam ve Anna mutfakta sebze doğruyorlar ve Lee'nin babası Bay Carson da hemen yanımda oturuyor.

Bay Carson aniden, "Burası benim yerim olmayabilir," dedi.

Dönüp ona bakıyorum, kaşlarım kalkıyor. Bay Carson ve ben hiçbir zaman çok yakın olmadık. Eli'nin basketbol kariyerine her zaman büyük yatırım yapmıştı, bu yüzden bağ kurduğum kişi annesiydi. Ama yine de oradaydı, çocukluğumun bir parçasıydı. Ruhunun diğer yarısını kaybettikten sonra neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Ama uyuşturucuyla ilgili sorunlarını biliyorum."

Karnım gerildi. *Tamam, sözlü ama kabul ediyorum.*

Daha yakına eğiliyor. "Ben bir alkoliğim."

Hüzün göğsüme çöküyor, aramızda bir yakınlık, buradaki başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir yakınlık hissi kıvılcımlanıyor.

"Korkunç hatalar yaptım. Eminim sen de anlayabilirsin." İnce ince gülümsüyor. "Ama haftada üç kez toplantılara gidiyorum ve sen de her zaman benimle gelebilirsin." Boğazını temizliyor. "Eğer yapmak istediğin bir şeyse."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak başımı sallıyorum. "Bunu çok isterim, Bay.

Carson. Teşekkür ederim."

Homurdanıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve herkes akşam yemeği için toplanırken sırtıyorum.

Herkes otururken Becca yerinden fırlıyor ve parmağını kızıl saçının bir tutamına doluyor. "Bekle, ben.... um... Hepimiz yemeğe başlamadan önce söylemek istediğim bir şey var, lütfen ve teşekkür ederim."

Herkesin dikkati ona yönelir ve sesli bir şekilde yutkunur, kaşlarını kaldırarak ona bakan Eli'ye dönerken elleri gözle görülür bir şekilde titrer.

"Ailem bana sevmenin doğru yolunu hiç göstermedi. Bana bunun neye benzediğini hiç öğretmediler."

Hiçbirimize gün yüzü göstermeyen vaiz babasını ve annesini hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Acaba hâlâ kasabayı onlar mı yönetiyor?

Eli'ye doğru dönüyor, eliyle yüzünün yan tarafını okşuyor. "Ama sonra *sen* geldin. Ve bana sevilmenin ne demek olduğunu gösterdin. El üstünde tutulmanın." Gözleri doluyor ve elini alnına vuruyor. "Kahretsin, ağlamayacağıma dair kendime yemin etmiştim. *Demek istediğim* şu ki, ben bunun ne anlama geldiğini bilmezken sen beni sevdin ve ben de seni sevme konusunda berbat bir iş çıkardım."

Bebek Chase yanımda kıkırdıyor. "Yaramaz bir kelime söyledi," diye Mason'ın kulağına yüksek sesle fısıldıyor.

Mason kıkırdıyor, avucu kalçamın üzerine geliyor ve sıkıyor.

Becca koltuğunu geriye iter ve Eli'nin önünde eğilir. Odada duyulabilir bir nefes alma sesi duyulur, Lee'nin eli kalbini örtmek için yukarı kalkar. Blakely telefonunu kayıt yapıyormuş gibi tutuyor.

"Her saniyemi hatalarımı telafi etmeye çalışarak geçirdim. Ve sen, Elliot Carson, gezegendeki en şaşırtıcı, en sevecen, en *bağışlayıcı* adamsın."

Lee'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve göz kırpmıyor.

Bağışlama ilahidir.

Becca elini cebine atıp bir kutusu çıkarıyor ve kutuyu açtığında platin bir yüzük çıkıyor. "Bunu almamak için gezegendeki en aptal kadın olurdum.

bana sonsuza kadar bağı kalacağından emin ol."

Eli gülüyor, kızın yüzünü avuçlarken gözleri sulanıyor. "Rebecca Jean, sen Bana *evlenme* mi *teklif* ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sıra dışı değilsem ben bir hiçim. Eli... eğer benimle kalırsan, bebeğim, sana dünyayı veririm."

Onu boynundan kavırıyor, derin bir öpücüğün içine çekiyor, geri kalanımızın etrafta olduğunu umursamıyor.

"Sanırım bu onun evet cevabı," diyor Jax.

Lee gözlerinin altını siliyor, yanaklarını şişiriyor ve Chase'in masadaki elini sıkıyor. "Bu anı daha da güzelleştirebilir ve hepinize beklediğimizi söyleyebilirim."

Eli Becca'dan uzaklaşıp kız kardeşine dönüyor. "Ne bekliyorsun?"

Ellerini karnının üzerine koyuyor. "Bir bebek tabii ki."

Biliyordum.

Anna ciyaklıyor. "İki düğün ve bir bebek!"

Mason eğilip kulağıma fısıldıyor. "İşe koyulsak iyi olur. Ailenin bizi görmesine izin veremeyiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama kalbim göğsümde çarpıyor, midem bulanıyor.

Eğilip beni öpüyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun olduğu her şeyin içinde kayboluyorum.

Bebek Chase kıkırdıyor. "Ewww, kes şunu."

Sırıtiyorum, Mason'a doğru eğilip yüzünü öpücüklere boğuyorum, sonra arkama yaslanıp yemeğe yumuluyorum, göğsümde bir hafiflik hissediyorum.

Üç saat sonra güneş battı ve biz arkadaki derme çatma tiyatrodaki yatıyoruz, bebek telsizi elimde, başım Mason'ın kucağında.

Filmin son sahnesinde, Jax'in hayatının tutkusunu gözümüzün önünde canlandırışını izlerken yüzü kulaktan kulağa ısıldıyor. Babasının hep hayalini kurduğu gibi arabalarını filmlerde oynatıyor.

Birden ağzı açık kalıyor, ekrana bakarken gözleri cam gibi oluyor. Başımı çeviriyorum, neden bu kadar duygusal baktığını merak ediyorum.

Bitiş jeneriğinden hemen önce bir ithaf var.

James A. Rhoades için.

Jax'in babası.

Elleri kolyesini kavrarken bakışlarım tekrar Jax'e dönüyor. Dönüyor, Blakely'nin yüzünü avuçluyor, fısıldarken gözyaşları yanaklarından süzülüyor

Sadece onun duyabileceği kelimeler.

Gözlerim arka bahçede gezinmeye devam ediyor. Chase ve Alina-kolları Alina'nın beline sarılmış, elleri Alina'nın karnında. Becca ve Eli - parmağında parlayan yepyeni nişan yüzüğü. Sam ve Anna

-El ele tutuşmuş, asla sahip olamayacaklarını düşündükleri ailenin gözlerinin önünde büyümesini izliyorlar. Ve Bay Carson - karısını kaybetmiş ama bir şekilde daha güçlü dönmenin bir yolunu bulmuş bir adam.

Mason'ın kollarında rahatlıyorum, kendimi mutlu hissediyorum. Huzurlu. *Mutlu*. Ve mutluluk tuhaf bir şeydir. Bir kişi ona sahip olduğunda, sarmaşık gibi yayılır, diğer herkesin etrafını sarar; eğer büyümesine izin verirlerse.

Ve işte tam bu an, mutluluktur.

Gözlerimi kapatıyorum, bunun sadece dolu dolu bir hayatın başlangıcı olduğunu biliyorum.

neş

e. Ve tam burada, Sugarlake, Tennessee'de, yıldızların altında başlıyor.

OceanofPDF.com

EPILOGUE #1

Chase ve Lee'nin yeni evi nihayet tamamlandı. Chase'in kendi elleriyle sıfırdan inşa ettiği ev göz kamaştırıcı; işçilik eşsiz. Ama bu gece, nefesimi kesen arka bahçe oldu.

Parıldayan ışıklar verandadan sarkıyor ve yıldız zambaklarıyla kaplı kafesin etrafını sarıyor.

Bugün onların düğün günü.

Teknik olarak gece, çünkü akşam düğünü yapmayı seçtiler. Samimi bir olay. Nedime yok. Gösteriyi bekleyen sıra sıra insanlar yok. Sadece Chase var. Ve Alina. Tennessee'nin güzel gökyüzünün altında, hastalıkta ve sağlıkta birbirlerini seveceklerine söz veriyorlar.

Kollarımı dört aylık kızları Gail Elizabeth'e doluyorum ve başına bir öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum. *Bebekler neden bu kadar güzel kokar?*

Mason kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor, bebek Chase kucağında oturuyor ve uykulu başını omzuna yaslıyor. "Böyle iyi görünüyorsun."

Sırıtiyorum. "Ne gibi?"

Bebeğe doğru başını sallıyor, sırtışı büyüyor. Göğsüm kabarıyor. Geçtiğimiz yıl hayal edebileceğimden çok daha fazlası oldu. Sonunda Chase'e -ve Sam ve Anna'ya- geçmişimde olanlarla ilgili açıldım. Kolay olmadı, özellikle Chase için. Damarlarında dolaşan koruyucu genden kurtulmanın yolu yok. Ama artık bu yükü tek başına taşımaya çalışmaması gerektiğini biliyor ve bu yüzden kederli anlarımızda birlikte yas tutuyoruz.

Onu hayatının aşkıyla evlenirken izlemek bir onurdur.

Ayda bir kez ailece terapiye gidiyoruz, ben de her hafta tek başıma gidiyorum. Darryl hapse girene kadar kaygılarım tavan yapmıştı. Ama üç ay önce, davası nihayet sona erdi. Onun aleyhinde ifade vermenin travma yaratacağını düşünmüştüm ve hiçbir şekilde kolay olmasa da bana huzur verdi. Sonunda travmamın üstesinden gelebilmek katartık oldu. Hem ondan hem de ilk tacizcim Jason'dan kalan yaralar çok derin. Yalan söylemeyeceğim, hatırlamak acı veriyor. Bazı günler diğerlerinden daha fazla. Ama aynı zamanda ruhumu temizliyor.

Chase boğazını temizliyor ve Lee'ye sanki yıldızları sadece onun için gökyüzünden topluyormuş gibi bakıyor. "Goldi, bir keresinde sana parlayan yıldızlarının sana giden yolumu aydınlattığını söylemiştim ama gerçek şu ki, seni en karanlık gecede bile bulabilirim. Çünkü sen benim *insanımsın*. Sen benim bir tanemsin. Senin ışığına aşık oldum. Zarafetine. Hayat karşına ne çıkarırsa çıkarsın güçlü durabilme yeteneğine."

Lee gülümsüyor, gözlerinin altını siliyor.

"Hayatımın çoğunu iyi şeyleri hak etmediğime inanarak yaşadım," diye devam ediyor. "Benim gibi bir çocuğun evrende sadece küçük bir zerre olduğuna, herkesin zamanını boşa harcadığına inandım."

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Chase uzanıp Lee'nin yanağını okşadı. "O çocuğa yıldızlardan daha büyük olduğunu gösterdin. O adama özveriyle sevmenin ne demek olduğunu gösterdin. Ben de seni ömür boyu seveceğime, el üstünde tutacağıma ve *onurlandıracağıma* söz veriyorum."

Papaz onları karı koca ilan ederken ve Chase Lee'yi öpmek için kendine çekerken gözyaşlarım yüzümden akıyor.

"Hiç ayrılmayacağına söz verir misin?" Lee zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle soruyor. Chase sırtıyor. "Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım."

Mason'ın avuç içi karnımın üzerinde duruyor ve yakınımı eğilip kulağıma fısıldıyor. "Onlara ne zaman söylemek istiyorsun?"

Sırtıyorum, uyuyan bebeği kollarımın arasında kaydırıyorum, vücudumun her bir gözenğine neşe doluyor. Ailemiz büyüyor. Bir kişi değil, iki kişi.

Çünkü Mason ve benim ikizlerimiz olacak.

EPILOGUE#2

OceanofPDF.com

FIVE YEARS LATER

"Mase, buraya gelip çocuklarını alsan iyi olur!" Evimizin arka kapısından seslendim. "Gitmem gerek!"

Mason arka verandadan koşarak içeri giriyor, bebeğim Chase tarafından kovalanıyor, her ikisi de suyla ıslanmış ve ağır nefes alıyor, mutfağa giderken Mason'un şövaesini deviriyor.

Mason'ın evde oturan bir baba olmaktan hoşlandığını bilsem de, onu eline boya fırçasını almaya ikna ettim. Ona hayallerini gerçekleştirmek için asla geç olmadığını söyledim. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Ve o daha on bir yaşındayken bir sanatçı olması gerektiğini biliyordu.

Yüzündeki ifadeye gülüyorum, yürümeye başlayan çocuğumuzu kalçamda ayarlıyorum ve mutfak masasında kahvaltı eden ikizlerimiz Kylie ve Katie'ye bakıyorum.

"İşleri halledebileceğinden emin misin?" Ben soruyorum.

Mason sırlıslıkla olmuş saçlarını gözlerinden geriye doğru silerek alay eder. "Lütfen. Onlar benim çocuklarım. Onlar *benim* çocuklarım, birinin dinsiz olması diğerleriyle başa çıkamayacağım anlamına gelmez." Eliyle, yanında kıkırdayan Chase'in saçlarını karıştırıyor.

"Babam sadece su tabancası savaşlarında daha iyi olduğum için kızgın."

Mason gözlerini kısar. "Bildiğin her şeyi sana ben *öğrettim*."

Chase omuz silkiyor, bana doğru yürüyor ve iki yaşındaki kızımız Ashlynn'i kollarımdan alıp yanağına öpücük konduruyor. Küçük kız kardeşini sevmesini izlerken göğsüm sıkışıyor. "Merak etme anne. Sen yokken babamın idare etmesine yardım edeceğim."

Mason bana doğru yürürken sırtıyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Ne kadarlığına gitmiştin?"

Ben de ona gülümsüyorum, ne kadar ıslak olduğunu görünce burnumu kısıyorum. "Sadece birkaç gün. Defileden sonra döneceğim."

Neredeyse herkesle nispeten sorunsuz bir şekilde uyum sağlarken, Blakely ilişki kurmakta zorlandığım biriydi. Ama üç yıl önce, gelinlik alışverişindeyken işler değişti.

Denediği hiçbir şeyi beğenmedi, ben de devreye girdim ve unuttuğum tutkumu yeniden canlandırarak bir tane yaratmasına yardım ettim.

Moda.

Ondan sonra oyun bitti. Üç hafta sonra oturttu, markasını bir giyim hattını da içerecek şekilde genişlettiğini ve tasarımcı olmamı istediğini söyledi. İlk başta direndim, kendimi tamamen vasıfsız hissediyordum. Ama bir kez pes ettim ve bir daha asla arkama bakmadım.

Çoğu gün evden çalışıyorum ve arada bir dünyanın en büyük şehirlerine seyahat ederek tasarımlarımın bir podyumda modellendiğini görüyorum.

Blakely normalde benimle gelecekti ama evde Jax'le yepyeni bebekleriyle meşgul. James adını verdikleri küçük bir oğlan.

Derek ve Bay Carson birbirlerine bağlandılar, üçümüz de haftalık toplantılara birlikte gidiyoruz ve bazen Chase'in Pazar günleri düzenlediği Nar-Anon toplantılarına katılıyoruz. Derek'in herkesle sorunsuz bir şekilde kaynaşmasına çok minnettarım. Bir gün onu Sugarlake'e taşınmaya ikna edeceğim.

Becca ve Eli'ye gelince? Mayıs ayında güzel bir günde, Florida'da evlendiler. Chase ve Lee'nin düğününün aksine, onlarınki bir *olaydı*.

NBA yıldızları, üniversite basketbol takımları ve adını bile duymadığım yüzlerce insan katıldı. Becca'nın ailesi davet edilmemişti. Dört yıl önce babasının bazıları evli kadınlarla olmak üzere çok sayıda ilişkiye girdiği ortaya çıkmıştı. Ve bu küçük kasabanın kabul edebileceğinden çok daha fazlasıydı, bu yüzden herkesin önünde rezil olduktan sonra, o ve karısı kasabayı terk etti ve Becca o zamandan beri onlardan haber almadı.

Aldırmıyor gibi görünüyor.

Mason'ın dudaklarına bir öpücük daha bırakıp geri çekiliyorum, çantamı omzuma atıp valizimi alıyorum. "Becca'nın ikizleri saat üçte almaya geleceğini unutma, böylece kızlarıyla birlikte amigo antrenmanına gidebilirler."

Mason inliyor. "*Beş yaşındalar*. Neden Becca'nın çılgın kızlarıyla tezahürat yapmaları gerekiyor?"

Sırıyorum. "Çünkü hoşlarına gidiyor."

Ellerini yüzüne sürüyor. "Tamam."

Tüm çocuklarımı kucaklayıp öptükten sonra, ben yokken emin ellerde olduklarını bilerek, onlardan ayrılmak zorunda kaldığımda kalbimi saran melankoliyi bastırıyorum.

Ne de olsa bir aileyi büyütmek için bir köy gerekir ve ben etraftaki en iyi köye sahibim.

Mason beni girişe kadar takip ediyor, kalçalarımı kavlıyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Sen yokken beni *özle*," diye gürlüyor kulağıma. Sonra kıcıma bir şaplak atarak beni zıplatıyor. Dün gece sertti, CNC rol oyunumuz bütün yolculuk boyunca sürecektir morluklar bıraktı.

"Git şarkını söyle, küçük kuş. Dünya bunu duymak istiyor."

Sırtarak ona bir öpücük veriyorum ve dışarı çıkıyorum.

Bugün hava rüzgarlı, ağaçların arasından eserken ısıklık çalacak kadar gürültülü ve arabaya doğru ilerlerken biraz tökezliyorum. Güçlü esinti yüzümü kırbaçlarken gülümsüyorum, Lee'nin bana ne zaman esse annesini düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum.

Benim için her zaman *farklı* bir anlamı oldu. Ama bu başka bir hayattı.

Gözlerimi kapatıp o anın içine dalıyorum ve esintinin tanıdığım herkesin sevgisini toplayıp beni sardığını, yolculuğum boyunca beni taşıdığını hayal ediyorum. Bana uğruna yaşamam gereken her şeyi hatırlatıyor.

Evime dönüp bakıyorum, gözeneklerimden sıcaklık akıyor. Ve geri döndüğümde beni neyin beklediğini bilerek Sugarlake'ten uzaklaşıyorum.

Benim evim. Kalbim. *Hayatım*.

Ve tüm bunların arasında, rüzgarı hatırlayacağım.

İYİ Kİ VARSINIZ!

Beneath the Surface hoşunuza gitti mi? Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Sırada ne var?

Bu yıl olan bir sonraki tek kitaplık serimden ilk siz haberdar olun!

[Facebook Grubuma Em-C Glammers](#)
[Katılın Posta Listemize Katılın](#)

OceanofPDF.com

ALSOBYEMILYMCINTIRE

OceanofPDF.com

SUGARLAKE SERİSİ

Yıldızların Altında Altında (Chase ve Alina)

Standların (Eli ve Becca) Başlığın Altında

(Jackson ve Blakely)

OceanofPDF.com

DIĞER
ÇALIŞMALAR

TBA - 2021 Sonbahar

OceanofPDF.com

LET'S BE FRIENDS!

EmilyMcIntire.com

[Facebook Grubum Em-C Glammers'a katılın](#) - İlk bakışlar, çekilişler, komik memler... liste uzayıp gidiyor :)

[Posta Listeme Katılın](#) - Ayda iki kez gönderilir ve her seferinde 5 \$ Amazon GC çekilişine katılırsınız!

[TikTok](#)
[Instagram](#)
[Facebook](#)
[Goodreads](#)
[Bookbub](#)

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Sana, okuyucuya. Bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün değil. Kitaplarımı okuduğunuz, sözlerimi beğendiğiniz ve karakterlerimi sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizin için tamamen bunalmadığım ve minnettar olmadığım tek bir gün bile yok.

En iyi arkadaşım Sav R. Miller'a. Yazılan her kelimeyi okuyan kiőiyeye. Fikirlerimi dinleyen ve bana devam edip etmemem gerektiğini söyleyen tek kiőisi. Beni sarmaldan kurtaran, sahtekârlık sendromumu kovan ve bana bir yazar olduğumu hatırlatan kiőisi.

şu kaltak. Hayatımda olduğun için çok minnettarım.

Alfa okuyucularıma: Lee Jacquot ve Anne Lucy-Shanley. Karakterlerimi kontrol altında tuttuğunuz ve tüm olay örgüsü açıklarımı düzelittiğiniz için teşekkür ederim. Çok değerlisiniz.

Beta okuyucularıma: Ariel Mareroa ve Michelle Chamberland. Saçma son teslim tarihimde okuduğunuz, dürüst geri bildirimde bulunduğunuz ve hype ekibim olduğunuz için teşekkür ederim.

Editörüm Ellie ve düzeltmenim Rosa'ya: Zaten biliyorsunuz. Bir gün daha uzak ve daha ileriye nasıl kullanacağımı öğreneceğim.

Kapak tasarımcıma: CT Cover Creations'dan Clarise Tan. En başından beri vizyonumu benimsediniz ve kesinlikle çarpıcı kapaklar yarattınız. Yaptığınız her şey ve yeteneğinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederim.

Sokak Ekibime (hala havalı bir ismi yok çünkü hiçbiriniz bir isim bulamadınız): Dürüst olmak gerekirse, minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bir şeyler paylaştığım ilk kişiler sizlersiniz ve yanımda olduğunuz ve yaptığım işi bu kadar sevdiğiniz için çok minnettarım.

kitlelere. Hepiniz çılgınsınız ve ben başka türlüünü istemezdim. (VE HAYIR! Bu bir tarikat değil LOL) Bu çılgın yolculukta yanımda olduğunuz için çok onurluyum.

ARC Ekibime: Hepiniz inanılmazsınız ve başarım büyük ölçüde size bağlı. Kitaplarımı okumak, incelemek ve desteklemek için harcadığınız tüm zaman ve enerji için çok teşekkür ederim. Ve sürecin kalıcı bir parçası olmak isteyecek kadar çalışmalarımı beğendiğiniz için teşekkür ederim.

Em-C Glammer'larım: Glam Ailemin bir parçası olduğunuz için çok teşekkür ederim. Facebook grubumuza girip günlerimiz hakkında gülmeyi, kitap tavsiyeleri almayı ve işler zorlaştığında içimi dökebilmeyi seviyorum.

Aileme: Gezegendeki en destekleyici aile. Hiç bitmeyen desteğiniz için teşekkür ederim. Ve TikTok'ta çok kitap satan şakalar yapmak için sizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. (LOL) Bu türde yazan her yazarın destekleyici bir ailesi yoktur ve size ne kadar müteşekkire olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Mike'a: Benim muhteşem kocam. Kendin olduğun için, inanılmaz bir koca ve inanılmaz bir baba olduğun için teşekkür ederim. Kendimi saatlerce yazı mağarama kapatmama izin verdiğin, tüm eşyalarımı yaptığın, tüm fotoğraflarımı çektiğin ve karakterlerimi ete kemiğe büründürürken beni dinlediğin için. Bunların hiçbirisi sensiz mümkün değil.

Kızım Melody'ye. Sen şimdi ve her zaman her şeyin sebebi olacaksın.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Emily McIntire acılı, dağınık, güzel romantizmin çok satan yazarıdır. Kendini tek bir alt türe hapsetmeyi sevmiyor, ancak tüm hikâyelerinin özünde derin bir aşk yatıyor.

Uzun zamandır şarkı sözü yazarı ve hevesli bir okuyucu olan Emily'nin yazılı kelimelere karşı zaman bir tutkusu olmuştur ve yazmadığı zamanlarda onu uzun zamandır kayıp olan Hogwarts mektubunu beklerken, çılgın yürümeye başlayan çocuğunu kovalarken veya iyi bir kitabın sayfaları arasında kaybolurken bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.